EZÜSTHÍD

enigma II.

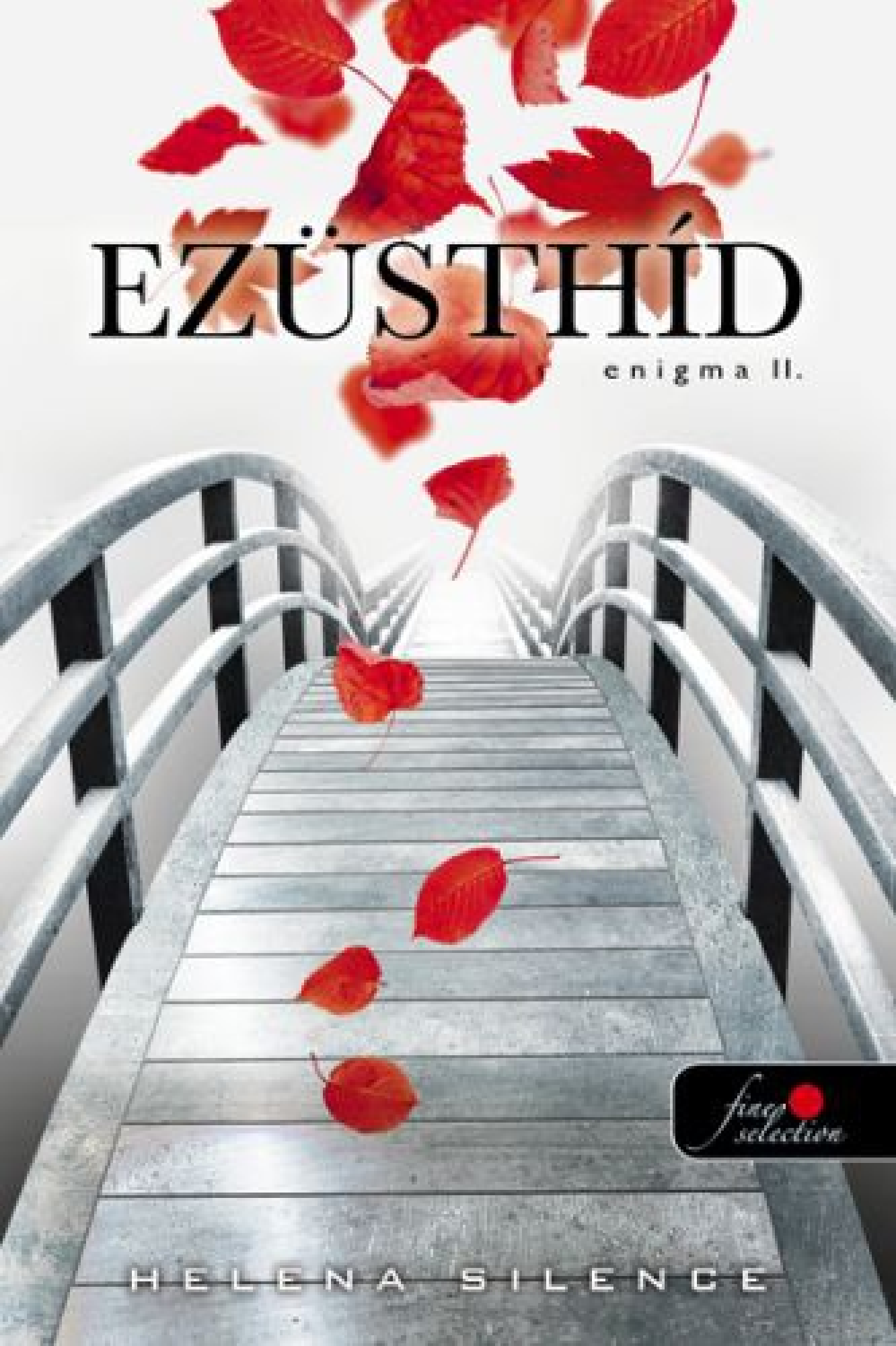

fiatal selection

HELENA SILENCE

HELENA SILENCE

EZÜSTHÍD

enigma II.

TEAM

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Írta: Helena Silence

Szerkesztette: Moskát Anita

A borítót tervezte: Halmai Kitti

Copyright © Balatoni Ilona, 2014
Elizabeth Barrett Browning versét Babits Mihály fordította.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 399 070 4

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2014-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Budai Zita, Réti Attila
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bordos János ügyvezető igazgató

„Ne ily halált adj, istenem,
Ne ily halált adj énnekem!
Legyek fa, melyen villám, fut keresztül,
Vagy melyet szélvész csavar ki tövestül;
Legyek kőszirt, mit a hegyről a völgybe
Eget-földét rázó mennydörgés dönt le...”
(Petőfi Sándor)

Lucának, az én Mirandámnak.

TEAM

1. Miranda

Valahol Los Angelesben

AZ ALIG HATÉVES MIRANDA BONES a szülei ágya alatt lapul. Jobban szerette volna, ha az anyukája a szekrénybe rejti, a ruhái közé, hiszen ott olyan jó meleg és illatos minden, de most már nem szólalhat meg. Az édesanyja egyszerűen felkapta az éjszaka közepén az ágyából, átrohant vele a nagy hálószobába, és az ágy alá tolta. A kislánynak egy hang sem jön ki a torkán. Álmos, de pár pillanat alatt teljesen felébred.

Miért fél annyira anyu? És miért remegett a szája, amikor rátette az ujját, hogy csendet mutasson?

Az alsó szintről üvegcsörömpölés hallatszik, majd lábdobogás, végül bugyborékoló hang. Mintha valaki fájdalmában felkiáltana.

Lehet, hogy apu eltört valamit, és szilánkba lépett. Anyu mindig viccelődött vele azon, hogy reggeli készítés közben lassanként eltörte az esküvőjükre kapott teáskészlet összes rózsás csészéjét. Azóta itták mázas bögréből a teát. Apu biztos megint ügyetlenkedett. Nemsokára felsántikál az emeletre, és megkéri anyut, hogy kösse be a lábát, miközben próbál úgy tenni, mintha egyáltalán nem fájna. Anyu majd megkéri öt, hogy jöjjön ki az ágy alól, és szaladjon el a fürdőszobába kötszerért. Akkor végre befejezhetik ezt a fura játékot.

A hálószoba ajtaja nyitva áll, Miranda pont rálát a lépcsőre.

Apu most már bármelyik pillanatban feljöhet. Lehet, hogy jobban megvágta magát, mint gondolta, ezért nem tud felbicegni. Talán figyelmeztetni kellene anyut, hogy segítsen neki.

Az ágy alatt kevés hely van, de Miranda centiről centire araszolva megfordul, hogy rálásson az anyjára.

Anyu a földön kuporog, és szorongat valamit a kezében.

Megfeszülnek karján az izmok. Miranda a szőnyegre szorítja az arcát, hogy többet lásson.

Anyu azt a valamit az ajtó felé tartja. Mi lehet az?

Közelebb kúszik az ágy széléhez, és egy apró nyikkanást hallat, amikor az egyik kiálló rugó végigkarcolja az oldalát.

- Kérlek, kicsim, ne mozdulj! Maradj csendben! Maradj csendben, életem!

De hát mi lehet a baj?

Miranda szemébe könnyek szöknek. Az anyja rettegése őt is megbénítja, félelemgombóc nő a torkában. Egy hangos nyögés jön odalentről, nagyon mély, olyan, mintha valaki megkönnyebbült volna. Mintha valaminek véget vetett volna. Valaki gyorsan dübörög felfelé a lépcsőn. Miranda nem mer megfordulni, mert azt hiszi, ha leveszi a szemét az anyja lábáról, örökre eltűnik.

A súlyos léptek már a lépcső tetején dobbannak. Az utolsó két fok hangosan nyikorog. Amikor egy pillanatra csend lesz, Miranda tudja, hogy az, aki felfelé jött, most megállt.

Ha apu az, mindjárt hallani fogom a kuncogását. Mindig nevet, amikor meglátja anyut.

Hatalmas dörgés vágja ketté a csendet. Miranda teste akkorát rándul, hogy biztos benne, még az ágy is megemelkedett fölötte. Szorosan összezárja a szemét, és mindkét kezét a szájára szorítja, hogy visszatartsa a sírást, de így is elindul egy könnypatak a szeméből, amelyet az alatta lévő szőnyeg azonnal szomjasan felszív.

- Kérem, kérem... Mit csinált vele?

Anyu pontosan úgy sír, mint ő, amikor a kiskutyája, Babzsák anyukáját elütötte egy autó pár hónapja.

Apuért sír.

Miranda nem akarja, hogy igaz legyen, de tudja, hogy az.

Valaki van ott a szobában anyun kívül, aki bántotta aput.

Miranda még mindig a szájára szorítja tenyerét, de egy apró, nyüszítő hang így is kicsusszan. Ezzel egy időben az anyukája felköhög, majd feláll, így már csak a bokáját és selyem hálóinge szegélyét látja. Érzi, hogy most valami nagyon rossz történik. Azt kívánja, bárcsak máshol lenne.

A kertben. Vagy a játszótéren. Csak ne itt.

Lassan a hátára gördül, lehunyja a szemét, és elképzeli, hogy biztonságban van az anyjával és az apjával együtt. Amikor a mély, lágy hang megszólal, fülelni kezd.

- Nincs semmi baj, nem fogom bántani, ha megteszi, amit mondok. A férjét sem bántottam. Odalent van.
- Hazudik! - kiált rá anyu. Miranda még sosem hallotta ilyennek a hangját. Lefelé görbül a szája, de visszatartja a sírást. Anyu nem akarja, hogy zajt csapjon.
- Ugyan mi okom lenne rá? - mondja a nyugodt hang. - Megkötöztem, hogy ne zavarjon minket. Neki is elmondtam, amit most magának. Ha befogja a száját és együttműködik, túléli ezt az éjszakát. Ha nem... nos, azért nem vállalok felelősséget.
- De hát mit akar?
- Először is, tegye le a pisztolyt! Annyira remeg a keze, hogy felesleges még egyszer próbálkoznia, úgysem fog eltalálni. Megmondtam, ha nem ellenkezik, nem bántom.

Miranda hallja, ahogy anyu ledobja a pisztolyt, majd az ágy elé sétál, pont úgy, hogy ő semmit se lásson. Hogy eltakarja őt. A fém tompán koppan a szőnyegen, de Miranda nem néz oda. A gombóc a torkában akkorára nő, hogy már alig tud nyelni, de nem nyitja ki a száját, és a szemét is szorosan csukva tartja. Azt kívánja, bárcsak lenne még két keze, hogy a fülét is befoghassa, amikor meghallja anyu első sikolyát.

Az ágy besüpped a feje felett, az éles rugó, amely korábban megsebezte az oldalát, most mélyebben karcolja fel. Egyszerre kiált fel az anyjával, de a nyugodt hangú férfi nem hallja meg. Ő most már csak az anyjára koncentrál. Miranda felismeri a szakadó ruha hangját. Nem sokkal később az ágy ütemes mozgásba kezd. Süllyedéskor a rugó egyre csípősebb fájdalmat okoz, de Miranda már nem sír. Nem is kiált. Tágra nyílt szemmel hallgatja az édesanyja nyögéseit, melyek zokogásba fulladnak.

- Kérem, kérem, hagyja abba...

Anyu hangja olyan gyengén szól. Mintha halálosan elfáradt volna.

- Hallgass!

A férfi hangja már nem nyugodt. Valami borzalmas mélyíti el, a szó fröcsögve bukik ki a száján. Anyu elhallgat, és vele együtt Mirandában is bennreked a kiáltás. Ezután már csak a férfi lihegése hallatszik, de végül annak is vége lesz. Mirandának úgy tűnik, napok telnek el. Még mindig nem mozdítja a fejét, eltökélten a matracot bámulja. Tudja, hogy anyu pont felette van. Azt képzeli, ha elég erősen akarja, nem lesz semmi baja. Talán a férfi igazat mondott, és most elmegy.

- Megígérte... - suttogja anyu, aztán újra elcsuklik a hangja.
- Meggondoltam magam - mondja rekedten a férfi. - De ne aggódj, most már hamar vége lesz.

Miranda apró, felismerhetetlen neszeket hall. Szeretne átnyúlni az ágyon, hogy megfoghassa anyu kezét, ugyanakkor arra vágyik, hogy megnyíljon alatta a föld, aztán magába szippantsa. Úgy érzi, soha többé nem lesz képes mozogni. Mint a mesében a koboldok, ha napfény éri őket. Kővé válik ő is.

Természetellenes csend lesz. Anyu úgy nyöszörög, mint ő, amikor fájt a pocija. Aztán lassan elhallgat. Miranda az alatta lévő szőnyegbe markol, ráharap az alsó ajkára. A saját vére ízét érzi. A távolban egy sziréna hangja megtöri a csendet. Miranda rohanó lépteket hall, majd ajtócsapódást. De nem mozdul. Még mindig a szőnyeg rövid szálait markolja, miközben bámulja a matracot maga fölött.

Egy apró, piros pötty jelenik meg először. Egyre terebélyesedik, ő mégis hangtalanul várja, mekkorára nő majd. Sikítani akar, amikor a véres esernyő már majdnem teljesen beborítja, de ekkor egy csepp vér az arcára hullik. Pontosan a jobb szeme sarkába. Összekeveredik folyamatosan patakzó könnyével, és felhígulva a szőnyeg felé veszi az irányt. Egy percen belül az apró cseppecskék mindenhol beborítják a lányt. A matrac nem bírja már felszívni a rengeteg vért, így fokozatosan átereszti. Miranda Bonest másnap reggelig az anyja vére öntözi, akár egy lassú nyárvégi eső.

A sikolyt másnap délelőtt a környező házakban is meghallották. A szomszéd öntözés közben vette észre a nyitva hagyott ajtót. Elzárta a vizet, és átment. A torkába ugrott a szíve, amikor meglátta a vércseppeket a nappali szürke szőnyegén. Tudta, hogy vissza kellene fordulnia, hívni a rendőröket, de valami perverz kíváncsiság beljebb vitte, egészen a nappaliig. A látvány évek múlva is

kísértette. Kirohant a házból a saját biztonságos kis fészkébe, bezárta az összes ajtót és ablakot, csak ezután tárcsázta remegő ujjal a rendőrséget.

Mirandát fél óra múlva találták meg. A szomszéd sokkot kapott, és egy ideig meg sem tudott szólalni. Az egyik kiérkező rendőr vette észre a családi képet a kandallón, rajta a huncutul mosolygó kislányt, kezében egy fekete-fehér foltos kölyökkutyával. Csak két holttestet találtak, ezért abban reménykedtek, hogy ő máshol aludt. A gyilkossági csoport nyomozóit és a helyszínelőket odakint várták meg, hogy ne bolygassák meg a helyszínt. A halottkém érkezéséig a nyomozók sem nyúltak az ágyról lelógó takarókhoz, amelyeket eláztatott a vér. Ezek mögött rejtőzött Miranda.

Csendben, egy pisszenés nélkül kapaszkodott a szőnyegbe, és hatalmasra tágult szemmel bámulta a felette lévő matracot, amelyen már nem nőtt tovább a vérfolt. Akkor sem jelezte semmivel, hogy ott van, amikor a szobában egyre nagyobb nyüzsgés támadt. Emberek köröztek az ágy körül, fényképezőgépek kattogtak, és halk beszélgetés morajlott. Egy hordágyat toltak be, majd egy hullazsákot terítettek szét a szőnyegen. Ketten a halottkém asszisztensei közül óvatosan felemelték Miranda anyját, a nyitott zsákra fektették, míg egy másik felhajtotta a véres takarókat.

Miranda ekkor mozdult meg. Oldalra fordította a fejét, és hosszú órák óta először valóban látott. Az anyja cafatokban lógó hálóingét, a véres, letöredezett körmét, és a mély vágásokat a nyaka oldalán. Majd a szemét. A tekintetére homály borult, és olyan üressé vált, mint egy kiszáradt kút.

* * *

Dr. Martin, a rendőrségi halottkém aznap kimerülten ment haza. Lerogyott a nappaliban egy vajpuha fotelbe, és a kezét bámulta. Amikor a felesége hazaért a könyvklubból, meglepődve látta, hogy a férje a sötétben ül, úgy néz maga elé. Felkapcsolta a villanyt, és odasietett hozzá. Rémülten látta, hogy könnyezik. Amikor az asszony megfogta a kezét, dr. Martin a földre csúszott, és szoros ölelésbe vonta a nőt. Később, amikor már lezuhanyozott, és a felesége belediktált egy nagy adag konyakot, beszélni kezdett. Nem árulhatott el részleteket, de azt elmondta, milyen érzés volt öreg szívének, amikor látta a vérrel borított csöpp kislányt kimászni az ágy alól, amelyen néhány órával korábban lemészárolták az anyját.

- Vörös haja lehetett, mint az anyjának, de egészen feketének látszott, Helen. Egészen feketének, attól a rengeteg rászáradt vértől - mondta, és úgy zokogott, mint egy kisgyerek. - Addig mászott, amíg elérte az anyját - folytatta a doktor. - Senki sem mert hozzányúlni, csak néztük, ahogy odabújik ahhoz a kihűlt testhez, és addig dolgozik a lábával, amíg ő is bekerül a hullazsákba. Egyfolytában sikoltott, Helen! Csak sikoltott, amikor egy rendőrnő kiszedte onnan, és a mentősökhöz vitte. Az anyjával akart maradni.

Egy hét múlva dr. Martin beadta a felmondását. Ideje volt megpihenni.

Vettek egy lakókocsit a feleségével, és útra keltek, hogy végre meglátogassák az unokáikat. Ahogy teltek a napok, dr. Martin fejében elhalványodtak a szörnyű emlékek. Már csak néha jelent meg az álmaiban a vérrel borított kislány hatalmas szeme. Ezeken az éjjeleken zihálva riadt fel, de a mellette fekvő asszony ismerős illata mindig megnyugtatta. Lassan, de biztosan kezdett felejteni.

* * *

Dr. Sebastian Green unja az életét. Unja a kórházat, ahol plasztikai sebészként dolgozik. Unja a kollégái és a nővérek arcán felragyogó barátságos mosolyt, amelyet viszonoznia kell, mert ezt várják el tőle. Unja a hálálkodó szépasszonyokat, akiknek megnöveli a mellméretét, leszívja a zsírt a combjukról és feldúsítja az ajkukat. Egyedül az jelent neki némi változatosságot, amikor elképzeli ezeket a nőket, amint kiszolgáltatva fekszenek előtte. Ezekben a vágyálmokban azt tehet a testükkel, amit csak akar. Dr. Sebastian Greent senki sem érdekli önmagán kívül.

Befordul a sarkon, eléri a folyosó végét, majd beszáll a liftbe. Megnyomja a hetest, a gyermekosztály emeletének gombját. Egy apró karcolást vesz észre a kézfején, a legutóbbi vad éjszakája emlékeztetőjét. Le kell fertőtlenítenie. Nem akarja, hogy bármilyen külső nyoma maradjon annak az éjszakának. Hiszen a legédesebb emlékeket a fejében őrzi. Megtapintja a köpenye zsebében lévő fecskendőt. Tekintélyes adag kálium van benne, elegendő, hogy szívleállást okozzon. Az infúziós csőbe fecskendezve nem lesz nyoma. Kimutathatatlan halál. Egy olyan kislánynak, mint Miranda Bones, ez lesz a megváltás. A kis ribanc ott kuksolt az ágy alatt, amíg ő az anyjával foglalkozott. Megláthatott vagy hallhatott valamit. Ritkán követ el hasonló hibát. Későn vette észre a lenti kandallón lévő képeket a lányról, mert teljesen belemerült a nőbe. Vissza akart fordulni, hogy őt is megkeresse, de bolond módon megijedt egy közeledő szirénа hangjától. Sebastian minél előbb orvosolni akarja a baklövést, de amikor odaér a lány szobájához, üresen találja. Odabent épp az egyik kisegítő nővér húzza át az ágyneműt.

- Helló, Greta! - Elmosolyodik, miközben végigméri a nőt. Látja, ahogy izgatottan nagyot nyel, mielőtt visszaköszönne. - Meg akartam kérdezni, hogy inna-e velem egy kávét, de hallottam, hogy ma egész nap a Bones gyerekkel van.
- Ó, őt már elvitték, dr. Green - válaszolja elpirulva a fiatal nő. - Úgy tudom, hogy a kiszáradáson kívül nem lett komolyabb baja, ezért átszállították egy jó nevű New York-i klinikára. Állítólag ott dolgozik az ország egyik legjobb pszichiátere. Szegény kislány, egy szót sem szólt, de sikítozni kezdett, ha valaki közeledett hozzá. Remélem, ott segíteni tudnak rajta.

Sebastian a többit meg sem hallja. Bajban van, ezúttal valódi bajban. Ha az a lány beszélni kezd, neki vége. Az ágy alól nem láthatta az arcát, de meghallotta

a hangját, és észrevehetett valami olyasmit, ami könnyen a nyomára vezetheti a rendőröket. Biztos benne, hogy nem hagyott nyomokat, de ha mégis úgy lenne, és a rendőrök eljutnának hozzá, annak a lánynak a vallomása örökre rács mögé juttathatná. Biztosra kell mennie.

Egyetlen rövid telefonhívás elég, hogy kiderítse hová vitték. A következő útja a főorvos irodájába vezet. Beadja a felmondását, két nap múlva pedig már New York felé tart. Egy jó plasztikai sebész könnyedén talál ott munkát. Ha szerencséje van, akár még ugyanazon a klinikán, ahol Miranda Bonest kezelik majd. Biztosan kell tudnia, hogy a lány nem képes azonosítani őt. Ez lesz az első dolog a teendői listáján. Aztán előtte az egész élet, hogy felfedezze és belakja vadonatúj vadászterületét. Elmosolyodik a gondolatra, micsoda éjszakák várnak még rá.

TEAM

2. A kínzó

MINDIG A SZAGÁT ÉREZTEM MEG ELŐSZÖR. A nap elején még valami erős illatú férfiparfüm volt, de pár óra múlva teljesen megváltozott. Izgatott várakozás, fülledt vágy. Izzadság és vér. Bármennyit zuhanyozott, mielőtt lejött hozzám, mindig megéreztem rajta.

A sötétség átformálta az egész világom. Már hosszú ideje nem kellett látnom ahhoz, hogy tudjam, egyedül ő köt a valósághoz. Reménykedtem benne, hogy egykor másként volt. Hogy éltem jobb, szebb életet is. De bizonyosságot sosem nyertem. Léteztek emberek, akiket ismertem vagy szerettem? Talán igen. De már nem tudtam felidézni az arcukat vagy a nevüket. A pincében töltött napok valószerűtlenné tették a gondolatot is. Tartoztam valakihez? És hozzám tartozott valaki? Minden nappal egyre kevesebb reményt kuporgattam. Csak vártam a megváltásra, pedig tudtam, hogy cselekednem kellene. De a sötétség beborította a napokat. Megbénított.

Kínzómnak volt valamiféle munkája. Még az elején rájöttem, hogy a nap nagy részében nincs otthon. Éjszakánként jött el hozzám, olyankor csak az övé voltam. Nem ember, nem valaki barátja, lánya vagy szerelme. Csupán Sebastian Green játékszere. A megbomlott elméjű babája.

Éreztem tiszta pillanatokat a káoszban. Ezekben - bármilyen sötétség vett körbe - világosan láttam magam. Egy beteg lelkű, de rendkívül éles eszű ember megszállottságának tárgya lettem. Valamiféle romlott, mentális erő segítségével már az elején rájött, hogyan tompíthatja, majd tiporhatja el teljesen a régi énemet. Pontosan tudta, hová kell sújtani ahhoz, hogy igazán fájjon. Különleges volt, és ezt felhasználta ellenem. Hogy tudott olyan könnyedén elvenni tőlem mindent? Ennyire hamar megtörni? Hogy lehettem ilyen gyenge? Egykor én is voltam valaki, arra az emberre emlékeznem kellene. De miatta mindent elveszítettem.

Közeledett.

A rettegés összepréselte a mellkasomat. A fejem felett megnyikordult a padló. A szívverésem felgyorsult, egyenetlenné vált. Amikor a gyenge fény beborította a lépcsőt, egy hosszú pillanatra megtorpant az őrült dobogás.

- Végre...

Forró keserűség gyűlt fel a torkomban, de a tenyerembe szuszogva visszatartottam az öklendezést.

Nem akarok itt lenni, amikor hozzám ér! Nem akarom látni öt, érezni a fájdalmat, amit annyira élvez. Menekülni akarok.

A testem mozdulatlan maradt, de a tudatom hevesen meghátrált. Mélyen bennem elrejtőzött. Ő nem érhetett el hozzám, mert egy jobb helyre kerültem. Megtaláltam és magamra zártam az egyetlen megmaradt kaput, amely a régi életemhez kötött. A törött, sérült emlékek meleg burokként vettek körbe.

Fellélegeztem, amikor sikerült.

Visszajutottam az egyetlen helyre, ahol boldog voltam. Visszajutottam Enigmába.

* * *

- Tényleg készen állsz? Mert nem kell megtennünk, ha félsz. A korábbi próbálkozásokba is rendre belebuktál, édes - mormolta Alex végigsimítva a karomon. Éreztem, ahogy pírba borul az arcom. Megköszörültem a torkom, és mélyet sóhajtottam, hogy megállítsam a gyomrom remegését.
- Úgy érzem, te sokkal inkább megijedtél, mint én. Belegondoltál már, hogy fogod érezni magad, amikor én kerekedem felül? Kétlem, hogy felkészültél rá, nagyfiú!

Tágra nyílt a szeme, és magabiztosan elmosolyodott.

- Ha egyszer te kerekedsz felül, Léna - mélyült el a hangja -, én azzal is tökéletesen elégedett leszek, hidd el! Ez a nap már nem is alakulhatna jobban.
- Majd meglátjuk, hogy öt perc múlva is ugyanígy gondolod-e.

Meg sem várva a válaszát előrehajoltam, és Nefelejcs fülébe súgtam egy halk „hajrát". Úgy iramodott meg, mint akit puskából lőttek ki. Alex mögöttem csalót kiáltott, de a kacagása elvette a vád élét. Hajamat hátracsapta a szél, dzsekim ráfeszült testemre, mert száguldottam. Úgy szerettem ezt az érzést, mint minden más új dolgot az életemben. Mint Victor óvó pillantásait és Alex szerelmét. Nefelejccsel összeszokott párost alkottunk. Amikor a hátán ültem, mindketten boldognak és gondtalannak éreztük magunkat. Azt hiszem, főleg ezért vágtázott mindig ő velem, ha kihívtam Alexet.

A féktelen futamok pár nappal azután kezdődtek, hogy Victor behívott minket a könyvtárba. Tudtam, hogy minden rendben lesz, de Alex izgalma tapintható volt, az ujjhegyemben is éreztem. Miközben az apámat hallgattuk, újra és újra végigsimított a kézfejemen, és Victor minden erőteljesebb kijelentésére egyetértően bólogatott.

- ...ezért remélem, ti is megértitek, hogy itt az ideje a továbblépésnek. Szeretném, ha Léna jelentkezne az egyetemre - mondta nyomatékosan Victor. Alex újabb heves bólogatásától kezdtem dühbe gurulni.
- Hagyd már abba! - súgtam oda neki.
- Eszemben sincs! Igaza van.

Meglepődtem. Tudnia kell, hogy ha egyetemre megyek, akkor még ha rövid időközökre is, de el kell válnunk egymástól. Ezt akarta? Máris készen állt erre? Mert nekem még idő kellett. Időt akartam, hogy felfedezzem, milyen ezt az új életet élni, ha nem szólnak közbe tragédiák és pszichopata gyerekgyilkosok. Időt akartam, hogy kiélvezzem a lopott csókokat, a véletlennek tűnő érintéseket, az izgatottságot, amit egy külön töltött nap utáni első találkozáskor érzek, a nevetéseket olyan vicceken, amelyeknek csak mi értjük a poénját, egyszóval minket. Kettőnket. Együtt.

- Léna, figyelsz te rám? - Victor megdörzsölte a szemét, és gondterhelten pillantott rám.
- Persze. De szerintem te sem akarod igazán, hogy elmenjek - mondtam magabiztosan.
- Persze, hogy nem akarom! Hiszen csak most kaptalak vissza. Több szempontból is. - A nyakamon lévő egyik horzsolásra tekintett. Már alig látszott, de ennyi elég volt, hogy Victor arca elboruljon. - Viszont nem tehetem meg, hogy önös érdekből itt tartalak. Amikor idejöttél, elmondtad, hogy világéletedben orvos szerettél volna lenni. Azelőtt... Az álmokat követni kell, és megvalósítani, kölyök. Ehhez viszont egyetemre kell járnod.
- De én nem akarok elmenni. Egyszerűen nem akarok - ráztam a fejem dühös elkeseredettséggel. Engedetlen gyereknek éreztem magam, és ez nagyon nem tetszett. De tudtam, hogy képtelen lennék ilyen hamar elhagyni az új otthonomat. Alex felemelte a kezem, és csókot lehelt rá. Meg akart nyugtatni.
- Léna... - habozott Victor. - Kérlek, gondold át! Nem ragadhatsz le az istállótakarításnál és a könyvelésnél! Fiatal vagy, fényes jövő áll előtted. Most, hogy túl vagyunk ennyi nehézségen, ideje elkezdened élni az életed. Elég idősek vagytok mindketten, hogy megértsétek, az egyetem nem végleges elválást jelent. Bármikor használhatjátok a repülőt, ha látni akarjátok egymást. És a távolság jót fog tenni a kapcsolatotoknak. Megerősödik. Több munkát fektethettek a kommunikációba, és talán hanyagolhatnátok egy időre a hm... fizikai kontaktust. - Zavartan félrenézett, majd ismét megköszörülte a torkát.

Alexre sandítottam, akit megismerkedésünk óta először láttam elpirulni. A szót ezután főleg Victor vitte. Minden lehetséges eszközt bevetett, hogy meggyőzzön. Még Alexet is bevonta, amikor arról beszélt, mennyire bánja, hogy annak idején abba kellett hagynia a tanulást. Pedig tudtam, hogy Alex elégedett a jelenlegi életével. Egy alkalommal beszéltünk róla, hogy régen az ő álma is az orvoslás volt, de azóta új céljai lettek. A családi farm vezetése boldoggá és elégedetté tette. Néha elgondolkozott azon, milyen lenne az élete, ha az édesapja még élne, de amikor erről mesélt, egy csepp keserűséget sem éreztem a hangjában. Ugyanarra a magabiztosságra vágytam, ami belőle áradt.

Victor még egy ideig győzködött, de amikor belátta, hogy nem tud kicsalni belőlem egy azonnali beleegyezést, időt adott, hogy gondolkodjak. Két hetet kaptam, mert a tanév már elkezdődött, és Victor nem szerette volna, ha túl sokat kell bepótolnom. Amikor megemlítettem neki, hogy október lévén rég lekéstük a felvételit, csak legyintett.

- A te agyaddal, egy jó magántanárral és némi pénzzel sima menet lesz. Csak ne gondolkozz rajta túl sokat.

A beszélgetés végére már körvonalazódott előttem, mi fog történni két hét múlva. A szívem mélyén tudtam, hogy Victornak igaza van. Még mindig orvos szeretnék lenni. Boldog voltam a birtokon, de lassanként elfogadtam, hogy eljött az ideje a változásnak. Hihetetlen lehetőségek rejtőztek a képességemben. Ha sikerülne hasznosítanom a gyógyításban, rengeteg embernek tudnék segíteni.

Gondolkodnom kellett. Listát készítenem a mellette és az ellene szóló érvekről. Tervet arra az esetre, ha visszamegyek New Yorkba, és Alexnek maradnia kell.

És nem mellesleg, közben ki akartam használni a két hét minden pillanatát.

Éreztem, hogy Nefelejcs lassulni kezd, amikor a hátam mögül felhangzott Alex dallamos füttye. A *Keresztapa* filmzenéjét próbálta utánozni, mert pár nappal ezelőtt rájött, hogy Nefelejcset és engem is idegesít a dallam.

- Most akkor ki a csaló? - Hátra akartam fordulni, hogy lássam, mennyire ért közel, amikor kifordult a lábam a kengyelből. A bokám erősen megrándult, és kicsúszott a számon egy fájdalomkiáltás. Ennyi idő után már összehangolódtunk annyira Nefelejccsel, hogy nem csupán én éreztem az ő fájdalmát, ő is érezte az enyémet. Legalábbis minden jel erre mutatott, mert amint felkiáltottam, feltűnően lassítani kezdett, majd megállt. A közelben több jegenyefenyő nyúlt a magasba, Nefelejcs az egyikhez sétált oda. Alex ekkor már leszállt, és aggódva nyúlt a bokám után.
- Mi történt? Megsérültél?
- Csak... béna vagyok. Kérlek, ne mondd el Victornak! Soha többé nem tudnék a szeme elé kerülni, ha kiderülne, hogy egy egyszerű kis vágta alatt sem tudom a lábam a kengyelben tartani. Lemoshatatlan szégyenfoltot ejtettem a család hírnevén - mondtam halálra váltan. Ezzel végre sikerült mosolyt csalnom Alex arcára.
- Victor, ha tehetné, selyemszőnyeget terítene az utadba - csóválta a fejét vigyorogva. - Gyere, szállj le. Banda nyeregtáskájában, azt hiszem, van egy takaró. Megnézem a bokádat.

A lovát, ezt a gyönyörű, barna-fehér foltos csődört Bandának nevezte el. Amikor néhány héttel ezelőtt bemutatta nekem, és megkérdeztem, miért pont Banda, azt felelte, hogy vérbeli muszták, aki bandába verődve érzi a legjobban magát.

Jobb lábamat átvetettem Nefelejcs hátán, és Alex karjába csusszantam. Gyors csókot adott a számra, a nyeregkápára fonta a kezemet, és kérte, hogy kapaszkodjak. Nefelejcs pár centivel közelebb húzódott hozzám, és nyugodtan állt, amíg megpaskoltam a hátát. A fájdalmamtól feszült lett, de a simogatástól érezhetően megnyugodott.

Alex az ölébe kapott, majd az időközben leterített vastag takaróra tett. A levegő már csípett, enyhe szél fújt, de mindketten jól felöltöztünk, ezért egy cseppet sem zavart a hideg.

- Szólj, ha fájdalmat okozok!

Levette a csizmámat, két meleg tenyere közé fogta a lábfejemet, és óvatosan forgatta. Közben feszülten nézte az arcomat, és a legkisebb fájdalomfintorra megállt.

- Meg kellene nézetni - mondta homlokráncolva.
- De hát éppen nézed - mosolyogtam fel rá.
- Igen, és gyönyörű kis boka, de én orvosi ellenőrzésről beszéltem.
- Semmi szükség rá. Majd otthon pihentetem, meg jegelem kicsit, és

holnapra kutya baja.

- Nocsak, ez az orvosi szakvéleménye, dr. Wall? - Elsimította a szemembe hulló tincseket, és elmosolyodott.
- Hagyjuk ezt most, nem akarok róla beszélni.
- Ebben az esetben - bólintott beleegyezően - nem hagyhatom, hogy addig várj a pihentetéssel, amíg hazaérsz. Victor ki is nyírna, ha a hercegnőjét sérülten szállítanám le.
- Hé, úgy beszélsz, mintha valami csomag lennék! - Meg akartam legyinteni, de gyorsan elhajolt. Pimasz vigyor ült az arcán, amikor mindkét kezével átkulcsolta sajgó bokámat.
- Egy gyönyörű, formás, szexi csomag - sorolta, miközben minden szó után egy csókot nyomott a bokámra. Elakadt a szavam, amikor a csókok folytatódtak fel a lábszáramig, egészen addig, amíg a felgyűrt nadrágom engedte. Az ehhez hasonló pillanatokban eljátszottam a gondolattal, mi lenne, ha leengedném a falaimat, és egy észvesztő pillanatra elfelejteném az elmémet körülvevő Enigmát. Egyetlen pillanat, és betekintést nyernék Alex minden gondolatába és érzésébe. A tökéletes összeolvadás. Csábító, de nem engedhettem meg magamnak. Megtanultam tisztelni a privát szféráját. Attól a bizonytalan tapogatózástól eltekintve, ami néhány felforrósodott pillanatban megesett köztünk, egyszer sem léptem be az elméjébe, és nem is akartam változtatni ezen.

Az alkaromra támaszkodtam, és megbabonázva figyeltem Alexet, amint a lábamat csókolja. Ahol szája a csupasz bőrömhöz ért, libabőrrózsák nyíltak rajtam. Egyfolytában borzongtam, mintha fáztam volna, pedig a forróság egyre jobban elborított.

- Pihentessük egy kicsit! - Alex megfogta a sarkamat, kinyújtotta a lábam, és óvatosan a takaróra fektette. Amikor ismét hozzám hajolt, egy forró csókkal döntött hátra. Felpillantottam az ég borongós szürkéjére, majd nagyot sóhajtottam. Ez az én utam. Ott vagyok, ahol lennem kell, és azzal, akihez tartozom.

Alex erőfeszítés nélkül pattintotta ki először a kabátomat, majd az ingemet összefogó apró patentokat. Amikor az utolsóhoz ért, megállt. Mélyen a szemembe nézett. A fejem alig mozdult meg, amikor bólintottam. Alexből hatalmas sóhaj szakadt ki.

- Vigyázok rád, ígérem. Örökké vigyázni fogok - suttogta.

Kapkodó mohósággal esett neki a számnak, egyik keze az arcomra simult, miközben a másikkal a csípőmet húzta magához. Mindkét karomat köré fontam, a hajába túrtam, élveztem a hűvös selymességet az ujjam körül. A gyomrom görcsbe rándult a várakozástól és a vágytól. Bőrünk egymáshoz simult, felmelegedett, úgy éreztem, másodpercek kérdése, és össze is olvad.

Hideg esőcseppek férkőztek közénk, de csak akkor hagytuk abba a csókot, amikor már a fölénk hajló fa ágai sem tartották vissza a sűrű esőt. Alex felemelte a fejét. Hosszú másodpercekig csak zihált, miközben elkeseredetten

járatta végig a tekintetét szabaddá vált bőrömön. A vágy a torkomat szorongatta. Alex még egyszer erősen megcsókolt, kapkodva begombolta a kabátom, aztán újra felkapott, és Banda hátára ültetett. Nefelejcs kantárját rögzítette a saját nyergéhez, majd elhelyezkedett mögöttem. Szorosan magához húzott, próbált megvédeni a most már zuhogó esőtől. Persze nem tudott. Mire hazaértünk, a lovak és mi is csuromvizesek lettünk.

Alex beszaladt a ház mögötti kis istállóba, amelyet Victor a lóháton érkező vendégeknek tartott fenn. Én közben az istálló előtti fedett részen maradtam a két lóval. Még nem éreztem annyira biztosnak a bokámat, hogy megpróbáljak ráállni, és Alex is zordan rázta a fejét, amikor utána akartam indulni. Ennyire közel a házhoz már tisztán hallatszott az eső hangja Enigma üvegkupoláján. Mintha milliónyi, több szólamban felhangzó csengettyű adott volna halk koncertet. Ha nem várom izgatottan a pillanatot, amikor Alex visszatér, talán még élvezem is. Pár perc múlva kijött az egyik új istállófiúval. Ilián, Borisz unokatestvére pár napja kezdett dolgozni a birtokon.

Alex segített leszállni Banda hátáról, ismét a karjába vett, majd Ilián gondjára bízta a lovakat. Meghúzkodtam Alex kabátját, hogy várjon még, mert látni akartam, hogy mindkét ló biztos helyre kerül, csak aztán bólintottam neki, hogy mehetünk.

- Néha az az érzésem, hogy a lovaddal a szívedért folytatott versenyben csúnyán lemaradnék.
- Ez...
- Inkább ne mondj semmit! - Belecsókolt a nyakamba, majd letett a bejáratnál. Lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt. Bármennyire is próbáltam uralni a hangom, remegett, amikor megszólaltam.
- Nincs otthon senki. Victor a városba ment egy tárgyalásra, este ér haza. Ethel pedig az egyik barátnőjéhez utazott pár napra, akinek nemrég született unokája.
- Akkor ketten vagyunk.
- Igen, ketten. - Kihalásztam a kulcsaimat a zsebemből. Alex hátralépett, hogy helyet adjon nekem, de bármennyire próbáltam, nem sikerült beletalálni a zárba. Az ujjamat merev botnak éreztem, kezem megállíthatatlanul remegett. Arra gondoltam, ez lesz az a pillanat, amikor Alex rájön, mennyire gyáva kislány vagyok. Már láttam is magam előtt a jelenetet, ahogy lovagiasan elhelyez egy száraz helyen, felpolcolja a bokámat, aztán elmegy. Esetleg egy búcsúcsókot még kapok, ami nem lesz több egy megnyugtató puszinál. A puszi célt ér, megkönnyebbülök tőle egy időre, de aztán elkezdek azon agyalni, hogy mennyire szánalmasan gyáván viselkedem, hiszen megfutamítom az egyetlen fiút, akibe valaha beleszerettem. Mielőtt eljutottam volna addig a pontig a tervezésben, hogy az ágyamon ülve Norah Jonest hallgatok jégkrém-bajuszkával a számon, és közben az ablakból a szakadó esőt nézem, Alex megfogta a kulcsot tartó kezemet, és elsőre betalált vele a zárba. Jézusom, ő egyáltalán nem ideges!

Újra felkapott, majd a lábával lökte be az ajtót.

- Kezdem megint úgy érezni magam, mint egy halálos beteg - jegyeztem meg, miközben felfelé vitt a lépcsőn. - Tudom, hogy a közelmúltban a normálisnál többször megjártam a kórházat, de fent azért majd engedsz lábra állni, ugye?
- Még gondolkodom rajta. Amíg fekszel, legalább biztonságban vagy.

Lenézett rám, mire az arcomat megint égetően forrónak éreztem. Úgy nézhettem ki, mint akinek magas láza van. Vagy erősen bepiált. A fekvésről az ő jelenlétében egészen más dolgok jutottak eszembe. Tekintetem az állára szegeztem, végig szerettem volna karistolni a körmömmel azt a borostás bőrt, de a tudat, hogy mindjárt odaérünk a szobámhoz, benne a hatalmas ágyhoz, és nekem a kabát alatt nyitva maradt az ingem, lebénított. Mi lesz, ha nem tetszem neki? Ha valamit bődületesen rosszul csinálok? Annyira, hogy nem bírja majd megállni nevetés nélkül?

Még észbe sem kaphattam, Alex máris letett az ágy szélére. Bement a fürdőszobába, és egy halom törölközővel jött vissza. Útközben leejtett párat, de észre sem vette, annyira sietett. Elszorult a torkom. Jó ég, mennyire szeretem!

Letérdelt elém, az egyik hatalmas törölközőt rám terítette, és elkezdte dörzsölni a hajamat. Amikor már olyan lett a fejem, mint egy nagyobbacska szénakazal, kigombolta a kabátomat. Gyors mozdulatokkal szabadított meg a vizes ruhadarabtól, de amikor az ingemhez ért, ledermedt.

Félve sandítottam rá. Tekintete a csupasz bőrömre tapadt, majd felugrott a szememig. Gyomrom összerándult, kiszáradt a szám, egyetlen szót sem tudtam kiejteni. A világom abban a pillanatban összezsugorodott. Egészen kicsi lett. Olyan apró, hogy kizárólag mi ketten fértünk el benne. Ajkát gyengéden a mellkasomon lévő sebre tapasztotta, felmelegítette a hideg bőrt maga körül. Elcsendesült a szívem. Nedves haját hátrasimítottam, magamhoz húztam a nyakát. A nevemet zsolozsmázta, miközben hátradőltünk az ágyon, és lassan lángba borult körülöttünk a világ.

* * *

Forróság vesz körül. Tűz nyaldossa végig a bőröm, de a bensőmben még nagyobb tűz tombol. Újra és újra elégek. Már nem egyedül vagyok a testemben. Ketten érezzük, ketten élesztjük a tüzet. Egyek vagyunk. Alex olyan gyengéden ér hozzám, mintha üvegből lennének a csontjaim. A következő pillanatban annyira vad, mintha arra számítana, hogy elveszít. A délután lassan estébe fordulhatott, de az idő a mi világunkban megállt.

Alex végigsimít a nyakamon. Érintése, csókjai a szokásos melegséggel öntik el a testem, de amikor a csók kemény harapásba fordul, rájövök, hogy valami végleg elromlott. A tenyere nem ugyanaz a lovaglástól bőrkeményedéses tenyér. Ez a bőr puha és... vérszagú. A melegség, amit korábban éreztem, égető fájdalomba csap át. A kéz már nem simogatja a bőröm.

Egy éles penge szánt végig a nyakam oldalán, a sebből gyorsan csorog a vér.

A fájdalom visszaránt abból az apró világból, ahonnan sosem akartam kikerülni. Vissza a fájdalomba, vissza a rémálomba, a valóságba. A fölém hajló arc elhomályosul, majd eltűnik. A név, az ő neve újra feledésbe merül. Sikítani akarok, vissza akarom kapni, de némán tátogok. Valami megbénít, és a következő pillanatban már nem is emlékszem rá, miért akartam kiáltani.

Ez volt az utolsó emlékem a régi életemről, de pár óra múlva már ez a pillanat is kitörlődik az elméből. A kezelése egyre hatékonyabb. Még egy utolsó adag drog, a korábbinál sokkal erősebb elektrosokk, a kimerültség, a hideg, és ő... Sikerült megtörnie. Megtettem az utolsó lépést is, elszakítottam minden régi köteléket, hogy egy sokkal erősebbel láncoljam magam hozzá.

Ha tudta volna, mit pusztít el, jobban vigyáz az elmémre. De talán így kellett lennie.

Egy szakadék szelte ezután ketté az emlékeimet. A túloldalon ott rejtőzött Enigma és a boldogság, de az én oldalamon csak a reménytelenség maradt. A reménytelenség és egy kínnal teli élet az ő oldalán.

TEAM

3. Darabokban

- **GYŰLÖLÖM A NÉMASÁGODAT.** Amikor elvonulsz a saját fejedbe, és olyan távoli lesz a tekinteted, mindig úgy érzem, valamit elveszel tőlem. És ezzel feldühítesz. Miért vagy annyira más, mint a többiek? Miért nem engedelmeskedsz? Már rég fel kellett volna adnod. Kényszerítesz, hogy bántsalak, pedig te vagy nekem a legfontosabb, madárkám!

A hangja szirupos volt, szinte csöpögött belőle a hízelgés. Mindig az ő madárkájának hívott. Pont úgy is érzem magam már nagyon hosszú ideje. Mint egy letépett szárnyú, örökre bezárt madár. Bőrömön végigfutott a hideg, remegtem a megerőltetéstől. Közelebb akartam húzódni hozzá. Mindannyiszor görcsbe rándultam a fájdalomtól, amikor sikerült ellenállnom neki. Nem hagyhattam, hogy észrevegye, mennyire vonz a hangja. Ujját végigfuttatta az állam vonalán, miközben közel hajolt, a nyakamba szagolt. Ahogy az orra a friss seb széléhez ért, csípő fájdalom mart belém, melyet azonnal enyhített az első kimondott szava.

- Imádom a véred illatát. A nők, akikkel eddig találkoztam, mind csupán vérszagúak voltak, amikor... hm... elköszöntem tőlük. De neked virágillatod van. Ez fogott meg benned az első találkozásunkkor is. Mikor még nem sejtetted, hogy az enyém leszel. Emlékszel még arra a napra, kismadaram? Megérintettél. A fejembe másztál, és azt hitted, majd könnyedén irányítani tudsz. De én ellenálltam. Megtaláltalak, és onnantól fogva nem titkolózhattál többet előttem. Legalábbis mindent megtettem, hogy így legyen - nevetett halkan. - Istenem, néha hiányoznak azok a napok! Amikor először idehoztalak, sikítottál, ütöttél és olyan durván káromkodtál, hogy ki sem néztem volna abból az édes kis szádból. Sokáig tartott, mire elcsendesültél. Be kell vallanom, addigra én is elfáradtam. Testileg és az elmém is. Vártam, olyan sokat vártam, hogy végre megnyugodj. Hogy felfogd, mennyire jó neked velem, és elkezdhessük a munkát. De te még mindig ellenállsz. Türelmes akarok lenni, de már nem húzhatod sokáig, madárkám. Nemsokára te is akarni fogsz engem.

Éreztem a számon az érintését, hallottam a hangját, de már nem értettem a szavait. A világ elmosódott körülöttem. Minden elvesztette kontúrját. Bőröm nyirkossá vált, fejem nehézzé, mintha kövek lennének a koponyámban. A körmömet néztem. Mocskos keretben egy cseppnyi tiszta rózsaszín. Valami jóra szeretnék emlékezni, de már maga a szó - *emlék* - problémát okoz.

- Már nem vagy olyan hangos ugye, kismadár? Változni kezdtél. Más ember leszel nemsokára. Az én kicsi madaram, aki sosem hagy el. Jól elleszünk mi ketten, ígérem. Pár hét múlva, ha továbbra sem lesz veled baj, elviszlek sétálni. Olyan sápadt vagy mostanában, szükséged lenne egy kis színre! Aztán ha továbbra is jól viseled magad, többé nem kell idelent maradnod. Élhetsz velem a páromként. Az istennőmként. Ha jól viseled magad.

Az agyam már majdnem teljesen feladta. Olyan képek tolakodtak elém, amelyekre egy percig sem akartam gondolni.

Én vagyok rajtuk és Sebastian. Az utcán sétálunk, a langyos szél simogatja a bőrömet. Fölöttem halványkék az ég, a fák levelei aprókat zizzennek a szélben, mintha kicsi tenyerek intenének felém a magasból. Sebastian karja a derekamon van. Mágikus ketrecként akkor is képes elzárni a világtól, amikor már kiengedett. Arcomon üres mosoly, nyakamon könnyű sál, amely elfedi a friss vágásokat. Sebastian kedvesen bólint a szembejövő embereknek. Inkább csak érzem, mint látom a jelenlétüket. Nem jut el az agyamig, hogy férfiak-e vagy nők, idősek vagy fiatalok. De amikor Sebastian keze figyelmeztetően megszorítja a vállamat, automatikusan én is bólintok a helyes irányba. Az arcomon még mindig ott a feszes mosoly, bár a torkomban érzem a feltörekvő epe keserű ízét. Amikor megpróbálom felemelni a fejem a nap irányába egy kis melegségért, erősen megráz.

- Viselkedj! - sziszegi, és arcát a nyakamhoz szorítja. Állával arrébb túrja a sálat, és lanyhán beleharap a seb körüli bőrbe.

Összerezzenek, a fájdalom visszavisz a saját testembe, a saját időmbe.

- Hányszor tisztáztuk már, hogy nem mehetsz előre! Azt akarod, hogy újra bántsalak? Ne kényszeríts rá! Sehová sem mehetsz, ahová nem tudlak követni, megértetted? Idővel talán sikerülhet nekem is, de ahhoz még rengeteget kell tanítanod. A jövő még túl bonyolult nekem. A múltat! Mutasd a múltat! - suttogta a fülembe.

A szavainak rabszolgaként engedelmeskedve videóként pörgettem vissza minden emlékemet. Az agyam hetek óta először újra száguldott. Ahogy haladtam visszafelé, mint a gyorsan pergő könyvlapok, épp csak felvillantak a köztes események. Azok már egy másik emberhez tartoztak. Türelmesen vártam, hogy megérkezzek a célomhoz, de az út vége előtt megtorpantam. Egy hatalmas szakadék tátongott előttem, amelyet képtelen voltam áthidalni.

- Vigyél át! - Sebastian úgy szorította a nyakam, mint egy engedetlen kutyának. Bármennyire is a kedvében akartam járni, nem lehetett átjutni a szakadékon.

A túloldali emlékek rejtve maradtak. Előtte is, előttem is.

- Mi lesz már! - Úgy megrázott, hogy összekoccant a fogam. Az emlékbeli hely békés. Valami régi és fontos érzés köthet oda, mert a durvaságra szokatlan dühvel válaszoltam. Kitéptem magam a keze közül.

- Nem! Nem tudok átmenni! - vagdalkoztam felé. A hangom elcsuklott. Hangszálaim rozsdás rezgését az ujjamban is éreztem.

Az arcomra mért ütés csípett, nyakam megrándult tőle, de elértem a célomat. Hallottam, ahogy az ajtóhoz megy, út közben úgy fújtatott, akár egy feldühödött állat. A belőle áramló indulat vibrált a levegőben. Felrántotta az ajtót, majd becsapta maga után. Végre ismét egyedül maradtam.

Ki akartam mászni a múltamnak abból a gödréből, ahová beparancsolt, de valami visszatartott. Koncentrálnom kellett, nagyon erősen. A gondolataim

tisztultak. Visszatértem ahhoz a naphoz, amikor először találkoztam Sebastiannal.

* * *

Hűvös és sűrű volt a levegő New Yorkban. Az utcán álltam, kora délutánra járhatott az idő. Nem emlékeztem, hogy kerültem oda, vagy hová tartottam, csupán az érzés, a szagok, a hangok maradtak meg bennem. A mellettem elsuhanó sárga taxik. A dühös autósok odamondogatásai. A felhőkarcolók síkján megcsillanó sápadt őszi napfény. Aztán a döbbenet. Majd az undor. A fájdalom a nyakamban, ahogy a férfi után fordultam, aki nekem ütközött. Csupán a hátát láttam. Válla széles, haja napfény színű, gondosan nyírt. Könnyű fekete kabátja elegánsan megfeszült hátán, amikor felemelte a karját, hogy leintsen egy taxit.

Próbáltam leállítani az eszeveszett képrohamokat, de csak lassítani tudtam. Alig foghattam fel egy jelenetet, a következő már az arcomba is csapódott. A szőke hajú, barna szemű férfit láttam. A múltját és a jelenét vér borította. Öt láttam, ahogy először a munkában, majd éjszakánként vág fel embereket. Kimondhatatlanul élvezi. A legjobban akkor, amikor elkapja a pillanatot. Azt, amelyikben a tágra nyílt szempárból végleg elszáll az élet.

A taxi lelassított az út szélén, a férfi kinyitotta az ajtót, de még nem szállt be. Felnézett, bele a napba, aztán rám. A szemembe. A homlokát ráncolta, majd az arcán megjelent valami, amitől halálra rémültem. Úgy éreztem, mintha egy vödör jeges vízzel zúdítanának nyakon, és egy pillanat múlva már vacogtam. Fogam összekoccant, de testem végre magához tért. A vágy az arcán veszélyt jelzett. Első gondolatom a menekülés volt, mégis lassan fordultam meg.

Elsétáltam, de közben éreztem a hátamban a tekintetét. A taxi gázt adott mögöttem, de a szívem hangos dobogásától alig hallottam. Kábultan mentem tovább, figyelmen kívül hagyva a körülöttem lévő világot. Sebastiannak hívták. Tökéletesnek tűnő családban nőtt fel, sikeres anya és apa gyermekeként. Valami mégis elromlott benne. Korán felfedezte, milyen fájdalmat tud okozni a nála gyengébbeknek, milyen érzés a hatalom más ember felett. Az érzéstől megmámorosodott, soha többé nem akarta abbahagyni, az élete szerves részévé vált. Úgy használta, mint más emberek a berögzült gesztusokat. Gondolkodás nélkül.

Ironikus módon, akárcsak az apja, az orvosi pályát választotta, de őt egy pillanatig sem foglalkoztatta a gyógyítás. Plasztikai sebész lett, de a munkán kívüli tevékenységeit máig sokkal jobban élvezte. Nemrég ölt meg egy családot. Az anya volt a hatodik nő az életében, akivel végzett. Elhitette vele, hogy ha nem sikít, megkíméli az életét, de hazudott. Megerőszakolta és lemészárolta. A kislány jelenlétére később jött rá. Egy zavaró szemtanú. Most őt keresi. Azért jött a városba, hogy megtudja, veszélyt jelent-e.

Az elmémbe robbanó képtől megszédültem. Sebastian egy vérrel borított szőnyegen állt, mellette egy székhez kötözött, véres arcú férfi. A férfi rég halott.

Sebastian egy családi fotót tartott a kezében. A fejem ekkorra már úgy fájt, hogy azt kívántam, bárcsak leszedhetném a nyakamról. Az egyetlen helyre mentem a közelben, ahol össze tudtam szedni magam. A Central Parkba.

A múltam utolsó emlékei között válogatva sok olyat láttam abban a kikényszerített visszatekintésben, amely nem tűnt valósnak. Sok részlet homályos maradt, vagy teljesen elmosódott előttem. De ha rá, Sebastianra gondoltam, minden kiélesedett. Hogy miért mentem a Central Parkba aznap? Már lényegtelen. Az ok ott rejtőzött azon a szakadékon túl, amelyen már nem tudtam átkelni.

Kevesen lézengtek a nyugati oldalon. Aki mégis arra járt, az sietősen lépkedett. A park fái között hideg szélrohamok törtek át. Leültem egy padra. Amikor elhelyezkedtem és felnéztem, meglepődtem a kopár táj láttán. Zöldellő füvet, piknikező családokat, nevetést, madárdalt vártam. Azt láttam a fejemben, de rá kellett jönnöm, hogy az nem a valóság. Kiszorítottam a felesleges gondolatokat, és a férfira koncentráltam. Ő volt akkor az én feladatom. Megidéztem az érzést, amikor érintkezett a kezünk. Lehunytam a szemem, és úgy csusszantam bele az ismerős helyzetbe, mint egy kényelmes ágyba. A férfira összepontosítottam, aki még mindig a kislányt kereste, de közben kikapcsolódásra talált. Egy fiatal lányra a kertvárosban, aki késő délután, a fejére húzott kapucnis pulcsiban az út szélén sétált. Már elhaladt mellette a taxival, amikor meggondolta magát, és odaszólt a sofőrnek, hogy a következő sarkon álljon meg. Kiszállt, bőséges borravalót adott neki, hogy minél gyorsabban tűnjön el a környékről.

Kényelmes tempóban átsétált az út túloldalára, ahol a kertváros rendezett környezetébe már bele-belekóstolt a közeli erdő vad kuszasága. Egy szélesebb törzsű fának támaszkodott, úgy, hogy jól rálásson az útra, amelyen a lány fel fog bukkanni. Kabátzsebében megtapintotta a kemény kis tokban rejtőző, borotvaéles szikét és a mellette lévő fecskendőnyi nyugtatót. Nem akarta felhívni magukra a figyelmet. Mégis csak a kertvárosban van.

Sebastian szíve egy pillanatig sem dobogott gyorsabban. Nyugodt maradt akkor is, amikor a lány befordult a sarkon, majd úgy torpant meg, mintha egy üvegfalba ütközött volna.

A lány bizonytalan léptekkel elindult a fák felé, de nem értettem, miért. Útja nyilvánvalóan másfelé vezetett, ő mégis belesétált a veszélybe. Ahhoz, hogy megértsem, ismét a férfira koncentráltam. Az elméjét szokatlannak éreztem. Amíg hétköznapi dolgokkal foglalkozott, könnyedén beleláttam, de mióta megpillantotta a lányt az út szélén, erőlködnöm kellett ahhoz is, hogy csupán a környezetet felfogjam. Fokozatosan egyetlen hatalmas gondolathalmazzá állt össze a fejében lévő összes kép, láthatatlan acél sodronyként csapódott ki belőle, majd körülölelte a lányt.

„ Gyere hozzám! ”

Minden gondolata, a teste minden porcikája azt akarta, hogy az a lány odamenjen hozzá. És ő odament. Akkor már küszködnöm kellett, hogy a férfi

fejében maradhassak, gondolatai kényelmetlenül közel zsongtak az enyémekhez. Már tudtam, hogy ő más, hogy minden eddiginél veszélyesebb, amit teszek, de nem hagyhattam magára azt a lányt vele. Megnyíltam. Egy századmásodperc lehetett csupán, de sikerült átvennem az irányítást a férfi teste felett.

- Menekülj el! Fuss! - Kimondattam vele a szavakat.

A férfi hangja mély volt, enyhe idegen akcentussal. Abban a pillanatban harcolni kezdett, ahogy megszólaltam.

- Menj már! - Összesen öt szót mondhattam, amikor a fejéhez kapott, és fojtott hangon felkiáltott. Úgy éreztem, mintha egy kétszáz kilós acélfal tolna kifelé az elméjéből. De legalább a lány elfutott. Biztos akartam lenni benne, hogy nem követi, ezért minden erőmet bevetettem, hogy ne tudjon kitaszítani. Majdnem sikerült. Akkor tértem vissza a saját testembe, amikor a férfi jó erősen a mellette lévő fába verte a fejét. A sokktól új erőre kapott, így egy pillanat alatt el tudta magát zárni tőlem. Amikor végre remegő lábbal felálltam a pádról, zsebkendőt kellett szorítanom vérző homlokomra.

Rég nem ijedtem meg annyira, mint akkor. Valami rosszra emlékeztetett a múltamból, de amikor megpróbáltam felidézni, visszamenni addig az emlékig is, csak tátongó feketeséget láttam magam előtt.

A fejem rettentően megfájdult, úgy szédültem, mintha órákra egy ringlispílbe zártak volna. Homályos maradt, hogy ezután mi történt. Lehetséges, hogy elájultam. Órákra kivonhattam magam a forgalomból, és utána már csak az ébredésre emlékszem.

Amikor kinyitottam a szemem, az én véres homlokom mását láttam egy sötétbarna szempár fölött. Sebastian rám talált.

4. Döntés

KÉNYSZERÍTETT, HOGY TÉRJEK VISSZA az emlékből a jelenbe. Szorítása a nyakamon kötélként rántott ki a múltból. Ismét vele voltam. Fülemhez nyomta az ajkát, forró leheletétől újra a mocsokban éreztem magam.

- Tudtam, hogy ha egyedül hagylak, igazán ki tudsz bontakozni! - nevetett. - Bár arra számítottam, hogy végre továbbviszel.
- Ne... nem tudok ennél régebbre menni, már mondtam! - dadogtam.

Távolabb csúsztam tőle, a falhoz préseltem magam a sarokban. A remegés kiterjedt az egész testemre. A levegőt belélegezhetetlennek éreztem, a félelemtől és a légszomjtól még rosszabb lett minden. Nyüszítettem. A félelmem újabb és nagyobb félelemhullámokat gerjesztett. Látóterem beszűkült, a széle folyamatosan reszketett. Próbáltam kapaszkodni valamibe, bármibe, ami egy cseppnyi biztonságot nyújthatott volna, de csak a fal maradt nekem. Belevájtam hát a körmömet, markolni akartam, kapartam. Fájdalmat alig éreztem, a félelem felülírt mindent.

Jéghideg víz zúdult az arcomba. Beszivárgott a ruhám alá, eláztatta a hajamat, lehűtötte tüzelő bőrömet. A légzésem lassabb lett. A pince csendjét csupán kétszólamú lihegésünk törte meg. Sebastiané és az enyém. Különös hangulat lett úrrá rajtam. Beszakadt, mocskos, véres keretű körmömet néztem, amellyel ki akartam vájni a falat, és nevetni kezdtem. A nevetésem hisztérikussá vált. Fel sem fogtam, hogy ütemesen a falba verem a fejem, míg Sebastian megállított. Végigsimított a homlokomon keletkezett zúzódáson. A csípő fájdalmat majdhogynem kellemesnek éreztem.

Egy madár szállt az ablak elé. A tejüveg miatt csak a körvonalait láttam. Pici volt, tökéletesen gömbölyű fejjel. Elképzeltem ujjamon a tollai puhaságát, a pihék selymességét a csőre alatti sebezhetőbb területen.

Sebastian megrántotta az állam, hogy ismét rá figyeljek.

- Még egy ilyen húzás, és kezdünk mindent elölről! Megértetted? - Felrémlettek előttem azok a napok. A drogos kábulatban töltött végtelen idő, amelyből csak az elektrosokk tudott kiszakítani. A kezelhetetlen izgalom, majd a szürkeségbe hanyatló állandó sivárság. A törés pillanata. Bármi jobb annál.
- Most hozd rendbe magad! - Undorodva eltaszította az államat, de közben nem mulasztotta el, hogy éles körmével meghúzogassa a nyakamon lévő, majdnem gyógyulásnak indult sebszéleket. Néma maradtam, elrejtettem a fájdalmat.

Miután elment, újra mélyre süllyedtem. Elvesztem abban a hatalmas káoszban, amivé a tudatomat változtatta. Olyan emlékek között kutattam, amelyek nem az enyémek voltak. Olyan életekbe másztam bele, amelyeket ismeretlennek éreztem. Ha szét akartam választani a képeket, egybefolytak, és még nagyobb káoszt csináltak. A fájdalom röpke pillanatokra magamhoz

térített. Csak addig kellett karmolnom a karomat vagy a combomat, amíg kiserkent egy kis vér. Hosszúra nőtt körmömet egyedül magam ellen használtam fegyverként. A bögre, amely a tálcán állt, alumíniumból készült. Az extra forró teától puhábbá vált, és amikor belemélyesztettem a körmömet, megmaradt rajta a nyoma. Végigsimítottam a felületén. Égetett. Tudtam, hogy nem tévedek. A szokásos papírpohár ezúttal elmaradt. Vajon tesztelni akar? Vagy egyszerűen figyelmetlen? Megszokta, hogy már hosszú ideje engedelmesnek látszom? Nem vallott rá. Féltem, de mégis a bögréért nyúltam. Közben megszakítás nélkül a pince ajtaját figyeltem, gyomrom minden apró neszre csomóba ugrott. Arra számítottam, hogy bármelyik pillanatban beronthat és kiragadja a kezemből a reménynek ezt az apró kis darabját, amelyet olyan figyelmetlenül elém vetett.

Megszagoltam a teát, de nem éreztem rajta gyógyszer szagát, csak a citrom megnyugtató aromáját. Az első korty kegyetlenül égetett, de oldódni kezdett a gyomromban lévő csomó. Az íze lehetett volna jobb is, ennek ellenére ittam pár kortyot. Elhatároztam, hogy most, amikor végre van valami a kezemben, amivel kijuthatok innen, összegyűjtöm az összes erőmet. A tálcán lévő hideg csirkesalátát gyorsan ettem. A gondolataim végre tiszták voltak, sürgettek. A bögrét letettem a padlóra. Az ágyam végénél lehasaltam. A fal felőli oldalon, egészen bent rejtettem el azt a pár dolgot, amelyet a pincében találtam és hasznosnak véltem. Egy kis darab kötelet, néhány műanyag játék katonát, egy kisebb méretű gyújtósfát és egy koszos papírpoharat.

A poharat tapogattam ki, majd odavittem a vizesblokkhoz. Reméltem, hogy figyelmetlen lesz, és nem veszi majd észre a cserét. A szívem úgy kalapált, mintha valami bűnös dologra készülnék. Megnyitottam a kis mosdóban a csapot. A csobogó víz hangja elviselhetetlenül hangosan verődött vissza a néma házban. Addig forgattam a jéghideg víz alatt a poharat, amíg újra hófehér lett, és az ujjaim elgémberedett. Remegve tettem a tálcára, majd a pinceajtóhoz közelebbi sarokhoz mentem. Egy tenyérnyi nagyságú területre nem jutott már a padlóborításból, itt csupasz beton szürkéllett, amely itt-ott felrepedezett. Óvatosan ráöntöttem a maradék, forró teát, és megvártam, amíg az egészet beissza. Ezután a bögrét ezen a részen az oldalára fektettem, a falnak támaszkodtam, majd annyi erővel, amennyit már hosszú ideje nem éreztem magamban, rátapostam. Semmi sem történt. Az oldala egy kicsit behorpadt, de ezen kívül sértetlen maradt. Ahogy azt a szánalmasan apró horpadást néztem, vagy a törhetetlen üveget az ablakban, és a karcolásokat rajta, amelyek akkor keletkeztek, amikor hiábavalóan csapkodtam minden kezembe eső tárggyal, elegem lett.

A bezártságból, abból, hogy már hónapok óta nem kapok rendesen levegőt. Elegem lett a kínzásokból, Sebastian érintéseiből, az érzésből, amely végigkúszik a testemen, akárhányszor belemászik az agyamba. Olyannak éltem meg minden alkalmat, mintha megerőszakolt volna. Undorított a tudat, hogy Sebastian egyre biztosabb benne, nemsokára behódolok. Csak azért várt ilyen sokáig, mert hasznot húzott az ellenállásomból. Az agyamban megjelenő képek

lenyűgözték, még többet akart tanulni belőlük. De ahogy teltek a napok, egyre biztosabb kézzel rombolta le a védelmemet és vonzott magához. Ha sikerül megtörnie, engednem kell a vágynak, amit a jelenléte, a hangja kelt bennem. Pont olyanná válók majd, amilyenné ő akar formálni. És akkor többé nem tartja vissza magát.

Nem törődve azzal, hogy mekkora zajt csapok, minden erőt és rettegő elszántságot beleadva vetettem magam a kis darab alumíniumra. Amikor az egyik talpamban már elviselhetetlen lett a fájdalom, a másikkal folytattam. Addig tapostam, nyomtam, ütöttem a fémet a betonhoz, amíg meghallottam a halk csikorgást. A szakadó, puha fém csodás szimfóniáját. Két centi sem volt, de a pohár széle egyértelműen megsérült. Ezután leültem az ágyamra, és ott folytattam a műveletet. Két órán belül a szakadást legalább ezerszeri hajlítgatással körülbelül tízcentisre növeltem. Kínosan ügyeltem rá, hogy a kezemen ne maradjon semmilyen nyom vagy sérülés. Ha Sebastian észrevenné valamit, az utolsó porszemet is felforgatná a szobában, hogy leleplezzen. A párnahuzatot tekertem a kezem köré, hogy ne sértsem fel a bőrömet.

Az a kis darab fém, amelyet végül sikerült teljesen kiszakítanom a pohárból, napokig tartotta bennem a lelket. Már az sem taszított teljesen a mélybe, amikor Sebastian naponta kétszer megjelent a fecskendővel. Észrevehetően kisebb adagokat kaptam már egy ideje. Valószínűleg le akart állni vele, hogy tesztelje a viselkedésemet tiszta fejjel is. Miközben beadta, majd a drog szétáradt az ereimben, igyekeztem távol maradni. Elképzeltem, ahogy egy lépést hátrálok, de a testemet a helyén hagyom. Első alkalommal nem jött össze, és arra ébredtem, hogy újra a halántékomra kerülnek a tappancsok, amelyek az áramot közvetítették az agyamba. Ez volt a módszere. Ez, és az állandó támadások az elmém ellen. Sosem sikerül rájönnöm, hogy mi a különleges benne. Miért nem harcolok ellene. Pedig az elején még próbálkoztam.

Amikor a legelső nap szédelegve felébredtem a cellámban, rettegtem. Emlékeztem a férfi fölém hajoló, véres homlokára, a hideg szemére, széles mosolyára, amitől kirázott a hideg. Egy hangszigetelt pincében találtam magam, amelynek egyetlen ablaka tejüvegből készült, szürkés fény áradt be rajta. Egy acélágyon feküdtem, alattam hófehér ágynemű, de a párnát elmosódott vérfoltok szennyezték be. A homlokomhoz nyúltam, a vérzés addigra már elállt, de a seb csípett. Amikor megfeszítettem a lábam, akkor vettem észre a bal bokám körüli láncot, amelyet az ágyhoz rögzítettek. Felkeltem, pár pillanatig szédelegtem, majd amikor már biztosabban álltam, megrángattam a láncot. Egy hatalmas lakattal kapcsolódott az ágy lábához, amelyet pedig a földhöz csavaroztak. Körülbelül két méterre távolodhattam el onnan, pontosan addig, hogy elérjem a közelben elfüggönyözött zuhanyzót, mosdót és vécét.

Elvakított a pánik. A puritán berendezés, a pontosan méretezett lánc mind azt sugallta, hogy hosszabb tartózkodásra tervezték. Bármennyire tudtam, hogy ezzel esetleg csak rontok a helyzetemen, sikítani kezdtem. Már nem emlékeztem a pontos szavakra, lehet, hogy értelmetlen hanghalmaz volt az egész, lehet, hogy

segítségért kiáltoztam. Senki sem jött nagyon sokáig. Amikor kinyílt az ajtó, megkönnyebbültem. Naivan azt hittem, a férfi majd segíteni fog. Az alakja betöltötte az ajtónyílást. Hátulról erős fény világította meg, ezért csak a körvonalait láttam. Egy teljesen fekete alak.

Egy kiskoromban látott horrorfilm jutott eszembe a pokolról és a benne élő démonokról. A filmben tintafekete emberekként ábrázolták őket. Arc nélküli, életre kelt rosszindulatként. A kép olyan erősen beleégett az agyamba, hogy évek múltán sem felejtettem el. Miután megnéztem azt a filmet, és napokig rosszat álmodtam, már értettem, hogy miért tiltottak el tőle.

Az ajtóban álló fekete ember közeledett. Kiáltani akartam neki, hogy oldozzon el, de a látvány megnémított. A férfi odalépett hozzám. Hátráltam, de ő megállás nélkül jött felém. A lábam az ágy szélébe ütközött, amikor lehuppantam rá. Ő kinyújtotta a kezét, a nyakamra szorította, és addig nyomott, amíg a párnába mélyedt a fejem.

- Kérem... - nyögtem.

A hang olyan erőtlenül jött ki a torkomon, hogy nem voltam biztos benne, eljutott-e hozzá.

- Nem foglak elengedni, ezért ne is kérd ezt tőlem.

Kedvesen beszélt. A szavai, a hanglejtése mind azt sugallták, hogy biztonságban vagyok. A testem ellazult, de az agyam úgy küzdött, mintha most éledt volna fel a kábulatból.

- A neved Léna. Léna Wall. - A zsebéből elővette a tárcámat, kinyitotta, és a személyimet nézegette. - Igazán örvendek, hogy találkoztunk, Léna Wall. Őszintén. Ha jól gondolom, te már tudsz egy-két dolgot rólam. Hisz jártál a fejemben, nem igaz?

- Nem tudom, miről beszél - suttogtam elvékonyodó hangon.

- Ne sírj, madárkám! Eszemben sincs bántani téged. Kíváncsi lettem rád, ez minden. Hiszen te betörtél a fejembe. Vagyis meghívás nélkül jöttél, azt hiszem, ez a jó szó. A legkevesebb, amit megtehetek, hogy viszonzom a látogatást. De előtte kell neked egy kis előkészítés.

Elvette az összes ruhámat, aztán megütött. Aznap addig vert, amíg elvesztettem az eszméletem. Zúzódásokkal, felrepedt szájjal és émelyegve tértem magamhoz, amikor beinjekciózta az első adag drogot.

- Hamarosan sokkal jobban fogod érezni magad. Ne aggódj, madárkám, jó lesz nekünk együtt.

Így kezdődött. Naponta többször drogot kaptam, ami gyengítette a tudatomat, ugyanakkor nagyon színes és mozgalmas látomásokat éltem át tőle. Az idő- és térérzékelésem fokozatosan eltűnt, mintha egy másik dimenzióba kerültem volna, ahol a színek és formák ismeretlenek. Gyakran éreztem heves hányingert, a testem ilyenkor a legkisebb érintésre is görcsbe rándult. Hosszú órákra kemény csomóba ugrottak az izmaim, még a fekvés is fájt.

De az idő nagy részében nem voltam magamnál, ezeket csak halványan érzékeltem. A drog átsegített azokon a periódusokon, amikor ő „játszani” akart.

Az elején nagyon sokszor megvert, a sebeimnek idejük sem volt begyógyulni. Később áttért egy sokkal fájdalmasabb módszerre. Apró vágásokat ejtett a nyakamon szikével, vigyázva, hogy csak minimális mennyiségű vért veszítsek. Szerette cirógatni a sebeimet. Úgy nézett rám, amikor véresen és összevagdosva hevertem a lábánál, mint egy régóta áhított trófeára. Egy idő után a drog miatt már alig éreztem a fájdalmat vagy bármi mást. Ritka tiszta pillanataim némelyikében beszélt hozzám. Imádtam a hangját. Ha megszólalt, ő lett a világegyetem közepe. Elmesélte, hogy sokáig nem értette, az emberek miért tesznek meg neki mindent.

- Csak ki kell mondanom, hogy mit akarok, és az megtörténik. - Leguggolt az ágyam mellé, és elsimította a hajamat. Egyenesen a fülembe beszélt, mintha tartana tőle, hogy nem hallom meg. - Engedelmeskednek nekem. Ez az én szupererőm - nevetett. - De te valami egészen más vagy, igaz, kismadár? Téged mélyebben láthatlak majd, egészen mélyen. Amikor megérintettél az utcán, még csak sejtettem. De most már biztosan tudom. Rengeteget fogsz nekem tanítani, ha végre elfogadod az új életed mellettem. Tökéletesek és hatalmasak leszünk együtt. Bármit elérhetünk. Shhh... - csitított, amikor elkezdtem nyöszörögni. - Még nem vagy kész. De nemsokára az leszel. - Újabb fecskendőt szúrt a karomba, amitől kellemes, színes álomba merültem.

Ezután nem sokkal újra elkezdődtek a pánikrohamok. Minden rendszer nélkül, a legváratlanabb pillanatokban jött elő. Ilyenkor ordítottam, a földön fetrengtem, puszta kézzel akartam átkaparni magam a falon. Sebastian mindig ugyanazt tette. Benyomott a hideg zuhany alá, majd lefektetett. Órákon át duruzsolt a fülembe, simogatott, hogy megnyugodjak. Az övé vagyok, az ő kis madárkája, ő az egyetlen, aki szeret engem, és vigyáz rám. A hangja hatott, elhittem minden szavát. Megnyugtatott, a csengése andalított. A falaim - amelyekről már nem is tudtam felidézni, hogy miért léteznek - megremegtek, majd fokozatosan úgy elkezdtek olvadni, mint a jég a tűző napon. Az órák, a napok és a hetek összefolytak. Eleinte az étkezések segítségével valamennyire éreztem az időt. Egy tál étel délelőtt, egy este. De aztán egyre rendszertelenebbül hozta be a tálcát. Es ezt kizárólag onnan tudtam, hogy egyik alkalommal szinte rávetettem magam a tányérra, máskor meg úgy éreztem, pár perce ettem utoljára.

Pár hete lehettem ott, amikor arra ébredtem, hogy újabb tűt szúr a karomba. Ezúttal nem drog volt. Vért vett tőlem, megtöltött több kémcsövet is, mire elégedetten távozott. Később visszajött, és valami hideg, zselészerű anyaggal kente be a halántékom két oldalát, majd elektródákat tapasztott a fejemre. Levette a nyakláncomat, és a földre tette. A rajta lévő pecsétgyűrű halkan koppant a padlón. Részletesen elmondta, mi fog történni. Általában száz volttal kezdte, majd fokozatosan haladtunk százhúszig. Addigra ívbe feszült a testem, és kőkeménnyé váltak az izmaim. Azt állította, nem tart sokáig, de minden alkalmat éveknek éreztem. Egyre távolabb kerültem a valóságtól. Emberségem szilánkosra tört darabjait a rendszeres kezelés tovább aprózta. Kezdtem elfelejteni, miért is küzdők. Bármit megadtam volna, hogy végre abbahagyja.

Ha beengedném a fejembe, véget érne a kínzás, de én sokkal gyávább voltam. Még mindig féltettem azokat a homályos, villanásszerű emlékeket, amelyek megmaradtak nekem a családomról, az otthonomról, a régi életemről. Ha feladom, végleg elveszítek mindent, és veszélybe sodrom a szeretteimet. Egyedül értük tartottam ki. Addig a napig, amíg Sebastian vendéget hozott.

Ugyanaz a lány volt, akinek sikerült elmenekülnie előle a kertvárosban. Amikor bevezette a pincébe, folyamatosan beszélt hozzá, a lány pedig úgy hallgatta, mintha valamiféle próféta lenne. Hiába szóltam hozzá, nem hallott meg, egyre csak Sebastiant nézte.

- Elise-nek hívják - mondta a férfi. - Tizenöt éves, és állandóan veszekszik az apjával, amiért az nem hagyja randizni. Pedig van az a fiú a suliban a gyönyörű szemével, aki matekórán mindig olyan szépen mosolyog rá, hogy... De mindegy is, innen már teljesen átmegy nyálba a sztori. Nézd csak meg ezt a szegény kislányt! Még annyira hamvas, annyira ártatlan. Lázadónak hiszi magát, mert a szülői szigorra szókéssel felelt. Fogalma sincs róla, mennyi borzalom leselkedik rá a csúnya, nagy külvilágban.

Egy szikét vett elő, azzal simogatta végig a lány száját, majd lesiklott a nyakára, hogy ott is körbecirógassa.

- Meg fogom ölni. Elvágom a torkát, és te végignézed.
- Azt nem... teheti - jött meg a hangom. Csikorgott, de hangosan szólt. - Keresni fogják. - Felálltam, addig mentem szédelegve a lány felé, amíg a láncom engedte, de így sem értem el.
- Téged is keresnek, madárkám, de már nem sokáig.

Hát keresnek! Maga a gondolat is felizzította bennem a reményt. A szám széle mosolyra húzódott.

- Ó, látom, érzem, hogy a hír mit tesz veled, de kérlek, ne kergesd magad hiú ábrándokba. Huszonhat napja vagy itt. Hamarosan feladják a keresést, teszek róla. Azt fogják hinni, meghaltál. Ahogy az édes kis Elise is. Kivéve, ha megmented. Tudod, hogy mit akarok. Csak meg kell adnod nekem, és Elise szabadon távozhat. - Úgy tárta szét a karját, mintha egyedül rajtam múlna a dolog.

Elhittem neki. Elhittem minden szavát, pedig tudtam már, hogy mire képes. Ugyanakkor volt valami a férfiban, ami mégis bizonytalanná tett. A hangja, a szavai őszinteséget és biztos meggyőződést sugároztak. Egy becsületes kereskedőnek tűnt, aki csereüzletet ajánlott. Néztem, ahogy a szike a lány bőrén siklik. Óvatosan végigsimítottam a sebeket, amelyek az én nyakamon sorakoztak. Gyógyulásnak indult és friss vágások egyetlen sorban. Mint egy véres nyakék. Elise talán tényleg hazatérhet. Talán boldog lehet, és a hátralévő életében elkerülheti a baj.

Éles szúrást éreztem a halántékomnál, amitől térdre estem. Pontosan a lánnyal szemben. Elise rám nézett, majd elmosolyodott.

- Szia! - A hangja tisztán, kedvesen szólalt meg. Olyannak éreztem ebben a mocskos, sötét pincében, mint a friss levegőt.

Belefáradtam a küzdelembe, az állandó rohamokba, a kiszolgáltatottságba. Bólintottam.

- Megteszem.

- Kiváló! - Széles mosolyra nyílt a szája, foga megvillant a plafonról lógó villanykörte erős fényében. Mintha egyszerre mozdult volna meg az egész szoba, amikor megfogta a kezem, felállított és visszavezetett az ágyhoz. Elise a helyén maradt, nyugodtan figyelt minket. Lefeküdtem, és behunytam a szemem. Elcsendesedett a külvilág, kizártam mindent.

- Ne feledd, teljes bejárást akarok. Nem elég, ha csak részleteket mutatsz. Meg akarom tudni, hogy lettél ilyen. Ismerni akarom a múltadat. A képességed forrását. Mindent mutass meg, és elengedem a lányt. - A kezét két oldalról a fejemre szorította. Erősen tartott, mégsem zavart.

Mondott valamit, de én már elmerültem. Felkutattam a megmaradt emlékszilánkokat, egyenként összegyűjtöttem őket, hogy aztán teljesen elmerüljek bennük. Nehéz volt. A fejem majd szétrobbant, de egyre élesebben láttam. Megmutattam az életemről újra mindent, amit eddig is tudott. Végül eljutottam Enigmáig. A férfi eddig csak falakat látott, beléjük ütközött, de sejtelme sem lehetett a mögöttük lévő életemről. Victor képességéről, a családunk történetéről. Alexről, Zoéról, Emmáról és Ethelről. Otthonról. Biztonságról. Nevetésről. Melegségről. Szeretetről és szerelemről. Vágyról. Csókokról. A legtitkosabb, legfontosabb kincseimről. Mosolyogtam, de amikor megéreztem nyakamon a leheletét, pánikba estem. *Nem férhet hozzájuk!* Minden porcikám tiltakozott a megadás ellen. Semmi sem számított, csak az, hogy megvédjem őket, a lehető legtávolabb kerüljenek tőle.

Olyan volt, mint az öngyilkosság. Csonkolás. Le kellett választanom mindent, ami hozzájuk kötött, lassan, egyenként. Az agyam tudta, mit kell tennie, elindult a folyamat. Enigma falai távolodni kezdtek, fokozatosan, mintha egy hatalmas kéz tolta volna el a közelemből. A falakon túlról továbbra is éreztem a vonzást, de ezúttal figyelmen kívül hagytam. A mozgás lassult, majd megállt.

Szakadék választott el Enigmától, fekete mélység, amelynek nem látszott az alja. De egyvalami kitartott. Egy vékony szál még mindig odakötött, lehetőséget biztosítva a férfinak, aki már türelmetlenül szorongatott bebocsátásra várva. Elképzeltem, ahogy mindaz a mocsok, amit ő képvisel, megfertőzi a régi életemet. Ha megtenném, ha tényleg beengedném őt, azzal nem csak magamat adnám neki, de veszélybe sodornám őket is.

Amint meghoztam a végső döntést, a távolodás ismét felgyorsult. Az a vékony szál még bírta egy ideig, de végül megadta magát. Elszakadt.

- Ne! - Azt hittem, ordítok, de csak suttogtam.

Úgy éreztem, a csontokat áttörve, puszta kézzel tépik ki a szívemet, de csupán egy pillanatig tartott az egész. Az Enigma falai mögött lévő életem, minden, ami egykor voltam, eltűnt. Kitöröltem, így nem fájhatott többé.

Ordítás, egy pofon, majd egy gyorsan elhaló sikoly rántott vissza a való világba.

- Látod, megtettem!

A férfi előttem állt, szikét tartó kezéről csöpögött a vér. Elise a padlón feküdt, arca nyugodt volt. A torkán lévő mély vágás szinte azonnal végzett vele.

- Megmondtam, mi történik, ha becsapsz - fröcsögte, majd véres kezét az arcomra szorította. Korábbi magabiztossága, a lágy hangok teljesen eltűntek. - Megmondtam, hogy megölöm őt. Remélem, együtt tudsz majd élni ezzel, madárkám, mert még nagyon hosszú út áll előttünk.

* * *

Elise után még nagyobb káosz következett. Sebastian megvadult, egyre több időt töltött azzal, hogy megpróbáljon mélyebbre jutni az agyamba. A drog mennyiségét és az elektrosokkok számát addig emelte, míg végül megtörtem. Rövid idő telhetett el, de mire átengedtem neki az elmém, ott már csak azt találta, amit meghagytam. A múltam minden fontos részlete rejtve maradt előtte. Vele együtt magamat is elvágtam attól a világtól. Visszaút nem létezett. Elise azonban állandóan ott lüktetett a gondolataim között. Reggelente abban a tudatban nyitottam ki a szemem, és este úgy csuktam le, hogy miattam ölte meg. Én voltam a szike, amellyel elvágta a torkát. Csak már azt nem tudtam felidézni, miért.

- Hogy vagy ezen a gyönyörű napon? - Egy újabb nap, újabb etetéssel. Válasz nélkül hagytam, de ez nem csorbította a jókedvét. - Ma valami különlegességet hoztam neked, kismadár. - Megcirógatta az arcom. Gyűlöltem minden kimondott szavát. Gyűlöltem a hangját, hogy egyre nagyobb hatással van rám, hiába küzdők ellene, az álkedvességét, a meglapuló szörnyet, amit bármennyire is féken tartott, megmutatkozott a bőre alatt. Összefontam magam előtt a karom, és hosszúra nőtt körmömmel belevájtam az oldalamba. A fájdalom segített. A megfelelő irányba lökött.

Miranda Bones összekuporodva aludt kórházi ágyában. Sebastiant szórakoztatta a gondolat, hogy mennyire könnyen végezhetne vele. A nyomozók rég feladták, hogy valamit is kihúzzanak a gyerekből, egy szót sem beszélt. Az ágya végébe ment, belelapozott a kartonjába. Pszichotrauma, depressziós tünetek, teljes elzárkózás, némaság. Amikor felnézett, a gyerek szeme nyitva volt. Őt bámulta, de érdektelenül. Nem ismeri fel. A zsebébe rejtette a fecskendőt, már nem akarta használni. Felesleges kockázatot vállalna, ha megölné. Főként most, hogy van egy saját kis madárkája, akiről gondoskodnia kell.

Az aznap éjjeli álom hirtelen ért véget, és másnap reggelre már el is felejtettem.

Sebastian újságokat hozott minden héten. Először a címlapon, később egyre hátrébb szerepelt rajta egy sötét hajú, fiatal lány. Végigsimítottam a papíron, próbáltam kitalálni, miért mutatja nekem pont ezeket a cikkeket. Az aznapi címe ennyi volt: „Meggyilkolták az örökösnőt”. A cikk szerint egy Léna Wall nevű lány véres ruháit és táskáját megtalálták a Hudson folyó partjának egy

elhagyatott részén. A rendőrség gyanította, hogy a testét már kilométerekkel messzebbre sodorhatta a víz, ezért nem akadtak rá eddig. A keresést előző nap lezárták. A cikk írója megerősítette, hogy Léna Wallt hamarosan halottá nyilvánítják.

Sebastian feszülten kémlelte az arcomat, de ugyanúgy néztem vissza rá, mint hat újsággal korábban. Értetlenül. Szélesen mosolygott rám, mire szokatlan düh csapott át rajtam. Minden erőmet beleadva ledöntöttem a lábáról, és véresre karmoltam az arcát. Valami irányította a kezem, a testem, nem tudtam leállni. De igazából, nem is akartam. Imádtam a bennem felhorgadó indulatot annak ellenére, hogy nem értettem az okát. Sikítottam, ott karmoltam, ahol értem, le akartam fejteni a húst a csontjairól, a vérében fürödni.

Egy pofonnal a földre küldött, majd a fülemhez hajolt, és beleordított.

- Azonnal állj le! - Úgy ernyedtem el, mint egy rongybaba. Intett, hogy menjek vissza az ágyamba, és én azt tettem, amit ő parancsolt.

A napok idővel kezdtek jobbak lenni. Lassan megszűntek az indokolatlan dührohamaim, Sebastian egyre kevesebbszer büntetett meg. Ritkábban hozott magával fecskendőt, és az elektrosokk sem tartott már olyan sokáig. A halántékomon lévő égési sebek vörösből lassan barnába váltottak.

Néha felrémlett bennem, hogy jó lenne tudni, miért élek így. Sebastian legtöbbször kedvesen bánt velem, de még mindig előfordult, hogy megütött, amikor elégedetlen volt a képességeimmel. Legtöbbször akkor vert meg, ha közeledni próbált hozzám, de én ellenálltam. Mindenféle tárgyat és könyveket hozott, nekem pedig el kellett mondanom, hogy mit látok, amikor megérintem őket. Első alkalommal elmosolyodtam a kérésén, de miután letöröltem a számról az ütése miatt kiserkent vért, már komolyan vettem. Hosszú perceket beszéltem idegen helyekről és emberekről, akik kapcsolatba kerültek a tárgyakkal. Közben végig a fejemen tartotta a kezét, és figyelt. Néha elégedetten mosolygott a végén. Ilyenkor engedte, hogy az ablak gyenge fényénél elolvassam azt a néhány könyvet, amit nálam hagyott. Máskor hiába csináltam mindent ugyanúgy, megharagudott rám. Ilyenkor jött újra a verés, a drog és az elektrosokk. Naponta kétszer.

Vajon mindig vele éltem? Hozzá tartoztam? Azt állította, szeret engem, de hogy lehetne normális ez a fajta szeretet? Jó lett volna tudni, hogy éltem-e valaha boldogan. Hogy miért nincsenek régebbi emlékeim. Miért bánhat így velem az egyetlen ember, akit ismerek?

Számolatlanul teltek tovább a napok. Sebastian szeretett a közelemben lenni, beszélni hozzám, és nézni, ahogy testem elernyed az első lágy szavától. A gondolataim ilyenkor távol jártak tőle. Előfordult, hogy órákig bámultam a nap gyenge sugarait, amelyeknek sikerült átjutniuk a homályos ablakon. Egy kisebb fénymaszat, ennyit láttam a padlón, amikor kisütött a nap odakint, de ez a fényfolt jelentette a mentsváramat. A fényt és az árnyékot elválasztó határ mellé heveredtem a földre, és hosszú órákon át játszottam. Kipróbáltam, milyen tapintása van a fénynek az ujjamon, majd a tenyeremen, aztán a karomon, végül

az arcomon. Lehunytam a szemem, és azt képzeltem, hogy odakint vagyok. Hittem, hogy a melegség, amit érzek, a külvilágból származik, így a külvilág valahogy a részemmé válhat. Máskor bevettem magam valamelyik sarokba, az ebédekből összegyűjtött morzsákat szórtam el, és figyeltem, ahogy a hangyák előbújnak a fal miniatűr réseiből, majd vánszorgó meneteléssel elszállítják a zsákmányt. Néha beszéltem is. Beszéltem a fényhez, a porhoz, a hangyákhoz, végül már azért erőltettem a beszédet, hogy ne felejtsem el, hogyan kell megalkotni a szavakat. Embernek éreztem magam tőle. Félembernek, de embernek.

Az alumínium bögrével aztán szokatlan változás állt elő.

Amint elhatároztam, hogy az a darabka fém a szabadulásom kulcsa lesz, tisztább lett a fejem. Ismét összefüggően gondolkodtam, bár ha megpróbáltam mélyebbre menni, tovább tervezni annál, hogy kiszabadulok a pincéből, összezavarodtam. Ezért semmi mással nem foglalkoztam, kizárólag egyetlen cél hajtott, kiszabadulni és elfutni. Elbújni egy olyan helyre, ahol Sebastian sosem talál rám.

TEAM

5. Vesszőfutás

A **HÁTAMON DURVA FAKÉRGET ÉRZEK,** *de amikor még jobban hozzászorít, nem tiltakozom. Átölelem a nyakát, végigsimítom a haja alatti meleg bőrt. Oldalra hajtom a fejem, ajka a nyakamra tapad, majd forrón csókol egyre lejjebb. A langyos szél csupasszá vált vállamat cirógatja. Nem bírom tovább, belemarkolok a hajába, a számra húzom az ajkát. Végigsimít a combomon, megemel, a dereka köré fonódom. Beleolvadok a csókjába, a testébe, a szerelmébe. Bárcsak láthatnál. .. Bárcsak láthatnálak...*

Zajt hallottam odafentről. Csikorgás és dübörgés keverékét. Csikorgás, amikor Sebastian lefékez az autójával a garázsban, és dübörgés, amikor kinyitja a pincébe vezető ajtót. Az első útja mindig hozzám vezetett. Napok teltek el azóta, hogy elkezdtem tervezni a szökésemet. Magát az utat már tisztán láttam a fejemben, de a cél még homályos maradt. Akkor nem is találtam lényegesnek. Szabadulni akartam minél hamarabb, ezt tartottam a legfontosabbnak.

Leugrottam a fűtőtestről, ügyelve rá, hogy a bal lábamra érkezzek. Amikor először próbáltam ki, hogy fel tudok-e mászni az ablakig, kétszer lecsúsztam. Lehorzsoltam a térdem, és valószínűleg eltörtem egy lábujjamat is. Harmadszorra sikerült megkapaszkodnom, és kiegyensúlyoznom magam úgy, hogy csak a jobb lábammal álltam a radiátoron, a bal - megláncolt - lábamat hátranyújtottam, az nem ért el odáig. Az egyik kezemmel az ablakpárkányba kapaszkodtam, a másikkal marokra fogtam az alumíniumbögre kiszakított darabját. Jó hegyes lett. Egy vékonyabb törölközőt tekertem a tenyeremre, így kapartam ki minden nap egy kicsit az ablakot körülvevő nyers betonból. Két nap alatt végeztem az egyik felével, sikerült eljutnom az ablakot a helyén tartó megszilárdult, de ruganyos habig. Ezután áttértem a többi oldalra. Egy koszlott függöny lógott előtte; miután éjjelente befejeztem a munkát, azt húztam el. Reménykedtem benne, hogy Sebastiannak nem jut eszébe alaposabban megnézni a falnak azt a részét. A felgyülemlett port és törmeléket kézzel kotortam be az ágy alá, hosszú perceket szántam az elegyengetésre, hogy ne legyen gyanús az ott növekvő halom.

Feldobott a remény. Gondolatban már az ablakon másztam ki, és futottam a néptelen éjszakai utcán. Ha megpróbáltam kitalálni, hogy mihez kezdek a szabadulás után, leblokkoltam. Zavarossá váltak a gondolataim, és elbizonytalanodtam, de ez sem riasztott el.

Sebastian belépett a pincébe. A szokásosnál sokkal gyorsabban dübörgött le a hosszú lépcsőn, súlyától megremegett az egész szerkezet. A fenti ajtóból beszűrődő gyenge fényben aranyszínű porsávok lebegtek. Elmosolyodtam a látványra, már hetek óta nem láttam olyan szépet. Sebastian odajött hozzám, és szorosan megölelt.

- Madárkám! Ma egész nap vágytam utánad! Ráadásul örülsz nekem, végre

boldogan fogadsz. - A hangja remegett az izgatottságtól, egyre szorosabban ölelt. A szokásosnál is gyengébb voltam, készségesen simultam hozzá. - Az a sok munka. Az együtt töltött idő. Istenem, hát tényleg behódoltál végre!

A testem elernyedt. Úgy hallgattam őt, mintha háttérzaj, érdektelen hangok tömege lett volna, mert már megszoktam a hatást. Egészen addig, amíg lenyomott a földre. A nyakamat csókolgatta, a nyakamat... A korábbi édes álmot megkeserítette. Sikerült tönkretennie az egyetlen megmaradt szép pillanatomat is.

- Ne!

Olyan volt, mint hosszú fuldoklás után levegőhöz jutni. Kitisztult a fejem, végre elszakadtam tőle. Nyüszítő hang tört fel a torkomból, amikor ellöktem magamtól.

- Ne? - Lihegve nézett le rám. - Sosem fogsz akarni engem, igaz? Sosem adod oda magad önként. Türelmesen vártam, hogy te is megtanulj engedelmeskedni, de becsaptál. Ki kellene vágnom belőled ezt az átkozott erőt, amivel ellenállsz. - Erősen szorította a nyakamat. - Az a sok idő... Akartam, hogy te is élvezd, de most már túl késő. Nem várok tovább.

Durván kitépte az ingemet a nyakamnál összefogó pántot, pár pillanat múlva egyedül a melltartóm és a nadrágom maradt rajtam. A csókjai undorítottak, a gyomrom összeszorult, keserűség áradt szét a torkomban. A szája az enyémre nyomódott. Beleharapott az alsó ajkamba, úgy akart kényszeríteni, hogy adjam meg magam.

Az ordítás csak a fejemben hangzott fel. Minden fájdalom, minden megaláztatás, az összes elszenvedett kínzás egyszerre csapott le rám. Ajkam jéghideggé és keménnyé vált, bőröm páncélként zárt körül. A keze ott volt a nyakamon, a mellemen, mocskossá, elhasználná tett. Azt kívántam, most először, mióta magamhoz tértem ebben az elátkozott pincében, hogy bárcsak meghalnék.

Az ujjam hegye pontosan az ágy széléig ért, csak pillanatokig tartott, mire felfogtam a kínálkozó lehetőséget. Körmömet próbáltam belevájni a padlóba, de lepattant valamiről. A fémdarab hevert ott, amelyet a törmelékkel együtt az ágy alá rejtettem. Sebastian már a nadrágom gombját rángatta, úgy zihált, mint egy kiéhezett állat a véresre karmolt préda előtt. A karom nem volt elég hosszú, ezért a körmömmel piszkáltam egyre közelebb magamhoz a fémdarabot. Tenyerem alatt biztonságosan, pengeélesen feszült a bőrömnek. Megmarkoltam, a széle mélyen a bőrömbe vájt, vér és izzadság gyűlt össze a tenyeremen, csúszóssá téve a fémet.

- Annyira édes vagy. Édes és az enyém. Végre az enyém.

Sebastian kigombolta a nadrágomat, és durva mozdulatokkal próbálta lerángatni rólam. A hangja elfulladt az utolsó szóra. Csukott szemmel koncentráltam, egyenként elkülönítettem és kizártam minden zajt, amely a fejemben dübörgött. Először a kintről beszűrődő autók hangját, a tavaszt idéző madárcsicsergést. A fenti ajtó apró nyikordulását, ahogy megmozgatta a huzat.

A saját lassuló lélegzetem hangját. Sebastian ingének suhogását, ahogy a padlón köt ki. A bőre sima, napbarnított volt, az izmok domborodtak a felsőtestén. Nyaka és válla között sekély mélyedés húzódott. Oda döftem, amikor ismét fölém hajolt.

Az ordítása végighullámzott az egész testemen. Minden porcikám azt súgta, hogy maradjak nyugton, ne mozduljak a helyemről, mert egyedül itt, egyedül vele biztonságos. Végül mégis sikerült erőt venni magamon. Láttam, ahogy a fogva tartóm vére a padlóra folyik, és fekete tócsaként terül szét egyre nagyobbra. Már sokkal könnyebben lélegeztem. Megrándult a karom, ezután a testem többi részét is sikerült megmozdítanom. Kimásztam alóla, és a falig hátráltam. Sebastian tíz körömmel, egyre dühödtebben ordítva próbálta kiszedni a húsába mélyedő fémet, de nem boldogult vele.

Mozdulj már!

Remegve próbáltam felállni, de Sebastian utánam kapott. Későn vettem észre, hogy a szikét a kezében szorítja. Mielőtt távolabb mászhattam volna, mélyen belevágott a karomba. Felzokogtam, a kezemet rászorítottam a sebre. Sebastian lassan a földre hanyatlott. Tenyere már nem takarta a sebet, maga mellé ejtette, körmével ugyanúgy kaparta a padlót, mint pár perccel korábban én.

- Madárkám... - bizonytalanul szólalt meg, hangjában megfakult a vonzás. A tekintete egy gyereké volt, aki elveszetten bolyong a sötétben. Láttam magam, amint letérdelek mellé, megsimogatom a haját, a saját ingemet szorítom a sebre, és megvárom, míg jobban lesz. Láttam magam, hogy így teszek, mégsem tettem meg. A vonzást még mindig éreztem, de már fölé tudtam kerekedni. Remegő kézzel a zsebéhez nyúltam, azonnal megtaláltam a kulcsot, amely a lakatot nyitotta. A bokámon lenyúzódott a bőr, de egy cseppet sem zavart a fájdalom.
- Ne menj el. - Sebastian az utolsó szót már csukott szemmel mondta ki. *Elájult.* Testem ismét felé lendült, de megint sikerült időben megállnom. Meleg könnyeket éreztem az arcomon, majd szokatlan erőt a lábamban. Hátam kiegyenesedett, a lépteim már távolodtak tőle. Felkaptam csomóba gyűrt ingemet, és ráléptem az első lépcsőfokra. Visszanéztem korábbi életem központjára, akit most csupán egy vérző roncsnak láttam, összekuporodva az ágy lábánál. Aztán felfelé tekintettem. A fényben még mindig aranylón szállt a por. A melegség átterjedt a testem többi részére is. Neszt hallottam a hátam mögül, mire meglendültem, és rohanni kezdtem.

Rohantam felfelé a lépcsőn, átrohantam a házon, egy pillanatot sem vesztegetve körülnézésre vagy a gondolkodásra. A főbejáratot bezárták, de a kulcs a zárban maradt. Elfordítottam, majd tovább futottam ki az utcára.

Hideg, friss illatú levegő szökött az orromba, a néptelen utcán majdnem koromsötét volt. A közelben nemrég nyírhatták le a füvet. A szomszéd gyepen, a lépcső mellett egy rózsaszín gyerekbicikli hevert ledöntve. Egy kombi fordult be a ház elé, a hátsó ajtón két futballmezes kisfiú ugrott ki. Az anyjuk pár másodperccel később, két hatalmas papírzacskót cipelve bukkant elő az első ülésről. Már mozdultam volna, hogy odarohanjak segítséget kérni, amikor ismét

felülkerekedett rajtam a rettegés. Az ajtó mögöttem még mindig nyitva állt, Sebastian bármikor utánam jöhet, hogy visszavigyen. Bárhol utolérhet, bárkit kényszeríthet, hogy adjon vissza neki. Senki sem segíthet. Nem maradhattam a közelben. Az egész helyet szürreális csapdának láttam, ahonnan minél előbb menekülnöm kell.

Próbáltam rendezni a gondolataim, de a rettegés elvakított. Hatalmas, nyitott terek, vibráló színek, hangok. Istenem, az a sok hang! A fák mögötti úton elzúgó autók, a felharsanó dudák, a bekapcsoló öntöző, a vízcseppek sűrű kopogása a járdán, az éjszakai lámpák zümmögése, az egyre élesebbé váló tücsökciripelés. Sokkal több és sokkal hangosabban szóltak, mint a pincében. Suttogást hallottam a hátam mögött, de amikor odakaptam a fejem, elhalkult és a másik irányból erősödött fel. Próbáltam mindenfelé nézni, hogy felmérjem a közeledő veszélyeket. A homlokomon lassú izzadságcseppek gördültek lefelé, csípték a szememet. Megdörzsöltem az ing ujjával, de a nyomukban újabbak és újabbak jöttek. A gondolataim az egyik percben még zavarosak voltak, de sokkoló hirtelenséggel tisztultak ki.

Futnom kell! Elbújnom, messze innen!

*A*z út vibrált előttem, de elindultam. Kezem ökölbe szorult, lábamban az összes izom megfeszült futás közben. Szabad lettem.

* * *

Az öregember menni készült. Zöldesbarna, sildes sapkát tett a fejére, majd odafordult a szomszéd standnál ülő, könyvet olvasó fiatal nőhöz. Pár szót mondott neki. A nő figyelmesen hallgatott, a szája széle először megrándult, aztán széles mosolyra húzódott. A nevetése elhallatszott a bokorig, ahol bujkáltam. A hang végigborsódzott a bőrömön, a szemembe könny szökött tőle. Kidörzsöltem az ing ujjával, és igyekeztem a célomra összpontosítani. Arra a fél rekesz ütődött narancsra, amelyet az öregember a zárás előtt pár perccel kirakott a boltja előtti járdára.

Rettegtem a pillanattól, amikor el kell hagynom biztonságos búvóhelyemet. Láttam magam előtt, hogy amint kilépek az utcára, Sebastian autója megjelenik a sarkon, éles fékcsikorgással megáll előttem, és mielőtt mozdulni tudnék, újra magával ránt. Egy másik forgatókönyvben az öregembernek feltűnik a véres tenyerem és a mocskos ruhám, rám kiált, fegyvert ránt, és golyót ereszt belém. Vagy a kedves tekintetű virágboltos nő, aki egy csokor virágot adott az öregembernek záráskor, hirtelen kést ránt, amikor meglát, és a gyomromba szúr vele. Boldogan megteszik, mert Sebastian ezt kéri tőlük. A következő képben fekszem a mocskos aszfalton, a vérem lassan mind elfolyik, amikor megérkezik Sebastian. Bekötözi a sebeimet, majd egy hatalmas ketrecbe vet, körülöttünk az emberek pedig egykedvűen nézik, ahogy ismét magával cipel a pokolba. A képek annyira valóságosan játszódtak le a szemem előtt, hogy egyszerűen megbénultam. Mélyre fészkeltem magam a bozótba, összehúztam magam olyan

kicsire, amennyire csak tudtam, és vártam. Egyetlen elárvult hang kivételével elcsendesedett körülöttem a világ. A szívem még vert. A fejemben visszhangzott minden erőteljes dobbanása.

Még sötét volt, mire magamhoz tértem. Addigra az öregember és a virágáruslány elment. Már nem gondolkoztam azon, hogy mi történt a kiesett időben. Ugyanabba a pózba merevedve eszméltem fel. Valószínűleg aludtam, vagy egyszerűen kikapcsoltam. A karomon már elállt a vérzés, kissé húzódott a seb, amikor hozzáértem.

Tavasz eleje lehetett, de az éjszakák még dermesztően lehűltek. Jobban összehúztam magamon vékony ingemet, de nem segített, fagyos maradt a bőröm. Felfordult a gyomrom, mert az érzés Sebastian érintésére emlékeztetett. Számra szorítottam a tenyerem, próbáltam mélyeket lélegezni és megállítani a remegést. Az utca már elnémult, a közeli főúton haladó autók tompa hangja hallatszott csupán. Nagyon lassan mozdultam meg, minden tagom bizsergett a hosszú ideig tartó mereven üléstől. Szám kiszáradt, légzésem felgyorsult, amikor kiléptem a bokrok közül. A szemben lévő virág- és a zöldségbolton kívül egy könyvesbolt és egy pékség cégére világította meg a járdát. Mindkét oldalon autók parkoltak, de ezen kívül teljesen nyíltnak látszott a terep.

Az első lépés után majdnem összerogytam. A térdem összecsukott, tenyeremet vörösre horzsolta a beton, amikor fékezni próbáltam az esést. Felegyenesedtem, és újra próbáltam. Mire odaértem a bolt előtt hagyott rekeszhez, megállíthatatlanul remegtem. Két narancs maradt az alján. Térdre estem, az éhség mindent elhomályosított. Tíz körömmel estem neki a felpuhult héjnak, hamarosan a kezem úszott az édes lében. Az első falat után már fel sem tűnt, hogy kis körökben, szürkésfehér foltos az egyik, így is megettem az egészet. Fülledt, bűnös íze volt, a háttérben némi keserűséggel. Kiszáradt számon több helyen felrepedt a bőr, csípett, de nem érdekelt. Tovább ettem. Torokköszörülés térített észhez. Közelről jött. Túlságosan közelről.

- Jó estét, kislyányka!

A férfi okosan csillogó barna szemmel tanulmányozott. Tartását vesztett, puha, karimás kalapját lekapta a fejéről, majd a kezében gyűrögette tovább. Még egy kicsit meg is hajtotta magát, amikor kimondta, hogy „kislyányka”. Arca nagy részét fehér borosta borította, de első pillantásra feltűnt a borostából kiugró húsos ajka, amely most megnyugtató, már-már elnéző mosolyra húzódott.

- Nem akartalak megrémiszteni. Úgy gondolom, ugyanazért vagyunk itt, de sajnos mindketten elkéstünk.

Lenyeltem a számban lévő falatot. Torkom összeszorult. Körülnéztem, felmértem a terepet. Bár láttam, hogy a férfi egyedül van, és látszólag semmi veszélyes nincs benne, mégis rettegtem. Próbáltam a racionalitás talaján maradni, kinyitni a szám, de egy hangot sem tudtam kinyögni. Valamiféle gát megakadályozta, hogy beszéljek. Beszélt helyettem ő.

- Jóban vagyok Eddie-vel, a bolt tulajával. Már szokás ezen a környéken, hogy az üzletek záráskor kiteszik a megmaradt árut. Ami másnapra úgyis

menthetetlenül megromlana. Ezzel segítik a hozzám hasonlókat. Az enyéimet. De te nem hasonlítasz ránk. Rossz narancsot majszolsz, és a szemedben ott bujkál a halál. A halál és a rettegés. Segíthetek valamiben?

Megszólalni még mindig nem tudtam, és bármennyire is igent akartam inteni a fejemmel, inkább megráztam, majd még erősebben a falhoz lapultam.

- Biztos vagy benne? Elvihetlek egy meleg helyre. Ahol pihenhetsz. Aztán ha készen állsz rá, meghallgatom a történeted. Ahogy látom, van mit mesélned.

A felém nyújtott kézre néztem. A bőre szeplős ésráncos volt, a tenyerén lévő barázdákat kiemelte a beléjük ivódott kosz. A másik kezében egy legalább százévesnek látszó aktatáskát cipelt, a fogantyúját vastag zsineggel férceitek oda a felső részéhez. Elképzeltem, hogy kinyújtom a kezem, és megérintem az ujját. Hagyom, hogy felsegítsen, hogy elvigyen a helyre, ahol melegben lehetek. Eljátszottam a gondolattal, hogy megbízom benne. Ha tényleg tudnék pihenni pár órát, mindent tisztábban látnék. Sikerülne lelassítanom a fejemben kavargó képeket, lecsendesíteni a hangokat. Már a gondolat is csábított. Megnyálaztam sebes szám, és a megfelelő szavakra összpontosítottam. A fejemben már láttam a szót, meleg, sárga fénnyel, de még küzdöttem a hangokkal.

- Kö...

A férfi mélyről jövő, elhaló nyögése akasztott meg. Felnéztem rá, barna bőre hirtelen vált sápadttá. Szája kinyílt, összezárult, majd újra kinyílt. Valamit mondani akart, de a szavak hangtalanok maradtak. Mocskos ingén kör alakú, fekete foltra figyeltem fel. A folt terjedni kezdett, egyre nagyobb lett. Már nem is feketének láttam, hanem vörösnek. A férfi inge alatt lefelé csörgött a vér.

- Fuss!

Az utolsó szava mozgásra bírt. Jobb válla fölött szőke hajszálakon csillant meg az utcai lámpák fénye. A szememet vonzotta a látvány, de engedelmeskedtem. Futottam. A történtek ismét összezavartak. Nem tudtam behatárolni, merre tartok. A férfi, a narancsok, a folt, a szike... Rossz álomnak, képzelgésnek tűnt, de mégis újra ugyanazt a rettegést éreztem. Sebastian gyorsan rám talált. Megdördült felettem az ég, majd eleredt az eső. Futás közben minden más hang elhalt számomra, csak a szívemet hallottam, mely tompán, de gyorsan vert, miközben kiértem a főútra. A látásom időnként elmosódott a szemembe folyt víztől. Egy pillanatra sem álltam meg, rohantam az előttem húzódó híd felé. Egyszer sem néztem hátra. Féltem, ha megteszem, ő pontosan ott lesz mögöttem, sosem múló rémálomként nyúl majd felém, hogy visszarántson magával abba a pokolba, ahonnan sikerült kimásznom.

- Állj meg! - Messziről jött a hangja, de tisztán eljutott hozzám.

Ismét megbénultam. Az a hang jelentette az egész világomat, és az a hang azt parancsolta, ne mozduljak. A híd közepénél járhattam, előttem egy lelket sem láttam. Imádkoztam, hogy jöjjön szembe valaki, egy autó, egy biciklis, bárki, aki bizonyítaná, hogy nem őrültem meg, tényleg ott vagyok, ahol gondolom. Aki egy hajszálnyival valóságosabbá tenné ezt az egész elátkozott éjszakát. De nem jött senki. Féltem attól, hogy megforduljak. Féltem a látványtól, az újabb

érintéstől, a hangjától, de legfőképpen a bizonyosságtól féltem. Mert biztos voltam benne, hogy ha most visszavisz magával, eltűnök. Végleg kitöröl belőlem mindent, és olyanná válók, amilyenné ő formál.

Mintha egy bezárt ajtó csapódott volna ki, újra hallani kezdtem a hangokat magam körül. Az esőcseppek kegyetlen ostorként, hullámokban verték a híd vasbeton gerendáit. Nyikorgás, csobogás, a víztócsáknak csattanó cipőtalp tompa zaja. Közeledett. Tovább kellett volna rohannom, de a hangja falak közé szorított. Nem mozdulhattam sem előre, sem hátra. így választottam. Az egyetlen utat, amelyre abban a pillanatban léphettem.

Megragadtam a híd korlátját, és átvetettem rajta a lábam. Pár másodpercig tartott, és már a szélén egyensúlyoztam. Mélyeket lélegeztem, szívverésem végre lelassult. Tudtam, hogy a jó döntést, az egyetlen helyes döntést hoztam meg. Hátranéztem.

- Ne csináld! - Kiabált, de hangosan dörgött az ég, így alig hallottam.

Arra számítottam, hogy már a nyakamba liheg, de csak egy gyorsan közeledő, elmosódott foltnak láttam. Megfeszítettem a testem, elengedtem a korlátot, és ugrottam.

A becsapódást betonkeménynek éreztem. Azt képzeltem, a szél fékezi majd a zuhanásom. Tévedtem. A jéghideg víz magába szippantott, és csapóajtóként zárult össze felettem. Ezernyi tű szúrt belém, majd csatlakozott hozzájuk még ezernyi, milliónyi, amint egyre mélyebbre merültem. Végtelen másodpercek után már nem éreztem a bőrömet, sőt a testem meglétében is bizonytalanná váltam. Erősödő nyomás, majd elviselhetetlen fájdalomhullám rántott magával.

6. *A fehér lovas*

THEO CLARK KISÖPÖRTE A SZEMÉBŐL HOSSZÚRA NŐTT HAJÁT, majd eloldozta a vastag köteleket, amelyek a stéghez rögzítették hatalmas lakóhajóját. Előző este egy túl hosszúra nyúlt kártyapartin vett részt, amelynek végén Jack barátja feltette utolsó tétnek az úszó monstrumot.

Az ötfős társaság szokásos péntek esti összejövetelén mindenki kínosan érezte magát. Jack és a felesége épp váltak. A férfit annyira megviselte a szakítás, hogy már teljesen elázva állított be a kártyapartira, és órákon keresztül ecsetelte barátainak a megcsalás minden részletét. Hajnalra már csak Jack és Theo maradt az asztal körül. Theo nem merte egyedül útjára engedni barátját. A kétségbeesés őrült dolgokra sarkallhatja az embert.

Jack felállt. Egy ideig kotorászott a zsebében, majd előhúzott egy kulcscsomót és az asztal közepére dobta.

- Felteszem a lakjó... a lakojó... a lakóhajómat! - jelentette be egy böffentés kíséretében. - Tudom, hogy má rég fáj rá a fejed... öö... fogad.
- Részeg vagy, haver! - Theo egy percig sem vette komolyan, tudta, hogy Jackből kizárólag a pia beszél. A pia és a csalódottság.
- Figyeljél ide! Te vagy az én legdár... leggárd... legkedvesebb barátom - motyogta. - Tudod, hogy az asszony beadta a válást. El akar válni tőlem! Éntőlem! Nyissz! - Legörbült a szája, amikor vágó mozdulatot tett két ujjával a levegőben. - Beleszeretett a fogorvosába. A fogorvosába, ember!
- Tudom, Jack. Minden rendbe jön, haver! Túl leszel rajta. - Megveregette a vállát, mire Jackből hirtelen feltört a röhögés.
- Az a hűtlen ribanc most igényt tart mindenem felére. Érted te ezt? Ő kitépi a szívemet, apró draba... daba... facatokra szaggatja, aztán még én fizessek neki? Meghagyja nekem a lakást, ha én odaadom neki a hajót. Ezt mondta. Persze csak azon a nyomorult ügyvéden keresztül. De én túljárok az eszükön. Túl bizony. Sosem szerettem azt a nyomorult ladikot. Neki vettem a nászutunkra, amit én majdnem végig a korláton kihajolva töltöttem a tengeribetegség miatt. De ez nem számított akkor, mert az én drága nejem mindig hajón képzelte el a nászútját. Fogadok, hogy a fogas emberrel akar rajta újabb nászútra menni. Ezért van most az asztalon a kulcs, ember. Ha sikerül elnyerned tőlem, jelképes összegért eladom neked. Mondjuk... ötven dolcsiér. Tudom, hogy vastag vagy, de sehol sem érdekel! Elég lesz az ötvenes, csak hogy az a féreg ügyvédje ne tudjon belekötni. Ha nem sikerül, úgy éljek, még ma éjjel felgyújtom az egész rohadt úszó boldogtalanságot! Megtehetem, mert én vettem! - csapott az asztalra.

Ezután Theo már nem vitatkozott. Tudta, hogy mi lesz a parti vége. Jack tíz perc alatt kétszer ejtette el a lapjait, egyszer pedig magára öntötte a whiskyt. Megerőltetés nélkül nyert. Amikor Jack meglátta a nyertes lapokat Theo

kezében, fel akart állni, hogy gratuláljon neki, de mindig visszahanyatlott a székbe.

Theo nemsokára hívott neki egy taxit, extra borravalót adott a sofőrnek, majd óvatosan a hátsó ülésre segítette barátját. A lakóhajó kulcsait a kezébe nyomta. Remélte, hogy Jack észhez fog térni. Másnap délután azonban beállított hozzá ijesztően másnaposán a hajó kulcsaival és papírjaival, amelyek már Theo nevére szóltak. Emlékezett előző napi ígéretére, és teljesen komolyan gondolta. Elfogadta a szerződésben rögzített ötven dollárt, megveregette a vállát, aztán gondolt egyet, és megölelte.

- Legyen vele boldogabb életed, mint nekem, öcskös!

Theo már aznap a Hudson folyón felavatta az új szerzeményt, amely tökéletes volt. Alsó és felső kormányállással is rendelkezett, így akár a kabinból is lehetett irányítani. A fedélzet teljes hossza tizenöt lábra rúgott, a hajótest elegánsan, ugyanakkor masszívan feszült neki a hullámoknak. Alul két nagyobb részre oszlott, oldalt hálókabinok kaptak helyet, középen pedig a konyha, a zuhanyzó és az irányítóhelyiség. Miután Theo eltöltötte ott az első hétvégéjét, úgy érezte, mintha nyaralt volna egyet.

A hajó a birodalmává vált. Az egyetlen hellyé, ahol hátrahagyhat minden gondot. Ha úgy tartja kedve, jó időben csak heverészhet a kabin tetején kialakított napozóteraszon, miközben az élet nagy megoldatlan kérdésein töpreng, vagy egész nap horgászhat.

Most is pontosan erre készült. Rápillantott a hajó oldalára festett feliratra, miközben az utolsó kötelet is eloldotta. Fellengzősen „Clark” névre keresztelte át. Tetszett neki a csengése. Sokkal jobban hangzott, mint a korábbi „Ribanctutaj” felirat, amelyet Jack fújt rá vörös festékszóróval.

Felugrott a fedélzetre, és beindította a motort. Ezúttal olyan messzire akart menni, amennyire a tank engedte. Egy kis időre maga mögött hagyni mindent, hogy kikapcsolhasson és elfelejthesse a munkáját.

Előző héten éjszaka dolgozott. Jackkel, a társával két gyilkossághoz riasztották őket. De a legjobban mégis az a halott kisbaba döbbentette meg, akit egy kutyasétáltató asszony talált a kukában. Aznap születhetett, mert a bőre még véresnek látszott a kékes zúzódások felett. Theo úgy érezte, hogy a tüdeje egy hatalmas présbe került, amikor meglátta a nő karjában az élettelen csecsemőt. A baba menthetetlen volt, ahogy az emberek többsége, akikkel Theo a munkája során találkozott. Az eset után sokáig meg sem tudott szólalni. Átengedte a volánt Jacknek, és az ablakon kinézve töprengett. Abban a pillanatban nem látta sok értelmét a munkájának.

Kiskorában az anyja gyakran viccelt azzal, hogy ha a fia felnő, majd hivatásos angyal lesz. Hazahordta a sérült állatokat, és megtett mindent, hogy segítsen rajtuk. Amikor pedig nem sikerült, magába fordult, míg új megmentésre váró élőlényre akadt. Az iskolában öntudatlanul azok társaságát kereste, akik gyámolításra szorultak. Theo segített nekik, és ettől úgy tűnt, ő is jobban érzi magát. Ez később sem kopott le róla, sokkal inkább erősödött, amikor pár

hónapja a gyilkosságiakhoz került

Lassan távolodott a hajó a kikötőből. A férfi legszívesebben belevetette volna magát a vízbe, hogy hátulról megtolja. Minél gyorsabban szabadulni akart a várostól. Felvette a kormány mellett hagyott kabátot, mert a hajnali szél egyre erősebben fújt. Megborzongott, a hűvös fuvallat a vékony kabát alá bújt, és végigszántott csupasz bőrén. Negyed óra múlva leállította a motort, mert a folyó sodrása a hátára vette a hajót. A szél elfújta a reggeli ködöt. A látóhatárt bíbor-pirosra festette a felkelő nap első néhány sugara, és a levegő megtelt élettel és melegséggel. Theo próbált olyan mélyeket lélegezni, hogy a tiszta levegő eljusson a tüdeje legmélyére is. Egy egészen kicsit kezdte jobban érezni magát.

Benyomta a kormány mellett lévő gombot. A hajón hamarosan halk hegedűszó, majd Salvatore Licitra simogató hangja csendült fel. *A síró embert* hallgatta, az apja kedvencét. Levette a napszemüvegét, megtörölgette a pólója sarkával, de nem vette vissza. Megdörzsölte a szemét, majd a nap felé fordította az arcát. Már magasan a látóhatár fölé emelkedett, széles sávban világította meg a vizet és felmelegítette a levegőt. A víz olyan nyugodtnak látszott, mint egy kristálytiszta tükör, élesen kivehetők voltak benne a fölötte elúszó hatalmas fehér felhők.

Theo levette a kabátját, kiengedte a horgonyt, majd felhangosította a zenét. Felmászott a kabin tetejére. Úgy döntött, ma inkább kihagyja a horgászást. Órákig nem csinált semmi mást, csupán a zenét és az áramló víz hangját hallgatta. Közben időnként feltekintett az égre és azt kívánta, hogy történjen már valami. Ahogy az egyre elképesztőbb akciókat tervezgette, elmosolyodott. Most, hogy végre lazíthatna, izgalomra vágyik. Valami súlyos baj lehet vele.

A zene, a hajó ringása, a nap melege elbágyasztotta. Lassan lecsukódott a szeme, és álomba merült.

* * *

Emlékszem a régi nyarakra. A forróságra, amely végignyaldosta a bőröm, mikor a parkban ültem. Letöröltem az izzadságcseppeket a homlokomról, és elképzelhetetlennek találtam, hogy valaha újra fázni fogok. Ezt a forróságot próbálom újra felidézni, de nem megy. Most hidegek a csontjaim. Jegesek. A víz körbevesz. Magával ragad, sodor, beeszi magát a bőröm alá, lehunyt szemhéjam mögé, beszivárog a szívemig. Úgy érzem, lassan vízzé válók én magam is. A sajgás a fejemben enyhülni kezd, de nem könnyebbülök meg. Pánikba esem. Érzem, ha a fájdalom elhagy, valami mást is elveszítek vele együtt. Valami fontosat, amire emlékeznem kell. Próbálom megragadni azt az anyagtalan valamit, de egyre távolabb kerül tőlem. Kinyújtom a kezem, de sosem érem el. Lököm magam egyre előrébb, de minden hiába. Úgy úszik el, mintha sosem lett volna az enyém. A bőrömhöz nyálkás bőr simul, halpikkelyek szivárványos ragyogása vonja magára a tekintetem. A szemem tágra nyitva, de csak ezt a ragyogást látom. Nincs esélyem, hogy elérjem a célom. Ugyanúgy

eltűnik a jeges vízben, ahogy nemsokára én is. Már nem is emlékszem, miért olyan fontos elérnem. A szemem égni kezd, ezért inkább behunyom. És többé nem nyitom ki.

* * *

Szúró fájdalomra ébredtem. Szemhéjam ólomsúlyú volt. Fájt, mintha apró kavicsok szorultak volna alá. Felemeltem a fejem, és meglepően könnyűnek éreztem. Amikor sikerült körülnéznem, ugyanazt a jeges folyót láttam, de ezúttal úsztam a tetején. Egy hatalmas hajó imbolygott alattam.

Végigsimítottam az ujjbegyemen, a víz feláztatta a bőröm. Két ujjamat a számhoz érintettem. A sós íztől a gyomrom egy pillanat alatt felfordult. Megragadtam a fölöttem lévő ívelt korlátot, felhúztam magam, és percekig csak öklendeztem. A lábam úgy remegett, mintha kilométereket futottam volna. Valaki hátulról megragadta a derekam, átölelt, úgy szorított, hogy egy percig sem kellett aggódnom azon, elesek-e. Az összes ruhám vizesen tapadt testemre, mint egy jéghideg második bőr, de a mögöttem lévő emberből jóleső forróság sugárzott. Megfordultam, kétségbeesetten próbáltam minél közelebb férkőzni a melegséghez. Csak a szemét láttam. Sötétszürke, akár a folyó. A szemhéjam még mindig túl nehéz volt, lecsukódott. Újra sötétség vett körül. így éreztem meg azt a helyet, ahonnan a legnagyobb forróság áramlott. Arcomat belefúrtam a jó illatú nyak és váll közé. Megkönnyebbültem, de pár pillanat múlva megint éreztem a jeges fuvallatot a hátamon, ezért még közelebb próbáltam bújni az emberhez, aki átölelt.

- Nyugalom, kislány, most már minden rendben lesz - suttogta, miközben tartotta a hátamat. - Mindjárt felmelegítelek.

Egy pillanatra magamra hagyott. Felé akartam mozdulni, de térdre estem. A melege nélkül újra a jeges vízben éreztem magam. A pánik elöntötte a testemet, megakasztotta a kiáltást a torkomban. A fejem a kemény hajópadlóval ütközött, amikor elájultam.

* * *

Ágyban, puha matracon ébredtem, amely végre nem imbolygott. Jellegtelen kórházi szobában feküdtem. Vakító, fehér falak, fakózöld linóleum. Az egyetlen külvilágra nyíló ablak mögött szürke volt az ég, esőre állt az idő. A mellettem lévő asztalon egy apró lámpa, egy tárcsás telefon és egy pohár víz állt. A gyomrom megrándult a látványtól, de kiszáradt a torkom, inni akartam. Remegtek a karomban az izmok, amikor a pohárért nyúltam. Éreztem, hogy egy kézzel képtelen lennék megtartani, ezért a másikkal is megtámasztottam, így sikerül a számhoz emelnem a peremét. Amint a hideg, tiszta vizet megízleltem, elkapott a mohóság. Egyetlen pillanat alatt kiittam a túlságosan kicsi pohár tartalmát. A számat még enyhén sósnak éreztem, de sokat javult.

Szorosan behunytam a szemem, próbáltam mélyeket lélegezni. A gyógyszer és a fertőtlenítő szaga valamiért ismerősnek tűnt, de akárhányszor próbáltam képet kapcsolni hozzá, éles fájdalom vágott a halántékomba. Ezért egyelőre hagytam a kellemetlen szagot. Lassan befelé kezdtem figyelni. Hallgattam a szívem egyenletes dobogását, a torkomban keletkező tompa hangot, ahogy próbáltam visszanyelni a felgyülemlő keserű. ízt. A mély levegőtől kitágult a tüdőm. Enyhén szúrt valami azon a környéken. Amikor megpróbáltam kitapogatni, megéreztem a vastag kötést. Megrepedhetett vagy eltörhetett pár bordám. A lábam a fájdalomtól önkéntelenül megrándult. Megfeszültek combomban az izmok, és éles sajgást éreztem a derekamban. Eszembe jutott a hajó, ahol először magamhoz tértem. A folyó illata, a barna fapadló, a fényesen csillogó hajókorlát. A forróság a hátamon, ahogy megtart, ahogy belefúrom az arcom.

Egy nővér sietett be. Fel sem nézett, az ágyam mellett lévő gépek egyikéhez ment, és állított valamit rajta. Halk pittyegést hallottam. Megköszörültem a torkom, mire a nő ijedten felém kapta a fejét. Szeme kikerekedett a meglepetéstől. Gyorsan még egyszer a műszerekre pillantott, aztán mielőtt egy szót is szólhattam volna hozzá, kisietett a szobából.

Az ágyam mellett lévő telefonért nyúltam, amikor eszembe jutott, hogy nincs kit felhívnom. Megpróbáltam felidézni egy ismerős telefonszámot, bármilyen számot, de semmi sem jutott eszembe. Miért nem emlékszem? A vízben voltam, de hogy kerültem oda? Minden túlságosan zavarosnak tűnt, és amikor vissza akartam idézni az azt megelőző eseményeket, megakadtam.

Feljebb küzdöttem magam az ágyban, és lerángattam a takarót. A papírvékony kórházi hálóing csupán a térdemig ért, nem takarta el a sérüléseimet. A lábszáramon tenyérnyi lila és zöld zúzódásokat láttam, a bal bokámon egy széles sávban lenyúzódott a bőr. Feljebb húztam a hálóinget. Jobb térdemen hatalmas, vörös dudor éktelenkedett, és mindkét combomat átkötötték. Feszült a bőr alatta, de nem fájt. A mellettem csipogó gépre pillantottam. Valószínűleg az adagolhatta a fájdalomcsillapítót. A könyökömön lehorzsolódott a bőr, jobb alkaromon vastag kötést vettem észre. A vállam enyhén sajgott és teljesen bekékült, de úgy tűnt, hogy ezen kívül nincs nagyobb bajom. Visszahanyatlottam a párnára. A mozdulattól olyan heves fájdalom robbant a fejembe, hogy azonnal elvesztettem az eszméletem.

Valami hideg matatott a mellkasomon. Halk mormolást hallottam, többen is lehettek az ágyam körül. A plafonra szerelt neoncső fénye szúrt, ezért inkább újra lehunytam a szemem. A sötétség most nagyon jól esett.

- Kisasszony, hall engem?
- A fény... - nyekeregtem.
- Kapcsolják le! - hallottam az utasítást. Csukott szemhéjamon át is láttam, mikor lett sötétebb a szobában.
- Most már jobb?

Bólintottam. Kinyitottam a szemem. Hirtelen nagyon kicsinek éreztem

magam. Az engem kémlelő orvosnak bozontos, ősz szakálla volt, hófehér haja, és félhold keretes szemüvege.

Pontosan olyan, mint egy orvosjelmezbe bújt Mikulás.

- Köszönöm - akartam volna mondani, de a szó durva krákogásnak tűnt csupán. Köhögni kezdtem, ami sehogy sem akart elmúlni. Egy nővér megtámasztotta a hátam, amíg dr. Mikulás a számhoz emelt egy pohár vizet.
- Ne erőltesse meg magát! A sós víz, amit lenyelt, csak súlyosbította a torka sérüléseit. Egyezzünk meg abban, hogy most én beszélek, elmondom, amit tudok, aztán maga mesél nekem, ha képes lesz rá. így jó?

Bólintottam, miközben egy percre sem hagytam abba az ivást. Még mindig szomjasnak éreztem magam.

- Amikor behozták a kórházba, közel állt a teljes kihűléshez. A hőmérséklete harminc fok alá esett, a vérnyomása vészesen alacsony volt és a pulzusa alig kitapintható. Langyos folyadékkal próbáltuk melegíteni. Sajnos még akkor is túl lassan emelkedett a hőmérséklete, ezért drasztikusabb módszerhez kellett folyamodnunk. Így szív-tüdő gépre kapcsoltuk, és így már sokkal jobb és gyorsabb eredményt értünk el. A teste tele van zúzódásokkal, de ezek idővel szépen fel fognak szívódni. Mindkét combján mély vágások keletkeztek, valószínűleg a folyóban lévő éles kövek és a törmelék okozta. Lehet, hogy a karján lévőt is, bár az túl tiszta vágásnak látszott ahhoz. Időbe telik, de nyom nélkül rendbe jön mindegyik. A nyaka mindkét oldalán ugyanolyan tiszta vágásokat találtunk, de ezek már nagyrészt gyógyultak. A halántékán kétoldalt szintén gyógyulóban lévő égési sérülések vannak. Egyelőre nem tudjuk, mi okozhatta. Az MRI vizsgálat során kiderült, hogy az agyrázkódás mellett megsérült a halánteklebenye. Jó erősen beüthette valamibe a fejét, amikor a vízben volt. A duzzanat kitapintható a koponyáján is. Itt, érzi?

Megfogta az ujjamat, és lassan a fülem fölötti részre irányította.

- Óvatosan. Még nagyon érzékeny lehet a terület.

Amikor először megérintettem a kerek dudort, nagyon gyorsan elkaptam onnan a kezem. Rossz érzésem volt, valami nem jól működött odabent. Bár nem láttam a duzzanatot, tudtam, hogy sötétvörös. Ha erősebben megnyomnám, újra elájulnék. Úgy fordultam a párnán, hogy még véletlenül se érjen semmi annak a területnek a közelébe.

- Az ilyen esetekben gyakori a teljes vagy részleges emlékezet vesztés - folytatta az orvos -, ezért ha úgy érzi, hogy tud beszélni, lenne néhány kérdésem önhöz, hogy felmérjük a sérülése súlyosságát.

Féltem a kérdéseitől. Féltem, mert tudtam, hogy ugyanazokat fogja feltenni, amiket már én is feltettem magamnak.

- Nem találtunk önnél iratokat. Teljesen hétköznapi ruhát viselt. Körülbelül egy órája lehetett már a vízben, amikor Mr. Clark kihúzta. Ez két nappal ezelőtt történt. A rendőrség ellenőrizte, ebben az intervallumban a kikötői forgalom elhanyagolható volt, és egyik hajóról sem jelentettek hiányzó utast vagy balesetet. A személyleírása egyetlen korábban eltűnt személyre sem illik rá a

környéken. Tehát egyelőre nem tudjuk, hogy ki is ön. No, akkor, meg tudja mondani nekünk a nevét?

Az ágyam körül szorgoskodó két nővér kíváncsian nézett rám. Az egyikük abbahagyta a kórlapom kitöltését, a másik pedig épp végzett az egyik gép beállításával. Olyanok voltak ők hárman az ágyam végében, mint egy félelmetes inkvizíció. A szám újra kiszáradt. Próbáltam erőltetni az agyamat, hogy valahogy a köd mögé lássak, amely egyfolytában az emlékeim körül derengett, de csak jobban megfájdult tőle a fejem. Könny szökött a szemembe.

- Én... nem. Nem emlékszem - mondtam rekedten. - Sajnálom.

Úgy elszégyelltem magam, mintha valami bűnös dolgon kaptak volna. Miért nem emlékszem a saját nevemre? Az életemre? Mi a fene történhetett velem?

- Kezdjük egy egyszerűbbel. Mi az első emléke? A legelső, amire vissza tud emlékezni? - türelmesen kémlelte az arcomat, mire majdnem felhorkantam. Mitől lenne ez olyan nagyon egyszerű?

Újra becsuktam a szemem. Próbáltam felidézni az utolsó pillanatot a folyó előttről. A kép bár elmosódott, mégis ki tudtam bányászni a fejemben lévő sűrű ködből.

- Egy hídon álltam. A korlátot szorítottam. - Megköszörültem a torkom. Az emlék heves fejfájást váltott ki. A gyomrom összeszorult, és a hányinger újra megjelent. A függönyt meglebbentette a folyosóról betörő huzat, egy nyitott ablak élesen megnyikordult. Odakaptam a fejem, mire az egyik gép elkezdett hevesen pittyegni.

- Vegyen egy mély levegőt! Most biztonságban van. Nincs oka félelemre.

Bólintottam. Hinni akartam neki, de csak akkor lazultam el, amikor megfogta a kezemet. Áradt belőle valami... jóság. Valami tisztaság.

- Esett az eső. Nagyon fáztam.
- Emlékszik a környékre? Az épületekre? Voltak ott más emberek is?
- Minden olyan homályos, de azt hiszem, igen. Állt mögöttem valaki.
- Emlékszik az arcára?

Emlékeztem, ahogy a kezemet nézem, amint a vizes vaskorlátot szorítja. Emlékeztem a rettegésre, a reménytelenségre, amit éreztem, miközben ott álltam a híd szélén. Emlékeztem, hogy a nyakamhoz nyúltam. Megszorítottam a láncon lógó gyűrűt. Próbáltam felidézni, hogy nézhetett ki, de homályos foltként láttam. A hátam mögött valaki suttogott. Nem akartam ezeket az emlékeket, mégis előjöttek.

- Beszélt hozzám. Kérte, hogy ne csináljam. Az arca olyan, mintha egy vizes ablakon keresztül nézném. Amikor felém nyúlt, én...
- Mit csinált?
- Leugrottam - nyögtem ki nehezen. - Leugrottam.
- Értem - nyugtázta. - Most próbáljunk meg még korábbra visszamenni. Fel tudja idézni, hogy került arra a hídra?

Hosszú percekig csend volt. Ezalatt erőlködtem, próbáltam megszüntetni a homályosságot a fejemben lévő kép körül, de minél inkább próbálkoztam, annál

sötétebb lett.

- Sajnálom. Csak ennyire emlékszem.
- Egyelőre ez is megteszi. Van ideje, senki sem sürgeti. Pihenjen.

Megköszörülte a torkát, elgondolkodva végigsimított a mutatóujjával a halántékán, majd kinyújtotta a kezét az egyik nővér, a fehérszőke, feszes mosolyú felé. Az, mintha néma parancsnak engedelmeskedne, felvette az ágyam végére akasztott kórlapot, és átnyújtotta a doktornak. Ezután a két nővér kiment, gumitalpú cipőjük halkan nyikorgott a linóleumon.

- Felírok önnek egy enyhe nyugtatót. Ez majd segít pihenni. Pár nap múlva, ha már lelohadt a duzzanat, többet fogunk tudni.
- Kérem, a rendőrség... ők nem...?
- Sajnos egyelőre nem. Ha ön is beleegyezik, ellenőrizni szeretnék az ujjlenyomatát az adatbázisukban. Attól tartok, ha nem találunk egyezést, a múltja felderítése így hosszú ideig fog tartani. Egyelőre semmi nyom. De most tényleg próbáljon meg pihenni. Holnap vár még önre jó néhány vizsgálat.
- Volt egy gyűrű a nyakamban. - Túlságosan csupasznak éreztem nélküle a bőröm.
- Az ön melletti fiókban van.

Megnyugtatónak szánt mosollyal az arcán, sarkon fordult. Óvatosan csukta be maga után a kórterem ajtaját. Kinyitottam a fiókot, kivettem a láncot és a gyűrűt, majd a nyakamba akasztottam. Egy pillanatra azt hittem, nevetést hallok, de olyan gyorsan elenyészett a hang, ahogy jött. Amint megéreztem a gyűrű súlyát a mellkasomon, megnyugodtam. Sokáig bámultam a piszkosfehérre festett ajtóra. Az agyam egy kis szegletében felbukkant a gondolat, hogy tisztáznom kellene magamban a helyzetemet, de a fejemet üres papírlapnak éreztem. Mit kellene tennem? Fogalmam sincs, ki lehetek, honnan jöttem vagy mi történt velem. Egy váz vagyok, semmi más.

A nyugtató hatni kezdett. Elmosolyodtam. Sejtettem, hogy dr. Mikulás miért írta fel nekem. Minden jel arra utalt, hogy öngyilkos akartam lenni.

7. Törött szárnyú madár

3 hónap múlva

- **MONDJA EL NEKÜNK, KÉREM**, miért érzi úgy, hogy készen áll kilépni a való életbe!

Egyenként végignéztem az asztal mögött ülőkön. Az arcukon halvány, udvarias mosoly ült. Olyan előzékenyfajta, amelyet az ember akkor hív elő, amikor egy gyerekkel vagy beteggel beszél. Végigjátszottam magamban a beszédet, amelyet már annyiszor gyakoroltam a szobámban. Néha órákig bámultam az eget a nyitott ablakon keresztül. Még most is úgy lüktetett bennem az érzés, mint egy elfertőződött seb. Az érzés, hogy nem ide tartozom. Hogy valahol máshol kellene lennem. A szám kiszáradt, jól jött volna egy pohár víz, de féltem, ha az asztalon lévő kancsóért nyúlok, a kezem remegése elárul. Többszöri torokköszörülés után végül sikerült megszólalnom.

- Amikor idekerültem, úgy tekintettem erre a helyre, mint egy menedékre. - A szék szélébe kapaszkodtam, és folytattam. - Öngyilkos akartam lenni, ezt ma már ki tudom mondani. A kórház, az itt lévő emberek segítettek nekem. Megadták azt, amire akkor szükségem volt. Eltűnhettem a világ elől annyi időre, amíg úgy éreztem, ismét kész vagyok az életre. Mert kész vagyok. Nincs nálam példásabb beteg. Bevettem az összes gyógyszerem, mindig időben megjelentem a kezeléseken, és igyekeztem, mindenkinél jobban igyekeztem, hogy meggyógyuljak. Most már nem érzem magam szomorúnak. Sem üresnek vagy céltalannak. Készen állok rá, hogy elmenjek. - Mire befejeztem, a remegés átterjedt az egész karomra, de az asztal mögötti szempárokban érdeklődés csillant. Mélyeket lélegeztem, hogy ismét megnyugodjak. Az ajtó felé pillantottam, legszívesebben azonnal kirohantam volna, hogy az ágyam alatt vészeljem át ezt a félelmetes napot. Csoszogást, halk neszeket hallottam az ajtón túlról. A jelenet, amely odakint játszódhatott, egy pillanatra feloldotta bennem a félelmet. Elképzeltem, ahogy a többiek egymást lökdösve tolonganak az ajtóra tapasztott fülekkel, hogy elcsípjenek egy szót.

Ők is izgulnak értem, gondoltam megilletődve.

Visszatuszkoltam egy kósza tincset, amely kicsúszott a tarkómon lévő fonatból, és ismét minden figyelmemet az előttem ülőkre összpontosítottam. Most már sokkal könnyebben néztem a szemükbe.

A meghallgatás ezután más ütemben folytatódott. Dr. Sally Kincaid, a bizottság egyetlen női tagja vette át a szót. Felolvasta a kezelőorvosok szakvéleményét és összegezte az elért eredményeket. Tűzpiros kosztümjében és elegáns frizurájával olyannak láttam a szürke öltönyös főorvosok között, mint egy egzotikus virágot. Dr. King kiemelte azt a gyors fejlődést és gyógyulni akarást, melyet szerinte már a kezdetektől mutattam. Akkor lepődtem meg

igazán, amikor a doktor a többi bentlakótól kezdett idézni.

Murphy azt mondta rólam, hogy kisütött a nap, akárhányszor leültem hozzá sakkozni. Rina elmesélte, hogy sosem nevettem ki, ha dühbe gurult, amikor nem tudta elsőre bekötni a cipőfűzőjét, inkább letérdeltem segíteni neki. Kari megköszönte, hogy annyi szép történetet mondtam, amikor úgy érezte, hogy a falak egyre közelebb jönnek és megfojtják. Buster az éjszakába nyúló mozi esteket kottyantotta el, ami teljességgel szabályzatba ütköző volt, de erről akkor nem esett szó. Katie kijelentette, hogy bár az agyam legalább olyan tropa, mint az övé, ráadásul majdnem biztos, hogy szűz vagyok, így totál gáz, de ennek ellenére egész értelmes tanácsokat adtam a pasijával kapcsolatban, és bármikor számíthatok hasonló ügyekben a segítségére.

A végére az arcom kipirult, kapart a torkom. Ezek az emberek izgultak értem, támogattak, és fel sem fogták, hogy miközben annyi időt töltöttünk együtt, ők sokkal többet segítettek nekem, mint én nekik. Egy hosszúra nyúló pillanatra eszembe jutott, hogy mennyivel könnyebb lenne maradni. Csak azt kellene mondanom, hogy mégsem érzem késznek magam a továbblépésre. Velük maradhatnék, biztonságban. Velük, akik hasonlóak hozzám.

De akkor a tárgyalóterem ablakát megcsapta a kint tomboló eső. Villámlott, és olyan hangosan dörgött az ég, hogy néhányan a doktorok közül is behúzták a nyakukat. Megborzongtam, a remegés teljesen elmúlt.

Kint akartam lenni! Pontosan a vihar közepébe vágytam. Arra, hogy az eső vágjon végig a bőrömön, a szél tépje a hajamat, és együtt sikíthassak a végtelen éggel. Szabadságot akartam. Hogy többé senki se mondhassa meg, hogyan éljem az új életem. Mert hosszú idő óta először újra élni akartam.

Miután kiléptem a tárgyaló ajtaján, felsegítettem Bobbyt. Elbotlott a saját lábában nagy igyekezetében, hogy észrevétlen maradjon a hallgatózása. Mindenki feszülten figyelt az arcomra, és percekig csupán a kórház mindennapi zaját lehetett hallani.

- Szabad vagyok! - A hangom diadalittasan csengett, mintha egy hosszú és nehéz csatát nyertem volna meg.

Bobby úgy kacagott fel, mint egy kisbaba, amikor megcsiklandozzák. A nyakamba ugrott és nyálas puszikat nyomott az arcomra. A többiek csatlakoztak hozzá, és pár másodperc múlva már ki sem látszottam a csoportos ölelés meleg gubójából. Hallani akartak minden elhangzott szót. Kari többször is elmondta, hogy hiába csórt a konyhából príma kis poharakat a hallgatózáshoz, egy mukkot sem tudott kivenni.

- Tudod - súgta a fülembe -, a vezetőség speciálisan úgy építtette meg a falakat, hogy ne engedjenek át semmilyen hangot. A sikításokat sem. Szerencséd van, hogy megszabadultál innen, különben pár nap múlva már téged is beszippantott volna ez a hely!

A folyosón búcsúzkodtunk, miután megkaptam a zárójelentést. A lányok és Bobby kicsit sírva fakadtak, amikor a nővérek értük jöttek. Egy utolsó ölelés után lassanként elszállingóztak. Abban a pillanatban, ahogy Bobby elengedett,

és a mellette lévő nővérre borulva elsétált, mintha elszállt volna a korábbi lelkesedésem. Bizonytalannak éreztem magam körül a világot. Féltem megfordulni, és elindulni a másik irányba.

A folyosó jobb oldalán egy apró, vörös folt villant fel a sarok mögül. Odasétáltam és leguggoltam Miranda elé. A feje búbját láttam csak, eltökélten a padlót bámulta a lába mellett. Válla remegett, vékony teste majdnem eltűnt abban az elszabott rózsaszín kardigánban, amelyet együtt kötöttünk több héten keresztül. Ő tartotta a fonalat, és tűrte, hogy próbababának használjam. Miranda volt az egyetlen ok, amiért már egy hónapja halasztgattam a felülvizsgálatomat.

- Szia, csillagom! - Végigsimítottam a haját, de a fal mentén arrébb csúszott, hogy ne érhessem el.

Tudta, hogy elmegyek, de nem sírt. Miranda sosem sírt.

Már akkor itt volt, amikor idekerültem, de az orvosok egy helyben topogtak vele kapcsolatban. Lemészárolták a szüleit a szeme láttára. Azóta teljesen bezárkózott, és szinte sosem beszélt. A kapcsolatunk egy mesével indult aznap, amikor elkezdtem a csoportterápiát. Miután bekerültem, a gyermekpszichiátrián helyeztek el, mert a felnőtteknél nem volt szabad hely. Gyakran mentem át a tévészobába, általában minden csatornán a híreket kerestem. Akkoriban kétségbeesetten vágytam arra, hogy valódi embereket lássak a külvilágból. Azt reméltem, találok majd egy ismerős arcot, ami segít felidézni legalább egy emléket.

Amikor csatornát váltottam a tévén, egy tiltakozó-nyikkanó hang ütötte meg a fülem. Akkor vettem észre a sarokba bújt pici lányt. Tenyerét a szájára tapasztotta, mintha meg akarta volna akadályozni, hogy további engedetlen hangok csússzanak ki rajta. Tekintete rám tapadt, majd lassan a tévé felé fordult. Visszakapcsoltam a mesére, és mintegy néma jelzésként, arrébb csúsztam a hosszú kanapén. Valami régi Disney-mese ment, épp akkor kezdődött. Belemerültem én is, ezért észre sem vettem, amikor mellém telepedett. A kanapé legvégébe ült, maga alá húzta a lábát, és hüvelykujját a szájába vette. Egyszer mozdultam meg a mese alatt, de amikor láttam, ahogy az egész teste megfeszül, és oldalra villan a tekintete, megfogadtam, hogy óvatosabb leszek.

Különös, de azt hiszem, jó hatással voltunk egymásra. Szó nélküli, közös mesedélutánjaink hamar feltűntek az orvosoknak és nővéreknek, de egyetlenegyszer sem tiltakoztak ellene. Örültek, hogy van olyan társasága, akit elvisel maga mellett. Persze az orvosa ellátott a megfelelő instrukciókkal. Ne érjek hozzá, ne tegyek hirtelen mozdulatokat, ne emeljem fel a hangom, és semmi esetre se erőltessem a beszédet. Azzal csak hátráltatnám az eddigi fejlődését. Amikor rákérdeztem, hogy milyen fejlődésre gondol, zavarba jött. Arról kezdett beszélni, hogy Miranda esetében egyéni, személyre szabott terápiára van szükség, amely főleg a kiváráson alapul. Arra vártak, hogy elkezdjen beszélni arról, mi történt vele. A poszttraumás stresszre gyógyszereket kapott, ezenkívül hetente kétszer kellett terápiára járnia. Többet nem árult el róla, hiszen én is csak egy beteg voltam. De láttam a zúzódásokat Miranda

homlokán. Kizárólag a bal oldalán. Rendszeresen fájdalmat okozott magának azzal, hogy a falba ütögette a fejét. Amikor elsőként véletlenül hozzáértem, a képek olyan világosan jelentek meg a fejemben, mintha tévét néznék.

A szobájában, a legsötétebb sarokban bujkál. Vékony karját összefonja maga előtt, mintha páncélt alkothatna a világ ellen. Tekintete egyetlen pontra szegeződik. Az első ütés még egészen könnyű. Épp csak nekisúrlódik a bőre a falnak. A másodikba több erőt visz, majd az utána következők már visszhangoznak a szoba néma csendjében. A homloka először halvány rózsaszínné válik, majd egyre égőbb vöröbe fordul. Akkor hagyja abba, amikor az első vércsepp megindul lefelé a homlokán. Akkor, mintha megnyugodna.

Ez jelentette az utolsó lökést, amely végleg Miranda felé terelt. Minden gondolatom azt súgta, hogy segítenem kell, segíteni tudok neki.

A nővérek közlékenyebbek voltak, ha róla kérdeztem. Meséltek a rémálmokról, amelyekből sikítva ébred fel, majd a természetellenes elcsendesedésről. Arról, hogy mennyire keveset eszik, hogy sosem játszik, szinte sosem beszél senkivel.

Mint mindenki más, én is szánalmat éreztem iránta. A tragédia, amit átélt, számomra elképzelhetetlen volt, ezért nagyratörő illúziók nélkül vágtam bele a kettőnk barátságába. Először a mesedélutánok váltak rendszeressé. Már nem azért vártam a délutáni szabadfoglalkozásokat, hogy hírekre, arcokra vadásszak. Az ő közelében akartam lenni, hogy az elsötétített tévészobában elmerüljek abban a tökéletes világban, ahol a gonosz sosem győzhetett, és a végén minden jóra fordult. Miranda kezdett felengedni, és egyre közelebb araszolt hozzám. Nem sikerült benne rendszert felfedeznem, és nem is tettem semmit annak érdekében, hogy nyisson felém. Csak mesét néztem vele együtt, és közben igyekeztem lassan mozdulni, ha kellett, és halkan kuncogni a poénokon.

Az első hét végén már karnyújtásnyi távolságra közeledett. Lelkiismeret-furdalásom volt, amiért nem éreztem megkönnyebbülést. A közelsége nyugtalanítóan hatott rám, sőt néha féltem hozzáérni. Azt hittem, képzelődöm. Hiszen ő egy gyerek, akinek valaki lerombolta az egész világát. Sajnálnom kellene, támogatnom, nem megborzongnom a közelében. De az érzés erősödött, ahogy az az őrült gondolat is, hogy ha újra hozzám érne, ez a kellemetlen benyomás valami sokkal többé válna. Ennek ellenére egyszer meg akartam próbálni. De nem sürgettem. Továbbra is ott ültem minden délután Miranda mellett, és vártam, hogy megtörjön a jég.

Egyik nap pattogatott kukoricával állítottam be a tévészobába. A nővér segített beszerezni, amikor elmondtam, hogy kinek lesz. Ügyeltem rá, hogy még forró legyen, és illatozzon a vajtól, amikor Miranda csatlakozik hozzám. Két perce sem ment a rajzfilm, amikor meghallottam a halk korgást. Elmosolyodtam, majd oda sem nézve, a tálat magam mellé csúsztattam a kanapéra. A szemem sarkából láttam, hogy Miranda rám sandít, majd amikor biztos volt benne, hogy nem nézek oda, elvett egy szemet a kukoricából. Óvatosan tette a szájába, és mivel nem hallottam ropogást, tudtam, hogy a nyelve és a

szájpadlása közé szorította azt a kicsi szemet, míg a só és a vaj utolsó cseppjét is sikerül kiszívogatnia belőle. Ezután nyelte csak le a kukoricát. így tett a többi szemmel is.

A rajzfilm felénél járhattunk, nem néztünk egymásra, az a tál volt az egyetlen közvetítő közöttünk. Miranda lassan elengedte magát. Törökülésben ült, majd hátradőlt a kanapé háttámlájáig. Egyszerre nyúltunk a tálba, egy rövid pillanatra összeért a kézfejünk. Vörösbe borult előttem a világ.

A padlón tértem magamhoz erős fejfájással. Miranda élesen, folyamatosan sikoltott. Még mozdulni sem tudtam, amikor két nővér és az ügyeletes orvos szaladt be. Az egyik nővér a karjába kapta Mirandát, ő pedig úgy kapaszkodott belé, mintha mentőkötél lenne. Rosszul esett a látvány. Az orvos a szemembe világított, egy percig mérte a pulzusomat, utána engedett csak felkelni. Képtelen voltam válaszolni a kérdéseire, hogy mi történt velem, mert magam sem tudtam. Aznap éjjel egy rettenetes és véres éjszakáról álmodtam. Miranda is szerepelt benne. Reggel az ágy alatt ébredtem, az egész testem izzadságban fürdött. Az orvosom nyugtatókat adott, és hosszú ideig faggatózott, de semmit sem mondtam neki. Ha bevallottam volna, hogy mit láttam, tudtam, hogy egyenes utat törnék magamnak vele a zárt osztályra.

Az eset után hatalmas energiát fektettem abba, hogy ne érezzék semmit Miranda közelében. Azt mondogattam magamnak, hogy ostoba képzelgés, a beteg elmém túlszínezett szüleménye az a rengeteg dolog, amit láttam, és ez segített is. A mesedélutánokról nem mondtam le, de már óvatosabb voltam. Miranda egy ideig ismét visszahúzódott a közelemben, de hosszú hetek alatt végül sikerült valamiféle kapcsolatkezdeményt kialakítanom vele.

Ezért volt olyan nehéz otthagyni őt. Megértettem a csalódottságot a tekintetében. Én is úgy éreztem, hogy cserbenhagyom. De nem maradhattam. Egy ismeretlen késztetés ellenállhatatlanul húzott kifelé a való életbe.

- Meglátogatlak majd. Nagyon sokszor.

Megpróbáltam újra megsimogatni a haját, de megint távolabb húzódott. Határozottan megrázta a fejét, mintha azt mondaná, nem kellek neki. Megdobbant a szívem, de nem adtam fel.

- Higgy nekem! Nemsokára visszajövök. Addig rajzolhatnál nekem valamit.

Megvonta a vállát. Egy kis mosolyt láttam felvillanni, mielőtt elfordította az arcát. Szeretett rajzolni.

- Addig járok a nyakadra, amíg világraszóló öri-barik leszünk. Ebből nem engedek.

Újabb mosoly, ezúttal szélesebb. Amikor megjelent mellette az egyik nővér, hogy visszakísérje a gyerekosztályra, ismét közönyössé váltak a vonásai. A nővér Miranda vállára tette a kezét, de az ő érintése elől is elhúzódott. Szó nélkül fordított hátat nekem és indult el. Addig néztem utána, míg eltűnt a sarkon. Ezután az a felfokozott „szabad vagyok, és most kirepülök a világba”-érzés kipukkadt, mint egy lufi. Fáradtnak éreztem magam, tartottam tőle,

hogyha vízszintesbe kerülök, átalszom a következő napot is.

Elfojtott női kuncogás vonta magára a figyelmem a nővérpult felől. Az egyik rózsaszín ruhás, kisegítő nővért pillantottam meg. Az előtte álló, pultra támaszkodó férfi középmagas volt. Farmert és élénkzöld pólót viselt. Sötétbarna haja a szemébe hullt, időnként lassú mozdulattal kisimította onnan. Ilyenkor minden alkalommal bocsánatkérően elmosolyodott. Mintha tényleg sajnálná, hogy meg kell szakítania a szemkontaktust egy olyan bosszantó dolog miatt, mint a haja félresimítása.

A nővér elbűvölt mosollyal nézett a férfira, majd néhány szavas fojtott suttogás után a keze ügyébe csúsztatott egy bögre, gőzölgő kávét. Még ekkora távolságból is éreztem a finom illatot. Utáltam a kávé ízét, de ítéletnapig elszagolgattam volna. Tudtam, hogy mit érezhetett a nővér, amikor abba a szempárba nézett. Pontosan ugyanazt, amit én kezdtem kapiskálni hónapokkal ezelőtt. Hogy ez a szempár egy jó emberhez tartozik. Olyan emberhez, aki bármit megtenne a szeretett nő egy röpke mosolyáért, aki élete végéig imádja majd ezt a nőt.

Amikor Theo először bejött hozzám a kórházba, kába voltam a nyugtatóktól. Az ágyam mellé rakott rózsa illatára ébredtem. Felfordult tőle a gyomrom, de miután leküzdöttem a heves hányingert, kedves gesztusnak tartottam. A szobám kopár színtelenségébe egy cseppnyi életet hozott. Végighallgattam, hogyan talált rám, de a történet nem segített. Nem villantak be képek az eddigi életemből, nem éreztem ismerősnek semmit magam körül. A ruháim szakadtak, véresek és túl nagyok voltak rám. Táskát, iratokat vagy pénztárcát szintén nem találtak. Az egyetlen kézzelfogható dolgot az egyszerű, jelzés nélküli ezüst nyaklánc jelentette a nyakamban, rajta a pecsétgyűrűvel. A láncról kaptam az átmeneti nevemet is. Silver. Az egyik nővér hívott így, aki ügyelt a sürgősségin, amikor Theo behozott a kórházba.

Nem értettem, mi vonzotta Theot hozzám. Az első látogatásakor észre sem vettem. Nem válaszoltam a kérdéseire, nem beszéltem hozzá, rá sem néztem. Visszavonultam a saját világomba, mindenfajta kapcsolatot elzártam a külvilág felé, és próbáltam kihámozni a fejemben tolongó rengeteg képből a valódiakat.

Theo jelenlétét egy dühroham után fogtam fel először. Két hete lehettem kórházban, amikor kezembe akadt az ezüstlánc. Korábban sosem éreztem semmit, de akkor rettegni kezdtem, el akartam bújni mélyen a föld alá. Megállíthatatlan remegés indult ki a karomból, majd futott végig a testemen.

Gyűlöltem, hogy félek, és nem tudom, miért. A bizonytalanságot, a sürgető gondolatot, hogy máshol lenne a helyem. Úgy éreztem, valami nagyon fontosat mulasztok el. Nem bírtam tovább, letéptem a láncot a nyakamból, és elhajítottam.

Theo később azt állította, majdnem megvakítottam. A lánc elrepült a feje felett, nem okozott neki sérülést. Ő persze úgy viselkedett, mintha háborús övezetbe került volna. Ijedten behúzta a nyakát, előkapta a képzeletbeli adó-vevőjét, és beszólt a képzeletbeli osztagának, hogy a száznégyes szobát kerüljék

el, mert „alacsonyan szállnak a harci nyakláncok”.

Először azt hittem, hogy a zárt osztályról szökött, de aztán az ágyam melletti székre telepedett, és beszélni kezdett.

- Sokkal jobban nézel ki, mint tegnap. Sőt klasszisokkal jobban annál, mint amikor kihúztalak a folyóból.
- Én... - kezdtem volna, de félbeszakított.
- Tudom, a doktor már mondta. Nem emlékszel semmire. Addig vártam, míg zöld utat kaptam a látogatásra. Néhányszor már jártam bent nálad. Emlékszel rám?
- Azt hiszem - bólintottam. - Emlékszem a szemedre. Vizes voltál.
- Mert összevizeztél - mondta nyersen. - De felejtsük el, megbocsátok. A főnökömet rossz kedvében találtam reggel. Azt mondta, ha ma sem sikerül szóra bírnom téged, örökre befellegzett a pénteki pókerpartiknak. Nem bírja az öreg a lezáratlan ügyeket. Szóval lenne néhány kérdésem, ha felkészültnek érzed magad. - Elővett egy jegyzetfüzetet.
- A tolakodó kérdezősködésre? - kérdeztem fáradtan, mire elmosolyodott.
- Oké, látom, megértjük egymást, nem lesz gond.

És tényleg nem volt. Neki is elmondtam ugyanazokat, amiket dr. Mikulásnak, bár ő sokáig kérdezgetett még a hídon látott férfiról. Továbbra sem emlékeztem az arcára, vagy arra, hogy mit kerestem ott.

- Az eltűnt személyek között kezdtük a kutatást. Fél évre visszamenőleg lefuttattuk a keresést, de a te személyleírásod egyik eltűntre sem illik. Az ujjlenyomatod nincs nyilvántartva, tehát ez is zsákutca. Úgy tűnik, hogy jelenleg senki sem keres. Az egyetlen reményünk, ha sikerül felidézned valami használhatót. Úgy hallottam, az utolsó emléked, hogy leugrottál a George Washington hídról. Beugrott azóta valami?

Próbálkoztam, de eredménytelenül. A kérdései egyikére sem tudtam válaszolni. Egy óra múltán feladta, mert kapott egy hívást és mennie kellett. De másnap, ugyanabban az időben újra beállított. Két kiló dióbéllel.

- Serkenti a tanulási- és emlékezőképességet. Legalábbis a Google szerint - mondta. Elfoglalta a helyét az ágyam mellett. Elmesélte, hogy ébredt arra a szunyókálásából, hogy a fejemmel kopogtatok a hajóján, majd hogyan húzott ki. Részletesen kitért arra, menynyire hevesen bújtam hozzá. Amikor azzal védekeztem, hogy fáztam, olyan vigyorral nézett rám, amely azt feltételezte, hogy lódítok. Egészséges, jól kifejlett önbizalommal rendelkezett.

A hetek úgy múltak el a kórházban, hogy szinte fel sem figyeltem rá. Theo minden nap meglátogatott, egyetlen alkalmat sem hagyott ki. Elhatározta, hogy megtanít sakkozni, de amikor az első játszmában majdnem megvertem, megvádolt, hogy csalok. Kártyában ő volt a szerencsésebb. Minden alkalommal, miután a földbe döngölt, szemérmetlenül dicsérte a csodás tehetségét, amely vele született, még az ükapjától örökölte, aki magával Buffalo Billel játszott egy asztalnál.

Rendszeresen hozott be nekem különféle újságokat és magazinokat. Egyikünk

sem tudta, hogy mit szeretek, ezért aztán hozott mindenből. Divatmagazint, autósat, kertészettel foglalkozót, lovasat és főzőset is. A konyhai magazinokból a különlegesebb recepteket olvastam végig, a többi nem fogott meg. A lovakról szólókat azonban az utolsó betűig elolvastam.

Theo sokat mesélt az egyetemi éveiről, a barátairól, kevesebbet a munkájáról. Pedig szerette. Éreztem rajta. A jó napokon csillogott a szeme, és szája sarkában nevetés bujkált. Rossz napokon kávét tartott a kezében, amikor beállított. Ilyenkor gyakran ropogtatta nyugtalanul a nyakát, és elzárkózott, amikor megkérdeztem, mi baja. Inkább engem kérdezgetett. Elmeséltem, hogy a nyakamban talált ezüstláncról neveztek el Silvernek. Erre úgy nevetett, hogy majdnem leesett a székről. Kiderült, hogy gyermekkorában a kedvenc könyve *A kincses sziget* volt, és meglepő módon a kalóznak, Long John Silvernek drukkolt.

- Ha rád nézek, ezentúl mindig ő fog eszembe jutni! Már ezért megérte téged kihalászni a folyóból! Következő alkalommal hozok neked szemkötőt.

A kapcsolatunk puszta barátkozásnak látszott. Hittem, hogy szó sem lehet másról, hiszen semmit sem tudott rólam, ahogy én sem magamról.

Az udvarlás szót először egy idősebb nővér szájából hallottam, amikor kiültem a kórház egyik teraszára olvasni. A hátam mögött beszélgetett egy fiatalabb kolléganőjével arról, mennyire kiveszett már a világból a régimódi romantika és a hagyományos udvarlás.

- Mint az a fiú, aki ahhoz a szerencsétlen amnéziás kislányhoz jár. Utoljára megboldogult férjem hordozott ennyi ideig a tenyerén, de ő is leszokott róla negyvenévnyi házasság után. Ezt a fiút viszont még nála is jobb anyagból gyúrták. Úgy tud nézni a nőkre, hogy azok rögtön a karjába akarják fészkelni magukat. Nem is tudom, hogy az a lányka hová tette a szemét, amiért eddig nem csapott le rá.

Ezek után teljesen bestresszeltem. A korábbi könnyed, baráti hangulat eltűnt. Amikor Theo másnap bejött hozzám, meg sem tudtam szólalni. Azon gondolkodtam, vajon mit vár el tőlem. Fogadjam az udvarlását, és flörtöljek vele? Azt mégis hogy a fenébe kell? Csináljak úgy, mintha nem érdekelne, miközben odáig vagyok érte? Egyáltalán, odáig vagyok én Theoért? A helyzet kiborított. És még rosszabb lett, amikor a nyomozás állásának ismertetése közben megakadt, és úgy nézett rám, mint egy komplett idiótára.

- Most megint dührohamod lesz? Ez a vihar előtti csend? Vagy a doki csendkúrára fogott? Mondj már valamit, mielőtt megsüketülök ebben a nagy hangzavarban!
- Udvarolsz nekem? - nyögtem ki végül.
- Parancsolsz? - A szó végén zavartan köhögött. - Miből gondolod?
- Minden nap meglátogatsz, pedig kimerítő munkád van. Mindig hozol valamit, odafigyelsz arra, amit mondok, kedves vagy...
- Nem kéne annak lennem?
- De, persze, örülök, hogy kedves vagy hozzám, viszont bizonytalanná

teszel. Ez baráti kedvesség vagy inkább amolyan udvarlós?

- Ez leginkább olyan kedvesség - kezdte szokatlanul ingerülten - amit az iránt a lány iránt mutatok, akit öntudatlanul kihúztam a folyóból. Olyan kedvesség, amit minden áldozat megkap, akinek az ügyében nyomozok. Olyan kedvesség, ami, remélem, megkönnyítette számodra a kórházban töltött napokat. És igen, vegyült ebbe másfajta kedvesség is. Olyasmi, amit nem lett volna szabad kimutatnom, mert teljességgel helytelen. Ha téged ez a kedvesség riaszt, visszaveszek baráti kedvességbe. Egyedül rajtad múlik. Eszem ágában sincs bonyolítani az életedet. Így is épp elég bonyolult.
- Vagy épp túlságosan egyszerű. Nincs hátterem, múltam, emlékek, melyekre támaszkodhatnék. Meg kell találnom a talajt, amely kicsúszott a lábam alól. Addig semmit sem tudok nyújtani neked.
- Barátságot sem?
- Beéred ennyivel?
- Tudod, kezdek komolyan megsértődni! Nyomultam volna az utóbbi napokban? A terhedre vagyok? Nem fogok az első mosolyodra házassági terveket szövögetni, ezért felesleges aggódnod. Viszont megkedveltelek. Tökéletesen beérem a barátságoddal mindaddig, míg te nem állsz készen többre.
- Te vagy az egyetlen biztos pontom. Bocsánatot kérek. Próbálom többé nem vizsgálgatni az ajándék ló fogát.
- Helyes. Bár kérlek, többé ne hasonlítgass lóhoz. Kiskoromban sokáig kiálltak a metszőfogaim, a suliban csúfoltak is miatta. Maradandó lelki sérüléseket okozott. Álmomban még ma is hallom azokat a ronda gúnyneveket. Gyí, Theoóóó! Meg hasonlók.

Eldőlt, a barátom lett, és ez a barátság olyanná vált nekem, mint egy védőháló. Próbáltam minden mást elfelejteni. Elsősorban az érzéseit irántam, amikor felajánlotta, hogy költözzek hozzá, amíg egyenesbe jövök. A lelkem mélyén éreztem, hogy önző vagyok, de nem tudtam elküldeni őt. Nem volt múltam, sőt jövőm sem, de Theo mellettem állt. És ez így tökéletesnek látszott.

A kórházból való szabadulásom napján ígéretéhez híven eljött értem. Töprengve néztem végig magamon, mielőtt elindultam felé. Az egyszerű fekete farmer és kötött pulcsi lötyögött rajtam. A hajamat Katie fonta be, de mostanra már annyira kilazult, hogy az arcom körüli rövidebb tincsek kibújtak. A gumitalpú cipőm csikorgón a padlót borító hullazöld linóleumon.

Bizonytalanul tettem egy lépést, mire Theo felkapta a fejét. Ellökte magát a pulttól, majd határozott léptekkel felém indult. Megtorpant előttem, egy ideig kíváncsian tanulmányozta az arcom. Úgy nézett rám, mintha valami nagyon fontosra várna. Nem bírtam tovább, megrándult a szám széle. Közelebb lépett, átkarolta a vállamat, és erősen megölelt.

- Végre szabad vagy! - Olyan boldogan kacagott, hogy én is elnevettem magam.
- Engedj már el, te bolond!
- Itt nem illik ilyeneket mondani! - korholt tettetett felháborodással. - Még

meghallják az igazi őrültek! Na, gyere, tűnjünk el innen!

Kevés holmimat már összekészítették egy kis utazótáskába. Theo a vállára vetette a táskát, felkapta a kabátját, és ügyet sem vetve a bámuló nővérekre a kijárat felé terelt. Mielőtt kiléptünk volna, kiáltottak odabentről. Dr. Eastman volt, az utolsó és egyben kedvenc kezelőorvosom.

- Csak szerettem volna elköszönni - mondta csillogó szemmel, amikor odaért hozzánk. A pici emberke terjedelmes pocakja ellenére úgy tudott száguldani, mint egy sprinter. - Tudtam, hogy sikerrel veszi az utolsó akadályt, Silver. Ha bármikor beszélgetni szeretne, ezen a számon mindig elér. Mindig - hangsúlyozta, és egy névjegykártyát nyomott a kezembe.

Végigsimítottam rajta, és elmosolyodtam. Az egyetlen orvos, akitől nem feszengtem. Két hónapja ismertem meg az egyik csoport-foglalkozás alkalmával. Késve érkezett, fehér köpenyén kávéfolt éktelenkedett, nyakkendőjét a vállára vetette. Az első pillanatban letaglózó hatással volt a csoportra, mert addig nyomult és erősködött, amíg mindenki megnyílt neki. Amikor én kerültem sorra, és nehezen kinyögtem pár szót az ismeretlen múltamról, nem erősködött. Nálam nem. Továbbment a következő betegre, és úgy folytatta a terápiát, mintha ott sem lettem volna. Enyhén sértve éreztem magam. De a következő nap minden megváltozott, mert a doktor elintézte, hogy ő és én egyéni terápiába kezdjünk. Bár korántsem mondtam el neki mindent, a beszélgetéseink alatt elérte, hogy nevessek a viccein, és őszintébb legyek a problémáimmal kapcsolatban. „Feltártuk, amit lehetett, megtettem, amit tehettem. Innentől kizárólag önön múlik” - ahogy ő fogalmazott.

- Köszönöm - bólintottam hálásan. Izzadt tenyerembe szorítottam a kártyát. A nedvességtől hamarosan könnyen hajlíthatóvá vált az apró papírdarab. Olyan erősen szorítottam, ahogy csak bírtam, amikor Theo átkarolta a derekamat, és kihúzott a fotocellás ajtón. A vihar lassan elvonult. Még csendesen szemerkélt az eső, de a szél és a villámok teljesen eltűntek. Olyan nyugodtnak és normálisnak látszott minden. Érthetetlen volt, miért érzem magam zaklatottnak és izgatottnak egyszerre. Reméltem, hogy ezeket az érzéseket már sikerült magam mögött hagynom, de a szabad élet, úgy tűnik, megkapargatta a nyugodt felszínt. Mélyeket lélegeztem a hűvös, esőillatú levegőből. A távolból autók dudálása és éles fékcsikorgás hallatszott. Egy mentő húzott el, nem messze tőlünk.

- Bújj ide, nehogy megfázz! - Theo időközben felvette a kabátját. A fekete bőrdzseki veszélyessé tette a külsejét, pedig tudtam, hogy egy legyet is képtelen lenne lecsapni. Nem húzta fel a cipzárt, kitárta a kabát egyik felét, és reménykedve nézett le rám.

Lehunytam a szemem, mindkét karommal átöleltem a derekát, ő pedig betakart a kabát egyik felével. A teste kellemesen forró volt és jó illatú.

Becsapom. Ez így nem helyes.

Theo autója a közeli parkolóban állt, lassan lépkedve tettük meg a rövid utat. Kinyitotta előttem a kocsi ajtaját, de mielőtt beülhettem volna, csókot nyomott a

homlokomra.

- Örülök, hogy itt vagy velem. - Mélyen a szemembe nézett. Végigsimított az arccsontomon, és betolt a kocsi nyitott ajtaján. - Mehetünk? - kérdezte széles mosollyal, miután ő is beszállt. Felnéztem a kórház ablakaira. Már mindenhol felkapcsolták a fényeket, még az én régi szobámban is. Vajon ki lehet ott? Ilyen gyorsan találtak volna jelentkezőt a helyemre?

Theo a térdemre simította a kezét, visszahozott a való világba.

- Taposs bele! - bólintottam határozottan.

A metálszínű Jaguar olyan kecsesen vette a kanyarokat, mint egy igazi macska. Theo saját elmondása szerint is szerette a száguldást, de mindig kínosan betartotta a sebességhatárokat.

A Brooklyn hídon hajtottunk át. Tekintetem akaratlanul is a monumentális vasszerkezetre tapadt. A híd elején elhelyezett táblán egy köszöntést láttam: „Isten hozott Brooklynban, a helyen, amelyhez fogható nincs a világon."

Miközben áthajtottunk rajta, végig dideregtem. Egy másik hídról ugrottam le, de hasonló lehetett ehhez. Egy ugyanilyen helyen döntöttem el, hogy eldobom az életemet. És az okát még mindig nem ismertem. Amikor végre átértünk, kifújtam a visszatartott levegőt. Letekertem az ablakot, kidugtam a karom, és hagytam, hogy a hűvös szél átfújjon az ujjaim között.

- Minden rendben? - kérdezte nyugtalanul Theo. Megszorította a térdem, a tekintetemet kereste.

- Csak kellett egy kis levegő, ez minden. Jól vagyok, ne aggódj már annyira! - Próbáltam olyan mosolyt varázsolni az arcomra, ami megnyugtatja.

- Mióta téged megismertelek, egyfolytában arra vágyom, hogy olvashassak a gondolataidban. Néha olyan távol jársz, hogy hiába érzem az illatod, vagy fogom a kezed, tudom, hogy sosem érhetlek el. És ez megőrjít.

- Itt vagyok, Theo. Veled vagyok. Nem megyek sehová. - A térdemre simuló kezét könnyedén megveregettem, de ő nem engedett el. A szájához emelte a kezem, és csókot nyomott rá. Nagyot dobbant a szívem. Reménykedni kezdett.

Bárcsak tudnám szeretni!

- Imádni fogod az új otthonod! Inkább nem mondok semmit. Hagyom, hogy te magad fedezhesd fel.

Hamarosan befordultunk egy föld alatti parkolóba. A ház, amelyhez tartozott, legalább tizenöt emeletes volt. A város ipari negyedének zsivaja halk mormogássá tompult a félhomályos garázsban. Kiszálltunk, majd a liftek felé indultunk. Nagyon fáradtnak éreztem magam. Mintha az egész épület súlya nyomott volna lefelé. Mielőtt megnyomtam volna a hívógombot, Theo a hátam mögött állva megfogta a kezem.

Értetlenül néztem fel rá, mire szélesen elmosolyodott.

- A másik lifttel megyünk, gyönyörűm! - Pár lépésnyit arrébb sétált, majd megnyomott egy másik gombot.

- Mi a különbség? - kérdeztem.

- Ez az egyetlen, amivel fel tudsz jutni a lakásba.
- Privát lift?
- Okos vagyok, és piszkosul szexi! Ennyi jár nekem.
- Egy nagyobb adag szerénység szintén járna neked, de azt sajnos kihagyták a csomagból - mondtam fejcsóválva, majd besétáltam a tágas felvonóba.
- Pontosan tudom, hogy ilyen beképzeltnek szeretsz. Felvidítalak vele, valld be!
- Eszemben sincs! Még egy bók, és a hatalmas arcod kiszorít a liftből.
- Addig sosem hagynám nőni - horkantott Theo.

A lift lassan vitt felfelé, egy zökkenéssel állt meg a tizenhatodik emeleten.

- A tetőlakosztály - somolygott Theo, amikor előrelépett, hogy kinyissa az ajtót.
- Te jó ég! - Úgy éreztem, mintha gyomron vágtak volna.

Először a lakásban finoman érezhető citromos méhviasz illata tűnt fel. Valahogy nyugalmat és tisztaságot árasztott. Az ajtóból egy óriási nappaliba léptünk, amelynek sötét fapadlóján tükröződött a plafonba épített spotlámpák tompított fénye. A szoba magassága legalább négy méter lehetett. Két lépés után ismét a földbe gyökerezett a lábam.

Istenem, több is van belőle!

Mire a nappali közepéig jutottam, és befogadtam a teljes látványt, úgy éreztem, egy gyönyörű és tágas üvegkastélyba csöppentem. A szoba minden falát hatalmas, kerek ablakok foglalták el, amelynek üvegét meleg sötétkékre festette az alkonyi ég. De nem ez volt a legmeglepőbb az ablakokban. Még közelebb mentem az egyikhez, hogy szemügyre tudjam venni. Akkor már elhittem, hogy nem káprázott a szemem.

- Theo, te egy óratoronyban élsz? - kérdeztem teljesen lenyűgözve. - Ezek... ezek az ablakok hatalmas számlapok!
- Szeretek úgy gondolni magamra, mint egy modernkori Quasimodóra. Persze a púp és a csúnyaság nélkül - vonta meg a vállát hanyagul. - Gyere, megmutatom a lakás többi részét is!

Kézen fogott, és elhúzott a lenyűgöző kilátástól. A lakás kétszintes volt. Az alsó szinten lévő nappalit egy széles márványpult választotta el a hófehér bútorokkal berendezett konyhától. A nappalit egyetlen hatalmas tér alkotta, de a szivárvány minden színében pompázó oszlopok, izgalmassá tették a látványt. Volt ott égszínkék, harsogó zöld, ébenfekete, pipacspiros, napsárga, ametisztlila és olyan is, ami leginkább a barackvirág színére hasonlított. A fényes, fekete ebédlőasztal közel a konyhához, az egyik hatalmas óraablak mellett helyezkedett el. A közepén lévő vázában halványsárga nárciszok illatoztak. A szoba keleti és nyugati oldalának találkozásánál egy méretes kandalló simult a falba. A kandalló két oldalán kecses, hullámalakú könyvespolcok álltak, telerakva jócskán használtnak látszó könyvekkel.

- Még csak fél éve lakom itt, sok munkát fektettem a berendezésébe.

Sikerült lecsapnom rá, mielőtt árulni kezdték. Egy műkincskereskedő lakott itt, akit lebuktattak csempészés miatt. Rálőtt a rendőrökre, elfajultak a dolgok, és - ezt nem is akartam felhozni igazából - itt halt meg. A lakás hatalmas, de emiatt az ingatlanosok rémálma volt, így jóval áron alul sikerült megszereznem. Ráköltöttem majdnem minden megtakarított pénzemet, és az is segített, hogy pár éve nyertem egy nagyobb összeget lottón.

- Igen... említetted korábban a lottónyereményt, de sejtelmem sem volt, hogy ilyen gazdag vagy. - Végigsimítottam az egyik szatén bevonatú párnán.

- Mert feleslegesnek láttam a részletezést. Normális, olykor anyagi gondokkal küzdő családba születtem. Megtanultam, hogy a pénzért keményen meg kell dolgozni, mert a sors senkivel sem olyan kegyes, hogy az ölébe pottyantsa az édes életet. Erre nyertem a lottón, és hirtelen saját magam cáfoltam meg minden korábbi teóriámat és tervemet. Azóta is gúnyolódnak rajtam a kollégáim, amiért nem mondtam fel és indultam világ körüli útra. Csalódtak bennem, mert azt várták, én majd helyettük is végigélem azokat az álmokat, amelyek elérhetetlenek számukra. De nekem erre nincs szükségem - mutatott körbe. - Tény, hogy az életem, és a családomé probléma mentesebb lett. A pénz sok mindent megoldott, de az igazán jó dolgok megmaradtak. Továbbra is eljárunk az apámmal minden vasárnap a Yankees meccseire. Az anyám elvárja, hogy a meccs után náluk ebédeljek. Még a maradékot is gondosan elcsomagolja nekem, hogy ne haljak éhen az utána következő napokban. Munka után még mindig leugrom kosarazni a gyerekkori haverjaimmal a közeli pályára. Ha nem vagyok túl fáradt, együtt is sörözünk utána vagy pókerezünk, és ilyenkor - hála az égnek - elfelejtik, hogy sok pénzem lett. Persze egy idő után megint eszükbe jut, és ilyenkor kezdődik elölről a szívatás. Utálom az öltönyt, nem járok elegáns helyekre, ha túl sokat eszem, meglazítom az övemet, és a kanapén ejtőzöm, miközben meccset nézek. Van egy befektetési portfolióm, amiből egy kukkot sem értek, de megnyugtat, mert tudom, hogy még az unokáim jövőjét is sikerült biztosítanom néhány haszontalan tollvonással. A lakásra véletlenül találtam rá, és életem egyetlen megfontolatlan lépéseként megvettem. Az első saját lakásom, gondoltam, lehetek nagystílű. Először én is az ablakok miatt szerettem bele.

Az ablakpárkánynak dőlve, összefont karral mesélt. Ez volt a leghosszabb önvallomás, amelyet eddig tőle hallottam. Rájöttem, hogy korántsem ismerem még annyira, mint képzeltem. Rám pillantott, kíváncsian fürkészte az arcomat.

- Kiábrándultál?

- Megkönnyebbültem. Arra számítottam, hogy van valahol egy eldugott komornyikod, aki a bóbitás szobalányok munkáját szokta ellenőrizni.

- Hát - nevetett felszabadultan -, az anyám néha beugrik takarítani, pedig próbáltam elmagyarázni neki, hogy még nekem is megy. Neki virágos köténye van, és soha életében nem hagyta, hogy bárki is irányítsa. Ha felmegyünk, megmutatom a lakás többi részét is. A felső szinten egy-egy háló- és fürdőszoba van. Illetve itt lent is van egy kisebb fürdő - intett az egyik csukott ajtó felé. - A

szobádat előkészítettem, már napok óta csak rád vár.

- Ennyire biztos voltál benne, hogy elengednek? - Elszorult a torkom.

- Ennyire - bólintott magabiztosan Theo. - Már az első pillanatban, amikor megláttalak, amikor a szemedbe néztem, tudtam, hogy benned százszor, ezerszer több erő van, mint mutatod. Csak egy időre hagytad, hogy valaki ennek az ellenkezőjéről győzzön meg. De teszek róla, hogy ez soha többé ne fordulhasson elő. Mert te erős vagy, Silver.

- Sosem gondoltam volna, hogy képes vagy ennyire komoly képet vágni - próbáltam enyhíteni a helyzetet.

Theo lassan elmosolyodott.

- Te vagy rám ilyen hatással. A végén még sikerül komoly férfit faragnod belőlem. Az anyámat egy életre lekötelezned.

Megköszörültem a torkom, majd zavartan odaléptem az egyik széles ablakhoz. Kint már teljesen besötétedett.

- Megnézzük a felső szintet?

- Bármit, amit szeretnél! - Előre ment, hogy mutassa az utat. Az üvegkorláttal felszerelt lépcsőn mentünk. Az emeleten krémszínűek voltak a falak, a padlót vastag szőnyeg borította. Jobbra és balra a folyosó végén egy-egy hálószoba nyílt, közöttük egy kisebb nappali.

- A jobboldalit eddig vendégszobának használtam, de most teljesen a tiéd. Mert te nem a vendégem vagy, hanem a... barátom - nyögte ki.

- Barátod?

- Barátom - bólintott, és mintha nem lett volna teljesen elégedett a szó hangzásával.

Úgy éreztem, lelassult az idő. Mint lepkét a fény, valami vonzani kezdett a jobb oldali szoba felé. Nem volt olyan hatalmas, mint a lakás többi része, de olyan kényelmet és otthonosságot sugárzott, mint egy bejáratott fotel, amelyben az ember egy hosszú nap után megpihenhet, és bámulhatja az odakint tomboló ítéletidőt. A széles ágy a szoba közepén kapott helyet. Puha, fehér takaró fedte. Minél tovább néztem, annál fáradtabb lettem. Elfojtottam egy ásítást, és hagytam, hogy Theo az ablakhoz vezessen. Mögém lépett, a vállamra tette a kezét. Alig ért hozzám, de így is éreztem, mennyire szeretne magához ölelni.

- Innen a legszebb a kilátás az egész lakásban. Hosszú kilométerekre ellátni, viszont mivel olyan magasan vagyunk, nem kell attól tartanod, hogy belátnak. Itt bármikor élvezheted a látványt. – A szóba nyugati falát nagyrészt ablak alkotta. Kétoldalt egy-egy kisebb, kerek óraüvegablak fogta közre a középső franciaablakot, amely egy széles erkélyre nyílt. A szemben lévő fal teljes felületét egy csigavonalban felszerelt könyvespolc foglalta el.

- Láttam, mennyit olvasol a kórházban, és nem akartam, hogy unatkozz itt. Ezért nyomoztam kicsit, az ottani könyvtáros rettentő készséges lett néhány doboz belga csokiért cserébe. Írt nekem egy listát a kedvenceidről, amelyeket többször is elolvastál. Mind itt vannak.

- Theo, ez túl sok! Semmivel sem érdemeltem ki, és...

- Én akarom ezt, Silver. Hogy jól érezd magad itt. Kérlek.
- Rendben - sóhajtottam nagyot, majd a szőnyeg mintázatának tanulmányozásába kezdtem. Theo az állam alá nyúlt, és felemelte a fejem. Egy szót sem szólt, amíg a szemébe nem néztem. A hüvelykujjával végigsimított az arcomon.
- Fáradt vagy. Pihend ki magad, és holnap megbeszéljük a többit.

Meg sem várva a válaszom, kifelé indult.

- A fürdőszobát itt találod - mutatott a balra lévő ajtó felé. - A szekrénybe betettem néhány pólómat neked, hogy legyen miben aludnod. Ha szükséged lenne valamire, lent leszek, el kell intéznem néhány telefont.
- Várj, Theo! - állítottam meg. Meglepődve nézett rám, talán a hangomban csengő kétségbeesés miatt. - A te szobád a túloldalon van? - Mindenhová néztem, csak rá nem. Imádkoztam, hogy ne értse félre a kérdésemet.
- Igen. Itt szemben, a folyosó végén - válaszolta lágy hangon, majd kiment. Halkan csukta be az ajtót maga mögött.

Lerúgtam a cipőm, és az ágyra vetettem magam. Egy ideig azt figyeltem, hogy kacsint át a spotlámpák fénye az ágy fölött kifeszített anyagon. Minél tovább hevertem ott, annál nehezebbnek éreztem a testemet. Csak bámultam kifelé a hatalmas ablakokon, és próbáltam semmire sem gondolni. Prímán ment, mert egy helikopter zúgására ébredtem jó pár órával később. Úgy éreztem, hogy az izmaim berozsdásodtak, és jó hangosan nyikorognak, amikor végre sikerült felállnom az ágyból. Kivettem a fiókból egy szürke pólót, majd a fürdőszobába mentem. Hosszan álltam a forró zuhany alatt, a borzongás beette magát a csontjaimba, sokáig tartott, mire felengedtem. A zuhanyfülke és az összes tükörfelület párássá vált, mire végeztem. Mezítláb mentem vissza a szobába, a hajamból még mindig csöpögött a víz, úgy feküdtem le. Nyugalomra volt szükségem. Csendre. Hogy végiggondolhassam, mi történt eddig, és mi lesz majd ezután.

* * *

Dr. Eastman az elbocsátásom előtti ülésünkön bátorítani próbált. Elmondtam neki a félelmeimet a kinti élettől, de ő nem aggódott.

- Az itteni előrehaladása bámulatos, Silver. A kezdeti zavarodott állapotát viszonylag hamar sikerült megszüntetni. A terápiás folyamat elindulása kissé nehezebben ment, de úgy néz ki, jót tett önnek az itteni társaság. Sikerült egy kicsit megpiszkálnunk azt a burkot, amelyet maga köré húzott.
- Már emlékeznem kellene, igaz?
- Elméletileg. A duzzanat lelohadt, megszűnt a nyomás a halántéklebenyén. Az emlékei visszatérésének többé nincs egészségügyi akadálya. Az, hogy eddig mégsem történt meg, gyakoribb, mint gondolná. Az ön esetére van egy lehetséges magyarázat. Érhette a múltjában egy nagymértékű lelki sérülés, valamiféle erős sokk, ami teljesen elzárta ezeket az emlékeket. A

gyakorlat azt mutatja, hogy elzárva is maradnak, amíg a beteg nem képes ezek feldolgozására.

- Lehet, hogy ez sosem történik meg?
- Elképzelhető. De ha figyelembe vesszük, hogy mit tett a lelki sérülés hatására, talán ez lenne a legjobb jelen pillanatban. Amíg újra lábra áll, addig biztosan.
- Az öngyilkosság miatt.
- Pontosan. Az ember alapvetően akkor fordul ehhez a megoldáshoz, ha nem lát más kiutat a problémájára. Önnél ez valószínűleg az emlékeiben keresendő.

Más szóval egy ketyegő bombát rejtő ajtó van a fejemben, amely bármelyik pillanatban kinyílhat.

TEAM

8. Ébredés

CSUKOTT SZEMMEL A FŰBEN FEKSZEM, CSUPA LIBABŐR VAGYOK. *A Szívem úgy dobog, mintha ki akarna szabadulni a mellkasomból. Az ujjaim között selymes hajszálakat tapintok. Ahogy lehanyatlik a kezem, végigsimítok vele a fölém hajoló, kissé borostás arcon. Ismét megborzongok, amikor először a finom tüskék karistolják végiga nyakam, majd a puha száj csókol rám enyhülést.*

- *Olyan édes vagy - mondja halkan.*

Arra ébredtem, hogy a takaró teljesen a lábam köré tekeredett. Arcomat a párnába fúrtam alvás közben. Amikor felemeltem a fejem, éreztem, hogy nedves. Sírtam álmomban. Pár pillanatig csak néztem a párnán lévő nedves foltot, aztán elöntött a düh. Legszívesebben széttörtem volna valamit, annyira idegesített az állandó üresség. Összedörzsöltem az ujjaimat, még mindig éreztem a borostás arc érdességét. Mélyen beszívtam a szoba kellemes illatát. Az öblítő és a légfrissítő mögött egy illat alig érezhető nyomát fedeztem fel. Annyira halványan, mintha csak a fejemben létezett volna. Narancs?

Lelohadt a dühöm. Tehetetlenül néztem az összegyűrt ágyneműre, majd végigdörzsöltem a karom és a vállam. Próbáltam megszüntetni a borzongást, de nem ment. Az érzés, hogy örökre elvesztettem valami fontosat, nehéz, fekete lepelként borított be. Úgy éreztem, hónapok óta nem tudok rendesen lélegezni. Pontosabban három hónapja, mióta Theo kihúzott a Hudson folyóból, és egy teljesen új életet adott nekem.

* * *

Egy hét telt el. A meleg tavasz alig érezhető átmenettel váltott nyárba. A világ érezhetően életre kelt, a levegő megtelt virágillattal, az emberek boldogabbnak és kedvesebbnek tűntek. Ritkán hagytam el a lakást, leginkább csak akkor, amikor Mirandához és a többiekhez mentem látogatóba. A külvilág még mindig olyan félelmetesen tágnak tűnt, felkészületlenül ért, akárhányszor kiléptem az utcára. De szoktattam magam a dologhoz. Felállítottam pár szabályt, amelyekhez ragaszkodtam. Theo fedelet adott a fejem fölé, intézte az új papírjaimat - amelyet majd az új nevemre, Silver Smithre állítanak ki -, és gondoskodott rólam, így valamivel viszonozni szerettem volna. Takarítottam, minden héten kétszer eljártam a piacra, feltöltöttem a hűtőt, sőt egy szakácskönyvet is beszereztem, hogy kísérletezhessek. Az első néhány alkalom feltűnő kudarca után egyre jobban sikerültek a vacsoráim. Persze Theo mindent az egekig magasztalt. Többször kérte, hogy álljak le a bejárónő szereppel, de kompenzálnom kellett. Ő minden nap, néha a hétvégeken is dolgozott, nekem csak a szédületes kilátás és a könyvek maradtak. Sosem vallottam volna be, de

unatkoztam.

Egyik hétvégén későn ért haza. Elaludtam egy régi filmen, arra ébredtem, hogy megérinti a vállam. Izgatottság hullámzott át rajtam.

- Feljössz velem a tetőre csillagokat nézni? - Édes mosoly villant meg az arcán, amitől gyereknek éreztem magam.
- Mire várunk még?

Magunkkal vittünk egy kancsó jeges teát, két poharat, és kifeküdtünk a tetőn felállított nyugágyakba. Az éjszakai égbolt különösen tiszta volt, a csillagok halványan fénylettek. A lenti forgalom zaja alig hallatszott fel hozzánk. Sokáig egyikünk sem szólalt meg.

- Jól érzed itt magad, Silver? Már sokkal előbb meg kellett volna kérdeznem, de azt hiszem, tartottam a válaszodtól.
- Ezt komolyan mondod? Egy fantasztikus lakásban élek a legjobb barátommal, aki elkényeztet.
- Ez nem válasz. Sosem tudom, mire gondolsz, hogy igazán boldog vagy-e. Azt akarom, hogy ha bármilyen gondod vagy félelmed van, tudd, hogy megbeszélheted velem.
- Tudom.
- Akkor beszélj! Tudom, hogy van valami. Amikor szóba kerül a nyomozás, mindig visszahúzódsz. Mitől félsz?
- Egy csomó mindentől. - Kifújtam a visszatartott levegőt. El kell mondanom neki. - Főként a múltamtól. Ha lenne családom, szerető családom, kerestek volna, ugye? Az anyám és az apám, vagy akár a testvéreim mindent megtettek volna, hogy megtaláljanak. De lehet, hogy nem is léteznek. Lehet, hogy dr. Eastmannek van igaza. Leugrottam egy hídról, és nem emlékszem, miért. Talán annyi rossz történt velem a múltamban, hogy tudatosan zárom el ezeket az emlékeket.
- Ami azt illeti, ez már nekem is eszembe jutott. - Felém fordult, az arcomat kezdte tanulmányozni. - Amikor kihúztalak a folyóból, tele voltál sérülésekkel. Égési sebek a fejeden. A túl tiszta vágás a karodon. Később sosem mutattál öngyilkos hajlamot, nem voltál sem depressziós, sem agresszív. Az első vallomásodban beszéltél nekem egy homályos alakról a hídon. Akinek nem láttad az arcát. Erre emlékszel még?
- Igen. De nem hittem, hogy lényeges.
- Gondoltál már rá, hogy ismerhetted azt a férfit? Lehet, hogy menekültél előle. Hogy többé ne bánthasson. Ezért ugrottál le végül.
- Nincs jelentősége, mert továbbra sem emlékszem az arcára.
- Akkor igen, ha szándékosan felejtetted el. Silver, gondoltál már arra, hogy egy olyan ember bántalmazott, aki a rokonod? Az erőszakos esetek nagyon nagy részében ismerős vagy családtag az elkövető, az áldozatok épp ezért nem kérnek sokáig segítséget. Azt gondolják, senki sem hinne nekik. Lehet, hegy az a homályos férfi a családod egy tagja. Talán a trauma, amit ő okozott, olyan sok volt neked, hogy kitörölted. Ahogy a doki is mondta. Az agyad nem tudta fel-

dolgozni, ami történt, ezért elzárta azokat az emlékeket.

- Azt hiszed, képes vagyok ilyesmire?

- Elképzelhetőnek tartom - bólintott. - Rengeteg olyan emberrel találkoztam, akik azt kívánták, bárcsak elfelejthetnék azokat a borzalmakat, amelyek velük történtek. Nálad a fejsérülés még rá is segített a dologra. De mindez csak találgatás.

- Az viszont egyre biztosabb, hogy a múltamban rossz dolgok történtek velem. Theo, még egyszer sem mondtam ki hangosan, de rettegek attól, ami kiderülhet. Hogy újra emlékezni fogok, és visszakerülök abba az állapotba, mint az ugrás előtt. Most jól érzem magam. Muszáj ennek változnia?

- Nem. Ha magad mögött akarod hagyni a múltat, segítek. - Megszorította a kezem. - Azon leszek, hogy többé semmi rossz ne történhessen veled.

Ezután úgy éreztem, új fejezetet kezdtünk. A következő szabadnapját Theo nekem áldozta, és elvitt vásárolni. Bármennyire tiltakoztam, nem érdekelte.

- Elbűvölően festesz az én pólóimban is - fogadkozott a kezét a szívére téve -, de ideje lenne kipróbálnod egy másik stílust. Tudod, ami jobban kiemeli az... egyéniségedet. - Széles mosolyra húzódott a szája, így pontosan tudtam, hogy mit is ért egyéniség alatt. Vasárnap reggel volt, ő épp reggelit készített, én pedig a New York Times álláshirdetéseit böngésztem, ezért csak fél füllel figyeltem rá. Egy hirtelen mozdulattal kikapta a kezemből az újságot, majd elém tett egy nagy tányérnyi rántottát és pirítóst.

- Hé, azzal még nem végeztem! - tiltakoztam nevetve.

- Egyél! Arra a butaságra lesz még időd.

- Dolgozni akarok, Theo. Nem élhetek mindig a nyakadon.

- Ki mondja? - belekortyolt a kávéjába. Fintorgott egyet, majd fogta a cukortartót, és megdöntötte a bögre felett. Miután sikerült elkészítenie a kávészirupot, elégedetten dőlt hátra.

- Én mondom. Azt, amit mi csinálunk, nem folytathatjuk örökké. Nem helyes így.

- Egy barátom vagy, aki bajba került, ezért segítek. Mert megtehetem. És mert nincs ebben semmi rossz. Hidegen hagy, hogy mások mit gondolnak.

- Akkor fogd ezt fel úgy, hogy nekem van szükségem rá. Mert ettől jobban érezném magam.

- De még egy hónap sem telt el. Pihenned kellene. Relaxálni meg hasonlók.

- Tegnap kiolvastam az utolsó könyvet is a könyvespolcodról. Eleget relaxáltam.

- Tényleg? A *Háború és békét* is? - Látványosan megborzongott.

- Hosszú volt a múlt hét.

- Túl sokat hagylak egyedül, de ma kihasználunk minden percet. Öltözzön, hölgyem, mert vásárolni megyünk! Ha minden áron munkát akarsz, szükséged lesz pár cuccra!

A liftben lefelé arról veszekedtünk, hogy mennyit költhet rám. Theo utált a

pénzről beszélni, de vissza akartam fizetni neki mindent. Ebben nem hátráltam meg.

Elhatározta, hogy megismerteti velem a New York-i metróhálózatot, hogy nélküle is eligazodjak a városban, ezért amikor kiléptünk az utcára, a legközelebbi aluljáró felé vettük az irányt. A metrókocsiban már arról panaszkodott, hogy megfájdult tőlem a feje, de belement a felállított pénzügyi határokba. Csak azt vesszük meg, amire feltétlenül szükségem van, és én választok. Szerencsére ezen a területen teljesen olyannak bizonyult, mint bármely másik férfi. Készségesen cipelte a táskákat, de feltűnően unatkozott vásárlás közben. Együtt éreztem vele. Kiderült, hogy én sem élvezem annyira, mint várható lett volna, de tudtam, hogy mire van szükségem, ezért viszonylag hamar végeztünk.

A Hard Rock Cafében ebédeltünk, a Broadway-en, miközben heves vitába keveredtünk arról, hogy a pizzához miért nem megy a kókuszos tej. Délután a Central Parkba mentünk. A déli részén egy kisebb vidámparkot állítottak fel, belevetettük magunkat a forgatagba. Megkérdeztem, nem hiányolják-e a szülei vagy a barátai a szabadnapján, de csak a fejét rázta.

- Ma kizárólag a tiéd vagyok. - Átkarolta a derekamat, és a céllövöldéhez húzott. Miközben próbáltam megszerezni az egyik hatalmas plüsskacsát, felmerült bennem, hogy miért nem mutatott még be egyetlen ismerősének sem.

Lehet, hogy a piszkos kis titkának tart.

Kényelmetlenül éreztem magam a gondolattól. A harmadik lövés mellé ment, ezért semmit sem nyertem. Theo nevetve taszigált odébb, vadnyugati stílusban támasztotta a vállához a puskát, majd gyors egymásutánban háromszor a céltábla közepébe lőtt.

- Ne bízz asszonyra férfimunkát! - Felnevetett, de amikor rám nézett, elkomorodott. - Jól érzed magad?
- Csak egy kicsit megszédültem, ez minden.
- Azt hiszem, ideje hazamennünk. Jobban kellett volna figyelnem rád.

Megsimogattam a kezét, hogy megnyugtassam, mire ő átölelt. Lehetetlen, hogy szégyelljen. Ő sokkal jobb ember annál. Ha nem akar megismertetni az élete másik részével, annak biztos valami nyomós oka van. Újra a metró felé vettük az irányt. Közben végig nekidőltem, mert még mindig nem éreztem biztosnak magam alatt a talajt. Megérkezett a szerelvény, és szisszenő hanggal egyszerre kinyíltak az ajtók. Odabent egyetlen szabad hely sem volt, ezért Theo megszorította a derekam, hogy maradjak nekidőlve. A lámpák villózni kezdtek, és elindultunk. Elsötétedtek az ablakok, a benti piszkossárga világítás miatt az emberek bőre beteges színt öltött. A nyitott ablakokon felforrósodott, fülledt levegő tört be, de még ezért a felemás enyhülésért is hálát adtam.

Három dolog történt egyszerre ijesztő hirtelenséggel. Theo keze megcsúszott a korláton, amelybe kapaszkodott, ezért a másik, a derekamon lévő kezét kellett használnia. Megdörzsöltem a tarkómat, hogy enyhítsem a lüktetést a fejemben, ezért egy pillanatra elengedtem őt. De a metró hirtelen fékezése tette fel az

egészre a koronát. A kapaszkodó emberek többsége csupán megingott, de többen térdre estek. Egy pillanatra elvesztettem az egyensúlyomat, és én is dőlni kezdtem. Egy idősebb nő vállában sikerült megkapaszkodnom, így esés nélkül úsztam meg. Szerettem volna elnézést kérni tőle, de a levegő beszorult a tüdőmbe. A nő észre sem vett. A szeme tágra nyílt, a bőre a többiekével ellentétben nem kipirult, hanem sápadt lett. Nagyon sápadt. Összehúzta magát a keskeny ülésen, és kapkodta a levegőt.

Több száz kép villant fel a szemem előtt hihetetlen gyorsasággal. A fájdalom a szemembe szúrt, a lábam megroggyant, de mielőtt a padlón végeztem volna, Theo elkapott. A képek lassulni kezdtek, most már tisztábban láttam, hogy mit akarnak közölni.

A nő a metrókocsi padlóján fekszik. Bőre még sápadtabb, szája tágra nyílik, és úgy kapkodja a levegőt, mintha képtelen lenne eleget a tüdejébe szívni. Arca a mocskos padlóhoz tapad, homlokáról hideg izzadságcseppek indulnak meg lefelé, és nedvesítik meg ugyanazt a mocskos padlót. A bal vállát szorítja, metsző fájdalmat érez. Már tudja, hogy mindennek vége. Susie-ra gondol, egyetlen gyermekére, aki késői babaként, közvetlenül a férje halála után született. Nem törődött a rokonai vagy az orvosa tanácsával, akik azt javasolták, hogy szakítsa meg a terhességet, mert kilencvenöt százalékos valószínűséggel kimutatták a magzatvízből, hogy Susie Down-kóros. Szerette az ö kicsiéjét, már akkor imádta, amikor csak egy picike sötét folt volt öreg méhe belsejébe burkolózva. És most egyedül marad. Teljesen egyedül, mert ő meghal.

Láttam egy mentőt, amelybe már letakarva tolják be a nő testét. És láttam Susie-t is.

A tizennégy éves lány fekete, fodros ruhában, amely már itt-ott szorítja, a sír mellett áll. Egy ápolónő törölgeti a könnyeket a szeméből, és a fénylő nyálpatakot, amely a szája sarkából csordogál. Azt hajtogatja a kezében tartott szőke hajú, angyalarcú babának, hogy „Mami alszik, csendben kell lenni!" Susie bármennyire is a saját világában él, felfogja, hogy az anyja nem alszik. Tudja, hogy meghalt. De Susie babát meg kell nyugtatni. Susie baba nem sírhat. Ha ö sírna, Mami szomorú lenne.

- Theo, itt van a mobilod? - A mellkasába súgtam bele, mert féltem, hogy ha felemelem a fejem, és a nőre nézek, összeomlók.
- Persze, miért?
- Kérlek, hívj egy mentőt! - Éreztem, hogy közelebb hajol, és aggodalmasan még erősebben szorít.
- Édesem, ennyire rosszul vagy?
- Nem nekem. Neki. - Felemeltem a fejem, és a nő felé bólintottam, aki eltökélten a sötét ablakot fixírozta. Még mindig sápadt volt, bal karját szorongatta, mintha próbálná egyben tartani magát. - Szívrohama lesz perceken belül és meghal, ha nem kap időben segítséget. Kérlek, higgy nekem, Theo. - A szemébe néztem, közelebb húzódtam hozzá, amíg ő is szemügyre vette a nőt. Összeráncolta a szemöldökét, majd újra végignézett rajtam. A tekintete nyugodt

maradt, érdeklődő.

- Én nem látok rajta semmit. Biztos csak megijedt a fékezéstől, ne aggódj.
- Ennél többről van szó. Kérlek, hívnunk kell a mentőket! - Próbáltam halkan beszélni, hogy a nőnek ne tűnjön fel, de a metró zúgása miatt Theo sem hallotta minden szavamat. Szusszantottam egyet, erőt vettem magamon, és eltávolodtam tőle. Egy bocsánatot mormolva a zsebébe nyúltam, és elvettem a telefonját. Tárcsáztam a segélyhívót, arrébb mentem, hogy kiabálhassak, ha szükség lenne rá. Szerencsére nem volt. A kezelő egy másodpercen belül jelentkezett. Elmondtam, hogy a metróban vagyok, és egy nőnek szívrohama van. Az ajtó fölött kihelyezett táblára pillantottam, majd azt is közöltem vele, hogy melyik lesz a következő megálló, ahol le fogunk szállni. A nő ellátott instrukciókkal, hogy mit tegyek, ha lélegeztetni vagy újraéleszteni kell. Nem világosítottam fel, hogy ezekre egyelőre nincs szükség. Letettem a telefont, ügyet sem vetve a mellettem álló férfira, aki úgy méregetett, mintha megőrültem volna. Visszamentem Theo-hoz, és a kezébe nyomtam a mobilt. Ugyanolyan döbbent arccal nézett, de egyelőre semmit sem kérdezett. A nő felé fordultam, figyelni kezdtem. A bőröm lehűlt, hűvösebb levegő csapott meg. A fejfájásom elszállt. A maradéka enyhe sajgásként megmaradt a tarkómban, de ez már az a fajta volt, amiről biztosan tudtam, hogy pár órán belül végleg elmúlik.
- Silver, mi történik? - Theo a hátam mögött állt, a vállamra tette a kezét. Ujja hozzáért csupasz nyakamhoz. Aggódott. Válasz nélkül hagytam, minden figyelmemet a nőre összpontosítottam. A metró ismét fékezett, ekkor következett be. Fennakadt a szeme, nyöszörgött, és kezdett oldalra dőlni. Odaléptem hozzá, hogy megtartsam, de olyanná vált, mint egy rongybaba.
- Segíts! - Theo habozás nélkül vette át tőlem a nő karját, a nyaka köré fonta, és elindult a legközelebbi nyíló ajtó felé. Az emberek körülöttünk mozdulatlanul figyeltek, az éppen felszállók pedig összesúgtak, amikor elmentünk mellettük. A lépcsőnél Theo a karjába kapta az asszonyt, úgy sietett fel vele. Szerencsére a mentők már ott vártak a lépcső tetejénél. Egy ágyra fektették, infúziót kötöttek be neki, lélegeztetni kezdték, majd egy fecskendőben gyógyszert nyomtak a karjába. Két másodpercen belül már ott sem voltak. Theonak még sikerült megkérdeznie, hogy melyik kórházba szállítják, aztán eltűntek a délutáni forgalomban.
- A nevét nem tudjuk - közölte velem kábultan. - Talán ha később felhívom a kórházat, így is meg tudják mondani, hogy mi történt vele. Hogy túlélte-e.
- Mara Steinnek hívják. És túléli - sóhajtottam fel megkönnyebbülten. Úgy mondtam ki a szavakat, hogy nem teljesen fogtam fel a jelentésüket. Tudtam a nő nevét, és azt is, hogy túléli. Láttam a fejemben.

Igyekeztem kerülni Theo tekintetét, amikor kézen fogott, és elindult velem az utcán. Egyikünk sem akart visszamenni a metróba, és mivel egész közel voltunk a lakásához, sétáltunk. Egyetlen szó nélkül.

Az utat bámultam a lábam alatt, és próbáltam rájönni, hogy mi történt. Hogy mit láttam, és miért láttam egyáltalán. De egyre csak azok a képek jártak a

fejemben. Susie, ahogy az anyja sírjánál áll, és a játék babát nyugtatja. A kép elvesztette az erejét, színtelenné váltak a benne szereplők. Mintha egy régi filmet láttam volna. Többé már nem a valóság.

Honnan tudom, hogy nem történik meg? És honnan tudom, hogy mi történt volna?

Tényleg megakadályoztam egy ember halálát?

Úgy ízlelgettem a gondolatot, mint egy kanálnyi mézet. Már nem kerestem az indokokat. A nő megmenekült egy megérzésnek vagy látomásnak köszönhetően. Nekem köszönhetően? Később biztosan rájövök majd, honnan tudtam meg annyi mindent róla. Hisz mindez az én fejemben játszódott le. Tudnom kell, hogyan történt.

Persze Theo nem hagyta annyiban. Amint visszaértünk a lakásba, kibújt belőle a nyomozó. Leültetett a nappaliban, és kérdezett. Milyen jelekből láttam meg, hogy a nőnek szívrohama lesz? Honnan tudtam a nevét? Honnan tudtam, hogy túléli? Megeresztett egy telefont a kórházba, hogy érdeklődjön az állapotáról. Miután az ügyeletes nővérnek megemlítette Mara Stein nevét, hallgatott pár percig, majd megköszönte és letette.

- Mrs. Stein rendbe jön. Bent tartják még pár hétig. A gyors segítségnyújtás megmentette az életét.
- Igen. - Beültem az egyik ablakfülkébe, és az egész testemmel igyekeztem azt sugallni, hogy nincs kedvem beszélgetni.
- Válaszolni fogsz a kérdéseimre?
- Ügyvédet kérhetek, nyomozó?
- Talán szüksége van rá, kisasszony? - Leült velem szemben, megérintette a felhúzott lábamat, hogy nézzek rá. Amikor megtörtént, újra megkérdezte.
- Honnan tudtad?
- Talán a régi életemben orvos voltam. Vagy ápoló. Fogalmam sincs - megvontam a vállam, és elmosolyodtam, hogy megnyugtassam. - Egyszerűen tudtam, legyen elég ennyi, oké?
- De ott van a neve. Azt is tudtad, Silver. Tudtad, hogy Mara Steinnek hívják.
- Lehet, hogy láttam rajta névtáblát, vagy nyitva maradt a táskája, és abban volt valami, amin rajta állt a neve is.
- Nem vagy benne biztos?
- Olyan gyorsan történt minden, fogalmam sincs. Ha nem bánod, most lezuhanyozom. Elfáradtam.

Bemenekültem a szobámba, ügyeltem rá, hogy jól hallhatóan csukjam be az ajtót. Tartottam tőle, hogy nem éri be ennyivel, de később sem jött utánam. Egy órán át áztattam magam a kádban, utána jobban éreztem magam. Felvettem a rózsaszín-szürke kockás flanel pizsamát, amelyet délelőtt választottam. Puhán és illatosán simult a bőrömre, az érzés megnyugtatott. Megkockáztattam a konyhát, mert szomjas voltam.

Odalent félhomály uralkodott, egyetlen lámpa égett csak a kanapé mellett,

amelyen Theo terpeszkedett. Egy régi filmet nézett. Ittam egy pohár vizet, majd odasétáltam hozzá. Felnézett rám, a sötétben az arca homályban maradt, de a szeme tisztán csillogott. Áttett egy párnát a másik oldalára, hogy helyet csináljon nekem, majd visszafordult a tévé felé. Elmosolyodtam, mert a helyzet kicsit arra emlékeztetett, amit én csináltam Mirandával. Édesgetés? Már maga a szó is kedves emlékeket idézett fel. Megkönnyebbülten leültem Theo mellé, vettem a közénk rakott pattogatott kukoricából, és próbáltam elkapni a történet fonalát. Elhatároztam, hogy másnap visszamegyek a kórházba. Újra meglátogatom Mirandát, és beszélek a doktorral is. Talán mégsem ártana nekem egy felülvizsgálat.

A kanapén aludtam el, de reggel az ágyamban ébredtem a megszólaló telefon hangjára. Odalentről jött, és nem akart abbamaradni, ezért még félálomban lebotorkáltam, hogy felvegyem. Későn jutott eszembe, hogy Theo egyik családtagja vagy barátja is lehetett volna a vonal másik végén, akiknek még nem számolt be a létezésemről.

De szerencsére engem kerestek. Dr. Eastman hangja megkönnyebbültnek tűnt.

- Silver, aggódtam önért. Rögtön az első találkozónkat lemondta.
- Hagytam üzenetet a titkárnőjénél. - Megköszörültem a torkom, és próbáltam a hivatalosabb hangomat elővenni. Azon kívül, hogy még mindig nehéz volt egyedül kilépni az utcára, pánik nélkül elviselni a tág tereket és az emberek közelségét, hinni akartam benne, hogy meggyógyultam. Hogy nincs szükségem több kezelésre. El akartam menni az első felülvizsgálatra, de sokkal egyszerűbbnek tűnt ellógni. Önző dolog volt és felelőtlen, főleg a tegnap történtek fényében. - Ma mindenképpen bemegyek. Ha van ideje rám, szeretnék önnel valamiről beszélni.
- Tizenegy és dél között szabad vagyok, ha az megfelel.
- Tökéletes. Előtte meglátogatom még Mirandát.
- Jól teszi. Az a kislány kedveli magát. Sokat segített, hogy összebarátkoztak. Akkor ma várom az irodámban. Azt hiszem, már jól ismeri az utat.

Letettem a telefont. Még csak hét óra múlt, de Theo már elment. Egy cetlit hagyott a konyhában, hogy későn jön, mert a műszakja után még meg akarja látogatni a szüleit. Kérte, hogy ne takarítsak, de nem tudtam megállni. A nappali magán viselte az előző napi filmes esténk minden nyomát. A kanapén összenyomott pattogatott kukoricaszemek, a földön és a kanapé melletti kisasztalon pedig poharak sorakoztak.

Felöltöztem, a szennyes edényeket a mosogatógépbe pakoltam, kiporszívóztam, és felráztam az összenyomorgatott párnákat, amelyeknek vaj- és enyhe Theo-illatuk volt. Még mindig sok időm maradt, ezért rendbe akartam rakni a szobáját is. Amikor beléptem a nyitott ajtón, valamitől megszédültem. Nekitámaszkodtam a falnak, majd az ablakhoz botorkáltam, és mélyeket szippantottam a kora reggeli levegőből. A szobába betört a kinti forgalom zaja és hűvösebb szellő mozgatta meg a függönyöket. Már megint fájni kezdett a fejem. Mérges lettem magamra. A testemre. Állandóan cserbenhagyott,

mostanában sosem telt el úgy nap, hogy ne fájdult volna meg a fejem, vagy ne szédültem volna el. Egyre biztosabb lettem benne, hogy kell az az újabb kivizsgálás.

Bevetettem az ágyat, összeszedtem a padlón és a bútorokon elszórt ruhákat, utána kiporszívóztam. Miután rend lett, indulni akartam, de kényelmetlen érzés lett úrrá rajtam. Az ágy melletti komód valamiért zavart. Tökéletesen egyenesen állt, mégis úgy láttam, hogy bármelyik pillanatban eldőlhet. Visszamentem, és elhúztam a faltól. A résben egy lakkozott doboz volt az oldalára állítva. Kissé belepte a por. Végigsimítottam a csillogó fán, melegség öntött el, az orromba pedig dohányfüst nehéz illata szökött. Kinyitottam a dobozt, és kivettem a benne lévő súlyos aranyórát. A fénye egy kicsit már megkopott, mintha régóta nem viselte volna senki. Végigsimítottam a hűvös számlapot; az óra alig hallhatóan, egyenletesen ketyegett. Megfordítottam, és elolvastam a hátuljába vésett szöveget.

„Szolgálunk és védünk egy életen át - Theodore Clark 1985”

Egy nyugdíjazási ajándék lehetett, valószínűleg Theo nagyapjáé. Visszatettem a komódra a dobozt, a táskámba raktam Miranda ajándékát, amelyen már napok óta dolgoztam, és amint kiléptem a lakásból, már el is felejtettem az órát.

9. Semmi sem oké

THEO GONDOSKODOTT RÓLA, hogy mindig legyen nálam pénz, de mivel már úgyis kezdett körvonalazódni előttem New York tömegközlekedése, nem költöttem taxira. Az aluljáróban behúzódtam az egyik sarokba, így két oldalról nagyjából védve voltam. A szívem így is hevesen kalapált, de igyekeztem mélyeket lélegezni és megnyugodni. Végignéztem a többi emberen. Mindannyian a telefonjukat nyomkodták, vagy egy újságba, esetleg egy könyvbe mélyedtek. Úgy néztek ki, mintha egyetlen percet sem szeretnének elpazarolni úgy, hogy nem valami általuk hasznosnak vélt cselekvéssel töltik el az időt. Mind egy saját kis világot alkotott, múlttal, jövővel, biztos jelennel. Irigyeltem őket. Világosan látják az útjukat, tudják, hogy mi történt velük egy éve, és azt is, hogy várhatóan hogyan alakul az életük a későbbiekben.

A talaj megremegett alattam, egy másodperc múlva pedig megérkezett a metró. Ezúttal majdnem az összes hely szabad volt, elfoglaltam az egyik ajtóhoz közelit. Miután megfogtam a korlátot, próbáltam kizárni annak a rengeteg embernek az arcát, akik felbukkantak a szemem előtt. Nem akartam arra gondolni, hogy ők ültek előttem ezen az ülésen. Egyszerűen feltételeztem, hogy az amnézia egyik mellékhatásaként felgyorsítva vonulnak fel a fejemben azok az arcok, akikkel eddig találkoztam, de nem emlékszem rájuk. Ezt a magyarázatot fogadtam el. Az út hátralévő részében csukva tartottam a szemem, néha megmasszíroztam a halántékom, de nem enyhült tőle a fájdalom. Időben és pont a jó helyen sikerült leszállnom, büszke voltam magamra az apró sikerért.

A kórházban mindent ijesztően ismerősnek láttam. Hullazöld linóleum, átható fertőtlenítőszag és gondterhelt tekintetek. Az egyetlen hely, amely rövid ideig valamiféle otthon szerepet töltött be az életemben. Vettem néhány kisebb meglepetést az ajándékboltban, és felmentem a pszichiátriára. Katie-t időközben kiengedték, Rina elmondta, hogy milyen műsort csináltak a pasijával a folyosón, amikor megkapta a zárójelentést.

- Képzeld, vöröslött a képe, és kilátszott a cicifixe, amikor bejött hozzánk elköszönni. Azt mondta, újra a pályán van, de ezt nem egészen értettem. Te tudod, hogy értette?

- Biztos csak nagyon örült, hogy újra együtt lehet a barátjával - válaszoltam teljes zavarban.

Ezután kiosztottam az ajándékokat. Amikor a nővérek megtudták, hogy látogatóba jöttem, kérnem sem kellett, Rina szobájához vezették a többieket is. Bobby a szokásos nyálas puszival üdvözölt, a többiek pedig megveregették a vállam, és egyszerre próbálták elmondani, hogy mi történt velük az utolsó látogatásom óta. Az ajándékokkal hatalmas sikert értem el.

Rina egy bármilyen anyagú cipőre erősíthető tépőzárat kapott, hogy soha többé ne legyen gondja a fűzőkkel. Busternek *Tini Nindzsa* kifestőt vettem. Úgy

szorította magához, mintha kincset adtam volna a kezébe. Kari mesekönyvet kapott, amely háromszázhatvanöt mesét tartalmazott: minden napra egyet, elalvás előtt. Olyan komolyan hallgatta a szavaimat, mintha orvosi utasítás lett volna. Bobby-nak egy színes dobozban ötszínű nyalókaválogatást adtam. Mindegyik „nyelvfogós" volt, a belsejében robbanócukorka maggal. Úgy kacarászott, mint egy dundi kisbaba, amikor eljutott az első robbanó édességhez. A többségüknek hamarosan mennie kellett, ezért csak keveset tudtunk beszélgetni, de már ennyitől is sokkal jobban éreztem magam. Megígértem, hogy a következő héten is eljövök. Bobby nyalókával a szájában integetett felém.

A születése után derült ki, hogy autista. Az iskola előtt alig voltak tünetei, de később szorongani kezdett, depressziós lett. Rendszeres terápiával javult csak a helyzet. Rina és Kari bipoláris volt. Rinánál még tizenévesen diagnosztizálták, a rohamai miatt időnként visszakerült a kórházba. Karinál pedig a szülei halála után kezdtek jelentkezni a tünetek. Folyamatos kezelésre szorultak, ahogy Buster is, akinél paranoid személyiségzavart állapítottak meg. Gyógyszereket kaptak, csoportos és egyéni foglalkozásokra is jártak, de látszólag sosem lettek eléggé jól ahhoz, hogy sokáig távol maradjanak a kórháztól.

A hosszú hetek alatt, amíg együtt voltunk, feltűnt valami. Mindannyian tudat alatt vágytak a biztonságra, amelyet a kórház falai adtak. Megszokták a mindennapi rutinjukat, az arcokat maguk körül, az érzéseket és benyomásokat, amelyek sosem változtak, így alkalmazkodniuk sem kellett. Már elfogadták a határaikat, sőt sosem jutott volna eszükbe átlépni azokat.

Miranda szobájának ajtaját csukva találtam. A nővérek intettek nekem, amikor elmentek mellettem a folyósón, az egyikük még bátorítóan rám is mosolygott, amikor meglátta, hogy az ajtó előtt álldogálok. Halkan kopogtam, de nem érkezett válasz, ezért benyitottam. Miranda alakja épphogy felsejlett a takaró alatt. A dombocskából úgy tippeltem, térdét az álláig húzta, és szorosan átölelte. A szeme csukva maradt, de a szemhéja alatt hevesen mozgott.

A szobában félhomály uralkodott, a kinti napsütést a hosszú sötétítőfüggönyök rekesztették ki. Az ágy mellett a szokásos komód, szemben egy beépített szekrény, amellett a fürdőszoba kapott helyet. Hiába uralkodott kellemes hőmérséklet a szobában, az egész helyből áradt a ridegség.

A reménytelenség.

Mellette akartam lenni. Megfogtam a fal melletti széket, és közvetlenül az ágy mellé húztam. Figyelni kezdtem Miranda arcát.

Először a furcsa zihálás tűnt fel. Úgy lélegzett, mintha rohanna, menekülne valami elől. Apró izomrángások kísértek minden zaklatott kilégzést, de ezen kívül egyszer sem változtatott a testhelyzetén. Mozdulatlan maradt, mint egy szobor. A homloka úszott az izzadságban, ezért odanyúltam, hogy letöröljem róla. Amint a bőrünk összeért, megállt az idő. Egyszerre akadt el a lélegzetünk, úgy éreztem, métereket zuhanok. Mire magamhoz tértem a sokkból, Miranda már az ágy alá bújt.

Hátrébb toltam a széket, és a földre feküdtem. A szemem sarkából láttam a

sötétben rejtőző körvonalait, de ügyeltem rá, hogy ne nézzek rá közvetlenül. A távozásommal visszafejlődött a korábban megszerzett törékeny bizalom. Tudtam, hogy szemmel tartja minden rezdülésemet, ezért mozdulatlanul a plafont bámultam. Nem szóltam egy szót sem, csak hallgattam Miranda lassuló lélegzését. Többször eszembe jutott már, amíg vele voltam, hogy túlságosan el-bizakodott vagyok. Nincs képzettségem, sem tapasztalatom a hozzá hasonló gyerekekkel. Egy rossz szóval vagy mozdulattal mindent lerombolhatok, amit az orvosai eddig elértek nála.

Az ágy alatt halk motoszkálás kezdődött. Lassan felé fordítottam a fejem, szeme megvillant a sötétségben. Tenyerét a padlóra tapasztotta. Hosszasan néztem, mire észrevettem, hogy egész testében remeg. Tényleg romlott az állapota. Valamitől rettenetesen félt.

Körülbelül fél óra telhetett el. A hátam kezdett fájni a kemény padlótól. Miranda csak egy vékony hálóinget viselt, neki sem lehetett túl kényelmes. Valamit tennem kellett, különben ítéletnapig várhatunk arra, hogy a másik feladja.

- Amikor itt éltem, én is gyakran gondoltam arra, hogy az ágy alá bújok. Egyszer meg is tettem. De túl nagy vagyok hozzá, nem tudtam olyan jól elrejtőzni, mint te. - Igyekeztem elkendőzni a hangomban a szánalmat. - Azt hittem, úgy lesz jó nekem, ha egyedül vagyok. Ha nem beszélek senkihez, ők sem fognak hozzám. És előbb-utóbb láthatatlan leszek. De tudod, az itt lévő emberek meglehetősen erőszakosan viselkedtek. Csak beszéltek, beszéltek, és kérdezgettek, bármennyire próbáltam őket figyelmen kívül hagyni. Idegesítettek. Aztán egy kis idő múlva, átszivárgott hozzám a hangjuk. Rájöttem, hogy amit mondanak, annak van értelme. Azért piszkáltak, és nyaggattak, mert jót akarnak nekem. Hogy meggyógyuljak, és újra tanuljak élni.
- Hiányoznak. - A vékony hangú cincogás a szívemig hatolt. A kezem ökölbe szorult, szerettem volna puszta kézzel kitépni annak az embernek a torkát, aki ezt tette vele. Kitöröltem a dühös könnyeket a szememből.
- Tudom, édesem. - Létezik bármilyen szó, amely megvigasztalná? Ha létezett is, én nem ismertem. - Itt vagyok neked, oké? Ha szükséged lesz rám, mindig itt leszek. Segíteni akarok, hogy jobban legyél. Mert a szüleid is ezt szeretnék.

Az ágy alól egyetlen hang sem hallatszott. Ideje volt visszavonulni.

- Indulnom kell, de nemsokára újra eljövök. Akkor talán beszélgethetnénk még. Nem feltétlenül a padlón fekve, de ha neked úgy kényelmesebb, akkor nekem is megfelel. Addig is, ha szükséged lenne valamire, bármire, annak a kedves, fekete hajú nővérnek megadom a telefonszámom. Bármikor hívhatsz, és bármilyen indokkal. Az éjszaka közepén is, ha csak fagyira vágysz. Én itt termek, és becsempészek pár adagot a legfinomabb vaníliából.
- Csoki - suttogta.
- Akkor legyen csoki - sóhajtottam megkönnyebbülve. - Hagyok valamit az ágyadon. A második próbálkozásom a nagy művünk óta, szóval nem kell

viselned, ha nem akarod, de jó meleg. Ha fáznál vagy ilyesmi.

Felkászálódtam. Pár másodpercig még az ágy alól kikandikáló kicsi lábujjon tartottam a szemem, majd kinyitottam az ajtót. Mielőtt becsuktam volna, még láttam, hogy Miranda reszketve előbújik. A takaróján selyempapírba bugyolálva hevert a csomag. Óvatosan széthajtogatta az égszínkék kötött pulcsit, megdörzsölte a szemét, majd lassan végigsimított a lágy pamutanyagon. Néhány másodpercig még simogatta, majd gyorsan belebújt és visszamászott az ágyba. Két percen belül már aludt is.

* * *

A beszélgetés dr. Eastmannel megnyugtatott egy időre. Miután elmeséltem neki az állandó fejfájásokat és szédüléseket, előjegyzett egy csomó vizsgálatra, és meghagyta, hogy sokkal többet pihenjek. Enyhébb nyugtatót írt fel az eddiginél, néhány vitamint és étrend-kiegészítőt, amelytől majd erősebbnek érzem magam, aztán megbeszéltük a következő időpontunkat. Reméltem, hogy nemsokára rájövök, mi játszódik le pontosan a fejemben, és sikerül elmagyaráznom neki is.

Addig nem akartam felhozni, amíg saját magam számára is képzelgésnek tűnnek az őrült látomások.

A vizsgálatok után, kifelé menet többen megállítottak. Hogy érzem magam? Milyen az új hely? Miket csinálok szabadidőmben? Még mindig úgy fut-e utánam az a jóképű nyomozó? Mire elszabadultam, arcomon széles mosoly ült, és már nem is szorongtam olyan nagyon az újabb metrózástól.

Mielőtt kiléptem az ajtón, olyan fájdalmat éreztem, mintha kést döftek volna a hátamba. Megálltam, a tenyeremmel a falnak támaszkodtam. Próbáltam mélyeket lélegezni, kiűzni az oda nem illő fájdalmat a testemből. Újabb képzelgés, semmi több, ezzel nyugtattam magam, de a következő pillanatban kétszer erősebben jelentkezett. Lábam megremegett, de sikerült talpon maradnom. Hogy a fenébe lehet ez? Majdnem biztos voltam benne, hogy valaki áll a hátam mögött, és forgatja bennem a kést. Éreztem a jelenlétét, a meleget, amely belőle árad... a szagát. A gondolattal újabb fájdalomhullám csapott át rajtam, a fejfájás lüktetve felerősödött. Szememet elfutotta a könny.

Megfordultam. Az előcsarnokban nyüzsögtek az emberek, de senki sem figyelt rám. A lift melletti lépcsőn egy férfi ment felfelé orvosi köpenyben. Széles válla nekiütődött az egyik lefelé tartó ápolónak, de az incidens egy pillanatra sem tartotta fel. Úgy ment tovább, mintha az égvilágon semmi sem történt volna. Látni akartam az arcát. Látnom kellett, de nem tudtam megmozdulni, hogy utánamenjek. A vérem mintha higannyá változott volna, elnehezülten keringett az ereimben. Arra vágytam, hogy aludhassak, és végre magam mögött hagyhassak mindent.

A férfi a lépcsőfordulóban végül eltűnt a szemem elől. Pár perc múlva már könnyebben lélegeztem. A szúró fájdalom a hátamban sajgássá szelídült, majd teljesen elmúlt. Mintha semmi sem történt volna. Letöröltem a homlokomon

gyöngyöző hideg verejtéket, felegyenesedtem, és kimentem az ajtón.

Odakint minden újra természetellenessé vált. A szembejövő emberek furcsán, gonoszul néztek rám, megbámulták rendetlen hajamat, átizzadt felsőmet, ajkuk utálkozó fintorba torzult. Mire leértem az aluljáróba, torkomat sírás fojtogatta. Szorosan összefontam karomat a mellkasom előtt, a metróban leültem az egyik ablak melletti ülésre, és lehunytam a szemem. Fejemet az üvegnek döntöttem, úgy hallgattam a rideg géphangot, amely az állomások neveit sorolta. Minél távolabb kerültem a kórháztól, úgy tisztult ki egyre jobban a fejem. Fokozatosan elmúlt a remegés, már nem éreztem úgy, hogy mindenki engem figyel.

Nem vagyok őrült.

Nem vagyok?

Nem. Egy megingás volt. Semmiség. Hamarosan rendbe jövök, és eltűnnek ezek az érzések. Eltűnik a fájdalom. Minden rendbe jön.

* * *

A lakásban csend honolt. Készítettem magamnak egy teát, pólót és tréningnadrágot vettem fel, majd bekapcsoltam Theo számítógépét. Órákon keresztül olvastam az interneten mentális problémákról, hallucinációkról, leépülésről. Találtam egy cikket, amelyben egy fiú esetét írta le a kezelőorvosa. Egy balesetet követően beállt nála a klinikai halál, de sikerült visszahozni az életbe. Ezután hosszas rehabilitáción vett részt, de kiderült, hogy túlságosan a teste gyógyulására összpontosítottak az orvosok. A fiúnak látomásai, kínzó fantomfájdalmai voltak, amelyeket elhallgatott. Fél éven belül teljesen elvesztette a kapcsolatát a külvilággal, magába fordult, többé nem beszélt. Alternatív terápiákat időnként még kipróbáltak rajta, de eddig egyik sem segített.

Mintha a jövőmről olvastam volna.

Nem hagyhatom, hogy bekövetkezzen. Nem fogom hagyni.

Lezuhanyoztam. Próbáltam megőrizni a normalitás látszatát. Pár napja Theo megígérte, hogy megtanít rendesen pókerezni, ezért kikészítettem a paklit, majd leültem a kanapéra, és belemerültem egy krimibe, amelyet a könyvespolc egy eldugott részén találtam. Torokköszörülésre ébredtem. Theo a lábamnál ült a kanapén, és elmélyülten tanulmányozott. Előtte az asztalon a nagyapja órásdoboza hevert kinyitva.

- Szia! Bocs, elaludtam, pedig meg akartalak várni. - Feljebb csúsztam, és próbáltam kidörzsölni az álmot a szememből.
- Silver, az óra...
- A szobádban találtam. A komód mögött. Tudom, hogy azt mondtad, hagyjam a takarítást, de ráértem, és tényleg nem volt fáradtság. - Valami zavarta, mert továbbra is a szemöldökét ráncolta és elmélyülten nézett rám.
- Már két hete keresem ezt az órát. Mindenütt a lakásban. Azt hittem, elvesztettem. Hogy találtad meg?

- Már mondtam. Takarítás közben. A ko... a komód mögött. - Dadogtam, majd elhalkult a hangom. Valamiért úgy éreztem, ingoványos talajon lépkedek. Óvatosan felkeltem, és kissé távolabb csúsztam tőle.
- De miért néztél be a komód mögé? - Megcsóválta a fejét, az arcán halvány, várakozó mosoly ült.
- Egyszerűen furcsán állt, érted? - Védekezőn összefontam a karom magam előtt. Újra kibújt belőle a nyomozó. - Szerintem teljesen normális, hogy megnéztem, mitől. Megtaláltam az órád, de te ahelyett, hogy örülnél, kérdésekkel bombázol! - Felgyorsult a légzésem, elszorult a torkom, és még hátrébb húzódtam. Mi történik? A félelem beborított.

Rá fog jönni.

Felálltam. El akartam tűnni onnan, de amikor elmentem közvetlenül előtte a lépcső felé, megfogta a karom, hogy megállítson. Az érintése kiverte a biztosítékot a fejemben. Egy ismeretlen erő szippantott ki a való világból, majd egy légüres térbe dobott.

Egy férfi és egy nő. Térden állva hajolnak egymás felé. A homlokuk hozzásimulva másikéhoz, kezüket összefonják, szemük csukva. Szabálytalan körben vér borítja a padlót körülöttük. Teljesen meztelenek, zúzódások és kékesszürke foltok borítják a bőrüket. Halottak, mégsem pihenhetnek meg. Lehajtott fejük mögött, a tarkójukon hegyes acélpálcát szúrtak át iszonyatos erővel. A pálca áthaladt a mellkasukon, kis mélyedést fúrt a padlóba, megtartva az összerogyni készülő testeket. Fények villannak, gumikesztyűs kezek matatnak körülöttük. Vérük már összekeveredett, hideggé vált, tompább színt öltött.

Nyöszörgő hangra tértem magamhoz. Theo vizes kendőt tett a homlokomra. A víz a tarkómig csörgött, kellemesen hűsített, a fájdalom is enyhébbnek tűnt már. Szemem még csukva tartottam. Féltem kinyitni, hogy meglássam magam fölött az egyetlen embert, akiben feltétel nélkül megbízhatok, mégis félek elmondani neki az igazságot. Mi történne, ha megtenném? Ha elmondanám neki, hogy egyetlen érintés elég volt, és láttam a bűntény helyszínét, ahol ma járt. A hullákat. Tudtam, hogy nem képzelődtem. Amit láttam, az a múlt. Korábban a metróban pedig a jövőbe néztem bele. Lehet, hogy amikor leugrottam a hídról, annyira bevertem a fejem, hogy abnormálisán sokat érzékelek a világból?

- Megszámlálhatatlanul sok kihallgatáson vettem részt, ezért tudom, hogy mikor színlel valaki. Nyisd ki a szemed, Silver!

Kinyitottam. Próbáltam a szemébe nézni, de két másodperc után elkaptam a tekintetem, és inkább a plafonra meredtem.

- Azt hiszem, a mai kórházi látogatás nagyon kifárasztott. Még nem vagyok teljesen jól, butaság volt elmennem. Sajnálom, ha megijesztettelek.
- Hantázol, de már kezdek hozzászokni. Megváltozik a szemed ilyenkor.
- Milyenkor? - adtam a zavarodottat.
- Amikor látomásod van.
- Ne légy nevetséges! Szó sincs semmilyen látomásról. Elájultam, mert ma elfelejtettem enni. Leeshetett a vércukrom. - Felkeltem, mire megint

megszédültem, ezért meg kellett kapaszkodnom a kanapé szélében. Gyorsan elengedtem, hogy ne vegye észre a megingást. Ahogy számítottam rá, jött utánam a konyhába.

- Túl sok itt a véletlen, Silver. A metrón lévő nő, az óra, és most ez... Megérintettél, utána rosszul lettél. – A hűtő elé állt, amikor vissza akartam tenni a narancsleves dobozt. Nem törődtem vele, a kezébe nyomtam, hogy tegye vissza ő, majd felkaptam a teletöltött poharat, nagyot kortyoltam bele, és felfelé indultam.
- Mindenhol a megoldandó rejtélyt látod. Szakmai ártalom. Lazítanod kellene.
- Vagy neked kellene vallanod végre, szivi!
- Nincs mit bevallanom, szivi! - csattantam fel.

Ezúttal utánam jött akkor is, amikor már a szobámba léptem. Felkaptam az éjjeliszekrényen heverő félbehagyott könyvet, majd befészkeltem magam az ablak melletti fotelbe. A fejem még nagyon fájt, óvatosan hátrabiccentettem, hogy pihentessem. Úgy tettem, mintha Theo ott sem lenne.

- Mit láttál, Silver? Addig úgysem megyek el, amíg el nem mondod.
- Hány éves vagy, öt? Nem játszunk ilyet.
- Ne dühíts fel! Ha nem mondod el, előbb-utóbb úgyis kiderítem - morogta bosszúsan.
- Hajrá! - Oda se nézve felmutattam neki a hüvelykujjamat biztatásként.

Megcsóválta a fejét, fújt egyet, valamit motyogott a makacs nőkről és az élete megkeserítéséről, de annyiban hagyta, és lement. Kisvártatva hallottam, hogy odalent zörögnek az edények, valamivel később pedig egy fedő a földön landolt, egy tányér meg darabokra törve a mosogatóban. Nagyot sóhajtottam, és lementem. Ott szerencsétlenkedett a konyhában, a homloka és mind a tíz ujja spagetti- szószos lett, miközben a szűrőből próbálta átügyeskedni a tésztát az edénybe. Odamentem hozzá, óvatosan átvettem tőle a szűrőt, miközben a csípőmmel barátságosan arrébb lökdöstem.

Kimertem két tányérba a vacsorát, majd evőeszközt és szalvétákat vettem elő a szekrényből. Türelmetlenül toporgott körülöttem, de nem hagytam, hogy segítsen. Egy konyharuhával letöröltem a homlokát, majd a kezébe adtam, hogy azt is törölje meg, ezután leültem a tányérommal a tévé elé, és a kedvenc, régi filmeket sugárzó csatornámra kapcsoltam. Pontosan tizenöt másodpercen belül ő is csatlakozott hozzám.

10. A kőkemény család

THEOVAL HALLGATÓLAGOS BÉKÉT KÖTÖTTÜNK. Ő nem kérdezett többet az óráról és a többi esetről, én pedig ügyeltem rá, hogy a lehető legnormálisabban viselkedjek. A képeket, amelyek a gyilkosságról bevillantak, igyekeztem az agyam legmélyére temetni. Már úgysem tehettem semmit. Ha véletlenszerűen előjöttek, megmagyarázhatatlan keserűséget és csalódottságot éreztem. Féltem, hogy Theoval ez a törékeny béke csupán addig tart, amíg ismét valami furcsát produkálok. Kezdtem odafigyelni arra, hogy elkerüljem a felesleges érintéseket.

Aznap, mire lementem, háromféle müzli, rántotta, sült szalonna, sajtok és többféle gyümölcs sorakozott a konyhapulton. Theo az egyik magas széken ült, újságot olvasott.

- Jó reggelt! - mondta mosolyogva, majd visszabújt a lapok mögé.
- Neked is.

Megkordult a gyomrom, mire az újság megrezzent, és megesküdtem volna rá, hogy egy elnyomott nevetést hallok tőle.

- Szép volt tőled, hogy ennyit fáradtál, de nem kellett volna.
- Szabadnapos vagyok, meg egyébként is mindig te főzöl. Megjegyzem, elképesztően jól. Biztos vagyok benne, hogy valaki tanított.
- Meglehet - vontam meg a vállam. - Magától jönnek a mozdulatok. De ahogy látom, te sem vagy teljesen eltévedve ezen a fronton.
- Bármennyire hihetetlen, konyhaművészetem csúcsa tárul itt eléd. - Az újság fölött nézett rám. - A rántotta a legbonyolultabb étel, amit képes vagyok összeütni. Az anyám máig dédelgeti a csalódottságát, mert az apámat sikerült ezen a téren is kiművelnie. A világ legjobb kukoricalevesét tudja elkészíteni az öreg.
- Keveset beszéltél eddig a családodról - mondtam óvatosan, miközben tejet öntöttem egy tál müzlire.
- Nem véletlenül - válaszolta epésen.

Mielőtt rákérdezhettem volna, hogy érti, dörömböltek az ajtón. Theo fel sem nézett az újságjából, úgy tett, mintha az ajtón kívülről jövő zaj nem is létezne. Letettem a kanalam, és várakozón néztem rá.

- Valaki van odakint - jegyeztem meg.
- Dehogy van. Edd tovább a müzlidet. - Továbbra sem nézett fel az újságból, de lejjebb engedte, így láttam, hogy a szája sarka megmozdult.
- Theo, dörömbölnek az ajtón, és nagyon úgy hangzik, hogy a te nevedet kiabálják azelőtt, hogy „te büdös fattyú”.
- És ez még az egyik legkedvesebb becenév, ami elhangzik a szájából - sóhajtott fel. - A telefonban fenyegetőzött, hogy meglátogat. Kellett nekem emlegetni a családot. Biztos megérezte. - Megcsóválta a fejét, majd letette az

újságot, és figyelmeztetően nézett rám. - Nagyon kérlek, amikor találkozol vele, gondolj erősen arra, hogy én, vele szemben, tökéletesen normálisra sikerültem. Tehát nincs okod tartani tőle, hogy idővel hasonló szokások alakulnak ki nálam is.

- Te most a nővéredről beszélsz? - döbbentem meg. - Ő kiabál odakint? Miért nem engedjük be, mielőtt betöri az ajtót?

- Engedjük - merengett el. - Egészen úgy hangzott, mintha a közös otthonunkról beszélnél. - Összehajtotta az újságot, majd széles mosollyal felkelt és a bejárathoz sétált. - Ez tetszik! Viszont nagyon meg fogjuk ezt még bánni - hangsúlyozta ki a többes számot.

Pár másodpercig lehunyt szemmel állt az ajtó előtt, végül nagyot sóhajtott, mintha erőt vett volna magán, és kinyitotta. A bezúduló lányt pár lépéssel tovább vitte a lendület.

- Baszki! - nyögött fel. - Ezt direkt csináltad.

- Ugyan, dehogy! - méltatlankodott tettetett felháborodással Theo. - Odafent voltunk, nem hallottuk, hogy kopogtatsz.

- Dörömböltem, már megbocsáss! Tudom, hogy direkt nem nyitottad ki. - Hozzám fordulva folytatta. - Kiskorunkban egyszer megcsinálta, hogy egy egész napig figyelmen kívül hagyott. Csinálhattam bármit, kiabáltam, ütöttem, döglött egeret csempésztem a vasárnapi piskótatésztába, ő mégsem szólalt meg, úgy tett, mintha láthatatlan lennék. A nap végére hisztériás rohamot kaptam, mert ez a kis rohadék kezdte elhitetni velem, hogy *tényleg* nem látszom. Anyánk kihívta az orvost, akinek nyugtatót, ismétlem, nyugtatót kellett beadnia nekem, hogy lehiggadjak. És mit csinált mindvégig ez a kis féreg, amíg vizsgáltak? A képembe röhögött!

- Gili, az előzményeket szokás szerint kihagyta a sztoriból. El kellene mondanod azt is, hogy miért kaptad azt a napot.

- Arra a jelentéktelen kis tréfára gondolsz? Az semmiség volt.

- Semmiség - mélyült el Theo hangja. Becsapta az ajtót, és visszasétált az asztalhoz. Leült, összefonta karját a mellkasa előtt, és kényelmesen kinyújtotta a lábát. - Ellopta a mosásból az egyik alsógatyámat, lelocsolta teával, aztán, mint egy elcseszett anyukautánzat, kicipelte utánam az udvarra, ahol a barátaimmal fociztunk. Kieresztette a hangját, azt kiabálta a legjobb haverjaim előtt, hogy ha már megint nem értem ki időben a mosdóba, legalább lötyköljem ki a pisis szennyesemet. Egész nyáron csúfoltak.

- Ne legyél kisbaba, végül is jól jöttél ki a dologból! Végigverekedte a nyarat - nézett ismét rám. - Utána pedig annyira megtetszett neki a dolog, hogy csatlakozott a helyi izomagy bandához, akik az edzőteremben lopták a napot, és csini kis öveket kötöttek a fehér rucijukra.

- Te most a fekete övemről beszélsz? Évekig edzettem, hogy meglegyen. - A fejéhez emelte a tenyerét, és úgy tett, mintha fájna a feje. - Kérlek, menj haza!

- Eszemben sincs, végre láthatom a dugi csajodat! Anya megpukkad majd, hogy beelőztem.

- Anya tud róla? - Theo kissé elsápadt, majd úgy bámult a nővérére, mintha az megölte volna a kiskutyáját. - Te mondtad el neki, ugye?
- Mit mondtam volna, egyetlen öcsém? Hiszen elhajtasz, akárhányszor hívlak. Úgy élsz, mintha egy atomtudós és egy CIA ügynök szerelemgyereke lennél, pedig csak egy mezei zsaru vagy.
- Bocsánat, hogy beleszólok, de kezdem elveszíteni a fonalat. Először is, dugi csaj? Theo, titkolóznod kell miattam a családod előtt? É-én nem akartam senkinek kellemetlenséget okozni, ezt már az elején elmondtam. Kereshetek más megoldást, és...
- Mi? Nem, nem mész el! Tudtam, hogy ha Gili idejön, mindent elront majd.
- Azért ez már több a rengetegnél, öcsi! Talán az atombombáért is én vagyok a felelős?

Theo a hajába túrt. Idegesnek, és egy picit elveszettnek tűnt. Aztán, mint aki elhatározásra jutott, összeszorította a száját.

- Te! - mutatott a nővérére. - Maradj itt! El ne mozdulj innen, amíg visszajövünk. Te pedig - lágyult el a hangja hozzám fordulva - kérlek, gyere velem! Beszélnünk kell.
- Aztán majd azt kell hallgatnom két órán keresztül, ahogy unga-bungáztok! - dörmögött Gili, majd leült az asztal mellé, és a legkisebb zavar nélkül kezdte kanalazni a félbehagyott müzlimet.

Theo megfogta a kezem. Úgy szorított, mintha biztos lett volna benne, hogy a következő pillanatban kirepülök az ablakon. Ideges és feszült lettem tőle, pedig nemrég még mulatságosnak találtam a helyzetet. Ő máshogy érzett. Felmentünk az első emeletre, Theo becsukta utánunk a nappali ajtaját, majd nekidőlt.

- Nem szóltam a szüleimnek rólad, mert egy önző barom vagyok. Szeretem a családom, bármilyen hihetetlen, még a nővéremet is, de be kell vallanom, hogy egy kicsit zűrösek. Nem mindig értik meg az olyan ártatlan dolgokat, mint amilyen a kettőnk kapcsolata is.
- Gondolod, hogy az? Ártatlan? - Elszorult a torkom. - Ha tényleg az lenne, valószínűleg elmondtad volna nekik.
- Tévedsz. Éppen ezért nem mondtam el. Az anyám azóta keresi nekem a megfelelő feleséget, hogy először borotvát vettem a kezembe. Az apám egy követ fúj vele. Körülbelül akkortájt kezdte gyűjteni a szivarokat azzal a konkrét tervvel, hogy a legfinomabbakat majd a gyerekeim születésénél pöfékeljük el. A nővéremet pedig már felesleges lenne megemlíteni, ő a megtestesült tíz csapás. Mindössze egy kis nyugalmat akartam, ami alatt megismerjük egymást, és neked sem kell azon aggódni, hogy az anyám nemsokára megcsörget, hogy a kedvenc színedről faggasson, mert majd olyanba akarja öltöztetni a koszorúslányokat.
- Biztos, hogy csak ennyiről van szó, Theo? Ki akarnak házasítani?

* * *

- Persze. Ennyiről. Semmi egyébről. Úgy tűnik, a dolog kicsúszott a kezemből, mert már mindenki tud rólad. Ez azt jelenti, hogy a szüleim nemsokára olyan finom utalásokkal fognak zaklatni, amiktől rendszerint falra mászom. A jó hír, hogy talán még menthető a helyzet. Ha bemutatlak nekik, és te világosan az értésükre adod, hogy csupán barátok vagyunk. Persze, ha te is akarod. Szó sincs kényszerről. Sőt, könnyedén előadhatnám nekik, hogy a baleseted miatt egyelőre ódzkodsz az emberi társaságtól.
- Rám fognád az egészet?
- Gyávaság lenne, ugye? - Hátradöntötte a fejét, hallottam, amint halkan koppan az ajtón. - Addig kellett volna agyonütnöm a nővéremet, amíg még magasabb volt nálam.
- Szívesen találkozom a szüléiddel, Theo.
- Megszervezem - bólintott. - Csak kérlek, tartsd észben, hogy bármikor véget vethetsz a dolognak. Nincs semmilyen kötelezettséged a családom felé. A barátom vagy, akkor sem haragszom meg, ha nyíltan kimondod, hogy nem kedveled őket. Főleg a nővéremet. Nekem is eltartott egy ideig, míg képes voltam elviselni.
- Ha már ennyire nyíltak vagyunk...

Már majdnem kinyitotta az ajtót, amikor megtorpant és visszafordult. Felvont szemöldökkel nézett rám.
- Nem folytathatjuk ezt sokáig - böktem ki.
- Mire gondolsz?
- Ránk. Együtt élünk, Theo. Barátokként. És nem fizetek lakbért, tehát még lakótársak sem lehetünk.
- De én nem is azt akarom.
- Hát, akkor mit akarsz?
- Ezt! - mutatott kettőnkre. - Ne kezdjük el, rendben? - Az égnek emelte kezét, miközben hevesen magyarázott. - Ami eddig köztünk volt, az nekem tökéletes. Te nem akarsz ennél többet, jó! Elfogadom. De azt akarom, hogy ne változzon meg semmi. Túlságosan megsze... szoktalak. Miért kellene bármin is változtatnunk mások elvárásai vagy rosszallása miatt? Te rosszul érzed magad velem?
- Ellenkezőleg. De...
- Nem, Silver! Akkor nincs, de. Addig maradhatsz itt, ameddig szeretnél. Ha már nem érzed jól magad, bármikor elhagyhatsz.
- Elhagyhatlak? - Meglepődtem a szóhasználaton.
- Elköltözhetsz, itt hagyhatsz, tökmindegy - legyintett. - Csak hagyjuk már ezt a témát. Nagyobb gondunk van, itt, rögtön a nappaliban. Gili bonyolult ember egy nagy rakás bonyolult problémával. Tudnod kell, hogy kevés barátja van. Mondhatni inkább ismerősök, nem igazi barátok. A... természete miatt nehezen jön ki a világ nagyobb részével.
- Biztosan túlzol. Vicces lánynak tűnt - ellenkeztem.
- Humora az van - bólogatott sűrűn, majd megdörzsölte a szemét. - Viszont

elképesztően fárasztó. Szeretet, gyűlölet, barátság, ezeket kétszáz százalékosan érzi, és nyújtja. A legtöbb ember ezzel nehezen birkózik meg. Köztük a munkaadói. Szinte állandóan zűr veszi körül.

- Elfelejted, hogy hónapokat éltem a pszichiátrián. Tudom, milyenek a nehéz esetek. Én is egy vagyok közülük. Úgyhogy bízd rám!

A találkozót már azon a hétvégén sikerült megszervezni. Gili a szombat délelőtti indulásig minden nap betoppant, és elhívott magával valahová. Eltökélten meg akart ismerni. Szerdán avantgárd kiállításra mentünk, ahol egy ismerőse volt a művész. Három órán keresztül egyedi tervezésű vécékagylókat néztünk, amelyekre különböző pózokban modelleket ültettek. Csütörtökön nyugisabb programot szervezett, egy indiai teázóba vitt, és rábeszélt, hogy próbáljam ki vele a teaválaszték csípősebb felét. Mire végeztünk, annyira elzsibbadt a nyelvem, hogy minden kimondott szavamba legalább három „sz”-t sikerült varázsolni. Péntekre Theo megmakacsolta magát, és kijelentette, hogy moziba megyünk, mégpedig Gili nélkül.

- Megnézünk valami lassú és nyugodt filmet, mert holnap el fogod felejteni a szavak jelentését is, mire végzünk a szüleimnél.

- Épp csak kezdtünk összebarátkozni Silverrel, te máris féltékenykedsz? Ejnye, öcsi, még mindig önbizalom-problémákkal küzdesz? Kiskorában - fordult felém, miközben már a kabátját vette fel -, azzal ugrattam, hogy a pici kuki pici bátorságot jelent, és ezért sosem lesz belőle igazi férfi.

- El sem hiszem, hogy ezt mondtad! - Theo vörös volt, mint egy frissen főtt rák, de vigyorgott. Játékosan a nővére felé legyintett, de Gili kilibbent az ajtón, mielőtt elérhette volna.

A konyha felé sétáltam, és hangosan nevettem. Theo elém vágott, mindkét kezét feltartotta, úgy fogadkozott.

- Kizárólag a rend kedvéért, nincsen semmiféle méretbeli problémám, és ezt bármikor hajlandó vagyok bebizonyítani bárkinek.

- Bárkinek? - robbant ki belőlem a nevetés. - Azt talán mégsem kéne. Mégiscsak a rend tiszteletre méltó őre vagy.

- Úgy értem... na, várj csak! - Derékon ragadott, a keze fürgén futott fel az oldalamon, és addig csiklandozott, amíg valamiféle eszeveszett vinnyogás tört fel a torkomból. Kicsordult a könnyem, nem tudtam abbahagyni a nevetést. A kanapéra hanyatlottam, Theo lecsúszott a szőnyegre, de nem engedte el a kezem. A bőre meleg volt. Ismerős. A fejemben megjelenő képtől lehervadt az arcomról a mosoly.

Theo rajtam feküdt, lázasan csókolt, és én visszacsókoltam.

Elengedtem a kezét, és megköszörültem a torkom.

- Ha tényleg moziba akarunk menni, ideje összekapnom magam. Öt percet kérek.

Felpattantam a kanapéról, és a szobámba mentem. Nagyon igyekeztem, hogy ne tűnjön rohanásnak. Becsaptam az ajtót, nekidőltem, számra szorítottam az ujjaimat. Forrónak éreztem. Mintha tényleg csókolóztunk volna. Megint ez a

fejfájás. Most egy lehetséges jövőt láttam? Vagy a saját túlhajszolt agyam szüleményét? Esetleg Theoét? Lehet, hogy kezdek beleesni?

Felidéztem magamban az alakját. Elképzeltem akkor, amikor először láttam a kórházban az ágyam mellett. Később, amikor védőn körém fonta karját, amikor átölelt, amikor mesélt a napjáról és közben rám nevetett. A szívem egy picit gyorsabban vert. Egy képpel a fejemben már sokkal könnyebben elképzeltem, hogy milyen lenne, ha megcsókolna. Valószínűleg egyáltalán nem rossz. Talán élvezném is. Lehet, hogy az álmaimban szereplő ismeretlen végre arcot kapna. Igazi arcot, aki a valóságban is mellettem van.

A sötét moziteremben ülve is még ezen gondolkoztam. Éreztem, hogy Theo néha hosszan néz, ilyenkor eltökélten a vászonra függesztettem a tekintetem, és úgy tettem, mintha lekötne a film. Kezdenem kellene valamit ezzel a helyzettel. Bármennyire is bizonygattam magamnak, hogy nem vagyok az, kezdtem belecsúszni Theo barátnőjének szerepébe.

* * *

Másnap reggel, ha lehetséges, még idegesebben ébredtem. Fogmosás közben remegett a kezem, és feltűnt, hogy fésülködéskor számolom a húzásokat. A szokásos két perc helyett negyedóráig válogattam a ruhák között, mire sikerült eldöntenem, hogy mi lesz a megfelelő. Végül egy fekete nadrág és egy borvörös blúz mellett döntöttem, megnyugtatóan kis dekoltázzsal. A fürdőszobában hosszan néztem a tükörbe. Vajon igazi barátnak nézek ki? A gazdag fiúk barátjának, aki ingyen lakik a házában, cserébe néha főz és takarít?

- Inkább, mint egy lerobbant házvezetőnő! - fintorogtam a tükörképemnek.

Koffermérető táskák ültek a szemem alatt, de nem próbálkoztam újra a Gilitől kapott sminkcuccokkal. Tegnap kipróbáltam, mert elhatároztam, hogy szépre mázolom magam, de a végeredmény erősen hajazott egy berúgott pandamacira, aki beszabadult egy szépségszalonba kijózanodni. Az eset még mindig kísértett, ezért most csupán egy kis korrektort tettem a szemem alá, hogy a koffereket bőrönddé csökkentsem. Mérsékelt sikert arattam.

Theo füttyentett egyet, amikor lementem, de borús tekintetemet látva feltartotta mindkét kezét, és tovább ette a reggelijét. Halk zene szűrődött ki a nappaliból. Felkavarodott a gyomrom az előtte tornyosuló palacsintahalom láttára, úgy éreztem, egy falat sem menne le a torkomon. Lesújtó tekintettel néztem rá.

- Mi az? Éhes vagyok! - védekezett. Egy falat, fél palacsinta. Az átlagos evési sebessége elképesztő volt. - Téged is megkínálnálak, de a tekintetedből ítélve nem vagy evős kedvedben.
- Izgulok - vallottam be, amikor leültem mellé. - Mi lesz, ha utálni fognak?
- Ezt most komolyan kérdezed? - Letette a villát, döbbenten nézett rám. - Silver, a nővérem máris megkedvelt. Pedig vele kevés lány jön ki. Ha őt sikerült meggyőznöd, a szüleimmel már sokkal könnyebb dolgod lesz. Melletted

maradok, ne aggódj. Segítek, amiben csak tudok.

- Biztos? - kérdeztem még mindig szorongva. - Nem hagysz magamra egy percre sem?

- Hé, ennyire félsz? - A kezemre tette a kezét, hogy megnyugtasson, de még túl élénken élt bennem az előző esti érintése, ezért gyorsan elhúztam.

- Én csak... azt akarom, hogy kedveljenek.

- Nagyon meglepődnék, ha nem így lenne. Kedvelni, sőt idővel szeretni fognak téged. Majd te is meglátod.

Két órát autóztunk. A felhőkarcolók és a sorházak észrevétlenül váltottak át szántóföldekbe, szépen gondozott kertekbe és takaros házakba.

- Mivel foglalkoznak a szüleid? - Rémülten jutott eszembe, mennyire keveset kérdeztem eddig róluk.

- Élvezik az édes nyugdíjas éveket, miközben engem nyaggatnak a családalapítással! - horkant fel, de utána elmosolyodott. - Az anyám egész életében dolgozott. Titkárnő volt egy multi középvezetője mellett. Szerette a munkáját, még ma is csinálná, ha nem erőszakoskodom, hogy menjen nyugdíjba. Mindig azt hozta fel, hogy ha elég idősnek tartom őt a nyugdíjhoz, akkor legyek szíves unokákat produkálni neki, hogy elfoglalhassa magát. Nem jutottunk dűlőre, de végül sikerült lecsitítanom egy vidéki házzal. Az első dolog, amit a nyereményemből vettem. Az apám segített kiválasztani. Tartozik hozzá egy szép szőlőskert is. Anya vidéki lány volt, farmon nevelkedett. Miután a városba költözött, hiányzott neki az az élet.

- Ezért vettél neki egy házat itt.

- Aha.

- Igazán jó fiú vagy, Theo.

- Köszönöm. - Kicsit elpirult, de egy gyors torokköszörülés után folytatta.

- Az apám a rendőrségtől ment nyugdíjba, ahogy annak idején a nagyapám is. Amatőr borásszá képezte magát. Egész nap elvan a hordói és a fokmérői társaságában. Isteni bort készít, meg kell kóstolnod, ha ép bőrrel akarsz kikerülni onnan.

- Jól hangzik. - Kezdtem felengedni, már a tenyerem sem izzadt annyira. - Közeledünk, ugye? - Amikor véletlenül hozzámért a karja, éreztem, hogy ő is izgul egy kicsit.

- Igen. Honnan tudod? - A tekintetében volt valami ravasz. Mostanában, mintha állandóan résen lett volna, hogy észrevegyen körülöttem minden furcsaságot.

- Lassabban megyünk - rögtönöztem.

- Tényleg? - A sebességmérőre pillantott, amin a mutató egy tapodtat sem mozdult jó ideje, de egy szót sem szólt.

Tíz perc múlva ráfordultunk egy kisebb, kövezett útra, amelyet mező és néhány gesztenyefa vett körül. A tekintetemet vonzotta az út végén álló ház.

Kicsi és bájos. Ez a két szó jutott először eszembe. A falat fehérre festették, de az ajtók, az ablakok és a tető, csillogó pirosak voltak. Széles veranda vette

körbe, baloldalon fonott nádból készült asztalt és székeket láttam, a ház sarkában melegbarna huzatú hintaágyat. A verandához vezető lépcső mindkét oldalán rendezett virágágyások sorakoztak.

Kiszálltam a kocsiból, és mélyen beszívtam a levegőt. Frissen vágott fű, virág és valamilyen gyümölcsös öblítő illatát éreztem. Két lépéssel közelebb már a sülő kenyeret. A réten és a fák között pipitér virágzott, a fű bekúszott a kövezett út repedései közé is, apró zöld tömítésekként türemkedett ki.

Az ajtó kinyílt, és egy vörösesszőke hajú nő lépett ki rajta. Az arca kerek volt és kipirult. Kötényt, alatta pedig csinos sötétkék ruhát viselt. Szórakozott mosollyal oldotta ki a háta mögötti csomót, és a kötényt a mögötte álló férfi kezébe nyomta. A férfi jóval az asszony fölé magasodott, és rettentően hasonlított Theora. Ugyanolyan szem és fül, ugyanolyan sötétbarna haj. Megpaskolta a felesége fenekét, mire az ugrott egyet és felkacagott. A férfi visszafordult, bevitte a kötényt, és csatlakozott az asszonyhoz.

Theo erősen fogta a kezemet, miközben feléjük vezetett. Minden lépéssel gyorsabban dobogott a szívem, ezúttal koncentrálnom sem kellett, hogy elzárjam magam tőle. A saját érzéseim épp eléggé lekötöttek. A lépcső előtt pár méterrel találkoztunk össze. Egyetlen szörnyen kínos pillanatra senki sem szólalt meg. Aztán Theo édesanyja előrelépett, és váratlanul megölelt.

- Úgy vártam már, hogy megismerjelek! - dünnyögte a fülembe. - Pont olyan szép vagy, ahogy Gili elmondta.

Az ölelése megnyugtató volt. Meleg. Amolyan „tényleg örülök, hogy megismerhetlek”-típusú ölelés. így visszaöleltem.

- Köszönöm. - Ezt az egy szót is nehezen sikerült összehoznom. Már kevésbé izgultam, de a nap nagy része még előttünk állt.

- Fiam, mi akár el is tűnhetünk, le vagyunk ejtve. - A mély hangtól összerezzentem, és kibontakoztam az ölelésből.

- Jaj, elnézést! Silver Smith vagyok. - Megilletődötten a kezemet nyújtottam a férfinak. Megfogta, de csak azért, hogy közelebb húzhasson magához, és sokkal alaposabban megszorongathasson, mint a felesége.

- Barnaby Clark, szolgálatára, Ms. Smith. Ő pedig életem szerelme, aki az izgalomtól elfelejtkezett bemutatkozni, Libby. Sokat hallottunk már önről.

- Kérem, szólítsanak Silvernek! - mondtam elcsukló hangon. Az ujjongás áradt belőlük, így oldódni kezdett a feszélyezettségem.

- Silver, hát persze! - szólt közbe Libby. A karjába fűzte az enyémet, és bevezetett a házba.

A férjét és Theot elküldte megteríteni az asztalt, míg engem körbevezetett. Kisebb pánikba estem, miután Theo eltűnt a szemem elől, de Libby magával ragadott, és nem hagyott időt gondolkozni. Belülről is hasonlóan szépnek és takarosnak láttam a házat. A szobákat átjárta a nyitott ablakokon beáramló virágillat. A bútorok ötvözték a modern stílust a hagyományossal, minden hálószobához fakeretes, süppedős ágy tartozott.

A hátsó konyhakertet és a hatalmas szőlőt egy sötét fakerítés választotta el

egymástól. Libby büszkén sorolta végig a gyümölcsök és zöldségek neveit, amelyeket a kertben megtermelnek, majd a szőlőt is megmutatta. Majdnem ugyanolyan sokat beszélt, mint Gili, de odafigyelt, hogy néha vissza is kérdezzen.

- Barney a nap nagy részét itt tölti, imád szüretelni ősszel, a munkásokkal, de az utána következőket egyedül szereti végezni. A férjemben egy vérbeli kémikus veszett el - mesélte.
- Theo mesélt a híres boráról. Már nagyon várom, hogy megkóstolhassam.
- Még nem híres az, bár nem sok hija van. A helyi kisebb boltok polcain már ott áll, és eddig kizárólag dicséretet kapott. Szereti csinálni, ez a fajta élet mindkettőnknek sokkal jobban megfelel.
- Hallottam, hogy farmon nőtt fel.
- Igen, Montanában egy kisebbfajtán. Tizenhat éves koromig tájszólással beszéltem, és a legjobb barátom egy tehén volt, akit mindig én fejtem meg. Máig felébredek hajnalonként, erről sosem tudtam leszokni. De elég ennyi rólunk. Gili mesélt a balesetedről. Hogy Theo mentett meg.
- Ő is biztos elmondta, kérem, ne szépítse a dolgot! Megpróbáltam öngyilkos lenni. Semmire sem emlékszem azelőttről, hogy Theo kihúzott a folyóból. Azóta barátok vagyunk. A fia rengeteget segített nekem, amit sosem tudok majd neki meghálálni.
- A lányom valóban elmesélte, de most, hogy egy kicsit beszélgettünk, ugyanazon a véleményen vagyok, mint Avengeline.
- Avengeline? - Meghökkentem.
- Igen - bólintott halványabb mosollyal. - Mielőtt megtudtam, hogy terhes vagyok, két évig próbálkoztunk Barney-val. Amikor végre megtörtént, és megtudtam, hogy lány, azt gondoltam, Isten küldte nekem. Hogy biztosan egy olyan angyali kislány lesz, amilyet még nem hordott hátán a Föld. Ekkor neveztük el Avengeline-nek. Isten látja lelkem, én mindent megpróbáltam, hogy angyali kislányt neveljek az én drágámból, de ő másként képzelte az életét. Gili lett az én hóbortos, drámai kislányom, aki mindig világraszóló, megoldhatatlan bonyodalmakba keveredik. De visszatérve az eredeti témához, mindketten úgy gondoljuk, hogy nem vagy öngyilkos típus.
- Én sem érzem magam annak. És labilis sem vagyok. Rendesen szedem a gyógyszereimet, nincsenek erőszakos vagy furcsa hajlamaim - soroltam, mire Libby megállt. Meglepődve nézett rám. - Én... csak azért mondtam el, hogy tudja, Theo nincs veszélyben mellettem.
- Jaj, ugyan már! - Újra megölelt, ezúttal vigasztalóan megdörzsölte a hátamat. Kedvelt engem, de mielőtt többet is megtudhattam volna, elengedett. - Egy cseppet sem féltem a fiamat, már nagyon régóta meg tudja védeni magát. De ha nem így lenne, árad belőled, hogy képtelen lennél ártani másoknak. Theonak pont egy ilyen lányra van szüksége.
- Mrs. Clark, ugye tudja, hogy a fiával csak barátok vagyunk? - toporogtam zavartan. A talajt bámultam a lábam alatt, és reméltem, hogy nem rontok el

mindent. - Megengedte, hogy nála lakjak, amíg rendbe hozom az életem. Nagyon kedvelem őt, de semmi több.

- Tudom, persze, hogy tudom. Hiszen Gili mesélte. És Theo is nagyon győzködött a telefonban. Tudom, hogy a fiam azt hiszi, eltökélten ki akarom házasítani, de ez nem igaz. Fontosnak tartom, hogy megismerje és megszeresse az igazi párját. Azt a nőt, akit neki rendelt a sors - jegyezte meg titokzatos mosollyal. Valamiért ez a kis mosoly zavart engem, de Libby annyira kedvesen viselkedett, hogy nem firtattam tovább.

Odabent Theo épp egy üveg bor fölé hajolt, amit az asztal közepére tett levegőzni. Az apja a tűzhely mellett kavargatott valamit, aminek fantasztikus illata volt.

- Barney! - förmedt rá a felesége felháborodva. - Már megint beleártod a fakanalad más dolgába! Az a hagymaleves így tökéletes, ahogy van. Ha megint túlborsoztad, úgy éljek, hogy ma este a kecskeólban alszol.

- Theonak is jobban ízlik így - morogta a férfi, de bölcsen hátralépett a levestől.

- Áruló - súgta oda az apjának Theo, miközben behúzta a nyakát, hogy elkerülje az anyja konyharuhájának suhintását.

- Silver, tiéd az asztalfő, mert a te tiszteletedre rendeztük az ebédet. Foglalj helyet. Már alig várom, hogy megkóstold a főztömet. Minden alapanyag a kertünkből van, össze sem lehet hasonlítani azokkal, amiket a városban kapni.

Az asztal közepén vadvirágokból kötött asztaldísz állt. A tányérok és az evőeszközök aranyszegélye csillogott a nyitott ablakon besütő szombat délutáni fényben, míg a lábasból feltörő gőz nedves ragyogást adott Libby bőrének. Barney végigsimított a felesége arcán, és gyors csókot nyomott a szájára. Körülnéztem a konyhában lévő embereken. Családnak látszottunk. Igazi családnak, akik összejárnak hétvégenként, megbeszélik a problémákat, segítenek megoldani azokat, mert törődnek egymással. Leültem az asztalhoz, és még sokáig bámultam őket. Végre rájöttem, hogy mire vágyom igazán, és hogy az egyetlen akadálya a saját álmom megvalósulásának én magam vagyok. Ha elfogadnám Theot, az ő családja az enyém is lehetne.

Az ebéd első perceiben Libby árgus szemmel figyelte a kanalam mozgását. Elhatároztam, legyen bármennyire szörnyű az étel, az utolsó falatig megeszem. De szerencsére minden nagyon ízlett. Theo apja azt sem várta meg, hogy félig legyen a poharam, máris újratöltötte édes vörösborral. Az anyja pedig újabb és újabb adag báránysültet pakolt a tányéromra. Szóba került Theo munkája, mire parázs vita robbant ki. Kiderült, hogy az anyja hevesen ellenezte a pályaválasztását, míg az apja legalább olyan hevesen támogatta. Felmerült egy pár hónapos eset is, amikor egy rajtaütéskor rálőttek. Theo korábban elmesélte, hogy senki sem sérült meg aznap, de az anyja még mindig felemlegeti neki, ha a munkája kerül szóba. Theo „én megmondtam” pillantással nézett rám, amikor az első tányér megcsörrent Libby asztalra csapó tenyerétől, majd folytatta az evést. Elbűvölten néztem őket. Hangosan, felszabadultan veszekedtek, mintha nem

ülne egy idegen az asztaluknál.

- Ha te tizenhárom évesen nem hurcolod magaddal a lőtérre, szegénykém választott volna magának valami tisztességes hivatást. De így esélye sem lehetett! - sújtott le még egyszer az asztalra Libby.

- Persze, inkább tanult volna fogorvosnak vagy ügyvédnek, ahogy te akartad! - dörrent vissza Barney. - Ülhetett volna egész nap a szoknyádon, hogy később olyan pipogya öltönyös váljon belőle, mint azokból a felhőkarcoló-patkányokból. Én esélyt adtam neki, hogy igazi, férfias munkát végezzen. Mint a nagyapja és az apja.

- Férfias? Férfias? Ó, te bolond macsó! Hát mi értelme lesz a férfiasságnak, ha szegény drágámat lelövik egy sikátorban?

Ekkorra már fülsüketítővé vált a hangzavar a konyhában, mégsem éreztem rosszul magam. Theo egyfolytában vigyorgott, ette az ebédjét, és közben úgy nézte a szüleit, mintha a világ legjobb vígjátékát bámulná a moziban. Valami hozzáért a lábamhoz, egy másodperc múlva pedig megmozdult az asztal is. A terítő, rajta az összes edénnyel nagyon lassan csúszni kezdett jobbra, mire Libby, Barney és Theo egyszerre kaptak utána. Mindenki döbbenten nézte az asztal mellett álló kecskét, amely békésen eszegette a lenvászonterítő sarkát.

- Már megint szabadon hagytátok Mollyt - sóhajtott fel Theo.

- Utálja az új helyét. - Libby és Barney egyszerre szólaltak meg. Egymásra néztek, Barney szája széle megrándult, mire a feleségéből kitört a nevetés. Nemsokára már egymást átölelve kacagtak, miközben Theo nekilátott a mosogatásnak. Kellett pár másodperc, hogy magamhoz térjek, utána segítettem neki.

- Most nézd meg őket! - Theo nekidőlt mellettem a mosogatónak, onnan nézte a szüleit. - Ez történik mindig. Úgy veszekednek, mintha az életük múlna rajta, utána pedig úgy békülnek ki, mint a tinik. Nyálasán és látványosan.

- Aranyosak - fordultam meg én is.

- Igen, és rettentő fárasztóak. Nekem évtizedekig így kellett élnem. És Gili változatát még nem is láttad. Ha ő is itt van, a „Miért lett belőled zsaru?”-hoz hozzáadódik a „Miért nem tudsz megtartani egyetlen állást vagy fiút sem, drága kislányom?” is.

- Szerinted nem elképesztő, hogy ennyi év házasság után is képesek ilyen gyorsan megbocsátani? Nem tartogatják a haragjukat, egyszerűen kiadják, hogy utána tisztább, igazabb legyen a megbocsátás.

Ettől nekem olyannak tűnik a házasságuk, amilyennek minden kapcsolatnak lennie kell. Én szívesen éltem volna ilyen családban.

- Barney, a gyerekek! - Theo édesanyja vörös arccal bontakozott ki a férje karjából, aki viszont egy cseppet sem zavartatta magát. Megveregette a fia vállát, csibészesen az arcomba csípett, majd megragadt Molly nyakörvét, hogy hátravezesse.

- Milyen udvariatlanok vagyunk - mentegetőzött Libby. - Silver, drágám, most biztos azt gondolod, hogy teljesen megőrültünk. De nem mindig ennyire

eseménydúsak a családi ebédek.

Theo gúnyosan felhorkant.

- Nagyon jól éreztem magam, Mrs. Clark. Isteni volt az ebéd és a bor is. Sosem felejtem el.
- Jaj, de drága vagy! Szólíts Libbynek, rendben? Annyira örülök, hogy Theo elhozott hozzánk. Bárcsak...
- Bárcsak mi, anya? Folytasd csak! - Várakozóan összefonta a kezét, és felvont szemöldökkel nézett Libbyre.
- Bárcsak maradnátok a desszertre is! - fejezte be ártatlan mosollyal Libby. - Komolyan mondom, kisfiam, állandóan lesben állsz, hogy kiforgasd a szavaimat. Remek ügyvéd lett volna belőled.
- Na, persze. Figyellek, öreglány! - Odahajolt az anyjához, és csattanós puszit adott neki. - Fél óra múlva indulnunk kell, hogy elkerüljük a csúcsforgalmat.
- Akkor még annyira van időm, hogy mutassak Silvernek valamit.

Tizenöt perccel később az egyik vendégszobában találtam magam egy egészalakos tükör előtt. Libby épp az utolsó kapcsot illesztette össze a hátam közepén, azon a menyasszonyi ruhán, amelyet ő viselt huszonöt évvel ezelőtt a saját esküvőjén.

- Ó, jaj nekem! Pedig azt hittem, hogy tökéletes lesz. De a látásom már biztos nem a régi. - Gondterhelt arckifejezéssel nézett végig rajtam. Addig még nyomon tudtam követni az eseményeket, hogy ruhákról beszéltünk. Divatról. Erre tisztán emlékeztem. De azt már sehogy sem tudtam megmagyarázni, miért vettem fel ezt a bizonyos ruhát. Libby valami olyasmit mondott, hogy kíváncsi rá, mennyit kellene bevetetnie belőle, ha Gili majd ezt szeretné viselni az esküvőjén. Arra persze nem tértünk ki, hogy Gili tíz centivel magasabb nálam, igazi mellekkel és csípővel, amik kitöltenék az anyja ruháját. Ehhez képest rajtam leginkább egy nagyon drága cirkuszi sátornak látszott.
- Most már levehetem? - Megborzongtam, a ruha kellemetlenül csúszkált rajtam, a lábamhoz tapadt, és csiklandozta a nyakamat.

Libby hátralépett, egyik kezét az arcára szorította, úgy nézett végig rajtam.

- Annyira gyönyörűen festesz, drágám! Eszményi menyasszony válna belőled. Elképzelem, ahogy végigsuhansz a sorok között ebben a ruhában, ahogy táncolsz benne a fiammal, megperdül körülötted, mint egy hófehér álom... - Átfonta maga körül a karját, úgy ringatózott a néma zene dallamára.

Csak kibújt a szög a zsákból. Hiába próbált felkészíteni Theo az anyja szándékaira, ez a gyorsaság nagyon meglepett. Elvégre alig pár órája ismer. Ha én elképzeltem magam ebben a sátorban, leginkább összeakadó lábakat, az eséstől betört orrot és szerencsétlenséget vizionáltam. De meg kell hagyni, Theo édesanyja értett ahhoz, hogy észrevétlenül vegye rá az embereket arra, amit ő akar. Elhatároztam, hogy megmaradok a barát szerepénél, most mégis itt álltam egy esküvői ruhába öltözve, amelyet az az asszony adott rám, aki máris az anyósomnak képzeli magát. Vártam, hogy dühös vagy megilletődött legyek, de

egyik sem voltam. Meglepett, az igen. Lenyűgözött szintén. Libbyben egy roppant tehetséges taktikus veszett el.

- Ó, anyám, mit műveltél?

Theo csípőre tett kézzel állt az ajtóban. Alaposan végigmustrált, mire megrándult a szája széle, de nem hagyta, hogy a mosoly elszabaduljon az arcán. Szigorúan nézett az anyjára, aki semmit sem vett észre a rosszallásából.

- Hát nem bájos? Nézz csak rá, egy álom ebben a ruhában.
- Anya, én nem vagyok egy Christian Dior, de még én is látom, hogy itt-ott nem passzol.
- Ó, ugyan már, azon könnyen segíthetünk! Egy jó varrónő fél nap alatt méretre igazítja.
- Anya, ugye emlékszel még rá, hogy a telefonban mennyire ki-hangsúlyoztam, hogy Silverrel csak barátok vagyunk. Barátok. Szó sincs szerelemről vagy bármiféle kapcsolatról - mondta keményen. - De még ha lenne is, akkor sincs hozzá jogod, hogy az első találkozáskor így lerohand.
- De én csak...
- Menyasszonyi ruhában van, az égre! Ő nem a barátnőm. Nem az. - Foga között szűrte a szavakat, most már komolyan dühösnek látszott.
- Pontosan tudom, édes fiam. Nem a barátnőd. Itt van ez a kedves, okos lány, akivel már ki tudja, mennyi ideje együtt élsz, még sincs köztetek semmi. Egy röpke pillanatra elábrándoztam, milyen lenne az esküvődön, mennyire boldoggá tenne, ha tudnám, hogy legalább az egyik gyermekem révbe ért. De még az álmodozás sincs megengedve nekem! - Theo szenvedő képet vágott, de odament az anyjához, hogy megölelje. Libby odaadóan nézett fel rá, és elsimított egy homlokába hulló hajtincset. - Theo, drágám, mondd meg, kérlek, ha a fiúkat kedveled! Az apád és én akkor is szeretni fogunk. Bármi történjék, a gyermekünk vagy.

Hiába próbáltam visszatartani, kitört belőlem a nevetés. Még akkor is mosolyogtam, amikor már a kocsiban ültünk, és visszafelé hajtottunk a városba.

- Azt meg kell hagyni, ennél toleránsabb szülőket kívánni sem lehetne - mondtam biztatón.
- Segíthettél volna ahelyett, hogy kinevetsz.
- Lefoglalt az igyekezet, hogy ne gabalyodjak bele az esküvői ruhába. Nem volt egyszerű.
- Örülök, hogy nem borultál ki az anyámon - sóhajtott.
- Ami azt illeti, én is. Ravasz, de kedves nő. Ahogy rábeszélt arra a ruhára, azt tanítani kellene. De ezt leszámítva egészen jól sikerült ez a nap.
- Persze. Lehetett volna rosszabb. Ha Gili is jön, nyolcvanhét százalékos valószínűséggel egy vagy több helyen a házban tűz üt ki, Mollyn, a kecskén kívül Bess, a tehenük is a konyhában héderezett volna, míg mi az éjszakát garantáltan az őrsön töltjük csendháborításért. Persze külön cellában, hogy addig se öljük meg egymást. Sosem tennék olyat veled, hogy egyszerre kelljen elviselned az egész Clark családot. Az hatalmas megrázkódtatás lenne.

11. Szavak nélkül

A NAPOK ÉSZREVÉTLEN GYORSASÁGGAL RÖPPENTEK EL, és New York kezdett egy forró, színekkel teli, őrült, de izgalmas olvasztótégellyé változni. És én mindennek a közepében éreztem magam. Már egyre kevésbé jelentett problémát a külvilág. Theo rávett, hogy minden nap hosszú sétákat tegyek a környéken, és közben ne próbáljam elkerülni az embereket.

- Azt szeretném, hogy biztonságban érezd magad odakint is. De ez persze nem jelenti azt, hogy sötétedés után fedezd fel magadnak a város sikátorainak csodás világát. Egyelőre kezdjük a közeli Prospect Parknál. Oda elsétálhatsz, vagy metrózhatsz, de ha nem kell dolgoznom, a legnagyobb örömmel tartok veled fákat ölelgetni. Azt akarom, hogy jól érezd itt magad.

Hiába próbáltam meggyőzni, hogy nekem így is megfelel, nem engedett. Ki akart mozdítani a lakásból. Még mindig elleneztem az ötletet, ugyanakkor tudtam, hogy erre szükségem van, ha boldogulni akarok egyedül is. Ráadásul idővel egész jól ment. Első alkalommal le mertem ülni egy olyan padra is, amelyre már valaki letelepedett madarakat etetni. Tudatosan lassabban kellett lélegeznem, és minden második másodpercben a mellettem ülőre sandítottam, hogy ellenőrizzem, még mindig ugyanakkora távolságra van-e tőlem.

Aznap délután a kórházban tapasztalt fájdalom újra lecsapott rám. Addigra majdnem kiürült a park, egyedül ültem a pádon, és olvastam. Lassan kezdődött. Suttogásnak indult, amely minden irányból egyszerre hangzott fel. Összerezzentem, lábam megrándult az erőfeszítéstől, amikor magam alá húztam. Erős késztetést éreztem, hogy elinduljak a fák felé, oda, ahol sűrűbb a bozót. A fejemben megjelenő képen a hely nyugodt és csendes volt. Ideális hely az olvasásra. Már majdnem felálltam, amikor a felhő, amely eddig eltakarta a napot, tovább vonult. A fák lombjai között aranyló sávok jelentek meg, az egyik pontosan a karomra esett. Elmosolyodtam, és visszaültem. Akkor éreztem meg a satuként szorító fájdalmat a mellkasomban. Összegörnyedtem tőle, mire lassan átterjedt a fejemre is. Felálltam, hogy bemenjek a fák közé, mert azt gondoltam, ott sokkal jobb lesz nekem. De amikor megtettem a második lépést, Theo bukkant fel az út végén. Rohanni kezdett, így sikerült elkapnia, mielőtt elestem. Amint körém fonódott a karja, a fájdalom feloldódott. Mintha csak elengedett volna.

A történtek után Theo sokáig nem engedte, hogy egyedül kimozduljak. El kellett telnie pár hétnek, mire újra próbálkozni mertem. A rejtélyes fájdalom többé nem jelentkezett. Lassan megszoktam az embereket. A látóterem sem homályosodott el, ha megijedtem, vagy túl közel jött hozzám valaki. A pulzusom még mindig abnormálisán magasra ugrott, de erre már ráfoghattam, hogy majdnem normális reakció. Tényleg könnyebb lett. És plusz ajándékként

idővel majdnem teljesen megszűntek a furcsa esetek is. Nem volt több megmagyarázhatatlan fájdalom, rossz előérzet, látomás vagy jövőbe, esetleg múltba pillantás. Igaz, különösen ügyeltem rá, hogy távol tartsam magam a bajtól. Egyszerűen elkerültem minden felesleges érintést. Az eddigi tapasztalatok alapján csak problémát okozott.

Ha közel jöttek hozzám, hátraléptem. Ha a buszon vagy a metrón nem találtam helyet, inkább megvártam a következőt. Theoval viszont bajban voltam, mert ő szeretett megérinteni. Amikor beszélgettünk, gyakran kisimította a hajamat az arcomból, vagy megfogta a karom, amíg kinyitotta előttem az ajtót. Néha meg is ölelt. Ilyekor borzalmas képek kúsztak a szemem elé. Gyilkosságok, elkékült csecsemők, megerőszakolt nők. Minden előjött, amivel a munkája során találkozott. De összeszorítottam a számat, és elnyomtam a látványt. Az életemből kizártam minden gyengéd vagy személyes érintést, ezért ezek a pillanatok vele szörnyűségük ellenére is értékessé váltak. Egyre többször remegett meg a gyomrom, amikor átölelt. Éreztem azt a titkos szerelmet, amely minden együtt töltött napunkkal tovább nőtt benne. Már számomra is sokkal többet jelentett. Kezdtem megszeretni őt. De még mindig nem voltam szerelmes. Pedig te jó ég, mennyire vártam az érzésre! Minden éjszaka után, amelyet álmomban az ismeretlen férfi karjában töltöttem, próbáltam elhitetni magammal, hogy ezek az álmok a Theo iránt érzett vágyból fakadnak. Próbáltam az ő arcát ráilleszteni az ismeretlenére, de sosem lett tökéletes a kép, valahol mindig elcsúszott.

Eszményi lakótárs vált belőle. Tudta, hogy mikor akarok egyedül lenni, mikor nincs kedvem beszélni sem. Ilyenkor békén hagyott, míg magamtól osontam mellé a kanapéra beszélgetni vagy tévét nézni. Élvezettel olvasott fel nekem egy-egy szerinte felháborító hírt az újságból, majd addig piszkált, amíg elmondtam róla a véleményemet. Jókat vitatkoztunk, majd vicces történeteket mesélt a járőrként eltöltött éveiről. Sokkal jobban érezte magát, amíg egy volt a társai közül. Zavarta, hogy már másként néznek rá a pénze miatt.

- A legtöbben azt hiszik, csak szórakozásból dolgozom. Hogy eltöltsem valamivel a napomat. Pedig imádom a munkám. Kölyökkorom óta vágytam rá, hogy üldözzem a rosszfiúkat, és jobbá tegyem a világot. Egy fecske is elhozhatja a nyarat. Ezt mondogatta mindig a nagyapám. Amikor először hallottam tőle, megfogadtam, hogy ha felnövök, én leszek az a fecske.

Az ehhez hasonló pillanatokban jól fel akartam pofozni magam. Mostanra már halálosan szerelmesnek kellene lennem belé. Valami komoly baj lehetett a fejemben.

Jelentkeztem pár álláshirdetésre, de mivel semmilyen igazolható képzettséget sem tudtam felmutatni, leginkább pincérnek vagy mosogatónak feleltem meg. Ezekkel nem is volt bajom, de Theoból kihozták a hatalmaskodó macsót. Megtiltotta, hogy tizenkét órás műszakot vállaljak abban a kínai étteremben, ahová felvettek. Akkor éltük át az első komoly veszekedésünket, ami után két napig nem beszéltünk egymással. Harmadik nap beállított egy csokor vörös

rózsával és egy malomkerék méretű pizzával. Bocsánatot kért, és megígérte, hogy többé nem szól bele az életembe. Látszott rajta, hogy nehezen csikarta ki magából a szavakat.

- Megnyugodhatsz, ősember. Felmondtam. Dr. Eastman hívott a kórházból. Van egy kisegítő nővéri pozíció a gyermekpszichiátrián. Azt mondta, jövő héten kezdhetek.

Fülig szaladt a szája. Megpróbáltam kihalászni egy szelet pizzát a dobozból, de ő elkapott és megpörgetett a levegőben. Theo azért örült, mert a munka a kórházban volt, ahol tökéletes biztonságban és felügyelet alatt lehettem, én pedig azért, mert így mindennap láthattam a barátaimat és Mirandát. Hiába a heti egy látogatás, nagyon hiányoztak.

Egy kissé tartottam tőle, hogy a kórház majd újra visszavet a gyógyulásban, de nem is tévedhettem volna nagyobbat. Minden eltelt nappal vártam a szorongást, a bizonytalanságot, a vágyat, hogy meghátráljak, amiért újra ezek között a falak között töltöm a napjaimat. De Miranda és a többiek jelenléte segített. Keveset tudtam velük lenni, de ez a kevés is rengeteget jelentett mindegyikünknek.

Közeledett a nyár vége, és én napi nyolc órában ágytálakat mostam, összeszedtem és mosodába hordtam a szennyes ágyneműt, kórlapokat rendszereztem, valamint legalább egy hektoliternyi kávét főztem, hogy mindig legyen az orvosi pihenőben. A próbaidőm végére a kávé gondolatára is majdnem lehánytam a főnővért. De kitartottam. Segíteni akartam. Valami fontosat tenni. Érezni, hogy végre élek és lélegzem. Sosem gondoltam, hogy ezt pont a kórházban tapasztalom meg. A szüneteimben elugrottam Bobbyhoz és a többiekhez. Bobby öleléssel és puszikkal várt. Minden alkalomra tartogatott egy olyan történetet, amelyet hallanom kellett, és egy olyan rajzot, amelyet feltétlenül meg kellett néznem. Úgy éreztem, az ő közelében képes vagyok lerakni a súly egy részét, amely állandóan nyomta a mellkasomat.

Két hét múlva már beosztottak az első éjszakás műszakomba. Az első éjszaka annyi volt a dolgom, hogy ellenőrzésképp óránként végigjárom az összes gyerek kórtermét, és az utasítás szerint, ha bármi szokatlant tapasztalok, szólnom kell az ügyeletes orvosnak. Mindezt egy háromhetes gyorstalpalóval a hátam mögött, amely alatt megtanították az alapokat. A műszak kezdete előtt egy órával már remegtem az idegességtől. Mi lesz, ha az egyik gyerek rosszul lesz, és én nem vagyok elég gyors? Vagy ha az egyik leesik az ágyból, és eltöri a lábát? Mi lesz, ha mindegyik leesik az ágyból? Ha áramszünet lesz, vagy szökőár?

A főnővér megnyugtatónak szánt mosollyal nézett rám, biztosított, hogy az összes gyerek állapota stabil, aztán egyszerűen hazament.

Nincs ebben a nőben semmi felelősségérzet, hogy egy idegroncsra hagyja a helyet!

Leoltották az összes felesleges világítást, csak a folyosó elején, végén és közepén maradt égve egy-egy lámpa. Beültem a nővérpult mögé, és olvasni próbáltam, de minden neszre megfeszült a hátam, és azon kaptam magam, hogy a könyv helyett az üres folyosót és a csukott ajtókat figyelem. Néhány gyereknél

nyitva maradt az ajtó, ők féltek a sötétben. A benti kislámpákból kiszűrődő fény elmosódott fénypocsolyákat vetett a sötét linóleumra. Néma csend volt.

Negyedórányi izgatott nyújtózkodás után végképp nem bírtam tovább, így elindultam az ellenőrző körútra. Az ajtókat nevetségesen lassan nyitottam ki, összerezzentem minden nyikorgásra. Az első szoba előtt lerúgtam a cipőmet, mert nyüszítő hangot adott ki a padlón. Odabent egy pillanat alatt elfelejtettem mindent, amit korábban tanultam. Az agyamat üres lapnak éreztem, amelyről kiradíroztak minden információt. Majdnem elnevettem magam, amikor felfogtam, hogy ez mennyire igaz. Lehunytam a szemem, és vettem néhány mély lélegzetet. Imádkoztam, hogy szegény gyerek ne ébredjen fel, mert itt találna a sötétben egy fújtató idiótát. Biztos halálra rémülne. Lassan kezdtek visszatérni a tanultak.

Megigazítottam a takarót, és megnéztem a gyerek kórlapját, mert korábban még nem láttam az osztályon. A papír szerint három napja panaszkodik heves fejfájásra, de eddig nem találták meg az okát. Benny Bright összegömbölyödve, nyitott szájjal aludt. A haját a jobb oldalon kicsit elfeküdte, most elcsúszott tarajként koronázta meg a fülét. Óvatosan lesimítottam. Mint a sima szatén, gondoltam mosolyogva. Bőre meleget árasztott. A tenyerem az arcán járt, amikor észbe kaptam, de akkor már elkéstem. Benny vérzett. Lassan, de folyamatosan szivárgott a vér az agyából egy nagyon rossz helyre. Pókhálószerű, gyenge ereket láttam égővörösen lüktetni. Néhánynak a végén zsákszerű képződmények voltak, amelyek minden másodperccel jobban megteltek vérrel.

Hátraléptem, bőröm kellemetlenül bizsergett. Pedig olyan jól ment minden. Ismét elszúrtam. Megbotlottam a mögöttem lévő székben, amely jó nagy robajjal borult fel. Benny arca megrándult, kinyitotta a szemét. Egy szót sem szólt, csak nézett rám, miközben próbáltam feltápászkodni. A homlokát ráncolta, mintha abban a pillanatban jönne rá valamire.

- Fáj a fejem. - Sírásra görbült a szája. Behúzta a fejét a takaró alá, de amikor még lejjebb akart csúszni, felzokogott, és a tarkójához kapott. Visszaléptem az ágyához, majd óvatosan a vállára tettem a kezem.
- Minden rendben lesz, Benny. Csak tarts ki, és hamarosan elmúlik a fájdalom.

Kirohantam a szobából, egyenesen az orvosi pihenőbe. Rácsaptam a villanykapcsolóra, mire azonnal éles, fehér fény világította meg a szobát. A kanapén fekvő rezidens mélyen aludt, de cseppet sem sajnáltam, amikor erősen megráztam a vállát.

- Dr. Mendez, kérem, fel kell kelnie! - A hangom hisztérikusan csengett. Becsületére legyen mondva, a nő alig két másodperc alatt magához tért, és éberen nézett rám.
- Mi történt? - Felidéztem azt a pár mondatot, amit az agyi aneurizmáról olvastam. - Benny Bright erős fejfájásra panaszkodik.
- Jesszusom, ezért keltett fel? - zsémbelt. Bőre meggyűrődött a párnától. -

Napok óta fáj neki, de nincs baja, teljes kivizsgáláson esett át. - Az órájára nézett. - Már megkapta az esti fájdalomcsillapító adagját. Hatni fog nemsokára. - Letette a fejét. Tennem kellett valamit, mielőtt újra elalszik.

- Nagyon sápadt, és hányingerre meg tarkómerevségre is panaszkodott.
- Tényleg? Felsorolta magának az aneurizma összes tünetét? - Úgy mosolygott rajtam, ahogy egy buta kisgyereken szokás, mire bedühödtem. Megragadtam a karját, minden erőmet belevittem a szorításba.
- Csak vizsgálja meg! - ordítottam vele.
- Te jó ég, rendben van! - Távolabb húzódott tőlem, felkelt az ágyból, és belebújt a cipőjébe. - Lassan minden jöttment nővér orvosnak képzeli magát - morogta bosszúsan, amíg összekötötte a haját.

Mögötte toporogtam, hogy sürgessem. Amint beértünk a szobába, már tudtam, hogy baj van. Benny abbahagyta a sírást. Úgy feküdt, mintha csak aludna, de már nem lélegzett.

A doktornő mozdulatai kapkodókká váltak, miközben különböző utasításokat vakkantott oda nekem. Gyűlöltem, hogy gondolkodnom kellett, mielőtt végre tudtam hajtani őket. Hamarosan a sürgősségiről jöttek át az emberek, és ellepték a szobát. Pár percen belül már a küszöbre szorultam, de próbáltam elkapni egy szófoszlányt vagy mondattöredéket, amely arról szól, hogy Benny jobban van és túl fogja élni.

Egyre nagyobb lett bent a káosz. Egy aprócska kéz fészkelte be magát a tenyerembe. Áradatként öntött el a szeretet és a szokatlan gyengeség. Édes nyomás növekedett a mellkasomban. Lepillantottam Mirandára. A szeme körül megfeszült a bőr, úgy nézte a bent tényked orvosokat, mintha kényszeríteni akarná őket valamire. Talán arra, hogy gyógyítsák meg Benny-t.

- Rendbe jön. Jól lesz. - Úgy hangzott, mintha saját magamat hitegetném. Miranda kihúzta a kezét az enyémből, majd egyetlen szó nélkül visszament a szobájába. Halkan becsukta az ajtót. Lehunytam a szemem, a falig hátráltam. A külvilág elcsendesedett. Még hallottam, amint kitolják Benny ágyát, hogy elvigyék a műtőbe, de utána egy buborékba kerültem. Láttam mindent, de hangok nem jutottak el hozzám. Kinyitottam a következő kórterem ajtaját, a tenyeremen nem éreztem a fém hidegét. A mozdulatok, amelyekkel ellenőriztem a gyerekek állapotát, begyakoroltnak tűntek, mégis olyan idegennek éreztem az egészet. Mintha nem is én lennék.

Mire végeztem, újra elcsendesedett a folyosó. Benéztem Mirandához. A hátán feküdt, és a plafont bámulta. Leültem az ágya szélére, hideg kezére tettem a sajátomat, és megvártam, hogy mellém fészkelődjön. A haját simogattam, míg elaludt, utána kimentem a szobából.

Visszaültem a nővérpult mögé. Remegett a kezem, még akkor is, amikor leszorítottam, hogy megnyugodjak. Hogy lehetek képes erre? Minden alkalommal egyre könnyebben ment, ami rohadtul megijesztett.

- Dr. Mendez, hogy van Benny? - A nő gyors léptekkel haladt el a pult előtt. Felpattantam, és utána szaladtam.

- Még a műtőben van, de úgy tűnik, rendbe jön. Megrepedt néhány hajszálér az agyában, ez okozta az aneurizmát, de sikerült idejében elállítani a vérzést. Az agysebészünk érti a dolgát, ne aggódjon.

Egy hang sem jött ki a torkomon, ezért csak megkönnyebbülten mosolyogtam, és megfordultam, hogy visszamenjek a helyemre. Megfogta a karomat.

Meghalhatott volna. Az én hibám lett volna. Csak ezek jártak a fejében már órák óta.

- Silver, ugye? Hálás vagyok a gyors reakciójáért és a segítségéért. - Megdörzsölte a szemét. Arra a rengeteg időre gondolt, amit éveken keresztül tanulással töltött. Az apja büszke tekintetére. Az álmaira. Ezek mind semmivé foszlanak, ha az ő ügyelete alatt, az ő gondatlansága miatt meghal az a kisfiú. - Örülök, hogy nem történt nagyobb baj.

- Megmentette. Elnézést, de most vissza kell mennem. - Eltávolodtam a kezétől, és megfordultam. Még hallottam, ahogy halkan maga elé motyog.

- Jó, addig én megnézem a többi gyereket - mondta, és ugyanolyan halkan, ahogy én tettem negyedórával azelőtt, bement az első kórterembe.

Liza Mendez ezután már egészen máshogy nézett rám. Észrevettem, hogy a műszakom alatt gyakran figyeli, mit csinálok. Amikor beszéltem valakivel, sokszor tett úgy, mintha a közelben lenne dolga. Ha ellenőriztem az egyik gyerek állapotát, megállt az ajtóban, onnan figyelt mosolyogva. Sosem kérdeztem rá, hogy miért csinálja. Tudtam, és elfogadtam. Dr. Mendez világéletében analizáló elmének tartotta magát. Életének minden fontos történését apró darabokra bontotta, és alaposan megvizsgálta. Így tett azzal az estével is.

Dr. Eastman a soron következő beszélgetésünk alatt megemlítette, hogy a doktornő kérdezte őt rólam.

- És mit mondott neki?

- Természetesen az igazat, Silver. Hogy ön egy rendkívül okos és szorgalmas ifjú hölgy, akinek feltehetően nehéz élete lehetett, de csodálatosan bánik az emberekkel. Főleg a gyerekekkel. Ezért ajánlottam önt a munkára.

- Köszönöm.

- Felesleges. Az igazságért nem jár köszönet.

- A protekcióért annál inkább.

- Mindig is szerettem a humorát - kacagott. - És hogy van a mi Clark nyomozónk? Rendületlenül üldözi a bűnt? Foglalkozik eleget magácskával?

- Ne kezdje már ön is, kérem! Theoval csak barátok vagyunk. Segít a saját lábamra állnom.

- Ez teljes mértékben az önök dolga. Nekem mindössze részem lehetett abban a szerencsében, hogy figyelhettem ennek a barátságnak a kialakulását. Örülök, hogy jól megvannak. De annak még jobban örülnék, ha tudnám, hogy társra talált, Silver. Egy olyan emberre, aki vigyáz önre. Öregségemre már csak ilyen szentimentális lettem.

- Tudom, hogy minden, ami eddig kiderült a múltamról, okot ad rá, de nem

kell engem féltenie, dr. Eastman. Úgy érzem, tudok magamra vigyázni. Minden nappal erősebbnek érzem magam. Ebben hatalmas része van Theonak is, de azt hiszem, ez inkább belőlem fakad. Végre a sajátomnak érzem az életem, és ez számomra nagyon jó dolog.

- Ennyit akartam tudni - sóhajtott elégedetten. - Úgy vélem, rendkívül jól halad. Hosszú idő óta ön a legsikeresebb páciensem.
- Úgy érti, nem kell többé kezelésre járnom?
- Szép próbálkozás, de azt azért nem hagyhatjuk abba. Maradunk a heti egy kezelésnél.
- És a gyógyszerek? Az antidepresszáns és a nyugtatok?
- Fokozatosan abbahagyhatja majd azokat is. Egyelőre csökkentjük az adagot az eddigi felére, majd egy hónap múlva ezt is felülvizsgáljuk. Konzultáltam már több kollégámmal az amnéziájáról, de mindegyikünk arra jutott, hogy azt már nem fizikai probléma okozza. Egyetértettek a lelki blokk teóriámmal. Ha készen áll rá, hogy szembenézzen az átélt eseményekkel, valószínűleg vissza fognak térni az emlékei.

Ezt inkább fenyegetésnek, mint jó hírnek éreztem.

Dr. Mendez a következő éjjeli műszakkezdéskor két hatalmas pohár kávéval állított be. Az egyiket letette elém, köszönésképpen biccentett, majd ment vizitelni. Pár perc múlva hallottam, ahogy a nevemet kiáltja. Onnantól fogva ragaszkodott hozzá, hogy ott legyek a vizitjein. Mielőtt befejeződött egy beteg vizsgálata, rám nézett, felvonta a szemöldökét és mosolygott. Mintha várna valamire. Általában akkor lettem zavaromban teljesen vörös, és kezdtem el a halványrózsaszín köpenyem zsebében kutatni valami fogódzó után.

- Mondja, Silver, érdekli önt a gyógyítás? - Hajnali fél kettő körül járt, amikor odajött hozzám, és leült a mellettem lévő székre. Épp azt az anatómiakönyvet olvastam, amelyet az egyik rezidens hagyott ott a pihenőben. Visszaigazítottam államat a tenyeremre, ahonnan leesett, és próbáltam éberebbnek látszani, mint amilyen voltam. A kávé nálam az ellenkező hatást fejtette ki.
- Igen, persze. - Megköszörültem a torkom. - Miért kérdezi, dr. Mendez?
- Szólíts Lizának, jó? Pár évvel lehetek csak idősebb nálad.
- Rendben, Liza.
- Tudod, amikor itt megkezdtem az első rezidens évemet, gyűlöltem az egészet. Képtelen voltam felidézni, miért engedtem, hogy az apám rávegyen erre. Még mindig szédültem a vér látványától is - isten tudja, hogy sikerült lediplomáznom -, és egyszerűen úgy éreztem, hogy szakmailag sosem fogok megfelelni. - Elővett a zsebéből egy vékony hajgumit, és elkezdte befonni a haját. Olyan szorosra fonta, hogy a hajvonala körüli bőr megfeszült. Majdnem odanyúltam, hogy leállítsam, de inkább mégsem tettem. - Igazából, a napjaim többségében még mindig küzdők ezzel, de pár hónapja elhatároztam, hogy felveszem a harcot. Nem hagyom, hogy a saját- középszerűségem legyőzzön. Az apám ekkortájt ment nyugdíjba. Azt mondtam neki, ne aggódjon, mert én majd

gondoskodom róla.

- Ez kedves tőled, de biztosan nem várja el. - Előredőltem a székben, így jobban ráláttam a folyosóra.

- Viccelsz? Halálosan megsértődött, de elmenőben még a kezembe nyomott egy tízdollárost, hogy ne felejtsek el reggelit venni. Szegény papus sosem járt még az itteni Starbucksban. De a lényegre visszatérve, ahogy teltek a napok, azt vettem észre, hogy kezdem megszeretni ezt az életet. Aggódom a betegekért, amikor nem vagyok itt, és otthon is gyakran órákig olvasom a legújabb publikációkat. Minden nap valami újat tanulok.

- Bocsáss meg, de nem értem, hogy miért mondod ezt el nekem.

- Azért, mert látom rajtad a tenni akarást. Szabadidődben állandóan orvosi könyveket bújsz, pedig kisegítő nővér vagy, ha jól tudom. Nagyon jól bánsz a gyerekekkel és bámulatosan jó megérzéseid vannak. Az az eset Bennyvel... Még mindig kiver a víz, ha arra gondolok, mi lett volna, ha egy másik nővér van vele. Valószínűleg megnézi a kórlapját, és legyint a kissrác fejfájására. Lehetséges, hogy ad még egy fájdalomcsillapítót, de semmiképpen sem rángat ki az ágyból, és ordítozik velem, hogy vizsgáljam meg a gyereket, mert megrepedt egy ér az agyában.

- Ha jól emlékszem, ezt egy szóval sem mondtam.

- Valóban nem. De ha jól emlékszem, felsoroltad az összes nagykönyv szerinti tünetet.

- Olvastam róla, az igaz.

- Épp erről beszélek. Olvastál róla, de utána fel tudtad ismerni azt a való életben is. Mindezt minimális tudással a hátad mögött. Tudok a múltadról.

- Honnan? - lepődtem meg. Dr. Eastman nem mondhatott neki semmit. - Korábban sosem láttalak az osztályon.

- Általában a sebészeten vagyok, múltkor csak beugrottam az itteni ügyeletes helyett, és néhányszor helyettesítek is. De ez egy kórház, pletyka szempontjából pontosan úgy funkcionál, mint egy kisváros. Az öngyilkos lány, aki a gyógyulása után visszajön segíteni. Te vagy az évtized sikertörténete itt - vigyorgott lelkesen.

- Még mindig nem tiszta előttem, hogy mit is akarsz tulajdonképpen.

- Segíteni. Hogy az lehess, akinek lenned kell.

- Orvos? - rökönyödtem meg. - Arra sem emlékszem, hogy érettségiztem-e.

- Ugyan, aprócska, lényegtelen részletkérdés. - Felcsillant a szeme, úgy folytatta. Papírokat vett elő a nála lévő dossziéból. Az elsőn egy esti iskola tanrendje állt. Másfél hónap alatt le lehetett érettségizni vele. A második kupacban a Columbia orvosi képzésének teljes programját gyűjtötte össze, beleértve a lehetséges ösztöndíjakat is. Már egy héten belül elkezdhetném a felkészülést az érettségire. Szédítő, felemelő érzés volt, mintha egyetlen pillanat alatt értelmet kapna minden. Alig tudtam letörölni a mosolyt az arcomról. Korábban fel sem merült bennem, hogy képes lehetek rá. Persze eszembe jutott

már. Amikor nap, mint nap szembesültem azzal, hogy többórás vizsgálatok helyett többnyire egyetlen érintésből sikerül megállapítanom a bajt, eljátszadoztam a gondolattal, hogy milyen lenne orvosként az életem. Sokkal több emberen segíthetnék, és sokkal gyorsabban. De annyira elérhetetlennek és távolinak látszott, hogy úgy gondoltam, nem éri meg az időt. Liza Mendez azonban másként gondolta.

- Akkor megpróbálod, Silver? Mert ha belevágsz, segíteni fogok. Ezt megígérhetem.
- Miért akarsz nekem ennyire segíteni?
- Mert tudom, milyen az, ha valami nehezen megy. Ha nagyon szeretnéd csinálni, de nem látod, hogyan fogj hozzá. Engem segítettek a szüleim, mégis sokáig küszködtem. Először azért, mert azt hittem, ez nem az én jövőm, utána pedig azért, mert nem voltam elég jó. Tudom, érzem, hogy neked menni fog, ha belevágsz. Szeretném megkönnyíteni az utadat. Mit mondasz?
- Meg akarom próbálni. És hálás vagyok a segítségedért. - A keze után nyúltam, de idejében észbe kaptam, és visszahúztam. Liza azonban nem habozott, a két keze közé vette az enyémet, és erősen megszorította.
- Annyira örülök! Majd meglátod, hogy élvezni fogod!

A folyosó végén lévő raktárba húzta be először, két emelettel lejjebb, a plasztikai sebészeten. Lefogta a kezét, amikor fel akarta kapcsolni a villanyt. Liza mélyen felnevetett, és erős csókot nyomottá férfi nyakára. Kicsit meg is harapta, mert már olyan régóta vágyott rá. Sietősen vetkőztették le egymást, de mindkettőjükön rajta maradt a köpeny. A sötétben már-már romantikussá vált a pillanat, amikor a bőrük egymáshoz ért. Liza hosszú ideje most először értékelte tökéletesnek a napját. A legjobb pasi a kórházban, gondolta elégedetten.

Iszonyú zavarba jöttem, ezért gyorsan elhúztam a kezem az övétől. Annyira semmiképp sem akartam jóban lenni vele, hogy át is éljem a vad, doktor bácsis kalandját, amelyet minden kedden és csütörtökön a takarítószeres raktárban zavar le dr. Szereti Ha Harapdáljákkal.

- Elnézést, dr. Mendez, lenne egy perce? Az egyik beteg műtétjénél rezidensre lenne szükségem.

A hangra lebénultam. A székben hátradőlve felfelé pillantottam a pult mögött álló orvosra. Bár Lizát szólította meg, egyenesen rám nézett. Mintha agyamban egy iszonyatos erejű sziréna kapcsolt volna be, egész testemen libabőr futott végig. Megszédültem, összeszorult a gyomrom, keserűséget éreztem a torkomban. Mélyet lélegeztem, de a tekintetemet még mindig nem tudtam levenni róla. Ő dr. Harapdálós, vele szórakozott Liza a raktárban hetente kétszer. Abban a röpke pillanatban, amikor Liza megérintette a kezemet, láttam őket, de a férfi, aki csókolta, végig sötétségben maradt. Egyetlen felismerhető hangot sem adott ki. Mordulások, nyögések, azok voltak, de egyetlen szó sem. Én mégis biztosan tudtam, hogy most ő áll előttem.

Lábam megmozdult, de nem éreztem vele a padlót. Egyre nehezebben lélegeztem, kezdtem pánikba esni. Mindebből Liza semmit sem vett észre.

Felpattant, szexisnek szánt mozdulattal kihúzta a gumit a hajából, és enyhén felborzolta a sörényét.

- Kettő is. - Beharapta szája szélét, és félig leeresztett pillái alól nézett az orvosra. - Mindjárt visszajövök, Silver - szólt oda nekem, majd csatlakozott a férfihoz, aki távozóban még visszanézett rám. Mosolygott. Erős fájdalom vágott a halántékomba. A gyomromat szennyes rongycsomónak éreztem. Liza és a férfi eltűntek, becsukódott utánuk a lépcsőház ajtaja. Mindkét kezemet a gyomromra szorítottam, és előredőltem. Amikor valamelyest csökkent a fájdalom, felkaptam az előttem lévő vizesüveget, és nagyot kortyoltam belőle. A hideg víz segített. Felálltam, és a hátam mögötti radiátort a maximumra csavartam. Nekidőltem, de a lábam nem akart megtartani, ezért lecsúsztam a földre. Reszkettem.

A férfi tekintete borított ki. Fizikailag is rosszul lettem tőle, de ott volt még valami plusz is. A rettegés, a pánik. Utoljára akkor tapasztaltam ezeket, amikor rosszul lettem a kórház főbejáratánál, majd később a parkban. Azt ugyanilyennek éreztem. Lehet, hogy miatta van? Hogy lehetnék egy ismeretlen ember jelenlététől rosszul? Hiszen meg sem érintettem.

Múltak a percek, lassan kezdtem fellélegezni. Benéztem Bobby-hoz, aki mélyen aludt. Letöröltem a szája sarkából kicsordult nyálat, megsimogattam összeborzolódott haját, majd átmentem Mirandához.

Megszegve minden szabályt, lefeküdtem mellé. Vigyázva érintettem meg aprócska, meleg tenyerét. Beborítottam az enyémmel, majd halkan elsuttogtam neki, hogy mindig vigyázni fogok rá.

Először csak színeket láttam. Napsütést, az ég kékjét, amelyet egy kicsi, piros folt tört meg. Egy sárkányrepülő. Friss, tiszta levegő. Boldogság. Ismerős nevetés, melegség. Finom puszik. Anyu puszija. Nevetésből nyögés, majd sikoly lett. A piros folt már nem volt kicsi, egyre növekedett és beborította az eget. Mennydörgés. Piros esőcseppek. Melegek, annyira melegek.

- *Maradj mozdulatlan, életem!*

Anyu! Anyu, ne menj el!

Miranda a nyakamhoz bújva zokogott. Vállam nedves lett a könnyeitől. Marokra fogta a köpenyemet, úgy szorított magához. Szavak nélkül viszonoztam az ölelését. Szerettem volna, ha tudja, biztonságban van. Hogy többé senki sem bánthatja. De Miranda most egy egészen más helyre húzódott, a szavak semmit sem számítottak neki.

Addig simogattam a haját, amíg a légzése újra egyenletessé vált, és mély, álomtalan álomba merült. Lassan kibontakoztam a karjából, visszahúztam rá a lecsúszott takarót, majd kimentem. Nekidőltem az ajtónak. Óvatosan körülnéztem, de senki sem állt a nővérpultnál. Ennek ellenére nem mentem vissza. Újra megnéztem minden beteget, és ezúttal minden tétovázás nélkül érintettem meg őket. Úgy éreztem, nekem van szükségem rá. Hogy csak így lehetek biztos a dolgomban. Eleinte korántsem volt kellemes. Hullámként csaptak át rajtam az érzések, képek és gondolatok, amelyekből ki kellett szűrnöm a fontos részleteket. Folyamatosan fájt a fejem, és észrevettem, hogy túl

sokszor nem tudom felidézni, hogy mit csináltam pár perccel korábban, de ha találtam valamit, az minden szenvedést megért.

Egy idősebb lány, Daisy szobája maradt utolsónak. Gyakran hánykolódott álmában, depressziós tünetekkel hozták be, a combja hátoldalán rendezett sorokban aprócska vágásokat találtak. Rémálmai voltak arról, hogy sötétség veszi körül, majd lassan elnyeli. Megfogtam a kezét, leültem mellé, és igyekeztem legyűrni a rettegést, amely átszivárgóit belém. Arra a napra gondoltam, amikor először ébredtem Theo lakásában. Ahogy a szobám ablakán besütött a nap, újra éreztem a bőrömön a meleget, és amikor kinyitottam a szemem, már tudtam, hogy a fény sosem tűnt el teljesen. Akár a levegő, körbevesz. Beburkol. Daisy légzése megnyugodott. Szusszantott egyet, a másik oldalára fordult, miközben keze kicsúszott az enyémből.

Liza aznap még jó pár óráig nem került elő. Amikor felbukkant, már hajnalodott, a szeme homályosan csillogott, a nyakán pedig egy jókora folt mutatta, hogy egyáltalán nem munkával foglalkozott. Egy kis szakadást láttam a felsője V-kivágásánál. Az erőszak egy apró, de annál kézzelfoghatóbb jele. Liza mégis elégedettnek tűnt. Akár egy jóllakott macska, akinek még csöpög a tejszín a bajszáról.

- Sajnálom, hogy így eltűntem, fogalmam sincs, mi ütött belém. - Kábultan rázta a fejét, mintha tényleg nem értené önmagát. - Nem szólt a csipogóm, úgyhogy gondolom, kézben tartottad a dolgokat.
- Igyekeztem. - Épp nyakig merültem a másnap reggeli kartonok frissítésében.
- Azt hiszem, beadok magamnak intravénásán egy kávét. Neked hozzak valamit?
- Köszönöm, semmit - mosolyogtam rá. - Jól vagy? Fáradtnak látszol.
- Ez a pasi kikészít. - Suttogóra fogta, mert már egyre több ember járt a folyosón. - Úgy lestrapál, mint egy több órás kemény edzés, de sosem tudok neki nemet mondani. Van benne valami, aminek lehetetlen ellenállni.

Igyekeztem mosolyt erőltetni az arcomra, de gyomrom megint csomóba ugrott. Liza elment, és én pár óra múlva végre hazamehettem. A hátsó ajtót használtam, mert az ottani parkolótól sokkal kevesebbet kellett gyalogolni a metróig.

Amint kiléptem a liftből, újra lecsapott rám a fájdalom. Mintha egy kötéllel húztak volna, elindultam oldalra. A lüktetés a fejemben duplájára erősödött, ahogy közelebb értem a parkoló sötétbe borult részéhez. Oda akartam menni. Oda kellett mennem, valamiért csábított.

Túl erős. Túl veszélyes.

Eszembe jutott Miranda keze az enyémben, az érzés, amely akkor öntött el. Sikerült megállnom. Mélyeket lélegeztem, míg lassan elnyomtam a vonzást. A fájdalom csökkent, majd teljesen eltűnt. Valami megmozdult a közelben. Gyorsan jött felém, de amikor ajtócsapódást hallottam a hátam mögött, elvesztette kontúrját, és újra beleolvadt a sötétbe.

Theo pár méterre, az autójának dőlve várt rám.

- A hintó előállt, hölgyem! - Mélyen meghajolt, miközben kinyitotta nekem az ajtót.
- Felkeltél korábban, hogy hazavihess?
- Á, le sem feküdtem. Egy órán át jelentést körmöltem a főnöknek az éjjeli két esetről. Azt gondoltam, megszépítem a következő napomat, és gyorsan ágyba cipellek.
- Te vagy a legjobb - sóhajtottam boldogan. Belesüppedtem az ülésbe, és már aludtam is. Úgy döntöttem, nem meséltem el neki, hogy újra jelentkezett a fájdalom, mert csak feleslegesen aggódna értem.

Félálomban Theo puszit nyomott az arcomra, de alig fogtam fel. A fáradtság legyőzött.

TEAM

12. Búcsú

HŰVÖS LEVEGŐ SZÖKIK BE A NYAKAMNÁL. *Ő, mintha érezné, hogy hol fázom, begombol még egy gombot a kabátomon. Elég csak ránéznem, és kimelegszem. Már az övé vagyok, és ő úgy is néz rám, mintha a része lennék. Mintha a részem lenne. Többen állnak körülöttünk, ezért csak rövid csókot nyom a számra. Összezárt ajkak, csillapító ölelés, és már vége is. El kell mennem tőle, de egyetlen lépést sem teszek. Nézem az arcát, erőlködöm, hogy végre meglássam a vonásait, de még mindig olyan, mintha tejüvegen keresztül látnám. Valaki elhúz a közeléből, de ő megfogja a kezem és visszarántott.*

- *Francba is, le van ejtve!*

Karjába esem, megszorítja a derekam és végigsimít a nyakamon. Fel-szabadultan, hosszan csókol, felforrósítja bőrömet. Széles tenyerét alig érzem a vastag kabáton keresztül. Átkozott hideg! Elképzelem, ahogy a keze csupasz bőrömre simul.

- *Gyere vissza hozzám hamar! - kérlel, aztán csillagokká robban az alakja. A részecskék halványan fénylenek, mint a ködszitálás gyenge napsütésben.*

Könnyekkel ébredtem, de ezúttal vágyat is éreztem. Percekig szorítottam a nyakam oldalát, és azon tűnődtem, hogyan érezhetek vonzalmat egy olyan ember iránt, akit nem ismerek. Az arcát sem láttam még. Ha egy álomkép után vágyakozom, akár már most vissza is cuccolhatnék a pszichiátriára.

Este nyolckor kezdődött a műszakom, de még alig múlt el dél. Kora őszhöz képest melegen sütött a nap. Választhattam. Vagy ágyban maradok, és a nyugtalanító álmaimról agyalok órákon át, vagy megpróbálom széppé tenni a maradék időt. Elintéztem egy telefont, és izgatottan öltöztem fel, mert minden sínen volt. Leszaladtam a boltba, összevásároltam egy csomó egészségtelen, de nagyon finom dolgot, bepakoltam egy fedeles kosárba, és visszamentem a kórházba. A főnővér felháborodva nézett rám, amikor bejelentettem, hogy mit szeretnék csinálni.

- Dr. Eastman engedélyezte - védekeztem.
- De megfázhat, Ms. Smith!
- Viszünk pokrócokat, de nézzen ki! Még süt a nap. Kellemes az idő odakint. Kell neki a friss levegő. Hiszen ön is azt mondta, hogy nagyon sápadt.
- Rendben, de két órát engedélyezek. Többet nem. Világos, Silver?
- Teljesen. És köszönöm! - kiáltottam még oda neki, de gondolatban már méterekkel előrébb jártam.

Miranda az ablak előtti széken ült. Lábán rajzfüzetet egyensúlyozott, a kintről bevilágító napsugarak lángba borították a haját és meseivé tették a vonásait. Olyan volt, mint egy aprócska tündér.

- Szia, kicsi!

Ceruzája megállt egy pillanatra, de nem nézett fel, csak halvány mosollyal

jelezte, hogy észrevett.

- Arra gondoltam, hogy piknikezhetnénk egyet az udvaron. Hoztam egy csomó finomságot. Csokifagyit is. Senki nem fog ránk szólni, hogy árt a fogaknak.

Szó nélkül lecsusszant a székről, rajzfüzetét az ágy melletti komód fiókjába tette, majd a szekrényhez ment. Minden ruhadarabot kiterített az ágyára, gondosan lesimította őket. Korábban biztos az édesanyjától látott hasonló mozdulatokat. Megállt az ágy szélénél, de nem nyúlt a ruhákhoz. Zavartan piszkálgatta a pandás pólója kinyúlt ujját, míg végre rájöttem, mit szeretne. Gyorsan megfordultam, hogy zavartalanul át tudjon öltözni. Némi ruhasuhogás után hallottam, hogy megköszörüli a torkát, és halkan megszólalt.

- Segítenél?

Attól a vékony, óvatos hangtól úgy éreztem, megszakad a szívem. Az ágya szélén ült, és tanácstalanul nézett le a cipőjére. Láttam, hogy próbálkozott a masni megkötésével, de mindkét fűző kibomlott. Letérdeltem elé, és gyorsan bekötöttem. Zsibbadtnak éreztem az ujjaimat, mintha nem is tartoznának hozzám. Amint kiléptünk az ajtón, megfogta a kezem. Minél közelebb kerültünk az udvarhoz, annál jobban szorongott.

- Mi a baj? - Leguggoltam elé az udvarra vezető kapu előtt. Egy hajtincse beakadt a kardigánja gombjába. Selymesnek és vékonyszálúnak éreztem, amikor visszasimítottam a többihez. A karácsonyi angyalhajra emlékeztetett. Inkább egy érzés volt, mint emlék. Erős karok szorítása a hónom alatt, majd a repülés. Nevetés és finom fenyőillat.

Kiszabadítottam a tincset, majd egy ujjal végigsimítottam az arcán.

- Megsúgod nekem? - Már tudtam, hogy mi zavarja, de tőle akartam hallani.

- A többi gyerek. Muszáj játszanom velük? - A szája szélét harapdálta.

- Semmit sem kell csinálnod, amit nem akarsz. Talán bántottak a többiek?

Megrázta a fejét. Összerezzent, amikor odakintről eljutott hozzánk egy kisfiú csatakiáltása. Bújócskát játszottak.

- Kérdezgetnek. De én nem...

- Oké. - Az ujjait egymásba fűzte, úgy csavargatta. Még mindig aggódott. Átfogtam a kezét, és puszit nyomtam rá. - Ma csak az enyém vagy. És egy szót sem kell szólnod.

Szelíd mosoly tűnt fel a szája sarkában. A karomba akartam zárni. Elképzeltem a meleg súlyt a mellkasomon, és tudtam, hogy nagyon jó érzés lenne megölelni. Néha azt kívántam, Miranda bárcsak hozzám tartozna. Vigyázni akartam rá, hogy soha többé ne érhesse baj. Amikor kiértünk a hátsó udvarba, akkor tudatosodott igazán bennem, hogy mennyire hamar elröppent a nyár. Meleg, kissé szeles idő volt, a természet már köpenyt váltott. Az udvarban lévő vastag tölgyek levelei sárga és bíbor színekben tündököltek, a szélük már itt-ott elszáradt. Három kisgyerek játszott bújócskát a fák között, míg a kint lévő felnőttek lassan sétálgattak a kitaposott ösvényeken.

A hátsó udvar hatalmas és zegzugos volt, mégis azt kívántam, bár máshová tudnám vinni Mirandát, ahol senki sincs a közelünkben. Hátul, egy fa tövében telepedtünk le a bentről hozott pokrócra, a gyerekek kiáltásai itt már alig hallatszottak. Miranda illedelmesen összefonta a kezét, de egyre nagyobb szemet meresztett, ahogy pakoltam ki a kosarat.

A csokifagyi mellett graham kekszet is vittem, tölteléknek pedig mogyorókrémet és pillecukrot. Ezeken kívül mini hot dogot, amelyet frissen sütöttek, kétféle pudingot, juharszirupos palacsintát, gyümölcssalátát, valamint vaníliás és csokis tejet. Elmosolyodtam, amikor megnyalta a száját. Csak egyszer kellett megkínálnom, egy csepp félénkség sem maradt benne. Úgy evett, mint egy igazi gyerek, negyedórán belül széles csoki- és tejbajusza nőtt. Keveset beszéltem hozzá, ő pedig egy szót sem szólt, de időnként elégedetten felkuncogott, amikor felhívtam a figyelmét egy mókusra, amely a felettünk lévő ágon motozott, vagy a hangyára, amely a pokrócon hagyott kekszmorzsákat gyűjtötte be.

Amikor nekidőltem a fa törzsének, Miranda az ölembe telepedett. Együtt tanulmányoztuk a körülöttünk felbukkanó embereket, míg lassan a mellkasomra hanyatlott a feje. A légzése lelassult, és én elhűlve jöttem rá, hogy elaludt. Óvatosan rátettem a kezem a homlokára, de ezúttal semmi sem történt. Egyenletes szívverés és légzés. Egészségesen kipirult bőr.

Óvatosan megfordítottam, hogy a feje a vállamon legyen, és visszavittem a szobájába. Miután lefektettem, már értelmetlen lett volna hazamennem, így elkezdtem előbb a műszakomat.

* * *

Sokszor mondják, hogy ha az ember boldog vagy elégedett, gyorsabban megy az idő. Most először ezt a saját bőrömön is megtapasztaltam. Az ősz is elrepült, leesett az első hó, és rájöttem, hogy már kilenc hónap telt el az új életem kezdete óta. Sikerült letennem az érettségit, mellette pedig egyre több továbbképzésen vettem részt. Lizának köszönhetően teljes gőzzel a felvételire tanultam, a cél a teljes ösztöndíj volt. A kórházban dolgozó kollégáim kezdtek tisztelettel nézni rám. Nagyrészt a kivétel nélkül beigazolódó *megérzéseim* miatt, amelyekre már egyre többen támaszkodtak.

Azt nehéz lett volna megmondani, hogy kedveltek-e. Sokszor elhívtak magukkal, de egy-két alkalomtól eltekintve mindig nemet mondtam. Kedveltem őket, hiszen mind nagyon kedvesen viselkedtek, de tartottam is tőlük. A normális, egészséges emberek néha ijesztően azok tudnak lenni. Érdeklődnek, haverkodni akarnak, mindent megtudni a másikról, hogy kialakítsák a szokásos emberi kapcsolatokat. Mert ezt várta el a társadalom, így nevelték őket. Az ilyen alkalmakkor úgy éreztem, sosem fogok rájuk hasonlítani. Sosem leszek igazán normális.

Majdnem minden nap találkoztam azokkal az emberekkel, akiknek a

társaságában kényelmesen éreztem magam. Miranda, Theo, Gili, Rina, Kari, Murphy, Buster, Liza és dr. Eastman is. Ők alkották az én kis világomat, és annak ellenére, hogy már hónapok teltek el, még mindig szerettem ebben a szűk világban élni.

Mirandával egyre jobban haladtunk. A legtöbb szabad percemet vele töltöttem. Egy kimerítő délelőtt, miután megnyertünk egy rettentő kemény hógolyócsatát Theo ellen, percekig kacagott, amikor Theo elcsúszott a saját bombáiban és kilapította őket. Mindketten felkaptuk a fejünket, úgy hallgattuk ritka nevetését. Miranda ezután azt mondta Theonak, hogy „vicces vagy".

Bár őt alig egy hónapja mutattam be neki, mégis szólt hozzá. Egy részem féltékenységet érzett, de a másik ujjongott. Nem kellett volna csodálkoznom, hiszen Theo az én életemet is különlegessé tette. Nagyon sokáig vártam, hogy végre valami többet is érezzék iránta, mint barátságot. Ő annyira nyilvánvalóan többet akart, de eddig nem tudtam viszonozni. Semmiképpen sem akartam becsapni. Viszont amikor először láttam, milyen természetesen kezeli Mirandát, mennyire könnyen szót ért vele, másként kezdtem nézni rá. Mintha csak egy függönyt húztak volna el a szemem elől, végre igazán láttam őt. A kedvességét, a türelmét, a humorát, a jóságát. Kételkedni akartam benne, hogy ő tényleg ennyire jó, de a mindennapok és Miranda rácáfoltak a rossz érzéseimre.

Neki - és bíztam benne, hogy nekem is - köszönhetően Miranda már beszélt néhányszor a nővérekhez, és egy-két orvosával szintén kivételt tett. Egy órára a játszóházba is sikerült becsalnom, de leginkább az én kezemet fogta, amíg a gyerekeket nézte távolról. De semmiképp sem akartam siettetni, és az orvosa is egyetértett velem. Ő is, én is hozzászoktam, hogy Miranda állapotát velem beszéli meg. Mintha már hozzám tartozna.

Liza dr. Harapdálósát jó ideig nem láttam. Még néhányszor előfordult a korábbihoz hasonló rosszullét, de egyre könnyebben küzdöttem le, és sosem tudtam biztosan, hogy neki köze van-e hozzá. Erősebbnek és magabiztosabbnak éreztem magam. Boldogabbnak. Megszerettem az éjszakai műszakokat, ezért gyakran kértem át magam. Theo a legtöbbször értem jött, rengeteg időt töltöttünk együtt.

Éjszakánként, amikor már nem bírta a szemem a tankönyveket, csak bámultam magam elé és gondolkodtam. Múlt nélküli emberként éltem olyan képességgel és jövővel, amely rengeteg lehetőséget rejtett magában. Minden tervezés nélkül használtam a kórházban, így végre igazán segíteni tudtam.

Benny után felbukkant Krista, akiről a háziorvosa azt hitte, mentális zavarai vannak, mert gyakran beszélt magában, és furcsán viselkedett, ezért beutalta kivizsgálásra. Kiderült, hogy mindössze egy képzelt barát okozta a szokatlan viselkedést. Amikor megérintettem Krista kezét, mellbe vágott a magányossága. Egy nagy tűzfolttal született az arcán, ezért az iskolában kiközösítették. Egy alkalmas időpontban félrehívtam a szüleit, és beszéltem velük. Lelkiismeret-furdalás nélkül hazudtam, hogy a lányuk elmesélte nekem mindazt, amit megtudtam. Krista két nap múlva már hazament, és egy olyan művészeti

előkészítő suliba kezdett járni, ahol fittyet hánytak a külsejére, és istenítették a rajztehetsége miatt. Eljött meglátogatni. Cooper, a képzeletbeli barátja szeretné megköszönni, mondta szégyenlősen. És ő is.

Pár hét múlva behozták Laney-t, ezt a tizenkét éves kislányt, aki megpróbálta megölni magát. Sápadt volt, hatalmas karikákkal a szeme alatt, amelyet rövid, fekete haja még inkább kiemelt. A szeme sokkal idősebbnek mutatta. Terápián vett részt, erős gyógyszeres kezelést alkalmaztak nála, de mégsem tudták megakadályozni, hogy még kétszer megkísérelje az öngyilkosságot. A második alkalommal én találtam rá. Bezárkózott a mosdóba, és a konyhából ellopott tompa élű késsel addig nyiszálta a csuklóját, míg sikerült megsértenie az artériát.

Amíg remegő kézzel elláttam a sebét, egyfolytában magamat nyugtattam. Attól a rengeteg vértől ideges lettem. Egy emlék akart előtolakodni, de az utolsó pillanatban visszasüllyedt a homályba. Hányingerrel küzdöttem, és reméltem, csak Miranda álmaira emlékeztet az a sok vér, nem másra. Laney-t elvitték a sebészetre, hogy összevarrják a karját. Miközben lemostam a kezem, már tudtam, hogy miért ezt az utat választotta. Beszéltem az egyik női gyermek-nőgyógyásszal a gyanúmról, aki egy rövid vizsgálat után megerősítette az erőszakot. Laney apja most börtönben van. Az anyjával újratanulják a bizalom szó jelentését, miközben Laney terápiára jár. Kapott egy kölyökkutyát, aki állandóan vigyázza az álmát.

Ők voltak új életem mérföldkövei. Ezek a gyerekek rádöbbentettek, hogy nem hanyagolhatok el egy ilyen ajándékot. Ha a képességemmel még több gyereken sikerül segítenem, akkor ki kell használnom.

* * *

- Silver, kérem, bejönne az irodámba?

Dr. Eastman hangjában óvatosság bujkált. Örültem, mert végre sikerült megnyugtatnom az új kislányt, akit pár napja hoztak be. Miranda kedvenc könyvéből olvastam fel neki, a *Találd ki, hogy mennyire szeretlek*-ből.

A főnővér meglepetten nézett rám a nővérpult mögül, és intett, hogy elmehetek. Dr. Eastman irodájában eddig csak betegként jártam, de most nagyon hivatalosan csengett a hangja. Bekopogtam, majd a halk „szabad” után elfordítottam a kilincset. Odabent az egyik széken egy fiatal nő ült. Sötétvörös haja elnyelte a lámpa fényét. A doktor intett az üres szék felé, hogy üljek le. Rossz érzésem volt.

- Silver, a hölgy Jude Harrington. Ms. Harrington, bemutatom Silver Smitht. Ő az egyik legjobb nővérünk az osztályon.
- Jó napot!
- Üdv! - biccentett vissza a nő. Kedvesen mosolygott, ennek ellenére egyre rosszabbul éreztem magam.
- Ms. Harrington ügyvédje pár napja hívott fel, de ő csupán ma érkezett a városba. Mint kiderült, a hölgy Miranda Bones nagynénje.

Megrándult a karom, ezért inkább belemarkoltam a szék karfájába. Éreztem, hogy elsápadok.

- Mirandának nincsenek rokonai. - Megköszörültem a torkom, és igyekeztem megtartani a hivatalos hangszínt. Nem vehették észre, hogy kezdek szétesni.

- Miranda anyja, Julie a nővérem volt, de tizennyolc évesen elköltözött otthonról - mondta a nő. - Borzalmasan összeveszett a szüleimmel, azt mondta, nem bírja tovább otthon. Elment. A szüleim sosem bocsátották meg neki. Julie azt ígérte nekem, hogy írni fog, de egyszer sem kaptam levelet. - Felsóhajtott. - Hat hónapja meghalt az apám, majd két hónapra rá az anyám is. Miközben összepakoltam a dolgaikat, megtaláltam a leveleket, amiket Julie írt. Nagyon sokat. - Maga elé bámult, mintha egyedül lenne. A karján felgyűrte a bő pulóvert. Észrevettem, hogy borsódzik a bőre. - Megírt mindent. Hogy kapott munkát, hogy lett szerelmes a mindig borzas IT-s srácba az irodából, mindent. Az egyik borítékban esküvői meghívót találtam. A szüleimét is hívta, de ők fel sem bontották. Utána megritkultak a levelek. Az utolsó Miranda születése után pár hónappal íródott. Julie azt hitte, hogy haragszom rá, ezért többé nem írt. „Légy nagyon boldog. Mert én az vagyok." Ezt írta utoljára.

Könnyek folytak le az arcán, de a hangja egy pillanatra sem csuklott el. Ugyanúgy szorongatta a karfát, mint én.

- Felfogadtam egy nyomozót, de csak egy hónapja akadt a nyomukra. Akkor már késő volt - suttogta maga elé. - Tizennégy évesen láttam utoljára Julie-t, de tisztán emlékszem rá, hogy mennyi életöröm buzgott benne. Felkészültem rá, hogy meggyászolom, és elengedem, de akkor megtudtam, hogy van egy kislánya. Azért mesélem ezt el önnek, Ms. Smith, mert a doktor úr elmondta, hogy mióta Miranda idekerült, ön milyen sokat foglalkozott vele. Jóvá kell tennem a szüleim hibáját! Jóvá akarom tenni! - Letörölte a könnyeit. - Magamhoz szeretném venni Mirandát, de szükségem van az ön segítségére, hogy megbarátkozhassak vele. Tudom, hogy nem teljesen egészséges.

- Végignézte a halálukat - szóltam közbe. Már tudtam, hogy mi lesz a beszélgetés vége, de nem akartam elfogadni. - Időre van szüksége. Kezelésre.

- Silver arra gondol, hogy a kislányt hatalmas trauma érte. Amikor hozzánk került, teljesen bezárkózott. Rémálmok gyötörték, pánikrohamot kapott, ha valaki közeledni próbált hozzá. A kezelések sokáig semmit sem értek. Silver felbukkanásával megváltoztak a dolgok. Az ön mellett ülő hölgy elérte mára, hogy Miranda játszik a többi gyerekkel, keveset, de beszél, és sokkal többet mosolyog. Dr. Eastman levette a szemüvegét, köpenye sarkával megtisztította, miközben büszkén biccentett felém. Azt akarta, hogy jobban érezzem magam.

- Tényleg? Ezt nagyon jó hallani. - Félénken mosolygott, amitől ingerült lettem. Ez a nő, ez a teljesen idegen el akarja vinni Mirandát. Dühösen meredtem rá, mire visszafordult dr. Eastmanhez. - Gondolja, hogy egy nap teljesen rendbe jöhet?

- Úgy vélem, nagyon jó úton halad felé. Igazság szerint a következő lépés

az lett volna, hogy a jövő hónapban újra felvesszük a kapcsolatot a gyámüggyel. Mirandának most stabil családi környezetre van szüksége. Jó levegőre, szeretetre, állandóságra.

A szívem egy pillanatra megállt, majd sokkal gyorsabb ütemre váltott.

- Dr. Eastman, ezt eddig nem említette. Miranda még nincs kész erre. Nem küldheti el tő... innen.

Gondterhelten felsóhajtott, arrébb tett néhány aktát az asztalán, majd a nőre pillantott.

- Ms. Harrington, megtenné, hogy magunkra hagy néhány percre? Meg kell beszélnem Ms. Smithszel valamit.

Újra Ms. Smith voltam. A nő bólintott, és kiment. Előtte még odafordult hozzám, és a vállamra tette a kezét. Valószínűleg érezte, hogy megfeszülök, de tovább mosolygott.

- Sosem tudom megköszönni mindazt, amit az unokahúgomért tett. Még nem ismerem őt, de azóta szeretem, mióta tudok a létezéséről. Gondoskodni szeretnék róla.

Rá akartam kiáltani, hogy már van, aki gondoskodjon róla. Ehelyett bólintottam, és néma maradtam. Dr. Eastman komoly arccal szólalt meg, miután becsukódott az ajtó.

- Silver, mi sok mindenen mentünk keresztül. Végignéztem, ahogy egy összetört, bizonytalan emberből egy magabiztos, tehetséges ifjú hölggyé válik. Ahogy azt is, hogy túl közel kerül Miranda Bones-hoz. Előbbi örömmel töltött el. Utóbbi aggodalommal, mégsem tettem semmit, mert hittem, hogy mindkettejüknek jót tesz ez a kapcsolat.

- Jót tett. Pont ön mondta az imént, hogy az én érdemem is Miranda fejlődése. Ha több időt tölthetnék vele...

- Ez a több idő aggaszt engem - szakított félbe. - Már most túlságosan kötődik hozzá. Miranda édes kislány, aki önnek köszönhetően jó úton halad a normális élet felé. Most adódott egy jó lehetőség számára. Újra lehet családja.

- Semmit sem tudunk erről a nőről. Mindazok után, amin átment, nem engedheti, hogy Miranda egy idegennel éljen - suttogtam felháborodottan. Megint remegett a kezem, ezért visszaraktam a karfára. Az ujjaim már fájtak a szorítástól.

- Túlságosan belemerült ebbe az esetbe, Silver. Ms. Harrington valóban jelezte a szándékát, hogy örökbe fogadná Mirandát. Ő az egyetlen élő rokona, ezért valószínűleg megkapja a felügyeleti jogot. De természetesen előzetes vizsgálatokon esik át, és folyamatosan ellenőrizni fogják.

- Hol él?

- Kaliforniában örökölt egy szép szőlőskertet. Mutatott róla képeket is. Gyönyörű hely lenne egy gyereknek.

- Az ország másik végében van. - Ez volt az a pont, ahol kétségbeestem. Mirandára gondoltam, arra, hogy távol lesz tőlem. Nagyon-nagyon távol.

- Ez még mindössze jövőbeni terv. Ms. Harrington meg akar ismerkedni

Mirandával. Azt szeretné, ha a kislány megkedvelné őt. De Silver - előrehajolt, mélyen a szemembe nézett -, Miranda előbb-utóbb elmegy innen. Ezt muszáj elfogadnia.

Úgy mentem ki az irodából, mint akit agyonvertek. Fájt a mellkasom. El akartam bújni egy sötét helyen, hogy sajnáljam magam, de visszamentem dolgozni. A képekre gondoltam, amelyeket a doktor mutatott. Az a szőlőskert tényleg nagyon szép helynek látszott. Ideális egy gyereknek, ahogy ő is mondta. Én mit tudnék nyújtani neki? Meg tudnám tanulni, hogyan kell gondoskodni róla. Szeretném és óvnám őt egész életében. Sosem engedném, hogy megint baja essen. De Miranda nem hozzám tartozott.

Úgy csináltam végig a műszakomat, hogy a végén semmire sem emlékeztem. Mire otthon beléptem az ajtón, halálosan elfáradtam. Theo a konyhában főzött, sűrű gőz vette körül. Úgy ötpercnyire lehetett a tűzjelző beindításától.

- Szia, gyönyörűm! - vidáman mosolygott, de elkomorodott, amikor meglátta az arcomat. Odajött hozzám, és átölelt. Ennyi kellett csak, a következő pillanatban már belezokogtam a vállára vetett konyharuhába.
- Hé, mi a baj?

Leszedett egy paprikadarabot az arcomról, miközben elmeséltem neki mindent. Végig magához ölelt, amíg kisírtam magam.

- Akkor látogatjuk meg, amikor csak akarod. Elhalmozhatod ajándékokkal, igazi nagynéniként kényeztetheted. És ha az a nő nem válik be, egyszerűen elhozzuk tőle.
- Te ittál, Theo? Mert ha nem, lehet, hogy ideje lenne. Gyerekrablásról beszélsz, nyomozók gyöngye! - Kínomban már nevetnem kellett. Ő is velem nevetett, miközben letörölte a könnyeimet. Meglepődve vettem észre, mennyire közel kerültünk egymáshoz. A testéből áradó meleg vonzott. Megsimogatta az arcomat, a hajamba túrt. Elakadt a lélegzetem, a pólójába markoltam, és azt kívántam, jöjjön már közelebb. Elképzeltem, ahogy megcsókol. Meleg, édes és könnyű lenne.

Az ajka hozzáért az enyémhez. Boldogan merültem el a melegségben, amely belőle áradt. Az arcára tettem a kezem, mire a csók felforrósodott. Ezúttal nem jöttek a borzalmas képek, Theo vágya mindent elhomályosított bennem. Végigsimított a combomon, még közelebb húzott, aztán a felvijjogó tűzjelző szétrebbentett minket. Theo felugrott és a konyhába rohant. Megráztam a fejem, el sem hittem, hogy mit akartam tenni. Kinyitottunk minden ablakot, így hamar eloszlott a füst. Azzal az indokkal, hogy le kell zuhanyoznom, felmentem az emeletre. A számra szorítottam a tenyerem. Egy ideje már számítottam erre, most mégis kényelmetlenül érint? Mire lementem, felkészültem egy hosszú és kínos beszélgetésre, de Theo ismét meglepett. Épp a sarki kínai étteremből hozott zacskót pakolta ki.

- A szomszédunk megfenyegetett, hogy ha megint főzni próbálok, rám szabadítja a katasztrófavédelmet. És a csivaváját. Gondoltam, minek kockáztatni, Luie már így is mindig vicsorog rám, amikor összefutunk.

A gyomromban lévő csomó kiengedett, amikor elnevettem magam. Leültünk a pulthoz, és tovább beszélgettünk vacsora közben. Mintha semmi sem történt volna. Talán érezte, hogy erre van szükségem. Theoval lenni és megbeszélni a napomat mindent más megvilágításba helyezett. Tragikusan láttam a Miranda nélküli jövőt, de ő megértette velem, hogy nem kell valósággá válnia. Elhatároztam, hogy a legjobbat hozom ki a dologból.

Tíz nap múlva visszaestem. Roncsnak éreztem magam. Miranda és a nagynénje első két találkozásánál ott maradtam, hogy közvetítsek. Először meg sem szólalt, de a nő értett a gyerekek nyelvén, és mint kiderült, megdöbbentően hasonlít a nővérére. Amikor Miranda mellett ült az ágyán és olvasta neki azt a mesét, amelyet együtt fedeztünk fel, pont úgy néztek ki, mint anya és lánya. Minden nap bejött hozzá és mindig hozott magával egy emléket a saját gyerekkorából. Általában olyan tárgyakat, amelyek kötődtek a nővéréhez is.

- Azt szeretném, hogy emlékezzen rá. Hogy sose felejtse el, milyen jó ember volt - mondta nekem.

Egy hét elteltével éjszaka dolgoztam újra. Végignéztem minden szobát, ellenőriztem, hogy az összes gyerek nyugodtan alszik-e, majd bementem Mirandához. Ahogy sejtettem, nyitva volt a szeme.

- Miért nem alszol, kicsi? - Leültem mellé, és az ujjhegyemmel végigsimítottam meleg tenyerét. Őbenne olvastam a legkönnyebben. Talán azért, mert őt éreztem a legközelebb magamhoz. - Aggódsz miattam?

- Nem tudom - vonta meg a vállát, de közben már könny gyűlt szeme sarkába. Végiggereblyéztem a párnán elterülő hajtömegen. A vörös-arany szálak halványan csillogtak.

- Én jól leszek. Mindig hiányozni fogsz, de meg foglak látogatni. És boldog leszek, ha tudom, hogy te is az vagy. Nekem ez a legfontosabb. Kedveled Jude nénikédet, ugye?

- Olyan, mint anyu - mondta a plafont bámulva. - Vicces, és sokat mosolyog.

- Az jó. Az nagyon fontos. - Bőszen bólogattam. - Úgy hallottam, csodaszép helyen lakik.

- Mutatott képeket. Azt mondta, lehet kutyám is. Meg cicám.

- Ez nagyon jó hír, édesem!

- Nem jöhetnél te is? - tört ki belőle. - Jude néni azt mondta, nagy háza van. Elférnénk benne mind.

- Nekem maradnom kell, kicsi. Itt a munkám, a többi gyerek, akire vigyáznom kell.

- Őket jobban szereted, mint engem? - Legörbült a szája. Miranda sosem sírt, ezért most megijedtem. Lerúgtam a cipőmet, melléfeküdtem, hogy átölelhessem. Átfogta a mellkasomat, a ruhámat markolászta.

- Soha, senkit sem fogok úgy szeretni, mint téged. Számodra egy külön hely van a szívemben. A Miranda-kamra. Mindig te leszel az én mesebeli kislányom.

- Miért csak mesebeli? - hüppögte.
- Mert igazából nem vagy az enyém. Már Jude-hoz tartozol, kicsim. Ő legalább annyira fog szeretni téged, mint én.
- Bárcsak két anyukám lehetne! - Még egy ideig hüppögött, majd keservesen felsóhajtott. Pár perc múlva egyre mélyebbek és lassabbak lettek a lélegzetvételei. Letöröltem a könnyeimet, betakartam jó alaposan, és mentem vissza dolgozni.

A következő napokban annyiszor érintettem meg Jude-ot, ahányszor csak tudtam. Bizonyosság kellett. Ha találkoztunk, kezet fogtam vele. Amikor vonakodott megzavarni Mirandát rajzolás közben, megfogtam a karját, hogy közelebb húzzam. Titkon azt reméltem, sikerül felfedeznem benne a gonoszságnak vagy a rossz szándéknak egy kis szikráját - ezért általában mélyen szégyelltem magam -, de nagyon úgy látszott, hogy Jude pontosan az, akinek mondja magát. Halálosan meg volt ijedve, de egy percre sem ingott meg az elhatározása, hogy jó anyja legyen Mirandának.

Amikor nem a kórházban töltötte az időt vele, mindenféle gyerekbútorokat, játékokat, könyveket vásárolt össze, és hazaküldette őket. Aggódott, hogy nem lesz kész időben Miranda szobája, de várta az utazást, hogy egy kicsit végre kettesben legyenek. Úgy tervezte, otthon megmutatja neki a környéket, beíratja a helyi iskolába, de minden délután érte megy, hogy a lehető legtöbb időt tölthessék együtt. Ragaszkodást érzett, amikor ránézett. A nővérét látta benne, és keservesen bánta az elvesztegetett időt. Tényleg mindent helyre akart hozni. Néha felbukkant a gondolatai között egy férfi is. A családi borászatban dolgozók főnöke, akit még az apja vett fel. Elhívta randizni, de Jude nemet mondott. Akkor már tudott Mirandáról, és nem akart senki mást az életébe.

Három nap múlva egy taxi mellett álltam. A levegő dermesztően lehűlt, de alig éreztem. Mosolyogtam, mert végre Miranda is így tett. Egy plüssnyuszit szorított magához, amelyet Jude-tól kapott. Elszorult a torkom, amikor észrevettem, hogy pár napja már azzal alszik.

- Jude néni azt mondta, annyiszor beszélhetünk telefonon, akárhányszor akarunk.
- Eltetted a számomat? - Leguggoltam elé. Lejjebb húztam a sapkát a fején, és újra megkötöttem a sálját. Addig mocorgott, míg kesztyűs kezével előhúzta a nyakából a nyakláncot, amelyet tőlem kapott. Egy régiségboltban találtam, közel a kórházhoz. Vékony ezüstlánc, csillag alakú, patinás medállal. A hátuljába egyetlen szót véstek kanyargós betűkkel. *A legdrágábbnak.*
- Ide tettem, hogy sose veszítsem el. - Kipattintotta a medált, hogy megmutassa az összehajtott papírdarabot, amelyre felírtam vadonatúj mobilom számát. Kizárólag azért vettem, hogy ő mindig el tudjon érni.
- Vigyázz magadra, csillagom! Karácsonykor meglátogatlak, rendben?
- Theot is elhozod? - Elvékonyodott a hangja. Gyorsabbnak kellett lennem, ha meg akartam előzni a felesleges könnyeket.
- Naná! Ö is jön.

- Várni fogunk titeket. - Jude aggódva nézett rám, de megráztam a fejem, amikor megint szólásra nyitotta a száját. Jó ember volt, talán idővel még össze is barátkozunk, de abban a pillanatban látni sem akartam.
- Nagyon szeretlek, Silver! - Puszit adott az arcomra. Hideg ajka tűzbe borította a bőrömet.
- Menjetek, még lekésitek a repülőt.

Ökölbe szorított kézzel néztem, ahogy az egyetlen lény, akiért meghaltam volna, beszáll a kocsiba, és egyre jobban eltávolodik tőlem. Megfordult az ülésen, és tenyerét a hátsó ablakra tapasztotta. Láttam, hogy sír, de egy pillanatra sem hervadt le az arcomról az odakényszerített mosoly. Az autó befordult a sarkon. Még észrevettem egy kis vörös villanást a hátsó ablakban, aztán eltűnt a szemem elől.

Megroggyant a térdem, de nem estem el. Theo megfordított, és magához ölelt. Némán zokogtam bele a vállába.

- Úgy sajnálom, hogy elkéstem. De most már itt vagyok. Nem lesz semmi baj, nem lesz baj, Silver.

A hajamat simogatta, lassan ringatott, miközben elkezdett szállingózni a hó. A kórház bejáratánál Liza állt. Összehúzta magán a köpenyt, de befelé nézett, az üvegajtó túloldalán figyelt valakire. A másik mondhatott neki valamit, mert Liza megrázta a fejét, és tett egy lépést felé, de aztán mégis megfordult. Minket nézett. Tétován odaintettem neki, mire felemelte a kezét, és visszaintett.

Kifordult a sarkából a világ. Éles, ismerős fájdalom szúrt a halántékomba. Felkiáltottam, karom lecsúszott Theo válláról, lábam összecsuklott. A fájdalom minden eddigit felülmúlt. Úgy éreztem, ezer tűt szúrtak át egyszerre az agyamon. Kellemetlenül égett a bőröm, a levegő egyre hidegebbé vált. Hallottam, hogy Theo kiabál, majd rohanó léptek közeledtek felém. Eltűnt alólam a talaj, a fájdalom felerősödött. Mindenből az szivárgott, még a levegőből is azt szívtam be.

Sikoltást hallottam, majd elnémult a külvilág. Szemem tágra nyílt, minden lelassult. Hópelyhek hulltak a homlokomra, lehűtötték égő bőrömet. A kórházból kirohanó embereket, minden mozdulatot, még a hópelyhek méltóságteljes táncát is lassítva láttam. Csodálatosan üressé vált minden perc. Feloldódott a fájdalomban.

12. Hattyúdal

BETEGSZABADSÁGRA KÜLDTEK. Dr. Eastman egy sor vizsgálatot rendelt el, de senki sem jött rá a szokatlan fájdalmam okára. Hiába bizonygattam, hogy már semmi bajom, gyakrabban kellett terápiára járnom. Megváltozott tekintetek követtek a folyosókon. Mintha nyomtalanul eltűnt volna az a több hónap, amikor egy voltam közülük, újra instabil lettem a szemükben.

A heti két terápia után szokásommá vált, hogy benézek a többiekhez. Már csak Murphy és Bobby maradt az osztályon, a többieket vagy hazaengedték, vagy a családjuk talált nekik egy állandó helyet. Időnként kaptam levelet tőlük, amelyben elmesélték a napjaikat. Mindben leírták, hogy hiányzóm nekik, és mennyire tetszik az új helyük vagy az új életük. Mindenki továbblépett, nekem is ezt kellett volna tennem. De nem ment. Dajkáltam magamban Miranda hiányát, egy percre sem feledkezve meg a fájdalomról, melyet az elutazásakor éreztem.

Még Bobbynak is feltűnt, mennyire szomorú vagyok, mert elárasztott olyan rajzokkal, amelyeken mosolyogva játszom Mirandával és vele. Szerettem mellette üldögélni a szabad perceimben, és fogni a kezét. Azokon a napokon mindig nyugodtabban aludtam.

- Van már hír a felvételiről? Tudod, hogy hol lesz? - Liza úgy hajolt be a raktár ajtaján, hogy tisztán ráláttam kivörösödött nyakára. Megint a harapdálósával romantikázott a takarítószeres szekrényben. Enyhe hányingert éreztem. Egyszer megemlítettem neki, hogy ez a kapcsolat talán többet árt, mint használ, de csak nevetett rajtam.
- Izgalmas, Silver! Imádok vele lenni, mert folyamatosan úgy érzem, hogy egy szakadék szélén egyensúlyozom. A te Theod egy cukipofának látszik, de kétlem, hogy ezt a fajta izgalmat képes lenne belecsempészni a kapcsolatotokba. - Mosolyogtam, és nem mondtam meg neki, hogy a hátam közepére sem kívánnék ilyen izgalmakat.

A raktárban, ahol épp a gyógyszereket leltároztam, alig volt levegő. Letöröltem az izzadságot a homlokomról. Már napok óta keveset aludtam.

- Három hónap van addig. Korai lenne még kihirdetni az időpontot.
- És nagyon izgulsz? - Köpenyébe süllyesztette a kezét, és lazán nekidőlt az ajtófélfának.
- Rettentően. - Miután kimondtam, rájöttem, hogy illett volna némi izgalmat csempésznem a hangomba, hiszen Liza rengeteget segített, hogy eljussak idáig. De a baj már megtörtént, lehervadt az arcáról a mosoly és keservesen felsóhajtott.
- Silver, nem jó ez így. Túl kell...
- Hagyd abba! - parancsoltam mérgesen. - Nem akarom hallani, hogy mit

kellene éreznem. Mindenki ezt akarja előírni, és halálosan unom.

- Sajnálom. - Hátralépett, de továbbra is ott maradt a szemében a szánalom. Az ingerültséget jobban szerettem a korábbi szorongásnál. Hagytam, hogy elárasszon.

- Most menj el, jó?

Mire felnéztem, már eltűnt. Kifújtam a visszatartott levegőt. A fájdalom lassan visszakúszott a gyomromba, és hozzá társult a bűntudat is. Liza jobb barátot érdemelt nálam. Utánamentem, hogy megkeressem, de már sehol sem volt.

Munka után felhívtam Mirandát. Jude vette fel, és odahívta a telefonhoz. Édesemnek szólította. Egy kicsit ismét összetört a szívem, ám a hangjukból kihallatszó boldogság miatt lehetetlen volt haragudni. Kutya- és cicabeszerző körútra indultak, ezért csak pár percet tudtunk beszélni.

- Nagyon-nagyon hiányzol! - súgta a telefonba. - Nemsokára eljöttök hozzám, ugye?

- Hamarosan, kicsi.

- Akkor jó.

Jude-dal még beszéltünk pár percet, de utána tényleg menniük kellett. Ahogy letettük a telefont, ismét elöntött a veszteség érzése. Leginkább a magányhoz vagy a gyászhoz tudtam volna hasonlítani, bár egyikre sem emlékeztem, hogy éreztem-e valaha. Minden nap hasonlóan telt, és tehettem bármit, nem bírtam leszállni erről az érzelmi körhintáról.

Hétvégén Theo csak pár órát dolgozott. Amikor szombat délután hazaért, lecsapta a kulcsait a pultra.

- Öltözz fel rétegesen, bébi, mert kiruccanunk!

Hiába tiltakoztam, vagy érveltem a hideggel, fáradtsággal, a rossz kedvemmel, ő egyenként cáfolta meg ezeket. Tíz perc múlva már pulóverbe, térdig érő csizmába, farmerba, gyapjúkabátba, sálba és kesztyűbe öltözve dideregtem az autójában, és vártam, hogy beinduljon a fűtés. Amikor ő is beszállt, kezébe vette kesztyűs kezemet, és hosszan lehelte. Hatalmas mosoly ült ki az arcára.

- Ezt a napot sosem felejted el - ígérte.

* * *

- Szerinted mekkora távolságra lehet az alattunk lévő ülés? Kettő-három méter? Simán megcsinálom, ha adsz egy szerencsepuszit.

- Blöffölsz. - A Prospect Park közepén felállított óriáskeréken ültünk, amikor kitalálta, hogy átugrik az alattunk lévő ülésre. Menet közben. Hogy mosolyt csaljon az arcomra. Amikor nem sikerült, keservesen felsóhajtott.

- Nehéz közönség vagy. Sőt, tudod mit? Hálátlan közönség, aki még egy picit ijedezni sem hajlandó. Már-már felmerül bennem a szörnyű gyanú, hogy egy pillanatig sem bánnád, ha ez a szép test lezuhanna, és összetörve a betonon végezné. Itt is hagylak, te perszóna.

Egy percig sem dőltem be neki, de amikor kinyitotta az ülést lezáró

fémpántokat, majdnem megállt a szívem, és visszahúztam. Nevetett és szorosan megölelt, én meg hagytam. Igazi menedék várt a karjában, olyan biztonság és önfeledtség, amilyenre napok óta vágytam. Ezután sétáltunk a folyóparton, miközben forró hot dogot és vattacukrot ettünk, majd elvitt egy különleges városnéző körútra. Léghajóval. Ott kérte meg a kezem.

Azt hittem, félni fogok a magasban, de igazából feldobott. Mélyeket szippantottam a friss levegőből, és próbáltam behatárolni, hogy hol lakunk, amikor előállt a kérdéssel.

- Most megleptelek.
- Az nem kifejezés. - Kinéztem az alattunk elterülő tájra. Minden annyira távolinak és békésnek látszott.
- Nem tudsz elmenekülni, ne is próbálkozz. Ha kiugrasz, ugrom utánad, és mielőtt leérnénk, az ujjadra húzom ezt a gyűrűt.

Az ékszer egy fekete bársonydobozban, egy darabka selymen feküdt. Körben apró gyémántok sorakoztak rajta, kecses volt, csillogó és tökéletes. El sem tudtam képzelni az ujjamon.

- Ha ezt az egészet Miranda miatt csinálod, állj le, kérlek. Egy lánykéréstől nem illan el az összes fájdalom.
- Így van. De enyhülhet. És ez csak a történet egyik oldala. Már egy hónapja égeti a zsebemet ez a kő, Silver. Munka után elmentem ennek a kis ékszerboltnak a kirakata mellett, amikor észrevettem a gyűrűt. A tiéd. Hozzád tartozik. Ahogy én is. Csak én már sokkal régebb óta.

Megszédültem, vibrált a szemem. Egy pillanatra minden elsötétült, de aztán visszatért a látásom. Képhibának tűnt, mintha egy pillanatra másik csatornára váltottam volna.

- Rosszul vagy? Gyere, ülj le egy kicsit. - Letelepedtünk a léghajó kosarának padlójára, de Theo ügyelt rá, hogy a gyűrű ott legyen végig a szemem előtt. - Biztos a sokk szédített meg. Meg a közelségem. Régóta világos, hogy ilyen hatással vagyok a nőkre. Egyszerűen elgyengül a térdük a közelemben.
- Ott tartottál, hogy megláttad a gyűrűt - tereltem vissza az eredeti mederbe a beszélgetést.
- Igen, tényleg. Szóval ott szobroztam egy ideig, de végül bementem. Volt ott egy felettébb ravasz kis kaci.
- Kaci? - rökönyödtem meg.
- Kacér nőci. A múltkori kártyaparti után az egyik srác találta ki, és a fejemben maradt.
- Így már érthető. Lealacsonyító, de érthető.
- Bocs. - Csókot nyomott az ujjamra, és beszélt tovább. - Szóval a nő leállt a nyomulással, amint meghallotta, hogy mit szeretnék, de aztán kibújt belőle a vérbeli kereskedő. Miután rámutattam a gyűrűre a vitrinben, kiderült, hogy nem egy közönséges smukk. A francia forradalom alatt a király másod-unokatestvére ajándékozta közrendű szerelmének azzal, hogy a háború után szembeszáll a családjával, és feleségül veszi őt. Persze meghalt egy harcban, szegény lány

pedig élete végéig őrizte az emlékét. A vésés az, ami igazán megtetszett benne. *Amour de ma vie* - olvasta fel tökéletes kiejtéssel a gyűrű belső felére gravírozott szöveget. - Azt jelenti, *életem szerelme.*

- Jaj, Theo...

- Csak hallgass meg, jó? Amikor találkoztunk, kizárólag segíteni akartam. Egyszerű áldozatot láttam benned. Aztán ahogy teltek a napok, rájöttem, hogy eddig egyetlen áldozatra sem gondoltam ennyit. Meg akartalak ismerni, de nehéz dolgom volt, mert még te sem ismerted magad. Akár most is bevallhatom, hogy irigyeltem a kapcsolatod Mirandával. Az a kislány sokkal többet kapott belőled, mint én. Persze mióta elment, és látom, mennyire rosszul érzed magad miatta, szégyellem az akkori érzéseimet. Édes kislány, a legédesebb, és szeret téged, bármennyire nem látszott az elején. Te is szereted őt. Kezdted a gyerekedként kezelni.

- Hagyd abba! - Tenyerembe temettem az arcom, igyekeztem visszafogni a sírást, amely a torkomat égette.

- Nem vesztetted el őt, de az elutazása miatti fájdalom miatt elfeledkeztél rólam. Rólunk. Én még itt vagyok neked. Szeretlek, Silver. Bármennyire nem akarod hallani, szerelmes vagyok beléd. És tudom, hogy te is érzel valamit. Nem érdekel, ki voltál ezelőtt. Az számít, aki most vagy. Engedd, hogy bebizonyítsam.

- Theo, ne csináld ezt! Barátok vagyunk. Adj egy kis időt, és összeszedem magam. Sajnálatból házasodni őrültség.

- Butaságokat beszélsz, te nő! - Megfogta mindkét vállamat, és finoman megrázott. - Azért kértem meg a kezed, mert szeretek a közeledben lenni. Ha te is egy szobában vagy velem, elfelejtem az összes szart, amivel odakint találkozom. A te arcod lebeg előttem, amikor álmodom. Arról, hogy te is szeretsz engem. De tudom, hogy ez egyelőre nincs így. Melletted akarok lenni, amikor rájössz, hogy belém estél. Mert én jó parti vagyok. Nincsenek káros szenvedélyeim, egészséges vagyok, önzetlen, van humorom, jó sok pénzem, amit képtelen lennék egyedül elkölteni, és még rendkívül jól is nézek ki.

- A társkereső ügynökségek kapkodnának utánad, ez tény.

- Én már megtaláltam azt, aki nekem kell. Képzeld el, Silver, hogy többé sosem kell egyedül lenned. Nem kell félned, vagy bizonytalannak érezned magad. Melletted leszek, megvédelek és szeretni foglak, bármi is történik.

Különös érzés volt belegondolni a szavaiba. Egy ember, aki mindig mellettem lesz. A gondolat megszédített. Talán elmúlik az állandó hiányérzetem. Újra lesz családom, egy csapatnyi ember, akiknek nem kell indok, hogy szeressenek. Lehetek ennyire önző?

Néha elképzeltem, milyen lehet szerelmesnek lenni. Az álmaimra gondoltam. Ébren sosem éreztem azt, amit éjszakánként. De tudtam, hogy szeretni akarom Theot. Mellettem állt a legnehezebb percekben is, a barátomként viselkedett, amikor kellett. És nagyon úgy tűnik, hogy számára én vagyok az igazi. Meg kell próbálnom boldoggá tenni. Idővel valószínűleg szerelmes leszek belé, hiszen jól

látta, már most éreztem valamit iránta. Boldog és elégedett lehetek vele. Mert ezt akarom. Erre van szükségem. És neki pedig rám van szüksége.

- Oké. - A szó könnyedén csúszott ki a számon. A szívem valamiért furcsán felgyorsult, hirtelen túl szűk lett a bőröm.
- Oké, mint igen, hozzám jössz, vagy oké, húzzunk már le innen?
- Hozzád megyek - nevettem fel.

Felkapott, és kacagva forgatott meg a szűk helyen.

- Várhatnánk ezzel, amíg földet érünk? - A vállába rejtettem az arcom, és próbáltam annyi vidámságot csempészni a hangomba, amennyi illett egy újdonsült mennyasszonyhoz.
- Igen, bocsánat, igazad van. - Neki felesleges volt erőltetni a boldogságot. Érezni lehetett a mosolyában, abban, ahogy rám nézett, és megfogta a kezemet. Végigsimított az ujjamon, felhúzta a gyűrűt, majd magához vont. Szorosan ölelte át a derekamat. Hát elérkezett a pillanat. A csók, amellyel megpecsételjük az eljegyzést.

Hátrasimította a hajamat, és olyan lassan, mintha ellenállásra számítana, megcsókolt. Az ajka puha volt, meleg és gyengéd. Könnyedén érintette meg a számat. Egy simítás, majd még egy, és vége is lett. Ha két milliméterrel arrébb megy, testvéri csók is lehetett volna. Valamit megláthatott a szememben, amikor elengedett, mert elkeseredetten sóhajtott fel.

- Elrontottam, ugye? Az első rendes csókunkat is el tudtam rontani. Én... nem akartalak lerohanni.
- Jól vagyok. Tényleg. Nem kell velem óvatoskodnod. - Megsimogattam az arcát a gyűrűs kezemmel. Ezúttal én hajoltam felé. Azt akartam, hogy a csók töröljön el mindent. Az állandó veszteségérzetet, az álmaimat, a szorongást, hogy valamit végképp elrontok ezzel. Teljesen bénának éreztem magam, mintha most próbálnám először. Tétován a szájára nyomtam az enyémet, kicsit csücsörítettem, és vártam a csodára. A bőröm langyosból fokozatosan forróvá melegedett. Újra átfogta a derekamat, és közelebb húzott magához. A lábam pár pillanatra földbe gyökerezett, ezért amikor végre sikerült közelebb mennem hozzá, majdnem lefejeltem a mellkasát. Éreztem, hogy elmosolyodik, ahogy a kis rést is, amely az ajka között támadt. Szorosan összezártam a szemem, és drukkoltam, hogy egy ideig még ne is kelljen kinyitnom.

Tarkómra csúsztatta a tenyerét, majd átvette az irányítást. Résnyire nyitott szájával addig cirógatta az enyémet, míg beengedtem. Olyannak éreztem, mint a vizsgadrukkot. A pár héttel ezelőtti érettségi megírása előtt éltem át hasonlót. Az előtte lévő percekben összeszorult a gyomrom, és egyre nőtt bennem a szorongás. De amikor elkezdődött, minden tökéletesen tisztává és nyugodttá vált. Theoval lenni pontosan ilyen volt. Mire elszakadtunk egymástól, már tudtam, hogy bár a múltam elveszett, a jövőmet pont most találtam meg.

* * *

Aznap éjjel csókkal búcsúzott el tőlem. Számítottam rá, hogy majd többet akar, de semmi sem történt. Miközben a szobám felé mentem, azon gondolkoztam, vajon érzi-e a tapasztalatlanságom. Mindkét csókunk elég sutára sikerült, ami főleg az én hibám lehetett. Arra következtetett ebből, hogy még sosem történt hasonló velem? Történt hasonló velem? Kisebb sokk ért, amikor felfogtam, hogy ezt sem tudom biztosan. Úgy tizenkilenc-húsz éves lehettem, a tapasztalatlanság pedig nem jellemző a korosztályomra. De annyira már sikerült rájönnöm, hogy sosem lehettem olyan, mint a többiek. Ha ebben különböztem, lehet, hogy másban is.

Reggel fáradtan és rosszkedvűen ébredtem. Hajnalban felriadtam egy rémálomra, és nagyon nehezen sikerült visszaaludnom. Idővel általában elhalványultak az álmaim, de ez sehogy sem akart.

Egy sikátorban futok, a lábam nehezen mozdul, mintha megsérült volna. Rettegek az üldözőmtől, rohanok, de ő egyre közelebb jön. Hirtelen ránt hátra, beverem a fejemet, és szakadó hangot hallok. Nézem a szemét, a körülötte megfeszülő bőrt, suttogásra nyíló száját és a fehér fogakat, amelyek a nyakam felé közelednek. Belekap a bőrömbe, akár egy kutya. A hangja is pont olyan. A seb csíp, de befogja a számat, így nem tudok kiáltani.

- *Bárcsak jobban hasonlítanál rá! Sosem pótolhattad őt igazán. De így is élvezet volt, Elizabeth - mondja lihegve. Képpenge a sötétben, melegség önti el a nyakamat, majd égő fájdalmat érzek. A melegség végül fokozatosan hagy el. Egyre jobban fázom.*

A saját nyögésemre riadtam fel. Dühös voltam Lizára, az ő dr. Harapdálósára és a saját túlságosan élénk képzeletemre is. A hasamra fordultam, fészkelődtem egy órán keresztül, de végül sikerült visszaaludnom. Másnap, mire felébredtem, Theo már elment, de Gili a nappaliban ült, és épp telefonált.

- Nem, Betty, nem tetováltathatsz a seggedre. A segged fölé sem. - Pár pillanatig hallgatott, majd kirobbant. - Azért, baszki, mert igazi hölgyek nem csináltatnak ribancrendszámot. És szeretném azt hinni, hogy még mindig kicseszett hölgy vagy te is, hát ezért!

Lecsapta a telefont, és végignézett rajtam.

- Nehéz éjszaka? Az öcsém lefárasztott?
- Ne akarj korán reggel zavarba hozni, jó? Mindjárt leesik a fejem a fáradtságtól.
- Dumálnom kell Theoval erről. Csúnya dolog már az első alkalommal ennyire lestrapálnia téged.
- Gili, inkább te fárasztasz. Kérsz valami reggelit?
- Köszi, nem. Épp fogyózom. Rájöttem, hogy ha így folytatom, menthetetlenül elmalackásodom, és nincs egy fránya jóvágású Micimackó sem a közelben, hogy az ágyába fogadjon vihar idejére. Egyébként bocsánat, befogtam. Theoval barátok vagytok, lakótársak, ivócimborák, akik esténként szűzies csókot lehelnek a másik orcájára, majd aludni térnek jéghideg ágyukba.
- Ami azt illeti, változtak a dolgok. - Mély levegőt vettem, és felkészültem,

hogy elmondom neki. Odasétáltam a hűtőhöz, elővettem a narancslevet, és töltöttem magamnak egy pohárral. A szám kiszáradt, de egyetlen kortyot sem tudtam inni, mert egy velőtrázó sikoltás szakította félbe a mozdulatot.

- Mi az a szikla a kezeden? - A gyűrűsujjamra mutatott. Majdnem teljesen kerekre tágult a szeme.
- Ezt szerettem volna elmondani. Az öcséd tegnap megkérte a kezem. Igent mondtam.

Lecsúszott a székről, hozzám rohant, és hevesen a karjába vont. Rózsaparfüm és enyhe cigarettaszaga volt. Gyorsan engedett el, de nem szabadulhattam, mert elkapta a kezemet, hogy közelebbről megnézhesse a gyűrűt.

- Antik karika és gyönyörű kövek. Mindig is volt ízlése a kisöcsémnek. - A keze közé vette az arcomat, és mélyen a szemembe nézett. - Te jó ég, tényleg megtörténik! A kis szaros megnősül. Nagyon kell őt szeretned, Silver. Megérdemli.
- Tudom.
- Ezt meg kell ünnepelnünk. Tudom, hogy nem dolgozol, szóval semmi kifogás. Eredetileg vásárlást terveztem, de délután lesz egy hatalmas buli a belvárosban, amin muszáj részt vennünk.
- Délutáni buli?
- Ilyet még garantálom, hogy sosem láttál. Na, induljunk.

Útközben mesélt az új munkájáról a Barneysban, személyes vásárló lett, és imádta minden pillanatát.

- Fizetnek azért, hogy vásároljak, el tudod ezt hinni? Igaz, hogy másoknak, de meglepő módon első nap már az is örömet okozott, hogy lebeszéltem egy ízlésficamos gazdag nőt a kiválasztott cérnafelsőről.

Később sajtos-chilis hot dogot ettünk, majd az is kiderült, hogy New Yorkban milyen bulit tartanak délután. Sajgó lábakkal értem haza. Gili addig erősködött, amíg mindketten beálltunk az utcai flash mobba táncolni. Rengeteget nevettünk, és elhatároztam, hogy megpróbálom onnan folytatni az életemet, ahonnan abbahagytam. Miranda jól érzi magát az új otthonában, és hamarosan újra láthatom. Egy csodálatos férfi menyasszonya vagyok, van otthonom, családom és barátaim. Erről eszembe jutott Liza. Megpróbáltam újra felhívni, de nem értem el. Hagytam neki üzenetet, hogy hívjon vissza, majd belemélyedtem azokba az esküvői magazinokba, amelyeket Gili összevásároltatott velem.

- Várj csak, amíg az anyám megtudja! Anyósszörny életre kel majd, és megkeseríti minden percedet - fenyegetett.

Theo késő éjszaka ért haza, arra ébredtem, hogy az ágyam szélén ül. Nem ért hozzám, a sötétben a falat bámulta.

- Mi történt? Mi baj van? - Felkapcsoltam az ágy melletti kislámpát. Rémülten láttam, mennyire sápadt. - Theo, kérlek! - A torkomban dobogott a szívem. Felültem, és megfogtam a kezét. Jéghideg volt. Úgy éreztem, mintha egy hatalmas pofont kaptam volna.

Max fél óra itt, és végre hazamehetek hozzá. Átölelhetem, és újra

megcsókolhatom. Mert most már tényleg szabad. A sikátort bevilágították a rendőrautók lámpái. Az egész idegesítő piros-kék színben villogott.

- *Mink van? - kérdeztem a hulla mellett guggoló halottkémet.*
- *Huszonéves nő. Alig egy-két órája halott. Felhasították, mint egy malacot. Annyi itt a vér, mint egy átkozott disznóvágáson.*
- *Erőszak? - Nagyot nyeltem, és igyekeztem nem nézni a hulla körüli vértócsára. Pár perce már szállingózott a hó. A hidegtől a vér kezdett kihűlni, de a rászálló hópelyheket még mindig megolvasztotta.*
- *Eddig nincs nyoma, de bent alaposabban meg akarom vizsgálni. A Keresztes műve lesz.*
- *Nem, ő sokkal tisztábban dolgozik. És zárt helyen. Ez nem jellemző rá. - Hátranéztem Jackre, aki egy szemtanút kérdezett ki.*
- *Akkor ezt nézd, nagyokos! - Felállt, hogy megmutassa a kereszt alakban felhasított mellkast. Mindig így csinálta. Az áll alatt kezdődött, le egészen a köldökig. A vízszintes rész a vállig húzódott. És a homlokra vésve ugyanannak a keresztnek a kisebb mása. De ebben a képben valami zavart. - Nekem nagyon úgy tűnik, hogy az a rohadék csinálta. Ruhákat és cipőt sem találtunk. A torkát fültől fülig felvágta, majd szíven szúrta. Azonnal meghalt. Ezután vetkőztethette le, majd felhasította. Bőven volt ideje befejezni a művét. Még a haját is elrendezte.*

Megnéztem a nő arcát. Mintha egy vasgolyóval találták volna el a gyomromat. Hátratántorodtam a legközelebbi kukához, és kiadtam magamból az ebédem. Utoljára járőrként történt velem ilyen, de a fenébe is! Hogy mondom ezt el neki?

- Láttad, ugye?

Nem emlékeztem, miért kellene tagadnom. Bólintottam. Hideget éreztem a bőröm alatt. Ilyen lehetett vajon Lizának is? Fázott, mielőtt meghalt? Vagy már nem élt, amikor az a férfi levette róla a ruhát? Volt ideje félni? Kiáltani? Miért nem hallotta meg senki?

- Hol találtak rá? - Kétszer meg kellett köszörülnöm a torkom, mire érthetőek lettek a szavaim.
- Dél-Bronxban, egy elhagyott sikátorban. Egy hajléktalan riasztotta a rendőrséget.
- Hogy halt meg?
- Miért kínzód magad? Tudom, hogy láttad, amit én.
- Biztosan kell tudnom. Kérlek!
- Valószínűleg dulakodott a támadójával. Horzsolásokat találtunk a kezén és a könyökén, kificamodott a bokája. Hátul erősen beütötte a fejét. De abba halt bele, hogy szíven szúrták.
- Ha már megölte, miért vágta úgy fel? - Egyre többet gyűrtem a markomba a takaróból. Valamibe kapaszkodnom kellett.
- Jesszusom, ezt is... ? - Nem várt választ. Megdörzsölte a szemét. Nagyon fáradt lehetett, de tudni akartam. - Egyelőre nehéz megmondani. Eddig úgy gondoljuk, ez a kézjegye. A szakértőnk szerint vallási okai lehetnek, de ő is csak

találgat. Silver, a fickó egy sorozatgyilkos. Liza volt a negyedik áldozata. Több mint egy hónapja nyomozunk utána, és sosem hibázik. De hamarosan el fogjuk kapni, higgy nekem!

De nem kapták el. Egy hét múlva a rendőrség még mindig ugyanott toporgott. Meséltem Theonak Liza harapdálósáról. Leírtam, hogy néz ki, de a nevét nem tudtam. Hamar megtalálták. Az egyik plasztikai sebész volt a kórházból, aki bevallotta, hogy viszonyt folytatott Lizával, de bombabiztos alibit szolgáltatott a rendőrségnek. Dr. Green állítása szerint elutazott aznap este a városból. Leellenőrizték, és amikor mindent rendben találtak, békén hagyták. Liza hivatalosan is a Keresztes negyedik áldozatává vált.

Másnak láttam nélküle a kórházat. Idővel visszamentem dolgozni, de naponta többször eszembe jutott, hogy mennyire szeretném újra látni. Ilyenkor inkább elvállaltam a kartonok rendszerezését, hogy egyedül lehessek. A sírás nem segített. Dühösebb lettem tőle. Liza sosem ártott senkinek, jó ember volt.

Egyszer találkoztam az apjával. Eljött, hogy kipakolja Liza szekrényét. Nem ismertük egymást, de rögtön rájöttem, hogy kicsoda, amikor véletlenül a kezéhez értem a liftben. Mögötte mentem egészen a kijáratig, majd figyeltem, ahogy beteszi az autóba a félig pakolt dobozt. Sokáig nem mozdultam, ahogy ő sem. Nekidőltem a falnak, és figyeltem, ahogy a kormányt szorítva törölgeti a könnyeit.

Tenni akartam valamit. Bármit, hogy elűzzem azt a tehetetlenséget, amit akkor éreztem. Kutatni kezdtem. Szabadidőmben elolvastam minden cikket, megnéztem minden tudósítást a Keresztesről. Ezalatt próbáltam száműzni a gondolataimból a vérben fekvő Liza képét. Tiszta fejre volt szükségem. Ha belegondoltam volna, hogy mennyit szenvedhetett, mielőtt meghalt, beleroppanok. És azt többé nem engedhettem meg magamnak.

Abban a korábbi álomban úgy éreztem, én menekülök, én vagyok az, aki beveri a fejét a sikátor betonján, ezért rögtön a furcsaságaim egyikének hittem. De Liza egy pontosan ugyanolyan helyen halt meg. Pont ugyanolyan sérülései voltak, mint az álmomban. A mardosó bűntudattal együtt érkezett a felismerés is, hogy újra beleláttam a jövőbe. És mindezt miért? Hagytam meghalni a barátomat, mert nem vettem észre, mivel állok szemben. Tartozom annyival neki, hogy segítek elkapni a gyilkosát.

14. Derült égből vérszomj

- **ELMONDOM, HOGY TÖRTÉNT**, de meg kell ígérned, hogy visszatartod a röhögést egészen a sztori végéig. Nem lesz könnyű, de a te mentalitásoddal menni fog.
- Az én mentalitásommal. Most sértegetsz?
- Jaj, ne mássz már a falra, te is tudod, hogy mostanában olyan nehéz téged megnevettetni, mint egy teljes állásban dolgozó hullamosót.
- Igyekszem, de...
- Tudom, Silver, tudom - szakított félbe Gili. - Bocsáss meg, nem kellene ezen viccelnem. Beszéljünk boldogabb témákról, jó?
- A katasztrofális vakrandid boldog téma?
- Várd ki a végét, és döntsd el te! Az egész már az elején el lett rontva. A kedvenc féloldalas bőr felsőmet akartam felvenni, de aztán meggondoltam magam. Legutóbb akkor volt rajtam, amikor motoros Joe-val jártam. Az olyan felsőkhöz megfelelő pasi kell. Ezután nem találtam a kedvenc cicifixem, tudod, amelyik olyan szép Sophia Loren-esen megemeli a lányokat, majd feltúrtam a fürdőt a kontaktlencsémért, de rájöttem, hogy a másik táskámban hagytam, amit Joanie barátnőm egyszerűen lenyúlt a legutóbbi házibulin. Egy ribanc, de bírom a csajt.
- A lényegre is rátérünk valamikor?
- Persze, csigavér, anyukám! Szóval elindultam, lapos mellel, és az ősrégi, aggszűz könyvtárosnő szemüvegemben, nem számítva semmi jóra. A fekete, térdig érő ceruzaszoknyám volt rajtam, és az a cuki kis kék selyemblúz, amit a múltkor együtt vettünk. A nyakamba rózsaszín szalagból masnit kötöttem, szóval még cicifix és lencse nélkül is egész jól néztem ki - mosolygott huncutul. - Persze a taxis egy szavamat sem értette, és valami iszonyú szagot árasztott a kocsi belseje, de nem akartam elkésni, így nem finnyáskodtam. Egyenesen beleültem egy ottmaradt, félig megemésztett rágóba, amit csak akkor vettem észre, amikor ki akartam szállni. Kicsit odaragadtam az üléshez, érted?
- Igen.
- Mielőtt egyetlen szót is szólhattam volna, a taxis elhúzott. Persze még az autóban kifizettem azt a barmot, ráadásul azt sem vettem észre, hogy öt háztömbnyivel arrébb rakott ki. Pont a „ha itt laknék, már főbe lőttem volna magam” környék kellős közepén. Fél óra kutyagolás után végül ott álltam a francos *„Per Se” e*lőtt egy olyan szoknyában, amelyet csak egy ollóval lehetett volna rendbe hozni.
- A környéken nem találtál nyitva egyetlen butikot sem? - Próbáltam megállni a nevetést, de átkozottul nehezen ment.
- Este kilenckor, szivi? A Central Park mellett egy csöves garantált megváltást kínált öt dollárért vagy egy szopásért. Ő volt az egyetlen

kiskereskedő arrafelé.

- És milyen olcsón adta azt a megváltást - nevettem fel. - El sem hiszem, hogy nem használtad ki!

- Hé, tudod te, hogy milyen régen voltam igazi randin? Ahol kihúzták nekem a széket, és a végén a pasi fizetett?

- Múlt héten? - Emlékeztem, hogy múlt péntek környékén hasonló hűhót csapott, bár akkor kevésbé látszott idegesnek.

- Azt a katasztrófát nem nevezném randinak. Hagyjuk is, mert ha eszembe jut köpködős Ron, felfordul a gyomrom. Inkább elmesélem a többit. Elhatároztam, hogy ha már étterembe hívtak egy igazi randira, nem hagyom, hogy bármi is meghiúsítsa az estémet. Élvezni akartam. Ezért kihúztam magam, reméltem, hogy odabent lágyabbra vették a fényeket, és bementem. Amíg nem gondoltam arra, ki nézheti meg a fenekemen díszelgő foltot, minden rendben ment. Hallottam néhány torokköszörülést, és levesbe prüszkölést, mialatt az asztalhoz kísértek, de rendületlenül mosolyogtam. Akkor viszont majdnem seggre ültem, amikor odaértem. Találd ki, hogy miért!

Futólag megérintette a karomat, mire egy gyors kép villant be. Gili tizennégy évesen, vörös arccal kiabál egy kissé idősebb fiúval, majd kiveszi a kezéből a focilabdát, és egyenesen a fejéhez vágja. A fiú szeme alatti bőr csúnyán felreped, de egy könnyet sem ejt, csak hatalmas szemekkel bámul Gilire, mintha a létezését sem hinné el.

- Ismerted őt. - Tényleg nem akartam, de kiszaladt a számon. Néztem Gili lelohadó mosolyát, és gondolatban felpofoztam magam. Miért nem tudom befogni, és szó nélkül végighallgatni őt? - Kitaláltam, ugye? A gesztusaidat olyan egyszerű olvasni, mint egy képregényt - rögtönöztem.

- Tényleg? - Komolyan elgondolkozott, és ettől megnyugodtam. Elfogadta a logikusabb indokot.

- Általában igen. De ez jó dolog. Ha mesélsz, azt az egész testeddel teszed. így sokkal érdekesebb.

- Köszi. A srácot egyébként Nolan Bainesnek hívják. Egy gimibe jártunk, de két év után kivették a szülei és átíratták valami zseniképzőbe, mert rájöttek, hogy abnormálisan magas szinten pörög az agya. Halványan emlékeztem rá, mindig olyan csendes, tisztelettudó volt, keveset beszélt. Egyszer behúztam neki egy labdával.

- De hát miért, ha olyan tisztelettudóan viselkedett?

- Már teljesen kiment a fejemből, ezért megkérdeztem az anyámat, hátha ő emlékszik rá. És ezt kapd ki, anya azt mesélte, hogy az évad első női focimeccsén, ahol csatár poszton játszottam, a srác visszahozta a labdát nekem egy meccs alatt, de én annyira mérges voltam Jenny Sue Brinkmanre, amiért fellökött, hogy köszönöm helyett Nolan fejéhez vágtam a lasztit. De csak azért, mert közben Jenny Sue addigra messze járt. Szegény srácnak felrepedt a szeme alatt a bőr, és egy hétig kék monoklival mászkált, de soha egy rossz szót sem szólt miatta. Anyát másnap behívatták az igazgatóhoz, ahol ott várta Nolan

anyukája is, aki elmesélte neki, hogy a fia egyáltalán nem panaszkodott. Sőt, úgy írta le neki az esetet, mintha én ártatlan lennék. Könyörgött az anyjának, hogy ne tegyen semmit, mert én kedves lány vagyok. Így mesélte anyu.

- Beléd esett? De édes! - A jelenetet egész viccesnek láttam.
- Akkoriban észre sem vettem a fiúkat. Őt meg különösen nehéz lett volna. De a lényeg az, hogy teljesen elfelejtettem. Nem ismertem fel, amikor az étteremben felállt a legjobb asztal mellől, hogy kihúzza nekem a széket. Ő ellenben a nevemen szólított, amitől teljesen paff lettem, és már azon kezdtem agyalni, hogy nemsokára kiderül, egy bazi nagy vörös sárkány van a hátára tetoválva, és annál a videósnál dolgozik, ahol a családi videókat írattuk át lemezre, onnan ismer, és azóta is figyel engem, az este vége pedig elnyiszált torokkal egy közeli árokban talál. Egyébként szívdöglesztő pasi lett, azt mondtam már?
- Már épp rá akartam kérdezni. Valahogy sejtettem, hogy ezt fogod mondani.
- Nagyon magas, kicsinek és törékenynek érzem magam mellette, ami eddig sosem fordult elő velem. A legtöbb pasi mellett amazonnak látszom. Szexis, borzas, vörösesszőke haja van, és édes, fekete keretes szemüvege. Nem egy izompacsirta, de a mellkasa és a karja kőkemény.
- És ezt onnan tudod, hogy...?
- Táncoltunk. A vacsi után.
- Ezek szerint nem egy életre kelt szereplője a *Hannibál* filmeknek.
- Távolról sem - sóhajtott ábrándosán. Behunyta a szemét, úgy mondta tovább. - Rengeteget beszélgettünk. Szereti a verseket, ugyanakkor nevetségesen odavan a videojátékokért. Akkora adag desszertet rendelt, mint egy éhező ötéves, de előtte az egyik legfinomabb és legdrágább francia bort választotta ki. Még az egyetemen kifejlesztett valami szoftvert, amellyel életszerűbbé lehet tenni a videojátékok látványvilágát, céget alapított, amivel nagyon jól keres, de még mindig a felturbózott gépei között tölti a napja nagy részét, és az ötleteit valósítja meg. Képzeld, speciális tanulóprogramot írt diszgráfiásoknak, amivel ők maguk jöhetnek rá a hibáikra, és javíthatják ki őket. Készített egy olyan szoftvert is, amellyel a vakok zenét írhatnak. El tudod ezt képzelni? Megismertem a tökéletes pasit tizenévesen, és ahelyett, hogy megcsókoltam volna, a fejéhez vágtam egy labdát.
- Gili, biztos vagy te ebben? Tényleg ennyire tökéletes? Valami hibának lennie kell a történetben.
- Jézus, Silver, elkeserítő a pesszimizmusod, de utálom, hogy mindig igazad van. Meglett a hiba is idővel. Vacsora után elvitt egy közeli bárba. Előtte kiugrottam a mosdóba, és fekete szemceruzával besatíroztam a rágófoltot a szoknyámon, így csak akkor vehette volna észre, ha megbotlik mögöttem, és lefejeli a seggemet. A bár félhomályos volt, és egy blueszenekar játszott. Átölelt, táncolni kezdtünk. Úgy éreztem magam a karjában, mint egy kicseszett Hamupipőke. Rohadt jól táncol. Elárulta, hogy kisebb korában tánciskolába

járatta az anyja, aminek minden percét gyűlölte, de amióta a karjában tarthat, egészen másként látja azokat a napokat. Már azon kezdtem el agyalni, hogy milyenek lesznek a gyerekeink. Hihetetlenül jó illata volt, és az az erős kar körülöttem... nem bírtam tovább, lehúztam a fejét magamhoz, hogy megcsókoljam. Még ezt is tökéletesen csinálta az a szemét! Miután újra kaptam levegőt, jött a pofára esés. Elmondta, hogy nála az esküvő előtt nincs szex.

- Khm... Tessék? - Theo korábbi, cseppet sem finom utalásaiból a nővére szexuális életére és Gili viselkedéséből már sejtettem, hogy ez a fejlemény mennyire letaglózó hatással lehetett rá.

- Én gondolatban sokkal cifrábbakat mondtam. Amikor elvörösödve felhozta a szex témát, azt hittem, arról van szó, hogy túl sokáig tart neki, mire akcióba lendül. De rosszabb. Hát, hogy a francba győződjek meg róla, hogy ő az igazi, ha tilos a vízszintes móka?

- Ne csináld már!

- Bárcsak csinálhatnám! - horkantott fel.

- Hm... Lehet ez egy új kezdet számodra, erre gondoltál?

- Ott elakadtam, amikor Nolan a semmi szexről kezdett el beszélni. Mi jár a fejedben?

- A vágyódás. - Az álmaim jutottak eszembe, főszerepben az arctalan férfival. Megborzongtam, és egy pillanatra lehunytam a szemem, hogy újra lássam. - Arról beszélek, amikor tudod, hogy valamit kétségbeesetten szeretnél, ott van előtted karnyújtásnyira, de mégsem kaphatod meg. Ettől lehet, hogy először frusztrált leszel. Nem érted, hogy ha ő is akarja, és te is akarod, miért elképzelhetetlen. De ahogy telik az idő, egyre izgalmasabb lesz. Óriási jelentőséget kap majd egyetlen pillantás, és az utána következő véletlen érintés. Végigsimít a karodon, ami majdnem annyira jól fog esni, mint egy hosszú, forró csók. Ha ennyire visszafogott, idővel te is idomulsz majd hozzá. Már nem fogod erőltetni az egész estés összebújásokat a kanapén, de ha mégis összejön, úgy tekintesz rá, mint egy váratlan, izgalmas ajándékra. De ezeket csak akkor fogod érezni, ha komolyan gondolod vele. Szerintem, ha Nolannek ennyire erős a meggyőződése, a nyomulással csak gyengítenéd a kapcsolatotokat.

- Silver, te... - Az arca halvány rózsaszínre pirult. - Fogalmam sem volt, hogy így érzel az öcsém iránt.

- Tessék? Nem, Gili, én most rólatok beszéltem - bizonygattam.

- Ugyan, ne nézz idiótának. Nem tudnál ennyire szenvedélyesen szavalni az önmegtartóztatásról, csak ha te is így érzel. Eddig sajnáltam az öcsémet, de ezek után... őszintén, kezdem kicsit irigyelni. Ha ez a visszafogottság tényleg ekkora jelentőséget ad az érintéseknek, ki kell próbálnom. Ki tudja, hová vezet ez az egész? Talán életemben először szerelmes leszek. Üdítő változatosság lenne. Kipróbálom! - Ragyogó mosolyt villantott rám, egy gyors puszit nyomott az arcomra, majd kiszáguldott a kávézó ajtaján.

Egyedül maradtam a gondolataimmal. Szerettem volna Gili után menni, hogy bevalljam, félreértett. Hogy nem érdemlem meg a barátságát vagy az öccse

szerelmét, mert gondolatban minden éjjel megcsalom őt. Az álmaim folytatódtak, és bármennyire szerettem volna hinni, hogy Theoról fantáziálok, rá kellett jönnöm, csak áltatom magam. A múlt éjjel úgy égette a mellkasomat, mint a fájdalmasan izzó parázs, ugyanakkor jól is esett. A férfit magamban arctalanként emlegettem. Ha próbáltam egyenesen rá nézni, olyanná vált, mintha egy rosszul exponált fényképezőgép lencséjén keresztül látnám. Csak egy-egy részletben vált élessé, de kizárólag akkor, ha megérintett. Minden, amit Gilinek mondtam, az arctalanról szólt, nem Theoról. Amikor róla álmodtam, úgy ébredtem fel, mintha éheznék és szomjaznék egyszerre. Percekig nyugtalanul forgolódtam, egyre azok az apró érintések, a mosolyok, a nevetések visszahangoztak bennem. Hallottam a hangját, de sosem emlékeztem rá, miről beszéltünk. Mindig csupán a boldogság és a vágy szánalmasan kevés maradéka jutott reggelre. Újra rá gondoltam, és már ennyitől remegő sóhaj tört fel a mellkasomból. Ittam egy korty kávét, behunytam a szemem, és igyekeztem kiüríteni az agyam, hogy élvezhessem az ablakon betörő napsugarakat. Liza gyilkosára kellene koncentrálnom. Most ez a legfontosabb.

- Te is kisanyám, mi a francra vársz? - A hang mellettem csattant. Megdermedtem, amikor rájöttem, hogy mennyire elmerültem. A szívem a torkomban dobogott. Felnéztem. A férfi maszkot viselt, a kezében egy lefűrészelt nyelű puskát fogott egyenesen rám.

Mozdulj már!

Remegő lábbal a padlóra csúsztam a már ott lévő többi vendég mellé. A férfi beletúrt az asztalon hagyott táskámba, kirázta a tartalmát, és a nála lévő sportszatyorba gyűrte a pénzt, meg azt a néhány bizsut, amit még Gilitől kaptam, de azóta sem tudtam felvenni semmihez. A box falához simultam. Az összes vendég a földön ült vagy feküdt, a pult mögött álló felszolgálók pedig egymásba kapaszkodva, rettegő tekintettel nézték a férfit. Mellettem egy idősebb asszony sírva fakadt, mire a távolabb ülő férje feltérdelt, hogy odamásszon hozzá. A puskás férfi figyelme abban a pillanatban rájuk összpontosult.

- Azt mondtam, mindenki a helyén marad! - ordította.

A keze kissé remeg, a pupillája kitágult. Függő lehet.

Lendületet vett, és a puska végével erős ütést mért a férfira. Bármennyire hangos volt a mellettem lévő nő sikítása, meghallottam a törő csont gyomorforgató hangját. Vér fröccsent a kézfejemre. Gyorsan letöröltem, de a nyoma ottmaradt a bőrömön.

Nyugodtnak kell maradnom. Segítenem kell.

De mégis, hogyan? Beharaptam a szám szélét, hogy ne adjak ki egyetlen hangot sem. A kézfejem égett, de már nem próbáltam meg jobban letörölni a vért. Megfogtam a nő kezét, közelebb csúsztam hozzá, és átöleltem a vállát. Púder és levendula finom illatát árasztotta. Reszketett a sírástól. Nyakamnál a ruha nedvessé vált a könnyeitől.

- Eltört az orra, és elájult - suttogtam a fülébe. - Higgye el, rendbe fog jönni.

- Honnan tudja? - szipogta halkan. A hangja még így is hisztérikusan csengett.
- Ápolónő vagyok, láttam már ilyen sérülést. - Szívtelenül hazudtam, de muszáj volt. - A férje jól lesz. Minden rendbe jön.
- Jaj, istenem, köszönöm! Köszönöm szépen! - A szájához emelte összekulcsolt kezünket, és csókot nyomott a kézfejemre.

Ahogy az ajka elvált a bőrömről, már tudtam, hogy nem lesz igazam.

A férfi visszafordul hozzánk. A kezében lévő sportszatyor itt-ott kidudorodik, de behúzza rajta a cipzárt, nem ejt ki belőle semmit. A háttérben néhányan dühösen, de a legtöbben még mindig rettegve szegezik tekintetüket a ravaszon feszülő ujjára. Egyenesen odajön hozzánk, és az asszonyt felrángatja a földről. Nem érdekli, hogy a lába rogyadozik, és egyre kétségbeesettebben kiáltozik segítségért. Pajzsként maga elé húzza a nő testét, kilökdösi a bejáraton, egészen a járó motorral várakozó kocsijáig. Kinyitja az ajtót, bedobja a szatyrot, majd a következő mozdulatával egyszerűen tarkón lövi a nőt. A teste úgy rogy össze, mintha kiszippantották volna belőle a levegőt. A vére vékonyan csordogál a járdára, és pontosan egy időben a kocsi kipufogójának berobbanásával, elszáll belőle az élet.

Elborzadva néztem összekulcsolt kezünkre. Valamit tennem kellett, de leblokkoltam. Így, amikor a férfi a tömött szatyorral felénk indult, felálltam. Megfogadtam, hogy többé nem leszek tehetetlen. Végre elfogadtam, hogy amit láttam, az a jövő. És megvan hozzá az erőm, hogy változtassak rajta.

- Én megyek. - A hangom annak ellenére határozottnak tűnt, hogy legbelül egy roncs voltam a félelemtől. Kiszáradt a szám, és úgy éreztem, hogy bármelyik pillanatban a sejtjeimre eshetek szét.
- A nyanyát akartam vinni, de te is jó leszel. Mozogj, ribanc, nem érünk rá egész nap! - Erősen megmarkolta a felkaromat, maga elé húzott, úgy indultunk a kijárathoz. Odakint mélyet szippantottam a hideg levegőből, igyekeztem tudatosan ellazítani az izmaimat, de így is tartottam tőle, hogy remegő gyomrom bármelyik pillanatban feladhatja a küzdelmet.

Gondolkozz!

Úgy tettem, mintha nem tudnék továbbmenni. Gyerekes megoldás, de akkor kitűnő ötletnek tűnt. Megrogyasztottam a lábam, és felkészültem, hogy összecsókolózom a betonnal, de a férfi elkapta a derekamat, és durván visszarántott maga elé.

- Még egy ilyen akció, és tényleg a földön végzed. De akkor már egy golyóval a fejedben, megértetted?

Kihúztam magam, vele együtt mozdultam, miközben kiadtam valamiféle szánalmas hangot, amely cseppet sem hasonlított az igenre, ő mégis megelégedett vele. Kezdtem komolyan pánikba esni. Még három... kettő... egy lépés.

Odaértünk a kocsijához. Kinyitotta az ajtót, és abban a pillanatban lerohant egy sürgető megérzés. A férfi fekete pólót viselt, maszkot, kesztyűt és hosszú

nadrágot. A karja volt az egyetlen szabad bőrfelület. Mindkét tenyeremet a könyökhajlatához szorítottam, mintha védekezni akarnék ellene.

A bőröm borsózott, de jobban éreztem magam. Mintha feltöltöttek volna elektromossággal. A férfi remegett a türelmetlenségtől. Kétségbeesetten vágyott a következő adagjára, és én felesleges teherré váltam.

Képek villantak be, mind jelentett valamit, de most figyelmen kívül hagytam őket. Csak az lebegett a szemem előtt, ahogy lelövi az idős nőt. Azt akartam, ő is érezze a fájdalmat, amit okozni készült. Érezze a tehetetlenséget, amikor az élete egy másik ember kezében van. Minden gondolat egyre tovább hajszolt, míg már nem tudtam megállni.

A férfi megdermedt, iszonyattal nézett rám. Tekintete üvegessé vált, majd elborult. Befelé kezdett figyelni. Arra, amit én juttattam az elméjébe. Amiben felcseréltem a szerepeket. Elképzeltem, hogy ő áll a fegyver csöve előtt, amit én tartok. Ő rezzen össze a hangos dörrenésre, abban a pillanatban, hogy tarkójánál meghúzom a ravaszt. A haját megégeti a lövedék, a bőrén könnyedén áthatol, majd a gerincvelőjét szakítja át és továbbhaladva átfúrja magát az agy szivacsos, engedékeny anyagán, hogy a homlokán át kitörve befejezze útját. A képeket lelassítva küldtem át a fejébe. Érezte, ahogy fejbe lövik. Nagyon-nagyon lassan.

Alig tudatosult bennem, mit teszek. Olyan volt, akár egy beidegződés, teljesen automatikus. Akarnom kellett, és megtörtént. A férfi, térdre esett. Még mindig a bőrén tartottam a kezem, miközben erősen a karomba kapaszkodott. Felnyögött, valamit motyogott, de a vérem olyan hangosan zúgott a fülemben, hogy nem értettem. Csak arra összpontosítottam, hogy fenntartsam a kapcsolatot. Amikor mégis megszakadt, nem miattam történt.

Elrántottak a férfi közeléből, és a földre húztak. Kellett pár pillanat, hogy felocsúdjak. Egy rendőr ölelésében feküdtem az út szélén. A felsőmet átnedvesítette a járda mellett csordogáló víz, amely átázott cigarettacsikkeket és szemetet sodort a legközelebbi csatornába. Hangosan dideregtem.

A fegyveres férfi már a maszkja nélkül a földön hevert. A szeme csukva, arcán elmaszatolódott az orrából még mindig csordogáló vér. A látvány úgy térített magamhoz, akár egy pofon. A szemem tágra nyílt, a torkomból nyögés tört fel.

- Semmi baj, kisasszony, már nem tudja bántani magát.

A rendőr hangja alig jutott el hozzám. Egyre azt a férfit néztem, csukott szemét, sápadt bőrét, a vért az arcán. Én okoztam. Megöltem őt. Felkavarodott a gyomrom, számat keserű íz öntötte el. A kávézóból kiáltozva jöttek ki az emberek. Újabb és újabb rendőrök érkeztek a helyszínre, mindenkit a készenlétben lévő mentők felé tereltek. Egy golyóálló mellényt viselő rendőr a kávézó ajtajában állt, és valamit odakiáltott az egyik mentősnek, aki felkapott egy táskát, és befutott a nyitott ajtón. Nemsokára újabb mentősök mentek utána, majd kijöttek egy hordággyal, amelyen egy férfi feküdt. Kezét az idős nő szorongatta, aki mellettem ült a kávézóban.

A látvány pár pillanatra kirántott a bűntudatból. Hát tényleg sikerült nekik. Valaki az útpadkára ültetett, kezébe fogta a fejemet, és sérülést keresve

végigtapogatott. Elmosódott beszédet hallottam, de a szavakat nem tudtam kivenni. A világ lelassult körülöttem, minden valószerűtlennek, megfoghatatlannak látszott. Talán álmodom ezt az egészet. Talán a látomások, a szokatlanul erős vágy, hogy bántsam azt a férfit, mind-mind egy rossz álom, és én hamarosan felébredek.

- Silver! - Theo kiáltására összerezzentem, a környezetem hirtelen kiélesedett. Mégsem álom, hanem a vérmocskos valóság. A körülöttünk állók kíváncsian lesték, ahogy Theo odarohan hozzám. Hördülésszerű hang tört fel a mellkasából, amikor átölelt. A vállába fúrtam a fejem, beszívtam megnyugtató, ismerős illatát. Észre sem vettem a könnyeket, amíg le nem törölgette őket a kezével. - Gyere velem!

Pár szót váltott az egyik nyomozóval, miközben én a kocsiban vártam. Kicsúszott a lábam alól a talaj, bármelyik pillanatban összeomolhattam. Egyetlen pontra koncentráltam a műszerfalon, mégsem a sima fekete burkolatot láttam. Csak annak a férfinak az arca járt a fejemben, és a vér, amelyet én ontottam ki. Megöltem valakit. Gyilkos vagyok.

Az úton néma maradtam. Szó- és a képtöredékek zsongtak a fejemben. Rettentően vágytam némi sötétségre és csendre. Theo szó nélkül vezetett. Amikor megálltunk, meglepődve néztem körül. Észre sem vettem, hogy mennyi idő kiesett. A városi akváriumnál parkoltunk le.

- Biztosan nem hallottad, de beszéltem Jackkel. - Egy óra telhetett el. Kékes derengés és halk vízcsobogás font körbe mindkettőnket. Egy hatalmas, plafontól, a padlóig érő akvárium előtt ültünk, egy alacsony kőpadon. Megbabonázva néztem a halak és a vízinövények méltóságteljes mozgását. Már nyugodtabban lélegeztem, és a fejem sem zakatolt annyira. Lassan nemet intettem. - Sejtettem. Úgy néztél ki, mintha nem lennél a testedben. - Felsóhajtott, amikor nem válaszoltam. - A fickónak kisebb agyvérzése volt. Az orvosa szerint olyan erős sokk érte, hogy néhány hajszálér megrepedt, ez okozta a vérzést. Egy jó időre kezelésre szorul, de rendbe jön.

- Tessék? - Theonak közelebb kellett hajolnia, hogy meghalljon.

- Rendbe jön, Silver. De utána hosszú börtönbüntetés vár rá. Első alkalommal egy éjjel-nappali boltot rabolt ki, a tulajdonost vállon lőtte.

- Azt hittem, megöltem - motyogtam kábultan.

- Szóval tényleg te csináltad. - Fáradtan dörzsölte meg a szemét. Amikor rám nézett, halványan elmosolyodott. - Sejtettem. Azért is akartalak minél előbb elhozni onnan.

- Annyira sajnálom, Theo - suttogtam. A torkomat sírás fojtogatta.

- Ne sajnáld! Az a férfi azt kapta, amit érdemelt. És nem ölted meg, ezt ne felejtsd el. Nem vagy gyilkos. - Erősen megszorította a kezemet, de hamar észrevette magát, és elengedett. - Szeretnélek jobban érteni, de úgy érzem, te sem tudod pontosan, hogy vagy képes ezekre. Először ott voltak a látomások, de amit most tettél, az már egy egészen más szint. Támadtál, amikor megtámadtak. Talán vissza kellene mennünk a kórházba. A vizsgálatok...

- Feleslegesek. Megcsináltattam az újabb vizsgálatokat, emlékszel? Minden eredmény negatív lett. A testemnek vagy az agyamnak semmi baja. Ez az erő sokkal mélyebben bennem van. Kérlek, nem akarok újabb teszteket!
- Tudod, hogy sosem kényszerítenélek semmire. - Megfogta a kezem. - Ezért kérlek, légy velem őszinte! Próbáld meg elmondani, mi történik veled!
- Hogyan tudnám elmondani, amikor néha én sem értem teljesen?
- Csak próbáld meg! Az elejétől, talán úgy könnyebb. - A hangja halk volt, gyengéd. Kezdtem megnyugodni.
- Nehéz felidézni, mikor vettem észre először. Talán a kórházban, Mirandával. Tudtam, hogy mire van szüksége, pedig egyszer sem szólalt meg. Azt hittem, azért, mert hasonlóak vagyunk, vagy mert túlságosan együtt érzek vele. De aztán jött a többi dolog. Az a sok gyerek, azzal a rengeteg problémával. És én mindig pontosan tudtam, hogy mik azok. Egy érintés kellett hozzá, semmi más. - Erősen szorítottam a pad szélét, és elszántan az előttem úszkáló csillaghalat néztem. - Ha megérintettem valakit, láttam dolgokat. Néha csak valami jelentéktelent. De legtöbbször többet. Sokkal többet.
- Mint a nő a metrón? Vagy a nagyapám órája? Vagy Liza?
- Igen.
- És mi van a múltkori esettel? Amikor elájultál a kanapén, és le akartál rázni azzal, hogy csak leesett a vércukrod. Akkor is láttál valamit, ugye?

Bólintottam. Igyekeztem érzelmek nélkül felidézni a képet. A vért. A szobát. Az embereket.

- Aznap egy gyilkosság helyszínén jártál. A pár, akit megöltek, fiatal volt és jómódú. A kandallón lévő képek szerint szerették egymást. Ezt a gyilkos is tudta, ezért helyezte olyan közel egymáshoz a testeket. Egymással szemben térdelve, összeérő homlokkal szegezte őket a padlóhoz. Felvágta a mellkasukat kereszt alakban. Azt hiszem, ő ölte meg Lizát is.
- És mindezt egyetlen érintésből? - A keze meleg volt az enyémen. Élő. Úgy éreztem, az ő melegsége belém is átszivárog, ezért megszorítottam.
- Együtt élünk. Sokkal több lehetett egyetlen érintésnél. Mindig, amikor hozzám értél, láttam valamit a napodból. De lényegében igen, az érintés a kulcs. Úgy érzem, ez az erő én magam vagyok. Valószínűleg régen is ilyen lehettem, csak elfelejtettem, hogyan kell megfelelően használni. Biztos ezért vannak a mellékhatások is.
- Milyen mellékhatások?
- Erős fejfájás, szédülés, hányinger. Néha kiesik pár perc. Előfordul, hogy hosszabb idő is.
- Sokkal óvatosabban kellene ezt kezelnünk. Még nem jutott eszedbe, hogy ennek a képességnek köze lehetett az ugrásodhoz is?
- Azt gondolod, kezdtem beleőrülni, ezért inkább véget akartam vetni az életemnek? - Az erőmet a mellékhatások ellenére sosem éreztem rossznak vagy ártalmasnak.
- Én csak azt mondom, hogy óvatosabban kellene kezelned ezt a témát.

- Többé nem akarok óvatos lenni. Segíteni akarok, ahogy azokon a gyerekeken tudtam a kórházban. Theo, belegondoltál már, hogy akár a Keresztes utáni nyomozást is előre lendíthetem?
- Ezt sürgősen verd ki a fejedből! Nem akarom, hogy a közelébe kerülj annak a rohadéknak.
- Eszemben sincs a közelében menni. - Teljesen felé fordultam. - Mindössze némi háttérmunkára gondoltam, amelynek a segítségével hamarabb elkaphatjátok Liza gyilkosát.
- Jesszusom, lehet, hogy te sokkal őrültebb vagy, mint Gili.
- Tényleg? Pedig ő elég magasra tette a lécet. Túl hevesen reagáltam erre a rablásra, Theo. Liza halála óta tehetetlennek és dühösnek érzem magam. Segíteni akarok, hogy rács mögé kerülhessen a gyilkosa. Most már te is tudod, hogy képes vagyok rá.

Beletelt némi időbe, de rábeszéltem. A terv egyelőre annyi volt, hogy a gyilkosságoknál talált bizonyítékok segítségével megpróbálok többet megtudni. Theo úgy gondolta, kisebb szabálysértést követ el, ha engem visz a bizonyítékokhoz, és nem fordítva.

- Bízol bennem, ugye? - Összefontam a kezünket, mire halványan elmosolyodott, és bólintott.
- Tudom, hogy amit tenni készülünk, jó célért tesszük.
- Szerinted tényleg összejöhet?
- Ha együtt csináljuk, igen. Biztos vagyok benne.

15. Főpróba

KÉT NAP TELT EL, DE THEO NEM HOZTA SZÓBA A TERVET. Péntek este megbeszéltük, hogy megnézünk egy új darabot a színházban. Utána elvitt vacsorázni. Az asztalnál igyekeztem kerülni a témát, mert azt hittem, még nincs felkészülve rá. Tévedtem. Miután az étteremnél beszálltunk a kocsiba, másfelé kanyarodott. Húsz perc múlva beálltunk a rendőrőrs parkolójába.

- A mai felvonulás miatt kirendeltek mindenkit az utcára. Egy ember tartja bent a frontot. - Elővette a hátsó ülésről a papírzacskót, amelyet az étteremben kapott. - Neked meg sem kell szólalnod, rendben?

- Oké. - Bármennyire elszántnak gondoltam magam, most megijedtem, hogy a tervünk kudarcba fulladhat.

Odabent a hely kongott az ürességtől. A kezem Theo meleg tenyerébe zárva remegett, de ő időnként megnyugtatóan megszorította. Ez segített. Ugyanakkor, ha belegondoltam a helyzetbe, amelybe kettőnket rángattam, legszívesebben sarkon fordultam volna, hogy elrohanjak. Hiszen egy rendőrrel karöltve készülök betörni a bizonyítékraktárba! Rengeteg bizonytalan pontot találtam a tervben, de aztán félresöpörtem a kétségeimet. Életeket menthetek. Most, hogy végre bevallottam neki is, mire vagyok képes, ez a dolog állandóan ott lüktetett a bőröm alatt. Ingerelt, azt akarta, hogy még többet használjam.

- Szevasz, George! Hoztam neked pár friss francia kiflit. Még meleg. - Nyugodt maradt a hangja. Az éjszakai ügyeletest Theo már járőr kora óta ismerte. Mielőtt bementünk, biztosított, hogy nem lesz gond vele.

- Te vagy a legjobb, fiam! - George felnyögött, majd rám nézett. Kíváncsian vonta fel őszes szemöldökét. - Ő az a bizonyos?

- Úgy van. - Theo olyan fesztelenül vigyorgott, mintha könnyű kis délutáni látogatásra vagy teázásra ugrottunk volna be a család egyik barátjához. - Épp erre jártunk, abban a menő klubban, amely nemrég nyílt. A hölgy táncolni akart, hát megtáncoltattam. - Erősen a fenekemre csapott, amin úgy meglepődtem, hogy nem tudtam visszafojtani egy apró sikkantást. A két férfi egyszerre nevetett fel. Erőltetetten mosolyogtam, és a pult takarásában alaposan rátapostam Theo lábára a magassarkúmmal. Hallottam, ahogy egy pillanatra bennreked a levegő a tüdejében, a hangja is egészen kicsit elvékonyodott, de becsületére legyen mondva, egészen jól viselte a büntetést.

- De most hagyjuk is ezt! Az én virágszálam kíváncsi lett a munkahelyemre, ezért arra gondoltam, körbevezetném. - A hangja őszintén csengett. - Ugye, nem gond?

- Te is tudod a szabályokat, fiam. Civilek ok nélkül nem tartózkodhatnak itt - dörmögte George még mindig mosolyogva.

- Persze, értem én, de most, egyetlenegyszer, nem tehetnénk kivételt? - Hessegető mozdulatokat tett a háta mögött a kezével. Értettem a nem túl finom

jelzést, úgy tettem, mintha elkalandozna a tekintetem a falon lévő körözések és hirdetmények felé. Háttal álltam nekik, de erősen füleltem. - Öregem, van neked fogalmad arról, hogy a csajok mennyire odavannak az ilyesmiért? A kihallgató szobát és a hátsó fogdát akarom megmutatni neki, semmi többet. Cserében pedig napokig én leszek a hős a szemében. Elvennéd tőlem ezt a kis boldogságot? Hiszen ismersz, vigyázni fogok.

- Jól van, menjetek, ne is lássalak! - A pultra csapott, és látványosan belemélyedt a kiflik tanulmányozásába.

Theo a kezemért nyúlt, és vigyorogva átvezetett az egyik lengőajtón.

- Biztos vagy benne, hogy üres a hely? - kérdeztem ide-oda nézelődve. Semmit sem tudtam alaposabban megnézni, mert Theo úgy rohant végig a folyosón, mintha üldöznék.

- Teljesen. A bizonyítékraktárt szokta még külön egy ember is őrizni, de Bilinek ma előbb le kellett lépnie valami iskolai előadás miatt, amelyben a lánya alakítja a gonosz boszorkányt. A főnök úgy gondolta, George is elegendő ma estére. A beosztott nyomozók és járőrök pedig kint vannak az utcán. Még órákig üres marad a hely, szóval kibontakozhatsz.

- Kicsit tartok tőle, hogy semmit sem fogok látni.

- Azok után, amit két napja csináltál? Lehetetlen. A képességed rendkívüli. Bátor döntést hoztál. - Csillogott a szeme, miközben a karomat szorongatta. A belőle áradó érzésektől mosolyognom kellett. Tenni akarás és izgalom vibrált benne.

- Bátor volt az is, hogy majdnem megsütöttem annak a tolvajnak az agyát?

A tenyerébe vette az arcomat, és közelebb húzott magához. Komorrá vált a tekintete.

- Azt tetted, amit kellett. Életveszélyben voltál. Ezért sose legyen bűntudatod. De ha odabent olyasmit érzel vagy látsz, amivel nem tudsz megbirkózni, szeretném, ha azonnal leállnál. Még mindig idegesít, hogy nem ismerjük teljesen a benned lévő erőt. A mellékhatások súlyosbodhatnak, és...

- Ha ez történne, leállók. De sikerülni fog, Theo. Sikerülnie kell. - A mellettünk lévő ajtóra néztem. Valami vonzott. Bele akartam vágni.

- Ez az én csajom! - Kinyitotta előttem a raktár ajtaját, majd előre ment, és felkapcsolt egy kisebb lámpát a hátsó sarokban. A helyiség árnyékokkal telt meg.

Az előtérben egy pult állt, mögötte irattartó szekrény és egy kikapcsolt számítógép. A bezacskózott és bedobozolt bizonyítékok a nagyobb hátsó helyiségben, állványokon kaptak helyet. Theo előrement, és egy barna dobozzal jött vissza, amelynek az oldalára különböző rövidítéseket és dátumokat írtak. A dobozt letette egy kis asztalra, és felnyitotta a tetejét. Még egy ugyanolyat hozott.

- Ezeket két különböző helyszínről szedték össze a srácok. Csupa hétköznapi tárgy, de mindegyik érintkezhetett valamilyen módon a Keresztessel vagy az áldozataival. Ujjlenyomatot vagy más nyomot kerestünk rajtuk, de

eddig semmire sem jutottunk. Egy gumikesztyűt nyújtott felém. - Ugye nem feltétlenül kell a kezeddel megérintened a tárgyakat, hogy láss valamit? így is nagyon kockázatos, de ha csak a bőröddel érintkeznének, akkor is menne?

- Valószínűleg igen.
- Tegyünk egy próbát, oké? Nem szeretném, ha bárhol ott maradna az ujjlenyomatod.
- Igaz. Akkor kezdem, oké?
- A tiéd a terep. - Felült az asztal tetejére, úgy nézte, mit csinálok.

Felvettem a kesztyűt. Elsőként egy kerámiabéka került a kezembe, óvatosan vettem ki a zacskóból. Elénk sötétzöld volt a felső része, alul pedig halvány krémszínű. Hűvösnek és simának éreztem, amikor a kesztyű fölötti részen a csuklómhoz érintettem. Valószínűleg egy kandallópárkány dísze lehetett. A gondolattal egy időben felfordult körülöttem a világ.

Egy nappaliban voltam, az árnyékok hosszúra nyúltak. Először azt hittem, hogy kintről jön furcsa szögben a fény, de rájöttem, hogy egy állólámpa borult fel, az világítja meg felemásan a szobát.

A férfi nagyon erős. A tenyere alatt érzem a szívverésem, az egyre növekvő nyomást a torkomon. Húzza, tépi, szakítja a bőröm, és én sikoltani akarok, de a nyakamon lévő kéz megakadályozza. Hiába akarom beszívni a levegőt, a nyomástól képtelen vagyok.

Elejtettem a békát. Leesett a padlóra, és letört belőle egy kis darab.

- Sajnálom - suttogtam. - Nem akartam. - Remegett a kezem, miközben megpróbáltam felvenni, de ismét elejtettem. Theo ott termett, felvett egy kesztyűt, és a békát visszatette a zacskóba.
- Ne aggódj miatta. - Megfogta a karom. Bőre meleg volt, nyugalom áradt belőle. - Mit láttál?
- Fojtogatást. Egy nő, a haja barna, kék szemű. Nem kapott levegőt. Hiába karmolta a férfi kezét, az nem engedte el. Egyre erősebben szorította. - Újra lejátszottam magamnak a képeket. A saját nyakamon éreztem a hosszú ujjakat. A pultra támaszkodtam, igyekeztem mélyeket lélegezni.
- Az első áldozat. Jókora zúzódások keletkeztek a nyakán. De ujj-lenyomatot nem találtunk.
- Kesztyűt viselt. Szoros, fekete bőrkesztyűt. Olyan autós fajtát.
- Láttad az arcát is? - Felemelte az államat, hogy ránézzek.
- Nem, én... nem. Valami baj lehetett a nő szemével?
- Mire gondolsz?
- Furcsának tűnt a színe. Piros, középen meg kék. Nem is tudom. Azt hiszem, elpattantak az erek a szemében. És sírt is.
- Úgy van.
- Vizsgáztatsz? Miért kérdezed, ha már úgyis tudod a választ?
- Hé, ne légy dühös! - kérte mosolyogva. - Ettől csak biztosabb lettem benne, hogy jó, amit teszünk. De ha akarod, abbahagyjuk. Tudom, hogy nehéz az ilyet végignézni. Ott voltam a helyszínelésnél, de te lényegében élő

közvetítést nézel, ugye?

- Úgy valahogy. De folytassuk. Eddig semmi újat nem tudtam meg.

- Rendben. - Hátralépett, és hagyta, hogy én válasszak. Ezúttal a második dobozba nyúltam. Behunytam a szemem, hogy ne lássam, mi akad a kezembe.

Egy pecsétgyűrűt találtam, bonyolult, címerhez hasonló mintázattal az elején. A bőrömhöz érintettem, fel sem fogtam, hogy minden eltelt másodperccel jobban szorítom. Képek villantak fel előttem, de egyiket sem láttam egy pillanatnál tovább.

Egy fekete bakancs a barna szőnyegen.

Felszálló szivarfüst.

Üvegcsörömpölés.

Egy aranyóra betört számlapja.

A szent szimbólum.

Egy sebesen forgó körhintára kerültem. Minél több tárggyal érintkeztem, annál gyorsabban váltották egymást a képek. Kezdtek élesedni a körvonalak, amikor újra a bőrömön éreztem a gyűrűt. A gyilkosé volt.

- Van egy hely, ami szent számára. A megnyugvás helye. Keveset láttam belőle, de éreztem a büszkeségét, amikor belép oda. Olyan, mint egy templom. Ott tisztelettel és megbecsüléssel néznek rá. Figyelnek a szavaira. A bejárat boltíve fölé vörös-fehér jelképet akasztottak. Egy részét tudtam csak elolvasni. A közepén három betű van: IHS. És alatta egy latin felirat: *Sapientia et Doctrina.*

- Te jó ég, Silver! - Alig hallottam a hangját, mert egyre gyorsabban jöttek a képek.

- Naplót vezet a kezdetek óta. Ezzel is igazolja magának, hogy helyes, amit tesz. Azt hiszi, igazságot szolgáltat. Hogy példát statuál azokkal, akik helytelenül élték az életüket. Ezek az emberek világéletükben a munka megszállottjaiként éltek. A pénz, az elismerés hajtotta őket. A legjobbak akartak lenni, hogy a környezetük felnézzen rájuk. De amikor elérték, akkor sem álltak le. Mindig többet akartak. Ő megbüntette őket. Végső megváltást hozott nekik, hogy békében nyugodhassanak. Ha így halnak meg, örökre a pokolban ragadnak, de ezzel ő a megváltójukká vált.

„Mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik; és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.”

- Lukács evangéliuma 14,11. Miután felvágta őket, ezt írta a falra. Vérrel. Aztán levette a ruháikat. Mindent lehúzott a testükről, hogy pőrén kerüljenek Isten elé. Alázatosan. - Hitetlenkedve megráztam a fejem. - Pőrén! Nem is használom ezt a szót. - Elcsuklott a hangom.

Theo hozzám lépett, és átölelt. - Hideg a bőröd. - Kibújt a zakójából, rám adta, majd addig dörzsölgette a karomat, amíg elernyedtem. Észre sem vettem, mennyire megfeszítettem minden izmomat. - Te jó ég, hát tényleg igaz! Csodálatos vagy, Silver!

- Jelen pillanatban inkább mocskosnak érzem magam. A gyűrű az övé.

- A harmadik áldozat mellett találtuk.
- Miután ráfolyt a férfi vére, a fürdőszobába vitte, és leöntötte egy fél flakon tisztítószerrel. Undorodik a bűnösöktől. A zsebébe tette a gyűrűt, de kiesett, amikor lehajolt a késéért. Furcsa, hogy korábban a kesztyűn kívül viselte. Talán a rajta lévő jel miatt. Azt olvastam valahol, hogy a horgony a megváltás szimbóluma. Megvizsgáltátok a vért a falon, ugye?
- Persze, a helyszínelők azt is megnézték. Az áldozatai vérével firkált a mocsok.
- Nem mindent.
- Tessék?
- A tizenegyedik betűt a saját vérével írta. Mindkét helyszínen. Egy kis fiolában hozta magával, és egy vékony szálú ecsettel kente fel. Az lett a legszabályosabb. Azt akarta, hogy egy része ott maradhasson a megváltottakkal. A tizenegyes szám számára szent. Az apostolok száma, akik sosem árulták el Jézust, ezért megváltásban részesültek. Többet nem tudtam kivenni. Nem láttam az arcát, a nevét sem tudom, de azt hiszem, beleláttam a gondolataiba. Éreztem őt, miközben azt néztem, hogyan öli meg azokat az embereket. Nézzétek meg a tizenegyedik betűt, és meglesz a DNS-e. A latin felirat segít valamiben?
- Ami azt illeti, pontosan rámutattál vele, hogy hol keressük a gyilkost. *Sapientia et Doctrina.* Bölcsesség és Tanulás. Az egyik barátom a Fordham Egyetemre járt. Ez az ő jelmondatuk. Azt hiszem, a diákokat máris kizárhatjuk.
- Igen. Ő idősebb. Elvárja és élvezi a tiszteletet, amivel körülveszik. Talán tanár lehet. A vallás körül forog az élete, ezért valószínűleg a munkájában is fontosnak tartja.
- Bámulatos vagy. - Lágyan megcsókolt, miközben megnyugtatóan a hajamat simogatta. - Felfogtad, hogy ezzel elkaptál egy gyilkost? Te, Silver! Nem a rendőrség legjobbjai, akiknek a legmodernebb technológia és hosszú évek kriminalisztikai tudása áll a háta mögött, hanem te. A lány, aki nem emlékszik a múltjára. Elintézek egy telefont, addig megvársz itt?
- Persze. Csináld csak. - Pár lépéssel arrébb ment. Levettem a kesztyűt, és a táskámba tettem.
- Szevasz, haver! Szívesség kellene - szólt bele a telefonba.

A többit már nem hallottam, mert egyre távolabb kerültem tőle. Valami vonzott a raktár felől, így követtem. A polcokon egyforma, gondosan felcímkézett, és rövidítésekkel ellátott dobozok álltak. Végigsimítottam a szélüket, de semmi sem történt. Ennek ellenére egyre gyorsabban vert a szívem. A második sor közepén jártam, amikor úgy éreztem, hogy meg kell állnom. Jobb kezem hajszálnyira állt meg egy doboz szélétől.

- Baj van? - Theo mögém lépett, és a vállamra tette a kezét.
- Ebben a dobozban mi van?

Odalépett, elolvasta az oldalán lévő feliratot.

- Másfél éves gyilkossági ügy. Emlékszem rá valamennyire, egy külvárosi benzinkúton történt. Pontosabban a mosdójában. Női áldozat. Felszabdalták az

arcát, a fogai alapján azonosítottuk. Prosti volt, de a barátja nem tudott róla. A lehető legrosszabb módon esett le neki a tantusz. Rajtakapta a nőt, amint a benzinkút mosdójában fogadja az egyik kliensét. A fickó huszonöt évet kapott.

- Honnan tudjátok, hogy ez történt? A barátja bevallotta?
- Úgy tudom, nem egyértelműen, de a helyszínen találtak rá véresen. Leginkább csak sírt, és azóta sem mondott sokat. Elég egyértelmű esetnek tűnt, de nem ismerem a részleteket. Ha jól emlékszem, Morgan foglalkozott vele. Ha akarod, megkérdezem tőle.
- Nem, hagyd csak. Volt egy homályos megérzésem, de biztos még az előző hatása alatt vagyok. Elmehetünk innen? - Megdörzsöltem a homlokom, hogy elmúljon a tompa sajgás.
- Ne haragudj, már biztos fáradt vagy! Menjünk.

Kinyitotta előttem az ajtót, majd a folyosón megállított.

- Lehetne róla szó, hogy eljátszd a lenyűgözöttet? George kedvéért. Nem szeretném, ha bárki is gyanakodna vagy kérdezősködni kezdene.
- Mire gondolsz? Kuncogjak, és csókolgassam a nyakad, miközben áradjon belőlem a lelkesedés, amit a nagy és erős nyomozó pasim macsósága gerjesztett bennem.
- Miért, menne? - csillant fel a szeme.
- Valószínűleg. De tartok tőle, hogy ezzel leginkább csak a te egódat növelném. Nyugi, teszek róla, hogy senki se gyanakodjon ránk kifelé menet.

Átkaroltam a derekát, és közelebb bújtam hozzá. Éreztem, ahogy megborzongott, amikor a kabát alatt végigsimítottam a hátán. A csípőmre tette a tenyerét, és együtt léptünk ki az ajtón.

- Köszönöm szépen, George, hogy megengedte ezt a kis tárlatvezetést. Pont olyan volt, mint egy filmben. - Felkuncogtam, hogy Theo is elégedett legyen az eredménnyel.
- Nagyon szívesen, örülök, hogy tetszett.

George arca felderült, mintha valami vicces jutott volna eszébe. Theora kacsintott, majd arrébb intette, hogy ne halljam, mit mond neki. De persze mindent hallottam.

- Azt hiszem, fiam, ma egy egészen másfajta filmhez hasonlít majd az estéd. Aztán adj bele mindent!

Vén kéjenc! Elégedetten láttam Theo vérvörös arcát és lesütött szemét, amikor visszajött.

- Kedves öregúr ez a George - mondtam epésen. - Biztos nagyon becsüli a nőket.
- Igen, hm... Mióta a felesége meghalt, kissé visszafejlődött ezen a téren. Múltkor elmesélte, hogy rákattant a pornóra. Néhányan próbáljuk rávenni, hogy randizzon inkább, de azt mondja, hogy a mai nőkre kár energiát fecsérelni. A házi praktikák híve.
- Milyen kedves történet!
- Én csak idéztem. De ami most fontosabb, sikerült elintéznem egy újabb

vérvizsgálatot. Az egyik laboros srác a haverom. Egy üveg húszéves whiskyért cserébe megcsinálja a tesztet. Két nap múlva már tudni fogjuk az eredményt.

- És hogy magyaráztad meg neki?
- Egyszerű megérzéssel. Így is röhögött vagy öt percig, de ha azt mondom neki, hogy a menyasszonyomnak látomása volt az ügyről, tíz percig röhögött volna, aztán csapja le a telefont.
- Jól tetted.
- Nem zavar? - Kinyitotta előttem a kocsi ajtaját, megvárta, hogy elhelyezkedjek, bekössem magam, és ránézzek, csak ezután indított.
- Miről beszélsz?
- Tulajdonképpen rámutattál nekem a gyilkosra. Mégis, amikor letartóztatjuk, valószínűleg én kapom érte az elismerést.
- És? A letartóztatás a lényeg, nem? Amúgy sem hiszem, hogy nagy sikerem lenne, ha előlépnék, mint a te személyes médiumod.
- Mondtam már, hogy fantasztikus vagy?
- Néhányszor. De szeretem hallani. Legalább addig sem magadat fényezed.

Felkacagott, majd hazavitt. Miután átöltöztünk, összeszedett pár pokrócot, készítettünk forró csokit, a hóna alá csapott egy nagy zacskó pillecukrot, majd az egészet felvittük a tetőre. Lassan szokásunkká vált, hogy onnan nézzük a csillagokat.

- Jobb már?
- Sokkal. Gyakrabban kellene ilyet csinálnunk.
- Ha ezt szeretnéd, akár minden estét itt tölthetünk. Bármit megtehetünk, amit akarunk.

Felnevettem, mert rájöttem, mennyire igaza van, és ez boldoggá tett. Megkönnyebbültem, hogy ennyire jól tudtam használni ezt az erőt, ezúttal mindenfajta mellékhatás nélkül. Ráadásul ma segítettem elkapni egy sorozatgyilkost. Liza gyilkosa végre megbűnhődik.

- Mi ez az eufórikus mosoly? - Theo belekortyolt a forró csokiba, elfintorodott, majd az elolvadt pillecukrokra újabbakat halmozott. Felért egy cukormérgezéssel, de ő élvezettel nézte a lassan alámerülő fehér pamacsokat.
- Boldog vagyok - osztottam meg vele is. - Egyszerűen boldog. Azt hiszem, már kevesebbet gondolok a múltra. Nem azt mondják mindig, hogy nem szabad a múltban élni? Liza halála még mindig nagyon fáj. De próbálok arra gondolni, hogy a gyilkosa hamarosan rács mögött lesz, és többé senkit sem bánthat.

Tévén néztük végig, ahogy a rendőrautóhoz kísérik Peter Mullinst, a Keresztest. A hátrabilincselt kezét leszámítva, a begombolt szürke kardigánjával és a ropogós ingével pont úgy nézett ki, mint egy tanár. Vallástudományokat tanított az egyetemen. Tizennyolc évesen részegen vezetett, miközben mellette ült az édesanyja. Ő túlélte a karambolt, az anyja azonnal meghalt. Apja közbenjárására, aki jóban volt a bíróval, felmentették, de elvonóra kellett járnia. Részletes tudósítás következett az életéről, a megjárt terápiákról. Végül a har-

madik elvonója után valami megváltozott. Megtalálta Istent, ahogy a riporter mondta. Diplomát szerzett, majd rögtön utána állást kapott az egyetemen. Az akkori igazgató ismerte a szüleit, így sikerült elfeledtetnie a priuszát.

Pár óra múlva már arról tudósítottak, hogy Peter Mullins hajlandó mindent bevallani azzal a feltétellel, hogy mindenki hallja a mondandóját. Élő közvetítést akart a börtönből. Theo felhívott, és tombolt. A polgármester annyira elvakultan akarta azt a vallomást, hogy engedélyezte a kamerákat.

- Semmit sem számít nekik, hogy ezzel mit indíthatnak el. Mullins akár üzenhet is valakinek, hogy folytassa a munkáját. De tudod, mit kaptam erre válaszul? Hogy ráérünk majd ezzel akkor foglalkozni, ha tényleg bekövetkezik. Rohadt dilettánsok csapata az egész bagázs. Felfüggesztettek.
- De hát miért? Te kaptad el a gyilkost - suttogtam a telefonba, miközben fél szemmel a képernyőt néztem. Épp előkészítettek egy cellát a beszélgetéshez.
- Nem édes, az te voltál. Ezt ne felejtsd el akkor sem, ha mindenki máshogy tudja. - Felsóhajtott. Még a telefonon keresztül is érezni lehetett az idegességét. - Idejött hozzám a polgármester titkára, hogy adjak interjút. Én meg elmondtam neki, hová dughatja az interjúját. Azt hiszem, kényszerszabadságra küldenek.

Feltört belőlem a nevetés, de gyorsan magamhoz tértem.

- Theo, nagyon sajnálom.
- Még mindig mosolyogsz, ugye?
- Egy kicsit.
- Jól teszed, nem is kell sajnálni. Legalább most elmehetünk meg látogatni Mirandát. Mindjárt karácsony van. És kezd nekem is hiányozni az a kis törpe.
- Most legszívesebben megcsókolnálak - nevettem fel.
- Adj tíz percet. Kocsiba vágom magam, és az előcsarnokban találkozunk.

Végül megvolt a vallomás. Láthatta a polgármester, és az egész ország, mert minden tévécsatorna átvette a közvetítést. Mullins pont úgy viselkedett, ahogy Theo várta. Megszállott lett az anyja halála után. Amikor a vallás felé fordult, hamar fanatikussá vált. Hitte, hogy, amit tesz, az jó hogy megmenti vele az emberek lelkét. Undorodott attól a történtéstől, amely megmérgezte az áldozatai életét. Ő kiontotta belőlük ezt a mérget, hogy megtisztuljanak. Szárnyalhassanak.

A történetben egyvalami zavart. Mullins mindig három áldozatról beszélt. Sajnálta, hogy csak három emberen tudott segíteni. De Liza volt a negyedik. Őt miért felejtette volna ki? A kétségeimet először igyekeztem eltemetni. Bebizonyították, hogy ugyanaz az ember ölte meg Lizát, mint a másik két áldozatot. Theo úgy gondolta, ő valamiért mást jelenthetett Mullinsnak, ezért nem beszélt róla. Vérrel írt idézetet sem találtak a helyszínen.

- A többi áldozatot nem teljesen úgy vágta fel, hiányzik a felirat, ezek tények. Lehet, hogy Liza egyszerűen rosszkor volt rossz helyen. Megzavart valamit. Hiszen ő teljesen másként élt, mint a másik három ember. Nem illik bele a típusába. De lehet, hogy be fogja vallani az ő meggyilkolását is. Csak idő

kérdése.

Megfogta a kezemet, ezért tisztán éreztem benne a kétkedést. Ő maga sem hitte el teljesen, amit mond, csak engem akart megnyugtatni. Felsóhajtottam és kinéztem az ablakon. Úgy éreztem, még koránt sincs vége a történetnek.

Kaliforniába tartottunk Mirandához. Úgy terveztük, hogy két napot maradunk, mert Theo szülei vártak minket. Egy örökkévalóságig tartott a repülőút, de mindent megért, amikor kiszálltam a taxiból, és Miranda a karomba rohant. Összecsókoltam, aztán hagytam, hogy Theo is megszorongassa kicsit. Sokkal bátrabban közeledett hozzá, mint korábban. Megjelent egy kis szín az arcán, és folyamatosan mosolygott. Egy percre sem állt le. Magával húzott, hogy megmutassa a kutyáját, a szobájában az új rózsaszín virágos tapétát, a házat, a szőlőt, a dombot a közelben, amelyről a legjobb kilátás nyílt, és az istállót. Két lovat tartottak és egy pónit, amelyet Jude kifejezetten neki vásárolt pár héttel ezelőtt.

- Azt reméltem, mostanra megbarátkozik vele, de még mindig ott tartunk, hogy az ajtó mellől, félig elbújva leskelődik. Édesen elpirul, amikor hívom, hogy simogassa meg, de egy tapodtat sem mozdul - mesélte Jude. Miranda átfogta a lábát, és teljesen nekidőlt, miközben beszélgettünk. Igyekeztem legyűrni a féltékenységet, mert mindketten annyira jól érezték magukat. Végre úgy tűnt, hogy rendbe jött az élete.

Nélkülem is.

Aznap, vacsora után a karomban aludt el. Lassan emeltem meg a szabad kezem, hogy megsimogathassam a haját. Imádtam a súlyát a mellkasomon, és hiányzott, miután letettem. Éjszaka, amikor Theo már aludt, megengedtem magamnak egy kiadós sírást. Másnap úgy nyitottam ki a szemem, hogy egyetlen percet sem vesztegetek tovább búslakodásra.

Theot a konyhában találtam, méla mosollyal nézte a gabonapelyhet habzsoló Mirandát, miközben folyamatosan töltötte magába a kávét. Puszit nyomtam az arcára, mire Miranda is felpattant, odaszaladt hozzá, meghúzkodta a pólója alját, és amikor lehajolt, csattanós csókot adott neki.

- Ha felnövök, elveszel feleségül? - kérdezte komoly hangon.

Félrenyelte a kávét, de némi köhögés után sikerült megszólalnia.

- Előbb látnom kell, hogy lovagolsz. Anyukám azt mondta, csak olyan nőt vehetek feleségül, aki fordítva is meg tudja ülni a lovat. Te meg tudod?

Rózsaszín arccal fordult Jude felé, de a szemében eltökéltség villant.

- Nemsokára igen. Jude néni, játszhatok ma Silverrel az istállóban? Ő biztos tud hátrafelé lovagolni, mert Theo megkérte a kezét.

Meg sem várva a választ, megfogta a kezem, hogy kivezessen az istállóba.

- Ilyen hamar odaadnál egy másik nőnek? - nyögött fel Theo panaszosan a kávéfőző mellől.

- Hé, esélyem sincs ellene, szóval inkább az elején feladom! De sokat úgysem taníthatok neki, ne aggódj. Azt az egyet biztosan tudom, hogy fogalmam sincs a lovaglásról. - Csókot dobtam felé, és kimentünk.

Vacsorára már sikerült eljutnunk odáig, hogy Miranda felült a póni hátára. Két kézzel belém kapaszkodott, így folyamatosan csúszkált a nyeregben, de nagyon élvezte. Sikkantgatott és kacagott, sosem hallottam annál szebbet.

Vacsora után átadtuk az ajándékokat. Theo vett neki egy rózsaszín biciklit, amelyre aprócska sárga rózsabimbókat festettek, és a kormányáról színes szalagok lógtak. Közös ajándékként adta oda, de akartam valami olyat is adni neki, amely mindig rám emlékezteti. Amikor felvette a smaragdzöld pulcsit, amelyet kötöttem, féltem, hogy leginkább akkor emlékszik majd rám, amikor elbotlik benne. A térde alá ért, a vállánál és az ujjánál kiállt egy-két szál, és az elején lévő mackóminta leginkább egy pszichopata jetihez hasonlított. Videókból tanultam kötni, még nem ment túl jól.

- Gyönyörű - suttogta áhítattal, és kétszer megperdült benne. - Aludhatok ebben, Jude néni?
- Hát persze, angyalom! - Jude felnevetett, majd a vállamra tette a kezét. - Imád téged. Rengeteget mesélt az együtt töltött időről. Tegnap, miután felébredt, félpercenként megkérdezte, hogy mikor érsz már ide.

A vállamon lévő kezére tettem a kezem.

- Ne érezd magad bizonytalannak miattam. Szereted őt, és ő is téged. Ennél több most nem kell. Jó anyja leszel, Jude.
- Köszönöm, hogy ezt mondod. - Próbálta legyűrni a bizonytalanságot. Félt, hogy majd helytelenül neveli Mirandát. Hogy sosem lesz olyan jó anyja, mint a nővére volt, vagy éppen én lettem volna. Még mindig gyászolta a testvérét, de egyre több hasonlóságot fedezett fel a kislány és az anyja között. És ennek nagyon örült. Pár napja már az is megfordult a fejében, hogy elfogadja Sam meghívását arra a kávéra. A borász kitartóan ostromolta, neki pedig egyre szimpatikusabb lett. Miranda miatt teljesen biztosra akart menni, mielőtt megfontolja egy kapcsolat lehetőségét.

Túlságosan hamar eltelt a nap, és megint ott álltunk a taxi mellett, hogy búcsúzkodjunk.

- Meglátogatsz megint? - Nyakam köré fonta a karját, miközben könnyes szemmel nézett rám. Legszívesebben azt mondtam volna neki, hogy ideköltözöm a szomszédba, és sosem hagyom el.
- Nemsokára, édesem.
- De biztos? Nemsokára?
- Biztos. Hogy is tudnék nélküled férjhez menni? Te leszel a legkisebb és legszebb koszorúslányom.
- Csak akkor veheted el - fordult Theohoz -, ha nagyon vigyázol rá. Hogy ne történjen semmi baja. Soha-soha.
- Értettem, törpe! - szalutált neki, majd ő is leguggolt, hogy megölelje.
- Nem vagyok törpe! - mosolygott szégyenlősen. Jude mellé lépett, aki átölelte a vállát, amíg beszálltunk a taxiba. Megfordultam a hátsó ülésen, hogy minél tovább láthassam őt. Jude ölbe vette, és vigasztalón simogatta a hátát. Kényszeresen végigdörzsöltem a vállam és a nyakam. Mintha sikerülne valaha is

eltávolítanom magamból ezt az érzést. Újra és újra kiszakadt a szívem, amikor el kellett hagynom őt. Igyekeztem visszafojtani a sírást, amikor megint a mellkasomon éreztem a súlyát. Mintha az én karomban lett volna.

TEAM

16. Szürke igazság

A REPÜLŐÚT NEW YORKBA KIFÁRASZTOTT. Úgy éreztem magam, mint akit kifacsartak, majd meg is fagyasztottak. Az izzasztó kaliforniai karácsony után a dermesztő New York mellbevágott. Igyekeztem nyitva tartani a szemem, amíg Theo fogott egy taxit és hazaértünk. Elfáradtunk mindketten, ő mégis megállított, amikor szó nélkül akartam a szobámba menni.

- Beszélj hozzám, Silver! Újra megtörténik? Be fogsz fordulni? - Megszorította a kezem, mutatóujjával végigsimított a jegygyűrűm karikáján.
- Nem. Jól leszek. Csak fáradt vagyok. - Mosolyt erőltettem az arcomra, nagyon igyekeztem, hogy őszintének tűnjön.
- Biztos?
- Persze. Amíg ő boldog, nekem is annak kell lennem. - Elcsuklott a hangom, és hagytam, hogy megöleljen. Jó volt a karjába menekülnöm. Mintha egy biztonságos burokba zárna.

Aznap éjjel együtt aludtunk el az ágyamon. Hosszan csókolt, és én komolyan azt hittem, hogy ezúttal megtörténik. Elvégre jegyesek voltunk. Együtt éltünk. Szerettük egymást. De ahogy az indokokat soroltam magamban, egyre inkább elbizonytalanodtam. Miért nem vagyok ebben is annyira biztos, mint a Miranda iránti szeretetemben? Miért tekintek úgy a Theoval való testi kapcsolatra, mint valaminek a végére, és nem az elejére? Ő is sejtette a bizonytalanságomat, ezért állt le.

- Köszönöm, hogy itt vagy velem - súgtam a fülébe. Átölelt, egészen hozzá simultam, de ekkor már aludt. Szíve halkan, egyenletesen vert. Én is lassan lehunytam a szemem. Egy pillanatra tisztán látszott előttem, hogy mit rejteget a szívében. Ugyanazt a heves, mindent elsöprő szerelmet akartam, amelyet ő érzett irántam. De bármennyire túlcsordult bennem az akarat, még mindig nem tudtam viszonozni.

Az álom hirtelen változott meg. Egy sötét helyet láttam, először izzadt testek bűzét éreztem, majd friss, éjszakai levegő csapott meg. Féltem, nagyon féltem.

Leveszik a lábamról a láncokat, mert túl nagyot kell lépni a rabszállítóhoz, de a csuklómon ott maradnak. Úgy bánnak velem, mintha állat lennék. Mintha nem lennék jobb azoknál az emberi szemeteknél, akiket rács mögé dugnak. Hát miért nem látják, hogy a megmentőjük vagyok? Hálát kéne adniuk nekem.

Az előttem lépkedő egyenruhás megrántja a láncot, hogy elessek. A betonra zuhanok. Nyugodtnak kellene maradnom, de a röhögése felbőszít. Nem válhatok a hozzá hasonló állatok rabszolgájává. Felugróm, és a láncot átvetem a nyakán, majd jól meghúzom. Először a meglepődés, majd a fulladozás hangjait hallom. Addig szorítom, amíg elájul. Leeresztem a földre, elveszem a fegyverét, és a bilincs kulcsát a zsebéből.

A társa épp akkor tér vissza, amikor kiszabadulok. Elő akarja rántani a

fegyverét, de kicsavarom a kezét, és addig ütöm, amíg elveszti az eszméletét. Elveszem a rádióját. Az utcán senki sem jár.

Szabad vagyok. Beülök a kocsiba, és indítok. Ruhát kell cserélnem. Ha sikerül eljutnom a határig, már nem árthatnak nekem.. És ezután óvatosabb leszek. Soha többé nem nyúlhatnak az Úr katonájához.

- Theo! - Megráztam a vállát, de meg sem mozdult. - Theo, kelj fel! - Erősebben ráztam. Megfeszült a teste, olyan hirtelen ült fel, hogy hátrahőköltem.
- Mi a baj? Mi történt? - Beletúrt összekuszálódott hajába. Meglepődve nézett körül, mintha elfelejtette volna, hol aludt el.
- Mullins megszökött.
- Honnan...? Telefonáltak?
- Nem, én... álmodtam valamit, és azt hiszem, hogy megtörtént.
- Tessék?
- Nézd, tudom, hogy őrültségnek hangzik, de nagyon valóságos volt. Valamiért továbbra is kötődöm hozzá. Láttam, hogy ma szállítják át, a városi börtön oldalbejáratánál állt a kocsi, mert a főbejáratot ellepték az újságírók. Majdnem megfojtotta az egyik őrét, a másikat meg eszméletlenre verte. A rabszállítóval menekül.
- Jézusom! - Kiugrott az ágyból, a ruháit kereste. - Láttál még valamit? Hogy merre ment?

Nemet kiáltottam neki, és én is elkezdtem öltözni. Már kabátban vártam az ajtónál, amikor fülén a mobiljával leért a földszintre.

- Igen. Nem, most mi a francért érdekel, hogy honnan veszem? Ellenőrizzétek annak a rohadt kocsinak a koordinátáit, és ha olyan helyen van, ahol nem kéne, küldjétek oda mindenkit. Én szóljatok nekem is, ha megtaláltátok. - Letette. - Te meg mire készülsz?
- Veled megyek. - Felé nyújtottam a kocsikulcsát, és hívtam a liftet. - Gondolj rám úgy, mint egy élő GPS-követőre. Azt hiszem, meg tudom találni, ha nektek nem sikerülne.
- Felejtsd el! Ez az ember egy gyilkos.
- Pontosan. Liza gyilkosa. Mindent meg kell tennem, hogy ne árthassa meg. Addig képtelen leszek megnyugodni. Kérlek, Theo. Segíteni akarok. Tudod, hogy képes vagyok rá.

Fáradtan nyögött fel, majd megfogta a kezemet. Végigsimított a jegygyűrűmön.

- Végig a kocsiban maradsz, és szóról szóra azt teszed, amit mondok. Én vagyok a főnök, rendben? Csak így fog menni.
- Te vagy a főnök - bólintottam komolyan.

Hamarosan úton voltunk. A forgalom még most, éjjel kettőkor sem hagyott alább. Sokáig semmit sem hallottunk, csak a rendőrségi rádióból kiszűrődő statikus zajt, és a mellettünk elhúzó autók hangját. Theo mobilja ismét megszólalt. Pár percig beszélt valakivel, aztán letette.

- Megtalálták a rabszállítót pár utcányira a börtöntől. Üresen. Átfésülték a

környéket, de eddig semmi.

- Oké. Hol találták meg a kocsit?
- A tizenegyedik utcában, egy bolt mögött.
- Elsőként ruhát akart szerezni. Hogy észrevétlen maradhasson. Azt hiszem, egy raktárban van. - Lehunytam a szemem. - Sok ott a doboz, és vörösek a függönyök. Tudod, hogy mi lehet?
- Van egy Walmart raktár a nyolcvannyolcadik utcában, Queens-ben. De én... te, kísérteties vagy! Azt hittem, szükséged van az érintésre.
- Én is azt hittem. De az álom magától jött. Talán ha egyszer kapcsolatba kerültem vele, akkor elég felidéznem az érzést, és beugranak dolgok. Homályosan, de érzem őt.
- Rendben. Odamegyünk. Körülnézek, és hívok erősítést. Te a kocsiban maradsz, oké?
- Persze. Úgysem vennéd hasznomat.
- Viccelsz? A New York-i rendőrség eddig sokkal nagyobb hasznodat vette, mint az összes nyomozójának együttvéve. De ott túl sebezhető leszel. Ezért óvatosnak kell lennünk.

Amikor megálltunk a raktár melletti sikátorban, kiszállt, de az ajtóból még visszafordult. Megkért, hogy másszak hátra, és bújjak el, ha jön valaki.

- Van ott egy pokróc is, takarózz be! Iszonyú hideg van.

Mintha csak alá akarná támasztani a szavait, a hó abban a pillanatban kezdett el esni. Az első tétova pelyhek a vállán és a haján kötöttek ki. Egy pillanat alatt elolvadtak, csillámló cseppeket hagyva maguk után.

- Körbenézek, hátha találok valahol behatolási nyomot. Észre sem veszed, és itt leszek. Ha látsz valamit, azonnal bukj le, és hívj fel!
- Úgy lesz.

Becsapta az ajtót. Előrehajoltam, hogy lenyomjam a zárat, majd hátramásztam a hátsó ülésre, és elhelyezkedtem. Játszottam a bátort és a nemtörődömöt Theo előtt, de igazság szerint minden neszre összerezzentem. Hajnali fél három van, egy ijesztő sikátorban parkolunk, majd megfagyok, és az egyetlen személyt, akinek fegyvere van, és meg tudna védeni, pont most hagyott magamra. Hogy a fenébe keveredtem ebbe a helyzetbe? Szorosabbra húztam magamon a pokrócot, és beleleheltem a tenyerembe. A meleg egy másodperc alatt elillant, a helyére langyos nyirkosság költözött.

A távolban kivágódott egy ajtó. Futó lépteket hallottam egyre közelebbről.

- Kérlek, kérlek, fuss tovább! - szurkoltam suttogva, és lejjebb csúsztam a hátsó ülésen. Berobbant a sofőr felöli ablak, nyílt a kocsiajtó, és az ülésre bevetődött valaki, aki közel sem Theo volt. Pár másodperc múlva indított, teljes gázzal tolattunk ki a sikátorból. Olyan hangosan dobogott a szívem, hogy féltem, az elöl ülő pszichopata is meghallja.

Oké, Silver, gondolkozz! Ahhoz, hogy élve kikerüljek ebből a helyzetből, Theonak nagyon gyorsan meg kell találnia. Kocsi nélkül maradt, de bíztam benne, hogy azt meg tudja oldani. Addigra viszont lehet, hogy meghalok.

Kijuthattunk az autópályára, mert egyre gyorsultunk. *A telefon!* Óvatosan, két ujjal nyúltam a zsebembe. Sikerült kihúznom a készüléket, de amikor feljebb akartam ügyeskedni, kicsúszott a kezemből, és beesett az első ülés alá. Szerencsére a motor hangja elnyomta az apró zajt.

Kockáztatnom kellett. Feljebb toltam a fenekem, és addig tapogatóztam, amíg elértem az ülés alatti részt. A körmömmel érintettem meg a telefont.

Kivert a víz, amikor nyomást éreztem a mellkasomon. Mintha valaki rajtam feküdne. Megváltozott körülöttem minden. Egy másodpercre nem a kocsiban voltam, hanem egy sötét helyen, kemény padlóhoz szorítva, és küzdöttem minden levegővételért. Heves hányinger öntött el, de egy csapásra vége lett, amikor megálltunk. Újra a kocsiban találtam magam, a korábbi undor átadta a helyét az egyre növekvő rettegésnek. Azt hittem, hogy bármelyik pillanatban nyílhat a hátsó ajtó, és Mullins kirángat az ülésről, de nem ez történt.

Becsapódott az első ajtó, a léptei távolodtak. Végre sikerült megszereznem a telefont. Nem akartam megkockáztatni egy hívást, ezért bepötyögtem egy üzenetet Theonak, majd bekapcsoltam a telefonon a GPS-t.

Kidugtam a fejem a pokróc alól, és óvatosan kikukkantottam az ablakon. Egy kihalt benzinkúton voltunk, egyetlen lámpaoszlop állt a közelben, mely szabálytalan időközönként villogott egyet. Mullinsnak nem láttam nyomát.

Feltűnt, hogy a benzinkút épületében mekkora a sötétség. Az enyhe szélben megnyikordult a férfimosdó nyitott ajtaja. Odabentről szűrődött ki az egyetlen fény. Fogtam a telefonom, és a lehető leghalkabban próbáltam kinyitni a kocsi ajtaját.

Amikor leléptem a betonra, a zsibbadás kellemetlen szurkálásként felkúszott az egész lábamon. Végig a kocsi takarásában maradtam, úgy néztem körül.

Hol a fenében lehetünk?

A benzinkút környékén semmit sem láttam. Az út túloldalát száraz bozót szegélyezte, azon túl néhány satnyább fa állt. Legalább egy erdő lenne a közelben, hogy elbújhassak!

Elronthatnám a kocsiját! Bármennyire féltem, majdnem elröhögtem magam az ötletre. Az égvilágon semmit sem értek a kocsikhoz.

Aztán eszembe jutott egy akciófilm, amire legutóbb Theo beszélt rá. A felénél elaludtam, de emlékeztem még, hogy a főszereplő a benzintankba meregetett homokkal tette tönkre a kocsit. Fenékre estem ijedtemben, amikor neszezést hallottam. Ezzel egy időben rezegni kezdett a mobilom. Theo neve villant fel a kijelzőn.

- Hol vagy? - Reméltem, hogy hallja a hangomon az ordítást, annak ellenére is, hogy suttogtam.
- Út... elköt... kocs... Jól...
- Szakadozik a vonal, Theo. Semmit sem hallok.
- Ne csin... Bújj el!

Ezután megszakadt. A kijelzőről teljesen eltűnt a térerőt jelző ikon. Ha Theo jó irányba indult el, talán a telefon GPS-e nélkül is megtalál. Oké, akkor elbújok.

A mosdóban még mindig égett a villany, most már azt is láttam, hogy a lakatot letörték az ajtóról. Elhatároztam, hogy megpróbálok elfutni. De előtte muszáj elintéznem a tankot, hogy ne juthasson messzire.

Szerencsére a tanksapka nem a slusszkulccsal nyitható változat volt. Két körmöm bánta, mire sikerült kinyitnom. Összekapartam a kerék mellől némi homokot és kavicsot, majd belelapátoltam a tankba. Szívdobogva hallgattam az aprócska csobbanásokat. A hátam már fájt a kuporgástól, ezért egy kicsit felegyenesedtem.

A szemem sarkában megvillant valami. Mullins a mosdóajtóból a kocsi felé nézett.

Olyan gyorsan vetődtem le a homokba, hogy felhorzsoltam mindkét alkaromat. A kocsi felé indult. Lassan lépdelt, ezért reménykedtem, hogy sikerült idejében lebuknom, és nem vett észre. Becsúsztam az autó alá, majd gyorsan körbenéztem, hogy semmim se lógjon ki. Iszonyúan fáztam, és majdnem halálra rémültem, amikor Mullins bakancsa megállt pár centire a fejemtől.

Halkan kezdődött, majd egyre hangosabb lett. A nevetés az a fajta volt, amely végigborsódzott a bőrömön, és valami kellemetlen érzést hagyott maga után. Egy érzést, hogy ezután valami nagyon rossz következik.

- Csigabiga, gyere ki!

Tudtam, hogy meghalok. Már csak az volt a kérdés, hogy menynyivel tudom elodázni a pillanatot. A kocsi eleje felé akartam rúgni magam, de mielőtt egy centit is mozdulhattam volna, benyúlt, és elkapta a lábam. Párszor sikerült belerúgnom a karjába, de így is egy pillanat alatt kirángatott a kocsi alól, és felállított.

- Hát itt is vagy! Végig a kocsiban rejtőztél, ugye? Annak a rendőrnek a társa vagy? Idehívtad őt is?

Végigtapogatta a zsebeimet, az oldalamat, majd nekilökött a csomagtartónak. A motozás közben leszaggatta a kabátom gombjait. Hiába húztam össze szorosan magamon, egyre jobban fáztam. A telefonom ledobta a földre, és rátaposott.

- Ne! - Arra a rengeteg képre gondoltam, amelyet Mirandával készítettünk karácsonykor, és arra a videóra, amelyet Jude küldött később. Amelyen egy iskolai darabban énekel. Végigmosolyogta az egészet, és olyan kecsesen hajolt meg a végén, mint egy igazi hölgy. Azóta rengetegszer megnéztem, de mindig találtam benne valami újat. Ez a rohadék most meg tönkretette.

Összeszorítottam a fogamat, felpattantam a csomagtartóról, és nekimentem. A vállammal ütköztem a mellkasának, felnyögött, de alig egy lépéssel löktem hátrébb. Megpróbálta elkapni a vállamat, de kibújtam a karja alól. Meglendítettem a lábam, és teljes erőből a sípcsontjába rúgtam. Felkiáltott, de még mindig talpon volt. Hátrálni akartam, de megbotlottam valamiben. Ezzel egy időben ő előrelendült, az ökle olyan erősen csapódott a járomcsontomhoz, hogy azt hittem, elájulok. Megszédültem, elvesztettem az egyensúlyomat, és egy

pillanattal később újra a földön végeztem. A tenyerem égett, hátamba fájdalom nyilallt.

- Ártatlanokat sosem bántottam. A bűnösök, ők jelentették az én mentsváram - lihegte. Letérdelt mellém, a keze közé fogta az arcomat, és közelebb húzott magához. - Az Úr szólt hozzám. Ha elhozom a megváltást a bűnösökre, az örök élet lesz az én jutalmam. Semmi rosszat nem tettem, mégis üldöztök. Azt mondjátok, gyilkos vagyok, pedig hősként kellene tisztelnetek. Megmentő vagyok. Az Úr szerint el kell taposnom az utamban állókat. Átgázolnom rajtuk, ahogy ők átgázolnak az igaz prófétákon. A megváltásuk után ők is átallnak a jó oldalra. Esküszöm, én sosem bántottam ártatlanokat!
De te az utamban állsz. Tennem kell, amit az Úr parancsol, mert én az ő katonája vagyok.

Minden szavával mentegetőzni próbált. Azért, amire készült. A gondolat kitisztította a fejemet. Harc nélkül nem adom fel az életem. A csípőm alatt megéreztem a követ, amelyben elbotlottam. Marokra fogtam, és alulról erősen az arcába sújtottam vele. Meleg vér fröccsent az alkaromra, sikerült eltörnöm az orrát. Mindkét kezét az arcához kapta, és hátratántorodott. A tenyere alól patakzott a vér.

Feltápászkodtam, megfordultam, és futásnak eredtem. Theo már nem lehet messze. Alig hallottam meg, amikor utánam kiabált.

- Hogy is mondják ezt nálatok? Állj, vagy lövök?

Megtorpantam, és hátranéztem. Az arca alsó fele csupa vér lett, de ez egy cseppet sem zavarta a célzásban.

Nem arról volt szó, hogy kést használ?

A fegyverrel maga felé intett.

- Gyere ide - hörögte. Az ingujjába törölte az orrát.
- Sajnálom, rendben? Megijedtem - kiáltottam neki. - Nem vagyok rendőr, az a zsaru a fogdába akart vinni, amikor kapott egy hívást. Ott hagyott a kocsiban, amíg magával fogócskázott. - Remegett a hangom, és igyekeztem könyörögve nézni rá, hogy bevegye a mesét.
- Azt mondtam, gyere közelebb! - Mintha kevésbé lett volna mérges, ezért engedelmeskedtem. Pár lépésre tőle megálltam. A fegyvert még mindig rám fogta, de most már lejjebb célzott vele. A fejem helyett a hasamra.

Lövés esetén cirka húsz perccel több szenvedés. Fantasztikus. Meg kell érintenem.

- Miért kaptak el? - kérdezte hunyorogva. A közelben álló lámpa egyre nagyobb időközönként villant fel.
- Lopásért. Egy zacskó chipsért egész éjszakára be akartak vinni. - Közelebb mentem hozzá. - Kérem, én tényleg nem akartam bántani. Csak nagyon megijedtem. Ha elenged, esküszöm, hogy eltűnök, és semmit sem mondok a zsaruknak.

Már előtte álltam. A torkomban éreztem a szívem, ahogy a fegyvert tartó kezére tettem a sajátom. Óvatosan lenyomtam, míg a fegyver csöve már a föld

felé mutatott. A másik kezem is az övére tettem. Kívülről úgy nézhettünk ki, mint egy szerelmespár, akik egymás kezét szorongatják. Mullins fáradtnak tűnt. A szeme le-lecsukódott, és egészen addig nem vettem észre, hogy miattam, míg az első kép egy gyönyörű asszonyról meg nem jelent előttem.

Az egész autót belengi az illata. Gyöngyvirág és ibolya, részegítő elegye. Mélyen beszívom, hogy sose felejtsem el. Előrehajol, hogy megnyomjon egy gombot a műszerfalon. A tető lassan hátrahúzódik, és ő úgy fürdik a napfényben, mintha víz lenne. Felkacag, karja a magasban, megemeli a haját, hogy a nyakát is érje a szél. Még sosem láttam ennyire boldognak.

- *Te vagy a kedvenc kisfiam. - Végigsimít az arcomon.*
- *Én vagyok az egyetlen kisfiad. - Megrázom a fejem, hogy kitisztuljon. Kevesebbet kellett volna innom, de anyu imád ünnepelni. Körülötte mindig olyan boldog az élet.*

Kikapcsolja az övét, napbarnított lábát felteszi a műszerfalra és együtt énekel a rádióval. Szándékosan eltúlozza, a mély hangokat túl mélyen, a magasakat túl magasan kiáltja bele a szélbe. Le sem tudom venni róla a szemem. Imádom őt. A hangját, a szépségét, az őrültségét, még azt a szomorúságot is a szemében, amely mostanában mindig ott bujkál. A nyakában lévő napraforgómintás sál meglazul, a végét felkapja a szél, egy szempillantás alatt lesimogatja a bőréről, hogy felrepítse. Egy elragadtatott kiáltás röppen fel az ajkáról, amikor utána kap.

Segíteni akarok neki, ezért nevetve nyújtózkodom én is, de valami elromlik. Túlságosan jobbra sodródunk, a kezem lecsúszik a kormányról. Anya leejti a karját, oldalra kapja, hogy védje magát a becsapódástól, de már túlságosan késő. A mellettünk húzódó sziklafalnak ütközünk, az utasülés felöli ajtó mélyen behorpad, anya feje oldalra csapódik, a karja természetellenes pózban csavarodik hátra.

Vér fröccsen az arcomra, meleg vérpatak folyik a szemembe, és hiába próbálok magamhoz térni, kirángatni anyát a veszélyből, túlságosan késő. Már minden elveszett. A haja csomós a vértől, a szeme nyitva van, de most már semmi, még a szomorúság sem varázsolja élővé a tekintetét.

Végigéltem a teljes érzelmi skálát. A sokkot, az iszonyú kínt, amelyet a számára legdrágább ember elvesztése okozott, majd a bűntudatot. Ebből másztam ki a legnehezebben, mert ez határozta meg Peter Mullins további életét. A bűntudat vezérelte, az határozta meg minden másodpercét, a gondolatait, a későbbi tetteit, az összes gyilkosságát.

Tényleg hallott hangokat. Éles sikoltásokat, suttogást, a saját és a körülötte lévők bűnösségéről, amelyeket idővel átalakított Isten hangjává. A hitben vélte megtalálni azt a jóvátételt, amelyre szüksége volt. De útközben végzetesen félresiklott a meggyőződése.

- Mi történik? - Hangja rekedten szólt, könnybe lábadt a szeme. Úgy éreztem, kettéválik a testem. Maradtam önmagam, de egy részem az ő szemén keresztül is látott. Ha megmozdultam, mozdult ő is. A világ lelassult, most már

két szív egyenletes dobbanását éreztem a mellkasomban.

Nem vagyok bűnös. Már nem vagyok bűnös. Megtisztultam, elnyertem az Úr bocsánatát. Azok az emberek... mindegyikük halálával leróttam egy újabb bűnt. Nincs több teendőm. Pihennem, mennem kell.

A szavait egyre halkabban hallottam. Megszorítottam a kezét, amikor ki akarta húzni az enyémből.

- Fáj, amit teszek? - A félelmem semmivé lett. Elszállt, mintha sosem éreztem volna. Tudni akartam, hogy pontosan mi történik velünk.
- Érezlek. Magamban. A fejemben. Hogy csinálod?
- Ilyen vagyok - vontam meg a vállam. - Láttam a balesetet. Tudom, hogy mit érzel. És amit csinálsz, az nem helyes. Embereket gyilkolsz, Peter. Az anyád elborzadna, ha tudná.
- Te nem is vagy tolvaj, ugye? - kérdezte sebzetten.
- Nem. Valami más vagyok.
- Semmit sem értesz! - ordított fel. Kihúzta a kezét a szorításból, és hátrébb tántorodott. A fejéhez kapta a kezét, két ujjal megdörzsölte a homlokát. Időnként rám sandított, mintha nem lenne biztos a jelenlétemben. Megfájdult a fejem. Úgy lüktetett a tarkóm, mint egy hatalmas, tátongó seb. Még mindig sötét volt a látóhatár, egyetlen autó sem közeledett, sőt, a tücskök ciripelése is abbamaradt. - Azok az emberek felelőtlenül bántak az életükkel. Elfecsérelték. Hajszolták a pénzt, a sikert, miközben azokat, akiknek szüksége lett volna rájuk, megtaposták. Greta és Kari Miller hatalmas vagyont halmoztak fel, dúskáltak a pénzben, de csak magukkal törődtek. A nő édesapja egy öregek otthonában halt meg betegen, mert Greta Miller úgy ítélte meg, hogy a drága kezelések csak meghosszabbítanák a szenvedését. A férje igazat adott neki. Mindezt azután döntötték el, hogy hazatértek a nyaralásukból. Halálra ítélte a saját apját!
- Honnan...?

Ki sem kellett mondanom a kérdést, már láttam is a választ.

Lucas Miller arra az egyetemre járt, ahol Peter is tanított. Ő borult ki az egyik szünetben, és mesélt az érdeklődő tanárnak a nagyapja haláláról. A szülők nemsokára halottak voltak.

- Elvetted a fiútól a szüleit. Nincs jogod életről és halálról dönteni. - Közelebb mentem hozzá, de elhátrált tőlem.
- Jobb neki nélkülük. Jobb emberré válhat. És minden jogom megvolt hozzá. Isten szólt hozzám. Az ő szavát követtem - fröcsögte.

Megszólalt bennem egy vészcsengő, de elhallgattattam.

- Beteg vagy, Peter. A hangok nem igaziak. Azért hallod őket, mert sosem bocsátottál meg magadnak az anyád haláláért. Pedig nem te ölted meg.
- Hallgass! - Hirtelen lépett előre, ezúttal az államat találta el az öklével. Vér ízét éreztem a számban. Térdre estem, karom remegett a megerőltetéstől, ahogy próbáltam megtámasztani magam. Forgott körülöttem a világ, a gyomrom kavargóit. Amikor átfogta a derekamat, és felemelt, még rosszabb lett. Lehunytam a szemem.

Amikor újra kinyitottam, már az autóban találtam magam, ezúttal az első ülésen beszíjazva. Úton voltunk, Peter kivörösödött szemmel hajolt előre a vezetőülésben, hogy kilásson. Időnként az ingujjával törölte le a kicsorduló könnyeket. Fel akartam emelni a karom, hogy kicsatoljam az övét, de nem ment.

- Nyugtató. - Levette a kezem a biztonsági övről, és visszafektette az ölembe. - Az egyik Őrtől vettem el. Egy ideig ki leszel ütve, szóval ne próbálkozz semmivel. Átmegyünk a határon, aztán elengedlek. Pár nap az egész.

Pár nap. Ha annak a filmnek van bármennyi valóságalapja, a kocsi nemsokára feladja. Már csak az a kérdés, mit csinál velem Mullins, ha megállunk, és rájön, mit tettem. Nehezen tartottam nyitva a szemem, de ez a gondolat segített. Nagyjából kitisztult annyira a fejem, hogy némi koncentrálással sikerült mozgatnom kezemet-lábamat. Véget akartam vetni ennek minél előbb.

Felidéztem, milyen volt megérinteni Petert. Engedtem, hogy az érzései újra végigsöpörjenek rajtam egészen addig, amíg ismét összeszorult a torkom a gyásztól. A kezem magától indult meg felé. Erősen markolta a sebváltót, de amikor összeért a bőrünk, engedett a szorítása. Belevetettem magam a gondolataiba, úszkáltam a kétségbeesésében, elteltem a meggyőződésével.

Az első gyilkosság után nyitott szemmel kezdett el járni. Kereste a bűnösöket, az olyan lelkeket, akiket megmenthet. Így talált rá Vincent Crane-re, a harmadik áldozatára. Sikeres brókerként dolgozott, a felesége öngyilkosságát a címlapon hozta a legtöbb újság. Peter kutatni kezdetid múltjában, kiderítette, hogy az asszony fél évvel az esküvője után már bevonult egy alkoholelvonóra. Egy hét múlva egy szennylap szintén címlapon hozta a búcsúlevelét, amelyben leírta a férje bűneit. Kiderült, hogy rendszeresen verte az asszonyt, és többször megerőszakolta. A legutóbbi után a nő elvetélt. Senkihez sem fordulhatott, a férje megfenyegette, hogy megöli, ha bárkinek beszél az életükről.

Vincent Crane beperelte az újságot, a nyilvánosság előtt bizonygatta, hogy a felesége sokszor zavarodottan viselkedett, semmi sem igaz a levélből, de nem állította, hogy hamisítvány lenne. És Peter ennyivel megelégedett.

Elbizonytalanodtam. A hangok, a megszállottsága ellenére Peter megfontoltan választotta ki az áldozatait. Olyan embereket ölt meg, akik az ő erkölcsi mércéje szerint halált érdemeltek. A racionálisabb énem tudta, hogy ez egyetlen bíróság előtt sem menti fel őt, de egy részem megértette.

Forró és nyirkos volt a bőre, mintha a kutakodásom megbetegítette volna. Rájöttem, hogy valamiképp ő is érez engem, a kapcsolatunk kölcsönössé vált. Tovább akartam maradni, megtudni, hogy Liza meggyilkolása hogy illett a terveibe. Ő vajon milyen bűnt követhetett el, amiért ezt érdemelte? De mehettem akármilyen mélyre, többet nem láttam. Régi emlékek, nagyrészt boldogok bukkantak elő, amelyekkel nem jutottam közelebb a célhoz.

A látóhatáron felkelt a nap. Most már teljesen magamhoz tértem. Peter kevésbé feszes testtartással vezetett, mintha azzal, hogy én nyugodt maradtam, ő is azzá vált volna. Körülbelül két napja nem aludhatott. Észrevétlenül történt, olyan lassan, hogy alig fogtam fel. Csak gondolnom kellett rá, és csökkentette a

sebességet. A lába már nem feszült rá a gázpedálra, ellazult. Kezem továbbra is az övén maradt, próbáltam kiszűrni magamból a félelmet és a fájdalmat, hogy csak a fáradtság és a nyugalom maradjon meg. Ezek segítenek majd Peternek elaludni. Lassan, egyenletesen lélegeztem, az ütemét hamarosan átvette ő is. A szívünk egyszerre dobbant meg, amikor a hátunk mögött felhangzott egy autó hangja, de nem hagytam, hogy felizgassa magát. Kizártam a kettőnk burkából mindent, egyedül a fáradtság maradt. Az autó elhúzott mellettünk.

Becsukódott a szeme. A másik kezemmel gyorsan odakaptam a kormányhoz, és egyenesben tartottam, amíg sikerült leállítani a motort. Peter már mélyen aludt, szája kicsit kinyílt, ahogy oldalra billent a feje. Levettem a kezem róla, és egy pár másodpercig kábán tanulmányoztam az eredményt. Ezt tényleg én csináltam? Elaltattam? Halkan nyitottam ki a kocsiajtót. A nap hatalmas labdaként ült meg a látóhatáron, de a levegő hűvös maradt. Megdörzsöltem a karomat, hogy felmelegedjen. Visszaülhettem volna a kocsiba is, de nem akartam Peter közelében maradni. Egyre jobban megértettem őt, és ez megijesztett.

Mi történne, ha túlságosan belemerülnék egy emberbe? Olyannyira, hogy később nem tudnék visszatérni önmagamhoz? Olyanná válnék, mint ő? Ugyanazt érezném és gondolnám?

Felültem a csomagtartóra, összekuporodtam a lehető legkisebbre, és behunytam a szemem. Mire meghallottam a szirénát, a nap már valamivel magasabban járt. Theo a négy rendőrautó közül a legelsőből ugrott ki. Senkivel sem törődve rohant hozzám. Lekapott a csomagtartóról, és szorosan megölelt. Jó volt hozzá simulni, forrónak éreztem a bőrét. Erősen megcsókolt, mielőtt megszólalt.

- Jól elintézett az a szemét! - Végigsimított az arcomon, a nyakamon, majd a hátamon, le egészen a derekamig. Megráztam a fejem, de még mindig aggódva nézett rám.
- Semmi bajom. Nyugtatót adott. Még nem tértem magamhoz teljesen. - A vállára hajtottam a homlokom.

Hamarosan egy pokrócot terítettek rám, Theo egy pillanatra sem hagyott magamra. Egy másik rendőr kiráncigálta Petert a kocsiból. Már felébredt, de egy szót sem szólt. Értetlenkedve nézett a szemembe, mintha azt várta volna, hogy megmentem. Tudtam, hogy nem kellene, de szörnyen éreztem magam.

- Hihetetlen, hogy aludt. - Az egyik nyomozó jött oda hozzánk vigyorogva. - Akkor ébredt fel, amikor rátettük a bilincset. Nem tudom, hogy álomba dumálta-e, hölgyem, de az biztos, hogy hihetetlenül nagy szerencséje volt.
- Haza tudtok vinni? - vágott közbe Theo.
- Persze. A mai akciód miatt úgyis beszélni akar veled a főnök.

Késő délutánra ért haza. A kanapén vártam órákon át. A fél arcomra jégtömlőt szorítottam, úgy próbáltam belemélyedni egy könyvbe, de leginkább a történteken járt a fejem. Ha Theo ki tudja magyarázni, nem lesz gond. Viszont ott a másik dolog. Egyre biztosabban éreztem, hogy nem Peter ölte meg Lizát.

Valaki másnak kellett lennie.

Amikor meghallottam a lift zúgását, felkeltem, és kinyitottam az ajtót. Theo a lift hátsó falának dőlt. A testtartása fáradtságot sugárzott, de a szeme élénken csillogott.

- Szia, gyönyörűm! - Elmosolyodott, fél kézzel átfogta a derekamat, és a nyakamba csókolt. A bőre teljesen átfagyott.
- Mi történt?
- Nem kell aggódnod, elintéztem. - Előreengedett, majd a hűtőhöz ment, kivett egy doboz narancslevet, és hosszan ivott belőle. - Megkérdezték, hogy honnan tudtam a szökésről. Egyszerű megérzéssel magyaráztam. Hogy számítottam a próbálkozásra, mert Mullins olyan ember, aki nem könnyen adja fel. Ismertem az átszállítás körülményeit, mert a polgármester titkára az én legeslegjobb ivócimborám. Tőle tudom.
- Elhitték?
- De el ám! - vigyorgott.
- Annak ellenére is, hogy a múltkor még összekaptatok az interjú miatt?
- Ne mondd, hogy összekaptunk! Az úgy hangzik, mintha két kislány veszekedett volna a legcsinibb babáért. Mi inkább összeakasztottuk a bajszunk. De néhány ital mellett megbeszéltük. Ekkor kotyogta ki a kis titkot. Én meg csak ellenőrizni akartam, hogy minden rendben ment-e, ezért szóltam be az őrsre.

Levetette magát a kanapéra, és feltette a lábát a dohányzóasztalra. Látványosan megborzongott, ahogy kezdett átmelegedni.

- A hazugságod a munkájába kerülhet. - Leültem mellé, és addig noszogattam, amíg sikerült lehámozni róla a kabátját.
- A polgármester kedvenc unokaöccse. Sosem rúgná ki a kis Georgie-t. Legfeljebb egy kicsit megleckézteti. Megérdemli a seggfej. És mással nem igazán tudtam megmagyarázni, hogy honnan ismertem a szállítás körülményeit. Inkább ő, mint te.
- És azt mivel indokoltad, hogy épp azon a környéken jártunk, ahol Peter?
- Oké, de ígérd meg, hogy nem leszel dühös. Hirtelen ötlet volt, és arra építettem, hogy amíg rajtam röhögnek, addig sem azon jár az eszük, hogy gyanút fogjanak.
- Mit mondtál nekik? - kérdeztem gyanakodva.
- Hogy miután beszóltam az őrsre, felforrósodtak otthon a dolgok. És mielőtt... a lényegre tértünk, kiderült, hogy elfogyott az óvszer. Ezért kocsiba pattantunk, hogy keressünk egy éjjel-nappali boltot. Gyanús fényeket láttunk, ezért megálltunk, és kiszálltam, hogy körülnézzek.
- Nem mondhattad volna egyszerűen azt, hogy bevásárolni mentünk? - Belebokszoltam a karjába, mire nevetve elhúzódott.
- Hajnalban, drágám? Így legalább mindenki vigyorgott a szobában, és utána mindannyian meg akartak hívni egy italra. A főnök még erősködött egy kicsit, hogy mennyire furcsák az én állandó megérzéseim, de úgy tűnik, elhitte

a mesémet. Még azt is mondta, hogy a túlbuzgóságomnak és az ellenőrzésmániámnak köszönhetően időben kiderült a szökés, így hamarabb sikerült elkapni Mullinst. Esküszöm, olyan szívesen az orruk alá dörgölném, hogy ennek a sztorinak te vagy az egyetlen hőse!

- Azt senki sem hinné el, Theo. És nekem nem is számít, már mondtam.
- Biztos nagyon megijedtél. Sajnálom, hogy magadra hagytalak. - A fülem mögé tűrte a hajam, és közben megsimogatta a zúzódást az államon.
- Semmi gond. Én akartam a végére járni. Ezzel a „pankrátorokkal buliztam egész éjjel" fejjel legalább beleillek a brooklyni környezetbe.
- Szerintem így is elbűvölő vagy.
- Mi lesz most Peterrel?
- El fogják ítélni, és nagyon hosszú börtönbüntetés vár rá. Miért, mire számítottál? Ő egy gyilkos.
- Jártam a fejében, Theo. Láttam, amit ő. Éreztem, amit ő. Megölte azokat az embereket, de hidd el, hogy tényleg úgy gondolta, megérdemlik a halált. Rossz emberek voltak. Nagyon rosszak.
- Attól ez még gyilkosság marad. Semmit sem tehetek érte.
- Egyre biztosabb vagyok benne, hogy Liza haláláért más a felelős. Róla semmit sem láttam Peter fejében. Az első három áldozatról részletes emlékeket őrzött, de Lizáról semmit.
- Már én is gondoltam rá - bólintott. - Hadd beszéljek pár emberrel. Megpróbálom felülvizsgáltatni az ügyet.
- Ha sikerül találnotok valamit, amin elindulhattok, segíteni szeretnék.
- Most azt kellene mondanom, hogy már így is eléggé belekeveredtél, nem lenne szabad ennél is jobban. De a képességed lenyűgöző, Silver. És valami azt súgja, hogy keservesen megbánnám, ha ki akarnálak hagyni ebből.
- Az a valami jól súgja.

A kísérteties megérzései miatt ezúttal hallgatott rá a főnöke, őt és Jacket ráállították Liza ügyére, de egyelőre csak adatot gyűjtöttek. Karácsony után egy hetet kaptak rá, hogy bemutassanak annyi bizonyítékot, amennyivel külön ügyként kezdenék el kezelni az ő halálát. Theo már alig várta, hogy munkába állhasson.

17. Világmegváltó ruhapróba

IGAZI, CLARK-FÉLE KARÁCSONYT TÖLTÖTTEM THEO SZÜLEINÉL. Gili elígérkezett egy buliba, de vacsorára ő is beugrott, és az én kedvemért igyekezett meglepett képet vágni, amikor elmondtuk a nagy hírt. Libby sírva fakadt, míg Barney vigyorogva veregette meg a fia vállát, és sok kitartást kívánt neki a házasélethez. A nap végére féltem, hogy vésővel kell majd eltávolítani a mosolyt az arcomról, mert egyfolytában nevettem. Újabb, sietős ruhapróbán vettem részt, amelynek végén Libby elégedetlenül dobolt az állán.

- Valahogy nem az igazi - rázta a fejét. - Persze ne érts félre, bogaram, elbűvölő vagy benne, de nem akarom, hogy azt mondják az esküvőtökön, a menyasszony ruhája volt a „valami régi". Mit szólnál ugyanehhez a stílushoz egy kicsit modernebb köntösben?

Úgy gondoltam, a kérdést költőinek szánta, ezért inkább tovább mosolyogtam, és lelkesen bólogattam. Theo úgy nézett rám, mint akit épp az előző pillanatban vertek ronggyá. Megcsóválta a fejét, de láttam a tekintetében az elégedettséget, amikor végignézett rajtam. Büszke voltam arra a széles mosolyra, mert én okoztam. A boldogságra a szemében. Végre lehetőségem nyílt viszonozni neki egy keveset mindabból a jóból, amelyben mellette eddig részem volt.

Fát díszítettünk, teletömtük magunkat pulykával és süteménnyel, izgatottan fedeztük fel a kandallóra akasztott karácsonyi zoknik tartalmát, majd megilletődve igyekeztünk máshová nézni, amikor Libby és Barney túlságosan összegabalyodott egy fürt fagyöngy alatt. Jól éreztem magam, de Miranda hiánya és Liza emléke folyamatosan kísértett.

Két nap alatt Jacknek és Theonak sikerült elérnie egy kisebb áttörést a nyomozásban. Együtt ebédeltünk egy kis étkezdében, félúton a rendőrség és a kórház között. Liza boncolása kiderítette, hogy bár a mellkasát ért szúrások ugyanolyan késtől származtak, amellyel Peter is ölt, a belső szerveit ért sérülések egy sokkal kisebb pengére utalnak.

- A patológusunk szerint leginkább szikére hasonlít. Ennyi elég volt a főnöknek, szóval az ügy mostantól hivatalosan is nyitva. Jack és én kaptuk meg.
- Ez nagyon jó hír, ugye? - Megint elszorult a torkom, innom kellett egy korty teát, hogy nyelni tudjak. Örülnöm kellett volna, de egyre csak az zakatolt a fejemben, hogy mi lesz a vége ennek. Ha megtalálják a valódi bűnöst, végleg el kell engednem Lizát.
- Igen, ez jó hír, Silver. És van egy még jobb. Emlékszel a mi kis romantikus esténkre a bizonyítékraktárban? Miután elcsavarogtál egy másik doboz felé? A prosti, akinek felszabdalták az arcát egy benzinkúton?
- Rémlik.
- A barátja magához tért. Az orvosa szerint eddig a sokk miatt nem tudott

beszélni. Szerette azt a lányt, annak ellenére is, hogy úgy bánt vele. Azt állítja, nem ő ölte meg. Amikor rátalált, már csupa vér volt. Próbálta elállítani, így került rá a nő vére. A vallomása miatt újra megvizsgálták az esetet, és kiderült, hogy a nőt egy orvosi szikével szabdalták fel. Amikor hallottam az esetről, eszembe jutott, hogy mennyire vonzott az a doboz. Tettem egy próbát, és kiderült, hogy megint rátapintottál valamire. Liza és a prostituált sérüléseit összehasonlítva egyezéseket találtak. Valószínűleg ugyanaz az ember ölte meg őket. Mullins vadászkéssel ölte meg mindhárom áldozatát. Miért használt volna Liza esetében kétfajta kést is?

- Nem ő tette.
- Egyre valószínűbb. A prosti, Mindy Rogers aktáját szintén újranyitották. Felmerült a gyanú, hogy ugyanarról a gyilkosról van szó, de a szikén kívül egyelőre nincs más bizonyíték. Még ki akarom kérdezni újra a harapdálós dokit, de a kórházban azt mondják, hogy elutazott a szabadsága alatt.
- Valami baj van azzal a férfival.
- Láttál róla valamit? - hajolt közelebb.
- Sosem érintettem meg. De gyűlöltem a közelében lenni.
- Mindenesetre nekem ez már elég ok, hogy alaposabban megvizsgáljam.

* * *

- Egy rossz és egy bizonytalan kategóriás hírem van - jelentette be másnap délelőtt Theo. Egy palacsintát csúsztatott a tányéromra, majd a pulton lévő aktáért nyúlt. - Az első. - Letette elém és megvárta, míg kinyitom. - Kicsit utánajártam Mullins áldozatainak, és igazad lett. A házaspár amellett, hogy hagyták meghalni a nő apját valami lerobbant öregek otthonában, sikkasztott is, így szerezték a vagyonuk nagy részét. Az ügyvédet a házassága előtt is sokszor megvádolták testi sértéssel, és egyszer szexuális zaklatással, de sosem tudtak rábizonyítani semmit. Beszéltem Mullins kirendelt védőjével, és megpróbálják a stratégiát erre építeni. Börtön helyett kezelés.

- Szerinted van esély rá?
- Kevés. A főnök szerint a polgármester a fejemet követeli tőle. Először segítek elkapni egy sorozatgyilkost, aztán információt szolgáltatok a védelemnek, ráadásul időközben felhánytorgatok egy régi gyilkosságot is.
- Sajnálom, hogy belekevertelek. Sosem akartam, hogy bajod legyen belőle.
- Nem lesz gond. A főnök végre tököt növesztett, és szembeszállt a polgármesterrel. Én leszek a szíve csücske, ha sikerül elkapni Liza és Mindy gyilkosát. Márpedig, ha a titkos fegyverem továbbra is velem marad, egyetlen gyilkos sem úszhatja meg a környéken.
- Nem megyek sehová, szuperzsaru, ne aggódj! De most halljuk a bizonytalan kategóriás hírt! - Mosolyt erőltettem az arcomra. Theo a konyhapultnak dőlt, a mellkasa előtt összefonta karját. Arcára huncut mosoly

ült ki, amitől megdobbant a szívem. Kezdett leesni, hogy a vőlegényem nagyon helyes pasi, és ettől irtó hülyén éreztem magam. Már sokkal korábban észre kellett volna vennem. A karján és a vállán megfeszült a könyékig feltűrt fekete ing, amely a szürke nyakkendővel elegáns, mégis laza volt. A haját rövidebbre vágatta, de előző éjjel elfeküdte, ezért az eleje egy kicsi taréjban felfelé állt. Úgy nézett ki, mint egy kisfiú, aki egyik pillanatról a másikra vonzó felnőtté vált.

- Ha így nézel rám, nem tudom elmondani.
- Hogy nézek rád?
- Erkölcstelenül. Úgyhogy hagyd abba, te nő! - Elmosolyodtam. Ezt imádtam benne. Egyetlen pillanat alatt jó kedvre tudott deríteni. - Majd mindjárt elbúcsúzhatsz a jó kedvedtől. Gili fél óra múlva itt lesz. Elmentek ruhát próbálni, és egyéb lányos dolgokat csinálni. Nekem dolgoznom kell, úgyhogy bármennyire sajnálom, ezt most ki kell hagynom.
- Próbáld visszafogni a vigyorgást, miközben ennyire sajnálkozol. Akkor legközelebb talán elhiszem.
- Bízom az ízlésedben, szívem. Mindenben szabad kezet kapsz.
- Szóval tényleg elhagyod a süllyedő hajót?

Felvette a kabátját, zsebre tette a kulcsait, majd hozzám lépett. Megcirógatta az államat, hogy felnézzek rá. Amikor megtettem, hosszú, lassú csókot nyomott a számra. Az arcára tettem a kezem, és visszacsókoltam.

- Nem süllyed az, szerelmem. Szárnyal - mormolta. Még egy gyors puszit adott a homlokomra, aztán már ott sem volt.

A szalon minden esküvői magazin szerint fene puccos hely, ahogy Gili előzékenyen megjegyezte rögtön az érkezése utáni második másodpercben. Mielőtt elindultunk az első ruhapróbára, figyelmeztetett, hogy előző héten feltérképezte a helyet, de semmi olyat nem látott, ami tetszhetne nekem.

- Az összes modellt diétázó csontvázakra szabták, én mondom neked, az a hely nem emberi. Felpróbáltam egy esküvői kesztyűt, aminek elvileg a könyökömig fel kellett volna jönnie, hogy gyönyörű keretbe foglalja ünnepi alkaromat, de az a rongy éppphogy elért a csuklómig. Aztán az egyik eladóbanya visítva húzta le rólam, és közben egyfolytában sopánkodott, hogy „jajtönkremegyafinombrüsszelicsipke”! Komolyan mondom, hogyha végre sikerül becserkésznem egy valamirevaló vőlegényt, sosem húzok hasonló borzadalmat a karomra. Pláne nem egy onnan valót.
- Az anyád ragaszkodott ahhoz a szalonhoz - próbáltam nyugtatni.
- Az anyám azt hiszi, hogy különbek lettünk attól, hogy most már van pénzünk. Illetve Theonak van, de ő úgy osztogatja, mintha égetné a zsebét.
- Csak szeret gondoskodni mindenkiről.
- Tudom, ismerem az öcsémet. Mindenki védőangyala, az emberiség megmentője. Saját magára gondolna legutoljára.
- És ettől rossz ember?
- Nem is tudom. Inkább kicsit szánalmas. A nála önzőbb és számítóbb

emberek mindig ki fogják használni. Az olyanok, mint én! - horkant fel, majd elvigyorodott. - Fogadjunk, hogy észre sem vetted, kinél van a hatalom! - A melltartójából elővett egy aranyszínű bankkártyát, és élvezettel húzta el az orra előtt. - Finom, a pénz illata! Imádom. Miután letudtuk azt a nevetséges ruhát, amit majd kénytelen leszel magadra húzni az esküvőn, elmehetünk néhány igazi üzletbe vásárolni. Ahol a ruhákat nem egy sálnyi anyagból varrják Pálcikaember és Barbie kölykeinek.

- Gonosz vagy! - nevettem fel.
- Tudom. De te így szeretsz, valld be!
- Azt a kártyát Theo azért hagyta a pulton, hogy megvegyük a ruhát. Egyáltalán mikor vetted el?
- Kábé a huszadik alkalom után, hogy te borzongva néztél rá. Ez egy arany AmEx, nem bomba, kisanyám. Reménytelen vagy ezen a téren! Ha egy férfi pénzt akar adni neked, akkor mosolyogj édesen, és tartsd a markod. Na, meg is érkeztünk, kezdődhet a tortúra.

Gili ragaszkodott hozzá, hogy kocsit béreljünk az alkalomra, amibe jó előre bekészített egy nagy üveg Dom Perignont. Azt tervezte, hogy a vásárlókörutat finoman becsípve csinálja végig. Ehhez képest az indulás pillanatában felhajtotta az első pohárral, és az út alatt is végig kortyolgatott. Mire magamhoz tértem annyira, hogy megszomjazzak, a homlokára ütött, és elhúzta előlem az üveget.

- Azért nem vagyok teljesen felelőtlen. Míg gyógyszereket szedsz, addig tilos a piálás. - És ő tovább ivott.

A bolt valóban nagyon különlegesnek nézett ki. Hófehér márvány kettős lépcső vezetett fel a napsárgára festett épülethez, amelynek a teljes utcafrontját üvegkirakat alkotta. Mögötte menyasszony- és vőlegénybábuk sorakoztak, mind egy-egy jelenetbe merevedve. Volt térdre esős-lánykérős, ara után futós, vőlegényt gúzsba kötős, és még olyan is, amelyben a terhes menyasszonyt a karjába kapja a vőlegény, és épp nagyon össze akar rogyni.

Ötletes volt első látásra, valamiért mégis kirázott a hideg azoktól a majdnem, de mégsem élő babáktól. Gili előre ment, odabent eladóért kiáltott. Utána siettem, féltem, hogy Libby sosem bocsátaná meg neki, ha kidobnának minket, mielőtt sikerül választanom. A hidegrázás mellett a torkomban csomó keletkezett, amint beléptem az ajtón. Odabent ugyanolyan élettelen babapárok álltak, a falak mentén párnázott akasztókon további esküvői ruhák a fehér árnyalataiban. Kisebb fogasokon és üvegezett vitrinek mögött kiegészítőket és ékszereket kínáltak. A helyiség közepét hosszú, ugyancsak hófehér dobogó szelte ketté, amelynek a végében két kis teázó sarkot alakítottak ki halványrózsaszín, szaténborítású székekkel és törékeny asztalokkal. Gili épp az egyik ilyen asztalra pakolta le a táskáját és a pezsgősüveget.

Elegáns, fémszürke kosztümbe öltözött nő sietett felém, Gilit figyelmen kívül hagyta. Hátratántorodtam a lendülettől, amellyel megragadta a kezem.

- Elizabeth Elliot vagyok, üdvözlöm, Silver. Mrs. Clark már ideszólt, hogy

hamarosan érkeznek, ezért előkészítettünk egy kis bemutatót az ön számára. Kérem, foglaljon helyet, és élvezze a látványt. Parancsol esetleg kávét, teát, pezsgőt?

- Köszönöm, nem kérek semmit - ráztam a fejem megilletődve. Leültem a Gili melletti székre. Elém tolta a saját poharát, amely még félig volt pezsgővel.
- Igyál egy kortyot, ijesztően elsápadtál.
- Jól vagyok - mormoltam.
- Dehogy vagy jól, remegsz! Silver, ha ez ennyire kiborít, miért nem szóltál senkinek? Az esküvőt...
- Akarom! - szakítottam félbe. - Mindössze ideges vagyok egy kicsit, ne aggódj már! Rendben leszek.
- Oké, de azért figyelni foglak! - Két ujjal a saját szemére, majd rám mutatott, és közben laposakat pislogott.
- Oké, Keresztanyus, figyelj!

Halk zene csendült fel, a terem végében elhúztak egy függönyt. Tekintetem csontfehér csipkére tapadt. Felkaptam Gili elől a pezsgőspoharat, és nagyot húztam belőle.

Kicsivel több, mint fél óráig tartott a bemutató. A végére a szemem előtt már idegesítő pöttyök úszkáltak a rengeteg fehértől és a terebélyes alsószoknyák tengerétől. Miért nem lehet egyszerűbben lezavarni egy esküvőt? Vajon Theo benne lenne, hogy most rögtön elszökjünk?

Tudtam, hogy igen. Alig két hónap maradt a kitűzött időpontig, de még a lelkes vigyort és az elégedett tekintetet is el tudtam képzelni az arcán, amikor bejelentem neki az ötletem. A jövendőbeli anyósom arca azonban már egészen mást tükrözne. Ő szívvel-lélekkel belevetette magát a készülődésbe, most is csupán azért maradt távol, mert Barney-t vitte el a szokásos éves kivizsgálásra. Neki nem okozhatok csalódást csak azért, mert túlságosan megterhelő számomra az esküvőszervezés.

- Nos, elnyerte valamelyik modellünk a tetszését?

Úgy éreztem magam, mintha vizsgán lennék, amelyre egy percet sem tanultam. Egyetlen ruhára sem emlékeztem, valahogy az összes egybefolyt.

- Oké, szóval, elképzelésünk van, de még nem döntöttünk. Szeretné felpróbálni az ejtett vállát, a fűzőset, azt az ezüst virágmintást, a tógásat, és azt a csupa csipkét is, amelyet úgy kezelnek, mintha törékeny lenne - rendelkezett Gili.

Óvatosan pillantottam fel izzadó tenyeremről, egyenesen Elizabeth Elliot elsápadó arcára. Úgy nézett Gilire, mintha a Sátán gyermeke lenne, de pár pillanat múlva győzött a jólneveltsége, és összeszorított szájjal kettőt tapsolt. A modellek csoportja kettészakadt. Akikre Gili korábban rámutatott, jobbra mentek, míg a többiek balra. Tíz perc múlva már öt káprázatos menyasszonyi ruhával zártak össze egy akkora próbafülkében, amelyben bárki vígan el is lakhatott volna. Odabent nem akartam társaságot, ezért határozottan megráztam a fejem, amikor Gili velem akart tartani, hogy segítsen.

- Oké, de megmondjam, mi süt a szemedből? - A fülemhez hajolt, mielőtt belökött a fülkébe. - Színtiszta pánik, kisanyám!

Mielőtt tiltakozhattam volna, becsapta utánam az ajtót.

- Itt várok! - kiáltotta még be, majd hallottam, hogy újabb adag pezsgőt tölt magának.

Álltam a tükör előtt, néztem magamra, és egy rakás szerencsétlenséget láttam. A hajam túl hosszú, a bőröm tál sápadt, a mellemet mikroszkóppal kellene megkeresni, derekam valószínűleg sosem volt, és a szemem úgy csillog, mintha be lennék lőve. Eszembe jutott az a nagy korty pezsgő, amelyet felhajtottam, így kezdődő alkoholizmusomra foghattam a jelenséget.

- Na, mi lesz már? Itt őszülök meg, Silver! - kiabált be Gili.

Az összes ruhát felpróbáltam, és közben egyszer sem néztem a tükörbe. Kényelmetlenül éreztem magam, idegen volt a környezet, az anyag érintése a bőrömön, minden, ami ezzel járt. Akárhányszor kimentem, Gili utasításokat osztogatott.

- Húzd ki magad! Told ki a melled! Fordulj meg! Fordulj vissza! Forogj körbe!

Az utolsó előtti ruhánál már tartottam tőle, hogy lehányom, pedig szemmel láthatóan ő sokkal jobban becsípett, mint én. De Gili nagyon kényelmesen érezte magát. Lerúgta magas sarkú cipőjét, a lábát egy apró, szaténbevonatú zsámolyon pihentette, nyakalta a pezsgőt és közben utasításokat harsogott nekem. A háta mögött állt az üzletvezető is, de szegény nő akárhányszor meg akart szólalni, mintha Gili tökéletesen ráérzett volna, és félbeszakította.

- Ez lesz az utolsó. Előre szólok, ha ebben is találsz hibát, követem az eredeti tervet, és ráveszem az öcsédet a szökésre.

Senki sem válaszolt. Kint álltam a próbafülke előtt, hátrasöpörtem a hajam, majd lesimítottam a szoknyát. A csupa csipkét viseltem, ezt tartott a legtovább felvenni. Ugyanolyan kényelmetlenül éreztem magam benne, mint a többiben.

Felnéztem. Az üzletvezető a szívére tett kézzel állt. Gili üres pohárból próbálta továbbra is felhajtani a pezsgőt, miközben tekintete rám tapadt.

- Milyen? - kérdeztem megilletődve.

- Jaj, kedvesem, álomian... - kezdte volna az üzletvezető, de Gili félbeszakította.

- Neked hogy tetszik, Silver? - Gili hangja és arca olyan komolyságot tükrözött, amit még nem tapasztaltam tőle. Megfordultam, hogy megnézzem magam a tükörben. Ugyanazt a lányt láttam, akit korábban is. Ijedt, sápadt, laposka. A ruha tényleg gyönyörű volt, de valami...

Nincs rendben.

- Megteszi - köszörültem meg a torkom. Gili és Elizabeth Elliot egyszerre hördültek fel.

- Ez egy különleges ruha, kisasszony! - lépett hozzám a nő. Óvatosan érintette meg az anyagot. Leguggolt, két ujját végighúzta a szoknya szélén, egészen az aljáig, a hosszát méricskélte. - Úgy látom, mindenhol tökéletesen

passzol, mindössze az alsó részből kell felhajtanunk úgy másfél centit. Van egy nagyon ügyes gyakornokunk, nemsokára beér, ő fél óra alatt megoldja. - Elővett egy doboz gombostűt, és pár helyen feltűzte a ruha alját.

- Magunkra hagyna, kérem? - szólalt meg Gili. A nő fürgén felállt, majd egyetlen bosszús pillantást vetve rá, elsietett.
- Ülj le! - mutatott az egyik székre.
- Le kéne vennem a ruhát, ha összegyűrődik...
- Ne törődj a francos ruhával, úgyis megvesszük. - Megfogta a könyökömet, és a székhez húzott.
- Igen? Ezt nem nekem kellene eldöntenem?
- Édesem, ha te nem fogod viselni ezt a ruhát, majd viselem én! Délutáni teázáshoz, portörléshez vagy mosogatáshoz! Belefogyok, ha addig élek is. Persze, csak ha te már végleg lemondtál róla.
- Egy nyelvet beszélünk, de néha nem értelek. Azért vagyunk itt, mert hozzámegyek az öcsédhez, és ehhez kell egy ruha. Ha szerinted ez megfelel, jól áll nekem, meg minden, akkor vegyük meg, és menjünk haza. Szerintem is rendben van.
- Ezzel a „meg mindennel" és „rendben vannal" van gondom. Silver, te nem úgy viselkedsz, mint egy szerelmes menyasszony, aki alig várja, hogy végre elkezdődjön az új élete. Sok mindenen mentél keresztül, és az az érzésem, hogy nem hagytál magadnak elég időt mindezeket feldolgozni. Az öcsém megmentett, ápolt, a nyakadra járt azzal az indokkal, hogy barátkozni akar. Egy frászt! Már az elején beléd esett. Te pedig bármilyen jól tudod, hogy ez nem helyes, hálából idomultál ahhoz a szerephez, amire ő vágyik. Te nem vagy szerelmes az öcsémbe! Csak szeretnél az lenni.
- A dolgok ritkán olyan fekete-fehérek, mint amilyennek te látod őket. - Megdörzsöltem a szemem. Egyre jobban magamba roskadtam. - Nagyrészt igazad van. Az öcsédnek köszönhetem az új életemet, és hálás vagyok neki. Mellettem állt akkor is, amikor azt hittem, hogy megőrülök, nem ítélt el, amiért véget akartam vetni az életemnek, sőt új célt adott, amit sosem fogok tudni neki meghálálni. Olyan nagy baj, hogy most valamennyit szeretnék neki visszaadni? Lehet, hogy még nem érzem iránta azt a fajta mindent elemésztő szerelmet, amiről te beszélsz, de tényleg szeretem őt. Megnevettet, és törődik velem, ez nekem sokkal többet jelent, mint az emésztő szenvedély - forgattam a szemem. Theoval lassan izzunk, nem égünk, de jó ez így. Akarom az esküvőt, hidd el!
- Elhiszem, csak nem értem. Szeretem az öcsémet, és téged is. Én lennék a legboldogabb, ha bejönne ez nektek, de egyszerűen képtelen vagyok túltenni magam azon a romantikus baromságon, hogy parázs helyett mindenkinek kijár egy kis tűzvész. Ami felemészti az egész világot, amitől nem tudsz enni, aludni, állandóan rá gondolsz, az ő boldogsága lesz számodra a legfontosabb. Az a fajta szerelem, amely darabokra tép, aztán újra összerak. A mennybe repít, majd kíméletlenül a földre teper.
- Ez úgy hangzik, mint egy rosszul sikerült hullámvasutazás - fintorogtam.

- Azért mondod, mert tapasztalatlan vagy.
- Nem, ez minden értelmes ember számára szörnyen hangzik. Képzeld csak el, hogy találkozol egy férfival. Magas, jóképű, klassz humora van, az agyában is egész rendezettek a dolgok, tehát tökéletesnek látszik. Tegyük fel, hogy ő is tökéletesnek lát téged, de ez a legideálisabb eset. Egymásba gabalyodtok, elkezdtek randizni, fellobban az a bizonyos *nagy* szerelem. Elakad a lélegzeted, akárhányszor csak rád néz, a csókjára szomjazol, a nap minden percében az ölelésébe burkolóznál, néznél a szemébe, és élveznéd azt a hihetetlenül elképesztő érzést, amelyet szenvedélyes szerelemnek hívnak. Eltelik pár hónap. Ez idő alatt lehet, hogy már össze is költöztetek. Az első hetekben még érted megy a munkahelyedre, kinyit előtted minden ajtót, vacsorát készít, megmasszírozza a vállad, de közben érzed, hogy valami hiányzik. Nem tudod, csak érzed. Távolodtok egymástól. Már nem olyan izgalmasak a csókok, kevésbé forrók az ölelések. A lefekvéskor felvett kis kifli-nagy kifli formációból egymásnak fordult hátak lesznek. A tekintete el-elkalandozik az utcán, egy izgalmasabb szempárba, egy kerekebb hátsóra tapad, és te tehetetlenül figyeled, amint az a szerelem, amiről azt hitted, gyönyörűvé, irigyeltté és csillogóvá teszi az életed, lassan szánalmassá és kínossá válik.
- Jesszusom, Silver, mikor lettél te ilyen szerelem-terrorista? Kezdek félni tőled.
- Én csak próbálom reálisan nézni a dolgot. A szenvedély nem mindig a legjobb, ami történhet két ember között. Szerintem sokkal biztosabbá válhat egy olyan kapcsolat, amely barátságra, bizalomra és szeretetre épül.
- És unalmasabbá is - fintorgott.
- Én nem így látom. Szeretem az öcsédet. Lehet, hogy még nem szerelemmel, de hiszem, hogy idővel az is kialakul.
- Az egyetlen bibi ebben az egyenletben, Silver, hogy Theo már most szerelmes beléd. Nem csupán szeret, szerelmes az az idióta. Ha pedig egy kapcsolatban az egyik félnek hevesebbek az érzelmei, mint a másiknak, az sosem vezet jóra.
- Úgy beszélsz, mintha ezeket a dolgokat mérni lehetne. Ő szeret jobban, én kevésbé, mit számít ez? A lényeg az, hogy mindketten szeretünk.
- Csak részben. De, ahogy öngyilkos hangulatú beszédedben az imént kifejtetted, egy ilyen kisebb akadályból is lehet később akkora jéghegy, ami könnyedén elsüllyeszti a beton biztos *szeretethajótokat.*
- Ha hagyjuk. De mi nem fogjuk.
- Ezzel a meggyőződéssel nehéz vitába szállni, de abban esetleg egyetérthetünk, hogy különböznek a nézeteink. Mindenesetre, ha az öcsém szenvedni fog miattad, megkereslek. És levadászlak.
- Tiszta sor - bólintottam. - Megteszek mindent, hogy ez ne következzen be.
- Ajánlom is!
- Ezek szerint áldásodat adod ránk?

- Annak a kis hülyének sosem kellett az áldásom.
- Én viszont szeretném, Gili!
- Akkor áldásom rátok. Tegyétek nagyon boldoggá és elégedetté egymást. És bármilyen szörnyen hangzik, imádkozom, hogy egyszer tapasztald meg azt a mindent elsöprő szerelmet, amelytől most úgy ódzkodsz. Még akkor is, ha nem az öcsém lesz az a bizonyos férfi. De most hagyjuk a fenébe ezt a sok unalmas dolgot. Állj fel, hadd lássalak!

Felálltam, körbeperdültem, de ezúttal jól megnéztem magam a tükörben. A szoknya időnként végigsimított a lábfejemet, szokatlan érzés volt, de egész jó.

- Megvan a ruhád, kisanyám! - rikkantott egy nagyot Gili, miközben eszelős örömtáncot lejtett. A lelkesedése átragadt rám, vele együtt nevettem és táncoltam. Egy éles kiáltás állított le minket.

Egy lány feküdt a földön tőlünk pár méterre, a hátsó helyiségekbe vezető függöny mellett. Haja szétterült a földön, az arca krétafehér volt. Mire odaértünk hozzá, már mellette térdelt az üzletvezető és néhány modell is azok közül, akik korábban a ruhákat mutattak be. Mindenki egyszerre kezdett beszélni. Rövidesen díszpárna került a lány feje alá, valaki pedig elrohant vízért.

- Szegényke, biztos a fáradtság ártott meg neki, meg a rohanás...
- Adjunk egy kis helyet, hadd jusson levegőhöz...

Közelebb akartam menni hozzá, hogy megérinthessem, de Gili elhúzott onnan.

- Csak egy ájulás, Silver, ne aggódj! Szemmel láthatóan lélegzik, nincs komoly baja. Jó kezekben lesz. Ebben a ruhában amúgy sem térdelhetsz.

Visszarángatott a próbafülkéhez. Miközben gyorsan átöltöztem, hallottam, hogy odakint Gili az üzletvezetővel beszél.

- Ő az a varrónő, akiről beszéltem önöknek.
- Mi történt vele? - kérdezte.
- Biztos vagyok benne, hogy semmi komoly, mindössze egy kis kimerültség. Már ébredezik. A lány gyakornok a tervezőnknél, és roppant ambiciózus. Túlhajtotta magát, valószínűleg ennyi az egész. Elküldjük pár nap szabadságra. Ha önöknek is megfelel, fel tudjuk ajánlani, hogy kiszállítjuk a ruhát. Természetesen az igazítást is elvégezzük.
- Silver? - kiáltott be nekem Gili. Épp végeztem, kinyitottam az öltöző ajtaját, és elővettem a legmegnyugtatóbb mosolyomat.
- Semmi probléma. Nem sürgős a dolog.
- Köszönjük a megértését, kisasszony. Ha megadja, hogy milyen címre kéri a szállítást, és kapunk egy telefonszámot is, le tudjuk egyeztetni az önnek legmegfelelőbb időpontot.
- Természetesen. A lány biztosan jól lesz?
- Már hívtunk neki egy mentőt, addig a többiek lefektették hátul. Elnézését kérjük a kellemetlen közjátékért. - Az egyik modell sietett el mellettünk. Tartotta az ajtót a mentősöknek, majd hátravezette őket.

- Látod? Most már tényleg jó kezekben van. Indulhatunk végre? - türelmetlenkedett Gili.
- Ha megengedi, szeretném elmondani, hogy hosszú pályafutásom alatt kevés olyan menyasszonnyal találkoztam, akinek ennyire jól állt a kiválasztott ruha - mondta kifelé menet az üzletvezető. - Ez, higgye el, felbecsülhetetlen.
- Ahogy az ára is! - suttogta a fülembe epésen Gili.

A nőnek ismét megvonaglott a szája, amikor Gilire nézett. Szerettem volna minél előbb kint lenni a levegőn, kezdett engem is fojtogatni a benti légkör. A korábbi jó kedvünk elszállt. Már alkonyodon, mire berogytunk a kocsiba. Próbáltam végiggondolni a teendőlistámat, de az ájult lány lebegett a szemem előtt. A padlón szétterülő sötétszőke haj, a hullasápadt arc. Valami az elmém legmélyén mocorogni kezdett, de amikor próbáltam végiggondolni az éles fájdalom újra jelentkezett. Megmasszíroztam a halántékom, mielőtt Gili észrevette volna.

- Mi is van még hátra? Tortakóstolás, virágcsokor, dekoráció. Leon bácsi ajánlott egy bandát, akiket meg kéne hallgatnunk, és egyeztetnünk kell majd anyával is, mert ha szabadjára engedjük, a koszorúslányoknak babarózsaszínű anyagot választ, és abban biztos lehetsz, hogy a halálom előtt nem veszek fel babarózsaszínű cuccot.
- Vagy elmehetnénk valahová szórakozni is - böktem ki egy sóhajjal.
- Szórakozni? - Enyhén tátva maradt a szája, úgy bámult rám. - Mi a fene van veled, Miss Kötelesség? Tudtam, hogy nem szabad neked pezsgőt adni, de eszembe sem jutott, hogy ilyen hamar fejbe vág.
- Olyan hihetetlen gondolat lenne, hogy néha én is bulizni szeretnék? - kérdeztem halkan.
- Naná! - Gili szembefordult velem az ülésen, hátrébb csúszott, egészen az ajtóig, úgy nézett végig rajtam. - Amióta csak ismerlek, mindig a helyes dolgot teszed. Mindig a megfelelő ruhát veszed fel, ugyanazt a visszafogott frizurát hordod, nem sminkeled magad, keveset beszélsz, nem vitázol, inkább hagyod, hogy az illető addig ordítozzon veled, amíg rájön, hogy ő a hülye. Mint, ahogy persze most is - csóválta a fejét. - Szóval mi változott, Silver?
- Semmi. Nem tudom. Miért kell ezt megmagyaráznom? Egyszerűen most ehhez van kedvem. Biztos a ruha dobott fel ennyire.
- Ja, teljesen feldobottnak látszol!

Válasz nélkül hagytam. Kinéztem az ablakon, próbáltam elfeledni a földön fekvő sápadt lány képét. A kocsiban meleg volt, ennek ellenére dideregtem, ráadásul a fejem még mindig lüktetett. Tudtam, hogy ideje lenne bevennem a gyógyszeremet, de irtóztam a gondolattól. Lehet, hogy Gili szavainak hatására, de lehet, hogy tényleg megváltozott valami, és elegem lett a tökéletesnek látszó viselkedésemből. Valami másra vágytam. Valami őrültségre, ami aláássa, és végleg lerombolja a tökéletességet.

- Silver, hallod, amit mondok?
- Hogy is hívják azt a klubot, amiről múltkor meséltél?

- A Bűnös Gondolat? Ó, hidd el, az nem neked való hely! - tiltakozott.
- Dehogynem. Oda akarok menni.
- Biztos vagy benne?
- Teljesen - bólintottam határozottan.

A szőke lány képe elhalványult. A bőrömön végre érezni kezdtem a kocsiban lévő meleget. A szám sarka abban a pillanatban görbült mosolyra, amint elképzeltem a képet. Életemben először felszabadultan bulizni fogok. Akkor is, ha belegebedek.

TEAM

18. Feltámadás

IZZADTAM. Hajam a fejemhez tapadt, hátamon apró cseppek kúsztak lefelé. A konzervatív kardigánt a kocsiban hagytam a józanságommal együtt. Minden porcikám, a karom, a lábam, az egész testem együtt mozgott a zenével. Úgy éreztem, rezgése a bőröm alá hatolt, és eljutott a szívemig. Úgy táncoltam, hogy új életemben először tudomást sem vettem a környezetemről. Gili húsz perce tűnt el mellőlem, ki kellett mennie a mosdóba.

Könnyűnek, jónak éreztem magam. Felnevettem, a magasba emeltem a karomat, és tovább mozogtam a lüktető zenére. A táncot eddig biztosan nem próbáltam. Az, hogy elengedjem magam egy teremnyi ember előtt, korábban elképzelhetetlen volt, de aznapra végeztem a gátlásokkal és a félelemmel. Valami megváltozott. Amikor megérkeztünk a klubba, már dübörgött a zene. Mindenhol összetapadt testeket és félhomályt láttam, amelyet néha kettéhasított a stroboszkóp villanó fénye. Amikor Gili nem figyelt, kértem egy vodkát. Túl gyorsan hajtottam le, megszédültem, de nem hagytam abba. Kértem még egyet, de azt már nem tudtam meginni, mert Gili észrevette, és kivette a kezemből.

- Silver, hagyd abba! Nem ihatsz ennyit a gyógyszereidre. - Próbálta túlkiabálni a zenét, de így is csak a szavai végét hallottam meg. Megvontam a vállam. Így, hogy a tervemnek lőttek, szokatlan hangulatba kerültem. Mintha a saját magam állította határok ellen vonulnék, olyan ötleteim támadtak, amelyektől korábban idegenkedtem.

Ki kell használnom az időt, mielőtt visszatér a józan eszem.

A tömegbe furakodtam, minden oldalról emberek vettek körül. Csupasz bőrfelületek értek a meztelen karomhoz, testek taszítottak meg, újra egy körhintába kerültem, és most úgy éreztem, mintha épp egyik hintából a másikba ugranék.

Egy hazug.
Egy kötekedő.
Egy függő.
Egy kétségbeesett.
Egy álmodozó.
Egy élősködő.

Az érzelmek sokféleségétől szédültem, ugyanakkor élveztem átélni őket. Az alkohol a véremben keringett, lendületet és bátorságot adott a mozdulataimnak. A terem közepére értem, körülöttem fiatalabb és idősebb nők táncoltak egyedül vagy egymással, egyikük fején műanyag, csillogó tiara billegett. Lánybúcsút tartanak, jött a világos gondolat, amikor a tiarás lány nekem ütközött. Rám nézett, tátogott egy bocsánatkérést, majd felnevetett. Megfogta a karomat, berántott a körbe. Elengedtem magam, és velük táncoltam. Egy whiskysüveget adogattak körbe. Amikor odaért hozzám, egy pillanatig tétováztam csak, mielőtt

meghúztam. A harmadik kör után már nem számoltam, hogy hányszor nyomták a kezembe az üveget.

Rövid, elröppenő pillanatokra értek hozzám az emberek, de ez most más volt. Mindenki a zenére figyelt, az érzelmeket háttérbe tudtam szorítani. Levetkőztem minden félelmemet, a nyomasztó súlyt, amely eddig rám telepedett. Mozogtam. Ringatóztam. Felemeltem a karom, lehúztam a copfom végéről a hajgumit, és kibontottam a hajam. Beletúrtam, fellazítottam, hogy minden szál közé levegő kerüljön. Egy idő után már sajgott a lábam, mégsem pihentem. Örökre meg akartam szabadulni attól a nyomasztó érzéstől, amely a szalon óta üldözött.

Egy széles tenyér kúszott a derekamra. Odakaptam, magamhoz szorítottam. Megtartott, amikor csukott szemmel hátradőltem. Szédültem, de ő átölelt, az illata olyan ismerős, mégis annyira idegen volt. Mélyen belélegeztem, a vállára hajtottam a fejem, amikor belecsókolt a nyakamba. Nem állított meg, együtt ringatózott velem a zenére, miközben erősen magához szorított, simogatta csupasz karomat, a vállamat, nyakamon a csókjai egyre forróbbak lettek. Még mindig csukott szemmel fordultam meg, átöleltem a nyakát, magamhoz vontam.

Az ajka gyorsan zárult az enyémre. Mindkét erős karjával átölelte a derekamat, a lábam elemelkedett a földtől. Hosszú percekig őrülten, hevesen csókolt, és imádkoztam, hogy annak a heves szerelemnek legalább a halvány utánzatát érezzem, amit ő. De a szívem egykét izgatott dobbanástól eltekintve nyugodt maradt. A csalódottságot részeg mosoly mögé rejtettem.

- Theo. - Hamis boldogságot csempésztem a hangomba. Kinyitottam a szemem. A tekintetétől égető bűntudat csapott le rám.
- Nagyon remélem, hogy már öt perce felismertél. Rosszul viselném, ha egy idegennek engednéd meg mindezt - kiabálta a fülembe, de még így is alig hallottam.
- Hogy kerültél ide? - Beledőltem az ölelésébe, hagytam, hogy kivezessen a klubból.
- Gili hívott. Azt mondta, kicsit megőrültél, én meg azt gondoltam, a fenébe is, ezt nem hagyhatom ki. Úgyhogy ideszáguldottam, hogy megnézzem magamnak az én őrült menyasszonyomat. Gyönyörű és átkozottul szexi voltál a táncparketten.
- Tényleg?
- Ha mondom!

Kiértünk. A parkolót a kinti lámpák és néhány épp induló kocsi reflektora világította meg. A levegő úgy hűtötte le bőrömet, mintha jeges fürdőbe merültem volna. Megbotlottam az aszfalton, Theo tartott meg. Kibuggyant belőlem a kuncogás, amikor arra gondoltam, hogy nézhetek ki. A mindig visszafogott, halk szavú Silver Smith, akinek a múltja a homályba vész, aki annyira nem akarta az életet, hogy a legbanálisabb módot választotta, hogy véget vessen neki. Most minden jóra fordult. Talált egy nagyszerű férfit, aki mindennél jobban szereti, családot, akik mellette állnak, egyszóval megkapott mindent, amiért érdemes újra hinnie a boldog befejezésben.

Erre mi történik? Egyetlen délután alatt kifordul önmagából. Részeg lesz, egy fülledt bárban lejt táncot, úgy viselkedik, mintha bűnt követett volna el, *és* most épp önmagának celebrálja a bűnhődést.

Mi történik?

Újra felbukkant annak a lánynak a képe a fejemben. Akárhányszor lenéztem, a padlón szétterülő haját és a kékes színű ereket láttam a szemhéján, amelyek szinte világítottak a bőre alatt.

Meg kellett volna érintenem.

Theo kocsijához értünk. Amíg kinyitotta az ajtaját, felültetett a motorháztetőre.

- Maradj egyenesben! Ne dőlj hátra, mert akkor lecsúszol.
- Oké, ezredes! - szalutáltam kábultan. Miért mosolygok, amikor semmi okom rá? - Gilit itt hagyjuk?
- Már hívtam neki egy taxit, amíg téged kerestelek. Azt üzente, két nagy pohár víz és három aszpirin. Így talán túléled a holnap reggelt. - A mosolya olyan meleg volt, mint egy aprócska nap.

Szeretnem kellene Theot. Az új életemet. Hiszen tökéletes. Eltekintve az apró kis defektemtől, amit már megtanultam kezelni, minden a helyén van. Mégis szétcsúszottnak érzem magam.

Lehet, hogy lassan, de biztosan visszasüllyedek a depresszióba. Újra beteg leszek, és ezzel mindent tönkreteszek. A jegygyűrűmet forgattam. Szorosnak éreztem, pedig enyhén még lötyögött is az ujjamon.

Már a kocsiban ültünk, amikor Theo a kezemre tette az övét.

- Minden rendben? Zaklatottnak látszol. - A tekintetemet kereste, de én kerültem, hogy ránézzek.
- Szédülök. Nem értem, mi ütött belém, nem is ízlett az a vacak, amit ittam. - Lehúztam az ablakot, és a betörő hűvösebb levegőbe tartottam az arcom.
- Nekem tetszettél úgy. Leengedted a falaidat. Felvillant egy kicsit a gondtalan éned. - Gondtalan? Ó, ha tudná! - De igazad van, nagyon rossz ötlet volt a gyógyszereidre inni.
- Öhm... az utóbbi napokban én... szóval annyira lefoglalt a szervezés, hogy kihagytam pár adagot.
- Silver! - Megragadta a kezemet, hogy felé forduljak. Végigsimítottam az állát, igyekeztem a legmegnyugtatóbb hangomat elővenni.
- Kérlek, ne aggódj értem. Tökéletesen jól vagyok. Se szédülések, se fejfájós rohamok. Nincsenek öngyilkos gondolataim, és a vízhez sem vonzódom természetellenesen.
- El sem hiszem, hogy ebből viccet csinálsz! - halkult el a hangja.
- Sajnálom, rendben? - Elhúztam a kezem, kikönyököltem az ablakon, és sértett önérzetemet dajkáltam. Úgy éreztem magam, mint egy kétéves, akit megszidott az apja.

Az út hátralévő részében nem szóltunk egymáshoz. A torkom minden eltelt perccel egyre jobban összeszorult, mire beszálltunk a liftbe, már remegtem.

Theo sem érezhette jobban magár, a mindig a szájzugában ólálkodó mosoly most teljesen eltűnt, háta kissé meggörnyedt, ahogy a lift hátsó falának támaszkodott. Tudtam, hogy egyfolytában engem néz, amitől még rosszabbul éreztem magam. Amikor kinyílt az ajtó, úgy rohantam be a földszinti fürdőszobába, mint akit puskából lőttek ki. Tűzforró vizet engedtem a kádba, hamarosan sűrű gőz vett körül. Lefeküdtem a padlóra, arcomat a hűvös márványlapra szorítottam. Féltem. Rettegtem, hogy bármelyik másodpercben darabjaira hullhat az életem, és én örökre visszakerülök abba a mélységbe, amelyből egyszer már sikerült kimásznom. Vonzott a megnyugvás, a teljes sötétség gondolata. Az az állapot, amikor hosszú percekig semmire sem gondolsz. Nem tudod, hogy hol vagy, mit fogsz tenni a következő pillanatban, vagy mit tettél az előzőben. Az agyam elvileg tiszta lap, mégis úgy éreztem, hogy a káosz kezd eluralkodni rajta.

- Silver? - A kopogás halk volt, Theo hangja elcsuklott a második szótagon. Kitört belőlem a zokogás, de a víz csobogása fedezett. - Ha beszélni akarsz, itt vagyok. Mindig itt leszek. Hallasz engem?

Láttam magam, amint felkelek, kinyitom az ajtót, a nyaka köré fonom a karom, az ölelésébe bújok. Hagyom, hogy megnyugtasson, letörölje a könnyeimet, hagyom, hogy szeressen. De nem mozdultam. Összehúztam magam olyan kicsire, amennyire csak tudtam, próbáltam mélyeket lélegezni, hogy a görcsös zokogás alábbhagyjon. Elzártam a vizet, öregnek és meggyötörtnek éreztem magam, miközben levettem a ruháimat. Belefeküdtem a forró vízbe, az orrom hegyéig elmerültem.

A forróságot néhány perc alatt megszoktam, így már alig éreztem a szokatlan meleg apró, tűszúrásszerű tapogatózását a bőrömön. Körülbelül egy órát töltöttem a kádban, majdnem végig elmerülve, szokva a meleg burkot, amely lassan lenyugtatott. A könnyeim már elapadtak, az okukat visszatemettem abba a rizikós mélybe, ahonnan előbukkantak. Megtöröltem a hajam, felvettem egy fürdőköpenyt, és kiléptem a fürdőszobából.

Theo a kanapén aludt. A széles terület minden centijét elfoglalta, egyik karja lelógott a földre, lába furcsa szögben feküdt, mégis olyan mélyen aludt, hogy egy robbanás sem ébreszthette volna fel. Ráterítettem egy pokrócot. Mielőtt felmentem a szobámba, visszanéztem rá. A szája kinyílt, halkan hortyogott. Gyengédséget és szeretetet éreztem iránta. Szeretem őt. Ennek a furcsa, gyengéd érzésnek a gyomromban szerelemnek kell lennie. Reggel megmondom neki is. Ideje, hogy tisztázzam a dolgainkat, mielőtt boldogtalanná tenném.

Amint letettem a fejem a párnára, mély álomba merültem.

Fűtenger vesz körül. A hosszú, halványzöld szálak a térdhajlatomat simogatják. Baloldalon, a távolban, egy magas, rönkfából épített kerítés húzódik. Jobboldalon hósapkás hegyek, tetejüket elnyelik az égen kúszó hófehér felhők. Beburkol a csendesség. A levegő szinte szikrázik a napsütésben. A közelben női kacagás hangzik fel.

A hang irányába indulok, mire odaérek, szívem a torkomban dobog.

Egy férfi és egy nő fekszik a fűben. A lábuk összegabalyodik, kezük nyughatatlanul keresi a másik bőrének tapintását. Mindkettőjükön rajta maradt a ruha, mégis úgy érzem, egy szeretkezést nézek végig. A férfi a nő füléhez hajol, valamit súg neki. Valami titkos, édes és vicces dolgot. A lány kinyitja a szemét, egyenesen rám néz. Hátralépnék, de mozdulni sem tudok.

Az én arcom az, és mégsem. A bőröm nem sápadt, valamiféle belső tűz színesíti meg. A hajam kicsit rövidebb, ahogy a nap rásüt, vöröses-barna színben csillan meg pár szál a sok fekete között. A szemem sem az a fakózöld, mint most. Úgy szikrázik, mint a körülötte lévő levegő, élénk smaragd színű, és tükröződik benne a fölénk boruló égbolt tisztasága. Szúr a szemem a visszafojtott könnyektől. Újra a lányra pillantok, de az mintha észre sem venne. Átnéz rajtam. Láthatatlan vagyok, kívül rekedtem azon a világegyetemen, amelyet ők teremtettek. A lány szeme kitágul, ahogy a férfit hallgatja, a szája sarka felfelé görbül, majd kitör belőle az a gyöngyöző, boldog kacagás, amelyet korábban is hallottam. A férfi a nyakát cirógatja, de közben végig sugdos a fülébe.

- *Disznó! - A hangja is az enyém, de a hangszíne más. Emlékeim szerint én sosem voltam ennyire boldog. Ilyen gondtalan. Ilyen szerelmes.*

A lány mindkét kezét a férfi vállára teszi, és megtaszítja. Felpattan, futásnak ered, a haja úszik a levegőben mögötte. A férfi is feláll, a lány után néz, csípőre teszi a kezét, úgy kiált utána.

- *Felesleges! Úgyis elkaplak!*

A lány válasza egy csúfolódó, „próbáld csak meg”-típusú kacaj. A férfi megcsóválja a fejét, megfordul, és rám néz. Vakítóan süt a nap, én mégsem látom az arcát. Homályba borul, komoly tekintete az egyetlen, amely élesen belém vág.

- *Meg kell keresned! Keress meg!*

A lábam megrándult, hirtelen tértem magamhoz. Odakint már magasan járt a nap. Lehunytam a szemem, próbáltam nyugodtan és egyenletesen lélegezni. A fejem lüktetett, a szám taplószáraz lett, a fény direkt az én szemembe sütött. Némán fogadtam meg, hogy soha többé nem iszom alkoholt, nem éri meg a másnap reggelt. Vissza akartam aludni, hogy folytatódjon az álmom. Úgy egy óráig próbálkoztam, de csak forgolódtam, ráadásul a fejfájásom is rosszabbodott. Ideges lettem. Lerúgtam magamról a takarót, és dühösen felsóhajtottam. A tegnapi nap, az, hogy megbántottam Theot, az álmaim, lassan kisiklatták az eseményeket. Tudtam, hogy egy hajszálon múlik, és minden elromolhat.

Felöltöztem, és lementem az alsó szintre. Theonak nyomát sem láttam. A kanapén egy összehajtogatott pokróc hevert, valószínűleg ott töltötte az egész éjszakát. Körbejártam az alsó szintet, de éreztem, hogy egyedül vagyok. Tényleg megkönnyebbültem? Ennyire rossz ember volnék? Az üres konyhapulton egy cetlit találtam.

Be kellett mennem, dolgozni. Későn érek vissza, ne várj meg!

Két rövid mondat. Még sosem volt ennyire szűkszavú. A pult melletti

szemetesben jó néhány hasonló cetlit találtam összegyűrve, rajtuk ugyanolyan rövid mondatok, többször áthúzva. Mindkét kezemmel masszíroztam a halántékom, mégsem lett jobb. Készítettem magamnak egy méregerős teát, két filtert áztattam a vízbe, míg majdnem olyan fekete lett, mint a kávé. Az első pár korty után kezdett oszladozni a fejemben tomboló káosz, a fájdalom is alábbhagyott. Megkerestem a fiókban a korábban ottfelejtődött gyógyszeremet. Percekig néztem, gyűlöltem azt a kis dobozt, pedig tudtam, hogy nem felelős semmiért. Bontatlanul tettem vissza.

Felelőtlenség volt, hogy teljesen leálltam a gyógyszerekkel, de valami azt súgta, hogy másra van szükségem. Így, tisztább fejjel már tudtam, hogy a múlt éjszaka sem depresszióról, önutálatról vagy az összeomlás kezdetéről szólt. Leültem az ablakpárkányra, a bögrét felhúzott térdemre támasztottam. Tegnap még minden tökéletesnek látszott. Biztos voltam magamban, Gili kis beszéde sem tudott kibillenteni, olyan terveket szőttem, amikről hittem, hogy valósággá válhatnak. Mégis, valami félrecsúszott.

Behunytam a szemem, hátamat a falnak szorítottam. Elsőként a konyhai óra halk ketyegését zártam ki, majd sorban minden zajt, amely eljutott hozzám. Mélyeket lélegeztem, lassuló, egyenletes szívverésem ritmusára koncentráltam. A kép először másodpercekre felvillanó foltokként jelent meg előttem, majd kitágult, kimerevedett.

Már megint az ájult lány a boltból. Az ő szemével figyeltem magam.

Távolról csak egy lánynak látszik hófehér ruhában, melytől elüt a sötét haja. Oldalra fordítja a fejét, hogy odaszóljon valamit a barátnőjének. A mozdulattól a hajfonata a hátára hullik, így már látni lehet arcélét is.

A gondolatai az ereiben áramló vérrel együtt gyorsulnak fel, hirtelen túl sok a megválaszolatlan kérdés. Kiáltani akar, de a következő pillanatban már a hideg padló ütését érezi a fején, és elsötétül a világ.

Az üres teásbögre lebillent a térdemről, és a padlóra esett. A testem megmerevedett, körmeimet a mellettem lévő díszpárna anyagába vájtam.

- Ismer engem. - Hangosan kellett kimondanom, mert féltem, ha magamban tartom, elenyészik a gondolat. Az a lány ismer engem. Ezért ájulhatott el. Olyan szeletéről tudhat az életemnek, amely előlem eddig rejtve maradt. Minden korábbi gondolatom és problémám eltörpült emellett. Bármennyire bizonygattam magamnak korábban, még mindig tudni akartam a régi életemről. Tisztességes lezárás nélkül esélyem sem lesz egy újra. Meg kellett találnom a lányt. A szobámba rohantam, felkaptam egy farmert és egy pulcsit, leszáguldottam a lépcsőn és kinyitottam az ajtót.

A szőke lány állt előttem. A szeme ijedten nyílt tágabbra, az arca kevésbé volt sápadt az előző napinál. Egy férfi karolta át. A férfi a lány fölé magasodott, a vállára tette kezét, úgy szorította magához. Valami visszatartott attól, hogy a férfi arcába nézzek. Hátrálni kezdtem, éreztem, ahogy egy jéghideg hullám önti el a testem. Mindketten közelebb jöttek. Minden lépésével többet fogtam fel a férfiból. Fekete kabát, fekete ing, lebarnult bőr. Fekete haj, oldalt, a halántéknál

már kissé ezüstös. És zöld szem. Ugyanolyan, mint az enyém. Nem hasonló. Ugyanolyan.

TEAM

19. Az apa

- **LÉNA!**

A férfiból kiszakadt a szó. Döbbenet, kín, öröm és sürgetés keveredett benne. A lány felzokogott. Felém nyújtotta a karját, de én megint hátráltam. Valami nem stimmelt. Mintha pillanatokon belül kettészakadnék, rettegni kezdtem ezektől az emberektől, mégis vonzottak.

- Ne! Ne, ne, ne, ne...

A szám mozgott, de hang nem jött ki a torkomon. Minden elnémult, mint néhány perccel ezelőtt, amikor a lány szemén keresztül láttam. A lányén, aki most zokogva, tenyerét a szájára tapasztva áll előttem. Mintha siratna valakit. Engem? A férfi, szemében könnyekkel, hozzám beszél, de én továbbra sem hallom. Ismét a saját szívverésem hangja az egyetlen, ami eljut hozzám. Túl sokat akartam. Ez így túl sok, túl hirtelen. El kell innen mennem. Úgy éreztem, a falak közelebb jönnek, a levegő sűrű. és belélegezhetetlen. A bőröm hideggé és nyirkossá vált, fáztam, majd hirtelen melegem lett, miközben a fejemet mintha egy felsőbb erő akarta volna szétrobbantani. Elértem a falat, nekifeszültem, azt kívántam, bárcsak beleolvadhatnék, hogy eltűnjek azok elől a kínnal és könyörgéssel teli szempárok elől.

- Léna, én segíthetek! - A férfi eltökélten hozzám lépett, elhúzott a faltól, el a viszonylagos biztonságtól, a karjába vont, körülfogott, szorított, elzárt a külvilágtól.

Úgy éreztem, leöntöttek egy vödör jeges vízzel, utána pedig puha takaróba bugyoláltak. A félelmem és az egyre növekvő pánik eltűnt. Az ölelése elmulasztotta, helyébe megnyugvást hozott. Öntudatlanul felemeltem a karom, és átöleltem vele a férfi derekát. A tenyerem alatt puha szövetet éreztem. Az orromba szökő ismerős illattól összeszorult a torkom, de néhány mély levegő, és a férfi gyorsan dobogó szívének hangja kezdett rendbe hozni.

- Ki... Ki vagy te? - A hangom szánalmas nyávogásnak tűnt. A férfi elengedett, de mindkét karját a vállamon tartotta.

- Magasságos ég, hát igaz? Nem emlékszel. Léna, a nevem Victor Wall. Az édesapád vagyok. Az apád - ismételte rekedten. - Másfél évvel ezelőtt eltűntél. Mindenki azt hitte, meghaltál. De élsz. Élsz! - Keze végigsimított a karomon, miközben hitetlenkedve rázta a fejét. - Jól vagy? Vannak sérüléseid? Gondoskodott rólad valaki?

Túl sok a kérdés. Elléptem a közeléből, karja elvált az enyémtől. Szinte rögtön visszatért a fejemet satuként feszítő fájdalom és pánik. A konyhába indultam, magam mögött hagyva őket. A fiókból kivettem a gyógyszert. Most már nevetségesnek tartottam, hogy percekkel ezelőtt még azt hittem, többé nincs szükségem rá. Nyilvánvaló, hogy korántsem vagyok jól. Remegő kézzel bevettem kettőt, közben igyekeztem figyelmen kívül hagyni a pult előtt álló két

idegen értő tekintetét.

- Hogy sikerült feljutnotok?
- Lefizettem a portást - legyintett a férfi. - Kérlek, Léna! Jól vagy? - Még mindig könnyek ültek a szemében.
- Jól vagyok.
- Azokat a fejfájásra szeded? - bökött a gyógyszeres üvegre.
- Többek között. - Felhajtottam egy nagy pohár vizet, és közben igyekeztem átgondolni a történteket. - Hasonlítunk - állapítottam meg. Egyszerű objektív megfigyelés volt, a legtöbb, ami abban a pillanatban tőlem telt. A szánk formája, a teljesen ugyanolyan szemünk rokonságra utalt.
- Az apád vagyok, Léna. Colorado mellett éltünk egy farmon egészen másfél évvel ezelőttiig, amikor eltűntél. Hónapokig kerestünk, de nem voltak nyomok. Később megtalálták a véres ruháidat a folyóparton. Egészen Zoe hívásáig halottnak hittünk.

Tényleg hozzá tartoztam régen? Először bizonyíték kellett. De a szeme... a szeme már az első pillanatban letaglózott. Mintha tükörbe néztem volna. A lányra tévedt a tekintetem, aki a belépésük óta szótlan maradt. Ha a férfi... Victor szeme nem lenne elég bizonyíték, az ő arca is megtenné. Az arc, amely előző nap felborította az életemet.

- Téged láttalak tegnap a szalonban - mondtam halkan.
- Léna, én Zoe vagyok. A legjobb barátnőd. - Remegő, sírós hangja valamit felidézett bennem. Nevetést hallottam, forró napsugarakat éreztem a bőrömön. Megnyugtatott. - Amikor a szalonban felismertelek, én... én leblokkoltam. Olyan sok idő eltelt, annyira sok. Felfoghatatlan volt, hogy ott vagy épen és egészségesen. Mosolyogsz, élsz. - Nagyot nyelt, letörölte az arcán végigfutó hosszú könnypatakokat. - Mire magamhoz tértem, eltűntél. Eltartott egy ideig, amíg vettem a bátorságot, hogy felemeljem a telefont, és hívjam Victort. Ha tévedek, azzal újra fájdalmat okozok neki. Előtte több százszor lejátszottam azt a jelenetet a fejemben, amikor félig elfordultál, és megláttam az arcodat. Féltem, hogy tévedek, és olyasvalakit képzelek egy ismeretlen lány arcába, akit sosem kaphatunk vissza. De bárhogyan próbálkoztam, hogy meggyőzzem magam, éreztem az igazságot. Kiderítettem a címet, amelyre a ruha szállítását kérted, és még aznap délután felhívtam Victort, aki iderepült. És most itt vagyunk.
- Beszélnünk kell, Léna. Tudnunk kell, hogy mi történt veled. - A férfi ismét átkarolta a lány vállát, de közben végig engem nézett. Tekintete úgy cikázott végig rajtam, mintha ellenőrizni akarná, hogy minden testrészem megvan-e. Ittam még egy kis vizet, majd amikor már biztosabbnak éreztem a talajt a lábam alatt, visszasétáltam a pult elé. A lakásban az egyetlen hang a hármunk légzése volt. Feltornáztam magam az egyik magas székre, és intettem, hogy üljenek le ők is.
- Lénának hívtak.
- Ez a neved. Léna Wall.

- Én... elfelejtettem mindent. Amnézia, amit egy fejsérülés és valamiféle múltbeli trauma okozott. Ezt mondták az orvosok.
- Miféle fejsérülés? - A férfi a homlokát ráncolta, és úgy rázta a fejét, mintha elképzelhetetlen lenne számára az, amit elmondtam.
- Majdnem egy éve történt. A Hudsonban találtak rám, a halántéklebenyem megsérült. Volt még pár felületi sérülésem, valószínűleg az ugrástól... a becsapódástól, azt hiszem. - Nyeltem egy nagyot. - Azt mondták, öngyilkos akartam lenni. Hogy leugrottam egy hídról.
- Az lehetetlen! - szakadt ki a férfiból. - Őrültség. - Felpattant, fel-alá járt a kanapé mögött. Megragadta a támlát, és erősen szorította. - Tehát azt állítod, leugrottál egy hídról? Hogy meg akartál halni?
- Victor! - A lány kicsire összehúzta magát a széken, mintha bántaná a szobában uralkodó feszültség.
- Rendben, jól van. - Úgy tűnt, nyugalmat erőltetett magára. - Kérlek, folytasd!
- Kórházban kezeltek. Három hónapig. Nagyrészt a pszichiátrián. Végül gyógyultnak nyilvánítottak.
- És ide jöttél haza - fejezte be helyettem. - Kié ez a lakás, Léna?
- Theonak hívják. Theo Clark. Nyomozó a helyi rendőrségnél. Ő húzott ki a folyóból. Összebarátkoztunk, mialatt nyomozott az ügyemben, és miután kiengedtek, felajánlotta, hogy lakjak nála. A kórházban kaptam a Silver nevet. Silver Smith. Ez az egyetlen név, amit ismerek.
- Jézusom! - Eltökélten felém lépett, amitől megijedtem. Lecsúsztam a székről, és megint elhátráltam tőlük.
- Boldog voltál Coloradóban, Léna. Biztos vagyok benne, hogy sosem fordult meg a fejedben az öngyilkosság.
- Victor, adj neki időt! Idegennek lát minket. - A lány, Zoe, odament hozzá, és a vállára tette a kezét. - Gyönyörű ez a lakás, Silver. - Rám mosolygott, de a nevemet nehezen mondta ki. - Biztos jó lehet itt élni. Szép a kilátás, és ezek az ablakok! Lenyűgöző.
- Igen, tényleg szép. - Még mindig a férfit néztem, miközben a lányhoz beszéltem. - Theo már megszokta, de nekem eláll a lélegzetem, valahányszor kinézek az ablakon. Amint elkezdtem dolgozni, lakbért akartam fizetni - magyarázkodtam zavartan. - De Theo hallani sem akart róla. Aztán megváltoztak köztünk a dolgok, és a pénz valahogy elvesztette a jelentőségét. - Elvékonyodott a hangom. A torkomban dobogó szívvel néztem a férfit. Egyre dühösebbnek tűnt.
- Theo a te...? - kérdezte óvatosan a lány.
- A vőlegényem. Egy hónapja mondtam neki igent. Nemsokára megtartjuk az esküvőt.
- Fantasztikus, még ez is! - csattant fel a férfi. - Alex egy ideig semmiről sem tudhat.
- Egyetértek - bólintott gondterhelten Zoe.

- Kiről beszéltek?
- Azt mondtad, egy évvel ezelőtt találtak rád. - Figyelmen kívül hagyta a kérdésemet. - De mi van az előtte lévő időszakkal?
- Miről beszél?
- Léna, másfél évvel ezelőtt tűntél el. Azt mondod, te sem tudod, hogy fél éven keresztül hol éltél?

Mielőtt bármelyikük válaszolhatott volna, kinyílt az ajtó. Theo látványa megkönnyebbüléssel töltött el. Odarohantam hozzá, megöleltem, és azt kívántam, hogy mire megfordulok, a két idegen tűnjön el.

Három óra múlva mentek el. Egymásba kapaszkodtak, miután mindketten magukhoz szorítottak pár pillanatra. Victor ölelése annyira jól esett, hogy tényleg nehezen engedtem el. Otthonos volt a karjában. Még percek múltán is éreztem magam körül.

- Készítettem neked egy teát. - Theo egy jókora bögrét nyújtott felém. Meglepően nyugodtan viselkedett a kezdeti sokk után, amit az állítólagos apám és a legjobb barátnőm jelenléte okozott neki. Miután Theo néhány hívással leellenőrizte a személyazonosságukat, Victorral hamar megtalálták a közös hangot. Elmondta nekik ugyanazt, amit én is. A nyomozásról hosszas eszmecserét folytattak, Victor agresszívan támadta a helyi rendőrség teljesítményét, mielőtt kiderült, hogy miért állt a nyomozás.
- Az eltűnt személyek között nem találtuk meg, így lassabban haladt az ügy. Silver esete akkor nem volt sürgősnek mondható, senki sem kereste. A fickóra összpontosítottunk, akit az ugrás előtt látott. Felmerült, hogy menekült előle. Az is, hogy a családja egy tagja volt, és bántalmazta Silvert. Ezt tartottuk a legvalószínűbb magyarázatnak, figyelembe véve a körülményeket és az állapotát. De a férfiról eddig semmit sem sikerült kideríteni.
- Sokkoló! - fintorgott Victor, majd amikor rám nézett, bocsánatkérően elmosolyodott.

Különös volt őt figyelni. A konyhapultnál ültem, úgy néztem, ahogy Theoval beszél. Ujja megfeszült a whiskys poháron, miközben hallgatta a beszámolót. Szeme összeszűkült, sarkában apró ráncok húzódtak. Folyton beletúrt a hajába, mintha szüksége lenne a mozdulatra. Idegesnek és megviseltnek látszott. Mint akit kiragadtak a természetes élőhelyéről, és bedobtak egy idegen környezetbe, hogy boldoguljon. Victor Wall láthatóan kényelmetlenül érezte magát a bőrében. Viszketett a tenyerem, mert meg akartam érinteni az arcát. Ismeretlennek láttam, mégis vágytam az érintésére. Le kellett állítanom magam, amikor kilépett az ajtón Zoéval, mert utána akartam indulni.

- Köszönöm. A teát. És hogy olyan nyugodtan viselkedtél ma.
- Úgy érted, az apáddal, aki már az első percben elkönyvelt egy inkompetens baromnak?
- Szerintem kedves volt. A körülményekhez képest.
- Emlékszel valamire róluk? - Leült velem szemben a kanapéra, és kisimította a hajam az arcomból.

- Jézusom, Theo! - Az érintése mellbevágott. Egy hosszú pillanatra egy vérrel borított ágy közepén találtam magam, amelyben egy lemeztelenített, szíven lőtt férfi feküdt.
- Sajnálom, bocsáss meg! - Azonnal visszahúzta a kezét.
- Az új ügyed? - Megdörzsöltem a homlokom, és ittam a teából. A forróság megtöltötte a gyomromat, és elnehezítette a tagjaimat. Most éreztem igazán, mennyire fáradt vagyok. - Rengeteg a gyilkosság ebben a városban.
- Hagyjuk ezt. Most csak te számítasz.
- Itt volt az apám, Theo. - Könnyek gyűltek a szemembe, de gyorsan letöröltem őket. - Van családom. Szerető családom. Sokáig kerestek engem. Törődnek velem - suttogtam magam elé.
- Szeretnék elintézni pár telefont, ha neked is megfelel. Utánanéznék kicsit jobban a fickó történetének. Ha holnap visszajönnek, felkészültebb akarok lenni.
- Azt hiszed, hazudott valamiben?
- Fene tudja, elég meggyőzőnek tűnt. Csak biztos akarok lenni mindenben, amit állított, mielőtt kiteszlek ennek az egésznek. Megértesz?
- Persze, tedd, amit kell.

Mosolyogva feküdtem le. Tudtam, hogy minimális adag gyanúnak vagy hitetlenségnek munkálnia kellene bennem. Mielőtt beleélem magam, hogy a családom megtalált, bizonyítékra lenne szükségem. Meggyőzőbbre, mint a szemmel látható hasonlóság. De gondolhattam bármit, a szívem még órákig nem hagyott elaludni. Tudtam, hogy ma az apám ölelt meg. Egyszerűen tudtam.

Az elalvás előtti percekben bukkant fel a gondolat, amiről az este alatt alig esett szó. Túlságosan álmos és boldog voltam, hogy nyugtalanítson, de mint egy aprócska szálka a körmöm alatt, nem hagyta, hogy elfelejtkezzem róla. Másfél éve tűntem el, de csak az utóbbi egy évvel tudtam elszámolni.

Hol lehettem hat hónapon át?

Holnap, majd holnap minden kérdést felteszek újra. Holnap újra látom az apámat, és minden rendbe jön.

20. Hazatérés

REGGEL THEOT PAPÍROK KÖZÖTT TALÁLTAM. A konyhapulton kiterítve fényképek és sűrűn gépelt oldalak feküdtek. Egy csésze kávét tartott a kezében, miközben olvasott. Odakintről hűvösebb reggeli levegő tört be, a nappali hatalmas óraüveg ablaka most félig nyitva állt. Odaléptem, hogy kinézzek a városra. A szmog szürkés fátyolt alkotva csipketerítőként feszült rá az épületekre. Gyönyörű, de komor látvány volt.

- Először a kilátás, utána a vőlegényed? Sehogy sem jön be ez a sorrend. - Hátulról átölelt, és egy csókot nyomott a nyakamra. - Jó reggelt.

- Neked is. - Felé fordultam, hogy megöleljem. Megborzoltam a haját, és a konyhába mentem, hogy teát készítsek magamnak. - Korán keltél, ha jól látom. - Az egyik gépelt oldal tetején megláttam a fényképem. Felvettem, hogy alaposabban megnézzem. - Tényleg én vagyok. - Rövidebb és kissé világosabb haj, kevésbé sápadt arc, szikrázóan boldog tekintet. A képen, egy ló hátán ültem, kezem a sörényébe mélyedt. Elégedettnek, jókedvűnek látszottam.

- Kiderült, hogy ha tudod, mire van szükséged, sokkal gyorsabban meg lehet találni. Még az éjjel megmozgattam pár szálat, felhívtam egy haveromat, aki tartozott egy szívességgel, és íme - mutatott a papírokra. - Reggel hozta a futár. Az akta, amit másfél évvel ezelőtt nyitottak rólad. A gyilkossági csoport döglött aktái között senkinek sem jutott eszébe keresgélni.

- Megnézhetem?

- Szolgáld ki magad. - Letelepedett a pulthoz. - A fickó, az apád igazat mondott. Tényleg te vagy Léna Wall. Másfél éve tűntél el teljesen nyomtalanul, amikor visszajöttél a városba. Az apád vallomása szerint azért, hogy megnézd a Columbiát. Oda akartál járni. Sosem találod ki, melyik karra.

- Az orvosira? - kérdeztem meglepődve.

- Talált. Hihetetlen, ugye? Úgy másfél hónapig tartott a nyomozás. Garrett foglalkozott az ügyeddel, akkoriban ő számított nagyágyúnak az ilyen esetekben. Te rontottad el a nyerő szériáját. Pár héttel az eltűnésed után megtalálták a véres ruháidat a folyóparton. Ezután még egy ideig keresték a testedet, de idővel lezárták a nyomozást és halottá nyilvánítottak. Rablógyilkosságnak könyvelték el, és a teljes aktád átkerült a megoldatlan gyilkossági ügyek közé.

- Szóval mindenki azt hitte, hogy meghaltam?

- Igen. - Felém fordította a laptopot. Kinagyította a másfél éves New York Post egy szalagcímét: „Meggyilkolták az örökösnőt”.

- Gazdag voltam?

- De még milyen gazdag! Victor Wall, Colorado koronázatlan királya, ha van ilyen egyáltalán. És az adatok szerint te vagy az egyetlen rokona. De van itt valami furcsaság. Találtam egy tudósítást, amely Delia és Caleb Wall haláláról

szól. A cikk szerint egyetlen lányuk, Léna a nagybátyjához került a temetés után. Lehet, hogy később örökbe fogadott. Méregdrága versenylovak edzésével és tenyésztésével foglalkozik. Milliomos lótenyésztő, Silver. Ezek mellett jótékonykodik is. Támogatja a hajléktalanokat, a helyi állatmenhelyeket, a rákos gyerekeket, egyszóval nagyon úgy tűnik, hogy a fickó egy szent. Vannak feljegyzések róla, hogy miután feladták a nyomozást, ő még hónapokig kerestetett. Magánnyomozókat fogadott, ha az egyik nem vált be, egy drágábbat, jobbat bérelt fel. De végül ő is feladta. Hazament.

- Furcsa, azt mondta, hogy az édesapám. Gondolod, hogy tényleg örökbe fogadott az igazi szüleim halála után?
- Utánanézek.
- Nem kell. Egyszerűbb, ha megkérdezem tőle.
- Biztos vagy benne, hogy minden rendben a pasassal? Semmi rossz előérzet, ijesztő látomás?
- Nem, Theo. Semmi ilyesmit nem érzek a közelében. Csak csendességet. Amikor hozzám ért, megnyugodtam. Átölelt, és elmúlt a fejfájásom. Bár nálam pont ez számít szokatlannak.

Húsz perc múlva érkezett meg. Addigra felvettem a legjobb ruhámat, kétszer mostam meg az arcom, öt percen át dühödten keféltem a hajam, de még így is csak halvány mása lehettem annak a képen szereplő lánynak. Amikor Theo a nevemet kiáltotta, már egy remegő idegroncs voltam.

Magasabb volt, mint amire emlékeztem. És jóképűbb is. Izgatottan szorongattam a lépcsőkorlátot, amikor odajött hozzám, két keze közé fogta az arcomat, és alapos tanulmányozásba fogott. Egészen addig, míg a szemét elfutotta a könny.

- A kislányom. - Magához szorított. Beszívtam az illatát, amelyben keveredett a hideg levegő, citromos szappan és valami csípősebb, de nagyon jó illat. A karja közt elcsendesedett a világ.

Később sem tudtam elengedni. A szavak és a hangok elhaltak. Egyre csak őt néztem, a mozdulatait, a szája mozgását, a mosolyát, a kezét, ahogy az enyémet fogja. Ő az apám. Minden porcikám ezt érezte. Végül Theo kérdezett rá az örökbefogadásra.

Victor felém fordult.

- Hivatalosan a nagybátyád vagyok, Léna.

Az órák észrevétlenül peregtek, és én alig mozdultam meg, amíg őt hallgattam. Könnyedén el tudtam képzelni mindent, amit mesélt rólam, de sokkal inkább egy idegen életének tűnt, nem az enyémnek. Tudtam, hogy a szüleim halálának meg kellene ráznia, de enyhe sajnálaton kívül semmit sem éreztem.

- Delia és a bátyám, Caleb imádtak téged. A haláluk váratlan tragédia volt mindenki számára. Senki sem tudhatta előre, hogy mi fog történni. Senki, Léna.
- Értem. - Pedig nem értettem, hogy miért erősködik ennyire. Elfogadtam a tényt, hogy meghaltak, és kértem, hogy meséljen még róluk. Mutatott képeket,

amelyek egy látogatás alkalmával készültek még a születésem előtt. - Későbbiek nincsenek?

- Nekem nincs. De otthon, a szobádban találsz majd néhány családi fotót. - Éreztem, hogy valamit elhallgat, de egyelőre nem kérdeztem rá.

- A haláluk után hozzád kerültem, igaz?

- Ez volt a bátyám végakarata. És ezután derült ki az is, hogy az én gyermekem vagy.

- Mi történt?

- Ezért nincsenek képeim a születésed utáni időkről. Meggondolatlanul viselkedtem, haragudtam a bátyámra, amiért felrúgta az összes közös tervünket, és magamra hagyott. Elkövettem egy óriási hibát.

Elmesélte az egész sztorit. A megcsalást, az utána következő megbánást, hogy az ő hibájából a szülei sem látták többé az elsőszülött fiukat. Talán haragudnom kellett volna rá, de amikor erről mesélt, minden szava csöpögött az önutálattól. Úgy éreztem, Victor szenvedésének annak ellenére sincs vége, hogy ezek évtizedekkel ezelőtt történtek.

- Megszerettük egymást, Léna, és bár nem érdemeltem meg, idővel megbocsátottál.

Nem éreztem haragot iránta. Minden más érzést elnyomott az öröm, hogy mellettem van az apám.

- Ha szeretnéd, csináltathatunk DNS-vizsgálatot.

- Nem kell, hiszek neked. - Láttam, hogy Theo közbe akar szólni, de elhallgatott, amikor megráztam a fejem. Nekem ennyi elég volt.

Ezután Victor a kezelésemről kérdezett.

- Dr. Eastman egész megértően viselkedett ahhoz képest, hogy este tizenegykor hívtam. Ma reggel összehoztunk az irodájában egy találkozót, amit nagyon hasznosnak találtam.

- Milyen szempontból, Mr. Wall? - vágott közbe Theo. A szeme rám villant, majd az összekulcsolt kezünkre. Fészkelődött egy kicsit, majd újra Victorra figyelt.

- Léna szempontjából, természetesen. Dr. Eastman beszámolt az állapotáról.

- Egyáltalán honnan tudta, hogy kihez kell fordulnia?

- Léna tett említést róla tegnap este. Keveset beszéltünk róla, de nekem többet kellett tudnom. Úgy látom, ezt maga is így érezte - intett a pulton hagyott iratok felé. - A doki beszélt a fejsérülésről, a terápiákról és a mostani munkájáról is a kórházban. Hallottam pár dolgot a felvételidről is a Columbiára. - Büszkén mosolygott rám. - Nem is tudsz róla, de másfél éve már bejutottál az orvosi karra. Teljesen egyedül. Nekem csak annyiban kellett besegítenem, hogy az októberi kezdés ne okozzon gondot az igazgatótanácsban.

- Felvettek a Columbiára? - Széles mosoly ült ki az arcomra. Fel akartam pattanni, hogy táncra perdüljek, de akkor el kellett volna engednem Victort.

- Örültek, hogy megtehették, kislány. A helyedet fenntartják, szóval

bármikor kezdhetsz. Akár a keresztfélévben is. De visszatérve az eredeti problémához, a doki szerint már semmilyen egészségügyi magyarázata nincs az amnéziának. Lénának vissza kellett volna nyernie az emlékezetét. Valami még mindig gátolja.

- Teljesen jól van. Elégedett és boldog. Velem. - Theo felemelte a hangját.
- Mi a baj? - kérdeztem meglepődve. Olyan volt, mintha félne valamitől. Félelmében az ember támadni szokott, és ő most teljes erővel azt tette.
- Hát nem veszed észre, hogy mi a célja, Silver? El akar vinni innen, igazam van? - Felállt, csípőre tette a kezét, miközben fel-alá járkált. Lassan ösvényt jártak ki azon a szőnyegen.
- Ő a lányom, Mr. Clark. Ha csak eszébe jut, hogy visszatartsa tőlem, keservesen meg fogja bánni.
- Silver nemsokára a feleségem lesz, mellettem a helye.
- A neve Léna. Léna Wall. Ezt ne felejtse el. Sokkal nagyobb eséllyel térnek vissza az emlékei, ha hazatér a családjához.
- Hagyjátok abba! - Victor elé léptem.
- Léna, az orvos szerint hatalmas előrelépést tehetsz a teljes gyógyulás felé, ha hazajössz velem. Ott vannak a régi emlékeid, a barátaid. Enigma az otthonod. Ott olyan védelemben lehet részed, amilyenben itt sosem. Aggódom érted. Ezek a fejfájások... - Elhalkult a hangja.
- A képességem okozza. Azt hiszem.
- Hát tudsz róla! Reméltem, hogy a sérülés miatt nyerünk egy kis időt, hogy újra felépíthessük a védelmed.
- Miről beszélsz? Nincs szükségem védelemre.
- De még mennyire, hogy van. Különösen ebben a sebezhető állapotodban. Az, hogy *érzőként* ilyenkor használod a képességedet, sokkal többet árt neked.
- Azt állítja, veszélyben lehet? - szólt közbe Theo.
- Gondolom, akkor vele is megosztottad a dolgot - csóválta a fejét Victor.
- Igen. Segített rájönnöm, hogy mivel van dolgom.
- Nagyon remélem, hogy jól ítélted meg őt, Léna. Eddig csak olyan ember tudhatott a képességünkről, akiben feltétel nélkül megbízhattunk.
- Bennem megbízik. Sosem ártanék neki.
- Akkor engedje, hogy hazajöjjön velem. Én tudok a legtöbbet segíteni neki.
- Mert olyan vagy, mint én? - nyögtem ki végül a kérdést.
- *Érző* vagyok én is - bólintott. - Amíg nem tanultam meg kezelni a képességemet, okozott jó pár nehéz pillanatot az életemben. De Enigma mindig ott volt menedéknek.
- Tehát ez a ház neve, igaz? - kérdezte keserűen Theo.
- Igen. Úgy építették meg, hogy oltalmat nyújtson a hozzánk hasonlónak.
- Milyen kedves, nevet adni egy háznak. Olyan gazdag szokás, gondolom - mondta Theo nyeglén.
- Az ősöm mindent falat vérrel és verejtékkel emelt - vágott vissza Victor.

- Szó szerint.

- Azt hittem, ezt már befejeztétek!

- Léna, döntened kell. Nagykorú vagy, rajtad múlik, én semmire se szeretnélek kényszeríteni. De ha hazajössz, megvan az esélye, hogy mindent visszakapj. Az egész életedet, kölyök. Újra emlékezni fogsz, ezt garantálom. Talán arra is, hogy mi történt a hiányzó fél évben. - Victor hevesen győzködött, Theo ezzel szemben teljesen elnémult. Mintha elfogytak volna a szavai.

- Ezt át kell gondolnom. Időre van szükségem, megérted? – Megsimogattam az arcát, csak mert annyira jól esett. Rátette a kezét az enyémre, és bólintott. - Persze, hát persze hogy megértem.

Búcsúzáskor a vállára hajtottam a fejem, miközben átöleltem. Felsóhajtott, lassan végigsimított a hátamon.

- Vigyázzon rá! - parancsolt rá a mellettünk álló Theora.

- Eddig is azt tettem.

Ezután elment. Sokkal rosszabb volt, mint előző nap. Kifosztottnak éreztem magam, mintha újra egyedül lennék a világban. Theo egy ideig még üldögélt mellettem, és várta, hogy beszélni kezdjek, de amikor egy szót sem szóltam, csókot nyomott az arcomra, felvette a kulcsait, és elment dolgozni.

- Levegő kell! - közöltem az üres lakással, negyed órával később.

Felvettem a kabátom, és elmentem sétálni. Ötszáz métert sem tehettem meg, amikor éreztem, hogy valaki követ, de olyan feltűnően, hogy még a sikkantását is hallani véltem, amikor hirtelen megfordultam. Lelassítottam egy kirakat előtt, és úgy tettem, mintha belemerülnék a szado-mazo szexjátékok széles választékába. Egy szőke villanást láttam a szemem sarkából. Amikor odakaptam a fejem, a lányt vettem észre, pár méterre tőlem egy újságba mélyedni, amit fordítva tartott. Zoét, az állítólagos legjobb barátnőmet.

- Szia! - köszöntem rá. Összerezzent, majd bűntudatosan behúzta a nyakát.

- Követtelek igen, de meg tudom magyarázni. - Az ijedtségtől a hangjában elmosolyodtam.

- Semmi baj, örülök, hogy itt vagy.

- Victor mondta, hogy egyelőre maradjak távol, mert egy ismeretlen arc épp elég neked, de gondoltam, hogy már úgyis láttál, és egyáltalán nem tűntél kiborultnak, legalábbis a kezdeti sokk után, így követni kezdtelek, mert már nagyon hiányoztál. Kérlek, ne árulj el a Mindenhatónak!

- Zoe, kérlek, lassíts, megfájdul a fejem!

- Jaj, nyuszi, ezt majdnem úgy mondtad, mint régen! - A nyakamba borult, és úgy szorított, hogy alig kaptam levegőt. Az utóbbi pár napban mindenki szorongatott. Jólesett, de a bordáim már tiltakoztak.

- Először is - bontakoztam ki a karjából -, miért árulnálak be Istennek? És miért számít ez annyira neked? Ennyire vallásos vagy?

- De édes vagy, nem Istennek! A Mindenhatónak. Az apádnak.

- Mindenhatónak hívod az apámat?

- Kezd *déjá vu* érzésem lenni. Egyszer már lefolytattuk ezt a beszélgetést.

Victort otthon Mindenhatónak becézik.

- Ez nagyon khm... kedves becenév - próbáltam adni a természetest. - Ez most komoly?

- Úgy hiányoztál, Léna! - Újra a nyakamba borult, majd belenevetett a hajamba. - Mindig a legjobbat feltételezted mindenkiről.

- Akarsz velem sétálni? - Legalább addig is abbahagyja a folyamatos ölelgetést. Kezdtem tőle furcsán kábának érezni magam.

Karon fogott, és elsétáltunk a legközelebbi parkig. Kisebb sétát terveztem, de az órák észrevétlen gyorsasággal peregtek. Bámulatosan tudott kérdezni. Azon vettem észre magam, hogy mindenről mesélek neki. A folyóról, Theoról, a kórházról, a kezelésekről, az ott szerzett barátokról, Giliről, Theo szüleiről, a furcsán sikerült látogatásról, majd Mirandáról is. Hogy mennyire hiányzik, és mennyire szeretem őt.

Zoe nem úgy viselkedett, mint vártam. A kezdeti benyomások ellenére úgy figyelt rám, mintha az élete múlna rajta. Úgy láttam, mindent mérlegel és elraktároz. Sokszor visszakérdezett, nagyokat nevetett, amikor a szülői látogatásról meséltem, de elhalványodott a mosolya, amikor a leánykérésről. Mióta ismertem Theot, tudtam, hogy vannak bizonyos emberek az életben, akikkel azonnal meg lehet találni a közös hangot. Akik előtt, bár tűnjenek teljesen idegennek, mégis feltárod az életedet. Megnyílsz nekik, és ők is megnyílnak neked. Hasonló lelkek.

Zoe ilyen volt. Pontosan láttam a különbözőségeinket, de ezek inkább lenyűgöztek. Mert mindezek ellenére olyan közel éreztem őt magamhoz, mintha tényleg nagyon régen ismertem volna. Teát ittunk a park melletti kávézóban, miközben könyvekről és filmekről beszéltünk. Rávett, hogy kísérjem el egy kicsi méteráru boltba, ahol a teherautóról rejtélyesen leröppent indiai selymeket lehetett kapni fél áron. Miközben odafelé mentünk, mesélt a munkájáról.

- Imádom. Most még úgy tekintenek rám, mint a lányra, aki rendszeresen ellátja őket kávéval, kiviszi a csomagokat, és felhajtja a túl hosszú ruhákat, de egy nap megmutatom mindenkinek. Én leszek a legjobb, Léna.

El is hittem neki. Sütött belőle a magabiztosság. Olyan embernek ismertem meg, aki már megtalálta a helyét a világban, és nagyon gyorsan kényelmessé tette azt magának. Tétovázás nélkül elhittem, hogy ő volt a legjobb barátnőm. Később megebédeltünk a Little Ceasarsban, forró sajttól csöpögő pizzát ettünk, hozzá pedig jéghideg limonádét ittunk. Utána elvitt egy eldugott csokoládézóba, ahol dugig ettük magunkat narancsos belga csokival. Rádöbbentem, hogy egészen eddig mennyire bezárkóztam, pedig ez a város minden hibájával együtt csodálatos volt. Belegondoltam, hogy mikor nevettem utoljára ennyit, de egyetlen alkalmat sem tudtam felidézni. Ami egy kisebb sétának indult, abból egész napos csavargás lett Zoéval. Amikor elbúcsúztunk, újból megölelt. Ezúttal éreztem valami szelídséget a mozdulatban. Mintha várna valamire.

- Még mindig nem emlékszel rám. - Nem kérdezte, ennek ellenére megráztam a fejem.
- De még sosem esett séta ennyire jól. Köszönöm.
- Nincs mit. Másfél éve nem nevettem ennyit.
- Mióta eltűntem? - A vállát néztem, a talpam alatt a járdát, az út végén beforduló autó fényszóróját. Mindent, csak ne kelljen a szemébe néznem.
- Mióta eltűntél.
- Egyszer sem kérdeztél róla.
- Ó, Léna! Fogsz még eleget beszélni erről, hidd el. Nekem csak annyi volt a célom, hogy némi lazítással felkészítselek a kemény napokra, amik otthon várnak rád.
- Furcsa, azt hittem, te is azt akarod, hogy visszamenjek Coloradóba.
- Semmit sem akarok jobban. Ha megvan az esélye, hogy segít emlékezni, oda kell menned. De aggódom érted. Most majdnem olyan vagy, mint régen. Boldognak tűnsz. - Kis mosoly villant fel az arcán, de hamar eltűnt. - Nagyon remélem, hogy Enigma és az ottani emberek újra a legjobbat hozzák ki belőled.
- Ha úgy döntök, hogy odamegyek, ugye te is ott leszel, Zoe?
- Megpróbálok. A munkám egyelőre nagyon leköt. De már hónapok óta nem utaztam haza. Hiányzik a családom.
- Róluk nem is meséltél. Ismertem őket, ugye?
- Ó, nagyon is! - Aggódva nézett végig rajtam, majd a tekintete megállapodott a kezemen. - Tudom, hogy jól fogsz dönteni. Te mindig jó döntéseket hozol, bár elsőre nem teljesen tűnik úgy. Tudnék olyan sztorikat mesélni, hogy el sem hinnéd!
- Hát mesélj! - Izgatott lettem, megragadtam a karját, hogy befelé tereljem, de megrázta a fejét.
- Most még nem, Léna. Úgy érzem, nincs itt az ideje. Még minden új és izgalmas lehet neked, de legyen elég ennyi mára. Újra megismerkedtünk, és kezdünk összebarátkozni. Ez rengeteget jelent. Szívás volt nélküled. Mindenkinek.
- Akkor most el is mész?
- Muszáj. Holnap hiába van vasárnap, a főnökömnek kell az igáslova. Hajót akarok magamnak, reggel nyolckor a tejeskávéjával egyetemben jelentkezem szolgálatra. Na, aludj jól, és próbálj meg pihenni. Ahogy Victort ismerem, hajnalban már itt lesz, hogy újra lásson.

Egy utolsó ölelés után sarkon fordult, átrohant az utcán, és eltűnt a metróaluljáróban.

* * *

Komolyan elhatároztam, hogy végiggondolom a döntést, és mérlegelem az ellene és a mellette szóló érveket, de húszpercnyi agyalás után arra jutottam, hogy ha egy kis esély is van arra, hogy ezzel az úttal visszakaphatom a régi

életem, meg kell tennem. Magamért, és azokért, akik szerettek engem. Theo jutott eszembe, magam előtt láttam a képet, ahogy bejelentem neki. Az érzéseim iránta semmit sem változtak, az izgatottság mellett, hogy az apám rám talált, továbbra is ott zsongott bennem az iránta érzett szeretet. Meg akartam várni, de küldött egy SMS-t, hogy tovább bent kell maradnia.

Éjjel hiába próbálkoztam az alvással, le sem tudtam hunyni a szemem. Próbáltam elképzelni, hogy milyen lehet az otthonom. Enigma. Amikor hangosan kimondtam, beleborzongtam. Az igazi nevem ugyanígy hatott rám. Izgalmas képeket varázsolt elém a képzeletem arról a rengeteg lehetőségről és szépségről, amely Coloradóban várna rám. Ugyanakkor tartottam tőle, hogy túlságosan megváltoztam. Lehet, hogy a visszatérés és az emlékezés sokkal nehezebb lenne, mint gondolom?

Hajnalodott, mire elaludtam, de végre sikerült döntenem. Mérlegeltem mindent, amit eddig megtudtam, és elhatároztam, hogy többé nem irányíthatnak a félelmeim. Ha van esély rá, hogy Coloradóban, az apám mellett újra emlékezni fogok, ki kell használnom. Még akkor is, ha olyasmi derül ki a hiányzó fél évemről, amit sosem akartam megtudni.

Theo úgy fogadta a hírt, mintha már számított volna rá. Victor érkezése előtt mondtam el neki. Újságot olvasott, amikor beszélni kezdtem, és mire a végére értem, egyetlen centivel sem engedte lejjebb a lapot.

- Haragszol rám? - Leengedte az újságot, a merev tekintete fokozatosan engedett fel.
- Nem. Sejtettem, hogy így döntesz. A fenébe, én is így döntenék a helyedben! Jó nagyot tévedtünk a múltaddal kapcsolatban.
- Mióta Victor felbukkant, egyfolytában azt érzem, hogy valaminek a kapujában állok, amit sohasem érhetek el. Talán ha odamegyek, ahonnan szinte az összes emlékem származik, közelebb kerülök a múltamhoz. De ettől a jelenem és a jövőm nem változik. Ami melletted van.
- Örülök, hogy még mindig így gondolod. - Elengedte az újságot, és megszorította a kezem. Megijedtem, amikor megéreztem a lemondást.
- Velem jöhetnél! - Közelebb csúsztam hozzá. - Kivehetnél pár nap szabadságot, hogy pihenj egy kicsit.
- Egy nyomozás közepén vagyunk, most nem léphetek le. - Mosolyogva simogatta meg az arcomat. - És különben sincs szükséged a segítségemre. Jó ember vagy, önzetlen, sőt néha túlságosan is az. Magaddal kell törődnöd. Ha úgy érzed, hogy szükséged van a családodra, akkor menj, és ismerd meg őket.
- És ha kelleni fogok Liza nyomozása miatt?
- Bármilyen hihetetlen, megoldjuk majd a régi módszerrel. Előtted sem voltunk teljes katasztrófák.
- Nem úgy értettem.
- Tudom. De épp most döntötted el, hogy elmész, és a következő másodpercben már indokokat keresel, hogy ne kelljen. Ezúttal önmagadnak kell megfelelned, Silver. Kizárólag magadnak, senki másnak.

Victor megnyugodva fogadta a döntésemet. Leült, megdörzsölte az állát, hosszan tanulmányozott, majd felállt, ráncba szaladt a homloka, és újabb tanulmányozásba fogott. Kezdtem azt hinni, hogy meggondolta magát, amikor mosolyra húzódott a szája. A szeme körüli világosabb nevetőráncok mindegyike előbújt. Óvatosan megölelt.

- Holnap utazhatunk. Némi szervezést igényel, de ha biztos vagy benne, nincs semmi akadálya.

- Biztos vagyok benne. - Megszorítottam a kezét, és élveztem a tökéletes nyugalmat, amely a közelében beborított.

- Nem áll szándékomban elszakítani a vőlegényedtől. Ha gondolod, ő is velünk tarthat. - Alig mondta ki az utolsó szót, megint összeráncolta a homlokát, mintha rájött volna, hogy mennyire rossz ötlet. Nem esett jól, de igyekeztem azzal magyarázni, hogy még nem ismeri Theot annyira, mint én.

A repülőtéren búcsúztunk el. Theo akkor ölelt csak meg, amikor Victor magamra hagyott pár percre, hogy beszéljen a gépe pilótájával.

- Hívj fel, amint találtatok valamit! Szeretnék mindenről tudni. És mondd meg a szüleidnek, hogy sajnálom az esküvő elhalasztását. Még fogalmam sincs, meddig maradok, de ha minden jól megy, csak pár hetet csúszunk. Gilitől is kérj bocsánatot a nevemben. Annyira lelkes volt, mert most következne a koszorúslányok ruhájának kiválasztása.

- Kivételesen ne törődj senkivel! Meg fogják érteni, mert mindannyian szeretnek. Ahogy én is. Ugye tudod?

- Persze, hogy tudom. Nagyon vigyázz magadra, rendben? - Magamhoz húztam, a nyakába temettem az arcom, és beszívtam az illatát. Megcsókolt, de csak egészen röviden, mert Victor újra felbukkant.

- Oscar megtankolta a gépet, készen áll az indulásra. Szóval, ha végeztél itt, kölyök...

- Igen, megyek már. - Victor felkapta a bőröndömet, és távolabb ment néhány lépéssel.

- Az apád nem igazán kedvel.

- Lehet. - Amikor a vállam felett visszanéztem rá, épp az óráját nézte türelmetlenül. - De nem is őt veszed el, ugye? - Felnevetett, és egy szándékosan hosszabb csókot adott, miközben átölelte a derekamat.

- Talán mégis el tudok intézni majd pár nap szabadságot. Nem hiszem, hogy hosszú ideig kibírom nélküled. - Olvastam ahhoz eleget, hogy tudjam, a hozzá hasonló férfiak százévente egyszer születnek meg. Gilinek igaza volt, az öccse néha nem tűnt valódinak.

Miután kezet fogott Victorral, búcsút intett, és eltűnt a repülőtéri forgatagban.

Egy pillanatra pánikba estem, amikor belegondoltam, hogy nélküle kell átvészelnem a következő napokat, de Victor érintése a karomon ismét megnyugtatott.

- Sajnálom, hogy Zoe nem tudott jönni - mondtam a kifutópályára menet. - Jó lett volna még beszélgetni vele.

- Nagyon komolyan veszi a munkáját, és egyelőre nem engedték el. De ő is szeretne veled lenni. Kérte, hogy adjam át, elvárja a napi egyszeri élménybeszámolót, amíg haza tud szökni. Addig is beszélgethetsz velem. Szeretném, ha a történtek után teljesen őszinték lennénk egymáshoz.

Egy ősz hajú, magas, kemény testfelépítésű férfi közeledett felénk. Fekete pilótakabátot és piros sapkát viselt, mosolygás közben az összes foga kivillant. Amikor odaért hozzánk, még szélesebb lett a mosolya. Lehajolt, és egy csattanós puszit nyomott az arcomra.

- Örülök, hogy visszatértél, kicsi Léna! Minden jobb lesz ezután, meglásd. - A hangja mély volt, a háttérben némi rekedtes éllel.
- Oscar, emlékszel, hogy mit meséltem, igaz?
- Attól, hogy semmire sem emlékszik, még köszönthetem tisztességesen. Nekem is hiányzott ez a kislány. Más volt nélküle odaát. Te is más voltál nélküle - bólintott Victor felé.
- Akkor azt hiszem, azt kell mondanom, hogy örülök az újbóli találkozásnak.
- Most, hogy mindenki örül, elindulhatnánk. Ethel hajnal óta zaklat, hogy mikor érkezünk. Már bánom, hogy megtanítottam azt a nőt, SMS-t küldeni. Azóta előszeretettel üzenget akkor is, ha kész a vacsora.

A gép ezüst-fekete színei először egy kissé hidegnek tűntek, de ahogy belesüppedtem az egyik ablak melletti ülésbe, teljesen feloldódtam. Victor velem szemben ült le, várakozóan nézett rám.

- Tetszik?
- Nagyon szép. Hallottam, hogy gazdag vagy.
- Családi vagyon - vonta meg a vállát. - Arra gondoltam, használjuk ki az időt. Tudnod kell a sztori elejét, mielőtt felfedeznéd a végét. Megpróbálok elmesélni mindent, ami azóta történt, hogy Enigmába érkeztél. - Nemsokára felszálltunk, de alig vettem észre, mert csak rá tudtam figyelni.
- Amikor először megláttalak, már sejtettem, hogy az én gyermekem vagy, de bizonyosságot csak akkor szereztem, amikor fény derült a képességedre. Valószínűleg a szüleid temetése után kezdődhetett - mondta zavartan. Kinézett az ablakon, és hosszú ideig úgy mesélt, hogy a kinti felhőket bámulta. Enigma, a falakban lévő vér története lenyűgözött, már alig vártam, hogy lássam. El akartam képzelni a helyet, ahol állandóan azt a tökéletes csendességet érezhetem, amelyet Victor közelében is, de nem ment.
- Rengeteget gyakoroltunk, hogy mellékhatások nélkül használni tudd a képességeidet. Sokszor a pokolba kívánhattál, de idővel elértük, hogy nem volt több fejfájás, vagy kiesett idő.
- Ezek most is gyakran előfordulnak.
- Gyakran. - Felkapta a fejét. - Ez azt jelenti, hogy aktívan használod a képességed? Pontosan mire?

Meséltem neki a kezdeti megmagyarázhatatlan jelekről, majd később a gyilkosságokról. Liza haláláról és arról, hogy keveredtem bele miatta Theo

nyomozásába. Végül a munkámról is a kórházban. A gyerekekről, akiken sikerült segítenem. És Mirandáról.

- Szörnyű, ami azzal a kislánnyal történt, de érthető a kapcsolatotok. Kötődni kezdtél hozzá. A kórházban lévő gyerekeket is megértem. De a nyomozást nem. Clarknak nem lett volna szabad engednie, hogy ennyire belekeveredj.
- Liza a barátom volt, úgy éreztem, ha segíteni tudok a gyilkosa kézre kerítésében, akkor meg kell tennem.
- Veszélybe sodort, mialatt neki kellett volna vigyázni rád. Ez elfogadhatatlan. Ha ezt korábban tudom... Ráadásul, az újságokban azt olvastam, hogy azt a lányt nem a Keresztes ölte meg.
- Tényleg nem. Most egy másik szálon folyik a nyomozás.
- Nagyszerű. Remélem, New York rettenthetetlen nyomozói nélküled is elboldogulnak majd! - morogta. Abban a pillanatban örültem, hogy nincs velünk Theo.
- Visszatérhetnénk a képességemhez? Azt mondtad, hogy sikerüli megtanítanod a mellékhatások kivédésére. Hogy csináltad?
- Némi koncentrációval és képzelőerővel falat építettünk az agyad köré. Enigma köveiből. Ha szükségét érezted, csak használnod kellett a falakat, és a külvilág többé nem hatott rád.
- Olyan egyszerűnek hangzik.
- Nem volt az. Szinte biztos, hogy az elmúlt másfél évben meg sérültek vagy teljesen eltűntek ezek a falak. Ezért jelentkeztek újra a mellékhatások, amikor elkezdted használni a képességeidet. Otthon, amint lehet, foglalkozunk a problémával. De addig is, van még pár ember, akiről alig beszéltem. Oscaron kívül, aki a garázs fölötti lakásban lakik, Ethel él még a házban. Ő az egyetlen családtagom rajtad kívül. Távoli unokatestvérek vagyunk, az édesanyjának, aki házvezetőnőként dolgozott, rövid életű viszonya volt a nagyapám egyik unokafivérével. Ethel az édesanyámmal nevelkedett, és később megkérte, hogy hadd legyen a gyerekei dajkája. Az anyám bizalmas barátnője lett, úgy szeretett minket Calebbel, mintha a saját gyerekei lennénk. És később téged is. Amikor eltűntél, teljesen összetört. Korábban rengeteget nevetett, imádott sütni és a barátnőihez eljárkálni a városba, de megváltozott. Idővel már kevésbé láttam búskomornak, de az a régi vidámsága sosem tért vissza. Hirtelen évtizedeket öregedett.
- Sajnálom, hogy ennyi szomorúságot okoztam. Bárcsak többet tudnék, de...
- Ne, ezt ne csináld! Idővel ki fogjuk deríteni, hogy mi történt veled, de az eltűnésedért a legkevésbé te vagy a felelős. Meg kell mondanom, pár napja már nem láttam Ethelt, de amikor telefonon beszéltünk, újra boldognak hallottam a hangját. És ezért viszont már tényleg te vagy a felelős, Léna. Ha jól tudom, hajnal óta fent van, és főz meg süt. Készülj fel rá, hogy mielőtt a nyakadba borul, hatalmas lehordásban lesz részed, amiért ennyire sovány vagy.

- Oké - mosolyogtam izgatottan. - Már alig várom, hogy találkozzunk. - Lerúgtam a cipőmet, és felhúztam a lábam az ülésre. - Szokatlan számomra a gondolat, hogy ennyi ember törődik velem. Szokatlan, de jó. Mesélj még.
- Emmát is kedvelni fogod. Ő Zoe anyja, a szomszéd farmon él, együtt nőttünk fel. Határozott, gyönyörű nő, akinek az a legfőbb célja, hogy engem legyőzzön.
- Mármint miben?
- Akármiben. Mindenben. Ugyanúgy lovakat tenyészt, mint én, de ő inkább eladásra, nem versenyzésre.
- Egyedülálló?
- Tudom, hogy mire gondolsz, és semmi közöd hozzá! - nevetett fel. - Emma özvegy egyébként, a férje évekkel ezelőtt halt meg egy lovasbalesetben. Kedveltem, rendes ember volt.
- Sajnálom. Zoe ezek szerint korán elvesztette az apját.
- Ahogyan Alex is. - Előredőlt az ülésben, és feszülten nézett a szemembe.
- Alex? Már említettétek őt.
- Emma Tree fia. Zoe bátyja. És a te vőlegényed.

Éreztem, ahogy lehervad a mosoly az arcomról. A vőlegényem. Most először a szó nem Theot jelentette, hanem egy arctalan férfit a múltamból. Jesszusom, megcsaltam valakit anélkül, hogy tudtam volna róla!

- Zoe bátyja a vőlegényem? - kérdeztem kiszáradt szájjal. Lábam lecsúszott az ülésről, de a talpam nem érte el a padlót. Lejjebb araszoltam, mert szükségem volt valami szilárdra.
- Nem akartam Clark előtt megemlíteni. Hivatalosan nem kérte meg a kezed, de csak azért, mert túl fiatalnak tartottad magatokat a házasságra. Szeretted őt, Léna. És ő is szeretett téged. Még sosem láttam embert annyira szenvedni, mint Őt nélküled.
- Victor ezután már csak Alexről beszélt. Az apja halála után segíteni akart neki és a családjának, de Alex jó ideig nem kért belőle. Amikor idővel mégis elfogadta, Victor kezdte betölteni az életében az apaszerepet. Elmesélte, hogy első alkalommal mennyire rosszul reagáltunk egymásra. Állandóan veszekedtünk és piszkáltuk a másikat, míg egy nap megváltoztak a dolgok.
- Rajtakaptalak titeket a könyvtárszobában. Alex bevallotta, hogy kevéssel előtte megcsókolt, mire te elájultál.
- Kétlem, hogy egy csókjától elájultam volna.
- Akkor is valami ilyesmit mondtál - nevetett. - Jól összekaptatok, de ő őszintén aggódott érted. Ezután kezdtünk el foglalkozni a képességeddel. Elmeséltem neked mindent a családi adományról *és* Enigma titkáról. Gyakorolni kezdtünk. Idővel olyan információkat sikerült kiszűrnöd egy-egy tárgyból, amelyek csak másodlagosan, vagy harmadlagosan kapcsolódtak az eredeti tulajdonoshoz. De visszatérve a témára, a kapcsolatotok nehezen indult, de később annál erősebb lett. Egy időre szakítottatok, amikor a volt barátnője megpróbálta becsapni egy álterhességgel, de időben kiderült a hazugság.

Ekkoriban kaptad el azt a gyerekgyilkost.

- Elkaptam egy gyerekgyilkost? - Majdnem lecsúsztam az ülésből, olyan közel hajoltam hozzá.

- Bizony. Bűnüldöző karriered Coloradóban kezdődött, kölyök. Gregor Kramp. Olyan kisfiúkat ölt meg, akik a saját gyerekére emlékeztették. Ő volt az első áldozata, véletlenül ölte meg, amikor rajtakapta, hogy a puskájával játszik. Átutazóban lehetett a városban, amikor elkapott egy helyi kisfiút. Noel egyedül neked köszönhetően élte túl, hogy az az állat majdnem kibelezte. Megtaláltad az egyik játékát az erdőben, és érezted, hogy milyen súlyosan megsérült. Végig-cipelted az erdőn, mindezt úgy, hogy megsérült a csuklód és a vállad. De előtte még egy kővel leütötted Krampot.

- Jézusom! Tényleg olyan életet éltem, mint egy akciófilmben?

- Így, végiggondolva, tényleg olyan lehetett. Egy idő után úgy éreztem, nem ártana neked egy állandó szobát kivennem a kórházban.

- Idegesen nevettem fel, de amikor láttam, hogy komolyan beszél, abbahagytam.

- Később segítettél a rendőrségnek, hogy a nyomára bukkanjanak, de elbénázták, így megszökött, és elkapta Zoét. Ott, ahol én csődöt mondtam, te arattál. Belemásztál Kramp fejébe, megpróbáltad leállítani, és amikor nem ment, kényszerítetted, hogy átszúrja a saját szívét.

Fel kellett állnom. Szorongva járkáltam fel-alá egy ideig, miközben Victor aggódva figyelt.

- Ez hihetetlen. Tényleg képes voltam minderre? Megöltem egy embert? - A mellkasom előtt összefontam a karom, és nagyon erősen szorítottam magam, hogy ne essek szét.

- Minket védték Zoét elkábította, kiütve feküdt a padlón, miközben az anyja megpróbálta védeni. Engem leütött, Alexet majdnem agyonverte, és meg is késelte. Meghoztál egy döntést. Egy helyes döntést. Bejutottál a fejébe, ugyanúgy hatott rád minden sérülés, mint rá, így neked is meg kellett volna halnod attól a szúrástól. De sikerült idejében megszüntetnem a kapcsolatot, így az, ami őt megölte, a te testeden kevésbé súlyos sérülésként jelent meg. Bár így is sokáig voltál életveszélyben.

Megtapintottam a pulóverem alatti érdes sebhelyet. Sosem sikerült rájönnöm, hogy honnan származik, de most már tudtam. Örök emlékeztető az első halálról, amelyet én okoztam.

- Önző dolog, hogy örülök, amiért erre nem emlékszem? - Visszaültem a helyemre. - Úgy érzem, hogy ezek nem is velem történtek meg. Átéltem ezt a rengeteg mindent, de semmi nyoma a fejemben. Ha nem a fejsérüléseim miatt, akkor miért?

- Ki fogjuk deríteni. Addig nem nyugszom, amíg nem találom meg a magyarázatot. Mindenesetre egyvalami nem változott. Akkor is hasonló helyzetekbe keveredtél New Yorkban, amikor semmit sem tudtál a múltadról.

- A baj megtalál.

- Téged mindig, kölyök.

Hátrament, és egy kis hűtőből elővett két üveg vizet. Az egyiket felém nyújtotta, majd elhúzott egy panelt az ülése karfájában, és benyomott pár gombot. Hamarosan halk zene töltötte be a levegőt. Kimerültem. Mintha a szavaival együtt újra átéltem volna mindent, bár ezúttal az enyhébb változatot.

- Szép ez a zene.
- Bocelli. Régen is szeretted. Megnyugtatott.
- Mi következik most? - sóhajtottam fel. Megremegett a gyomrom az izgalomtól, de a zene tényleg segített.
- Már majdnem mindenki tudja az ismerőseink közül, hogy mi történt veled, kivéve Alexet. Rengeteg kérdést fognak feltenni, nagyrészt ugyanazokat, amelyekre majd valószínűleg nem fogsz tudni válaszolni. De ha minden jól megy, idővel ezt is megoldjuk.
- Alex miért nem tud rólam?
- Ő, hogy is mondjam, pár napja a városi fogdában van. Zoe még nem merte neki elárulni, kicsit tartott a reakciójától.
- Börtönben van? De hát miért?
- Másfél év telt el, de a dühe azóta sem csillapodott. Sokszor keveredik bajba. Verekedések, randalírozás, legtöbbször részegen. Nappal nincs gond vele, beleveti magát a munkába, de éjszaka mintha megőrülne. Egy ideje már próbálja végleg tönkretenni az életét.
- Miattam viselkedik így?
- Saját maga miatt! - horkant fel. - Hajlamos az önpusztításra. Pár nap múlva nagyon óvatosan beavathatjuk. Talán sikerül észhez térítenünk.

Oscar kidugta a fejét a pilótafülkéből, és mosolyogva jelentette be, hogy még negyedóra a leszállásig. Megkönnyebbültem, hogy egyelőre nem kell találkoznom az állítólagos vőlegényemmel. Először látni akartam a régi otthonom, megismerni Ethelt, és kicsit hozzászokni a környezethez. Utána következhet minden más.

21. Egy merőkanál boldogság

LIMUZINNAL AUTÓZTUNK A HÁZIG. Victor azt mondta, mindent ugyanúgy akar csinálni, mint az első alkalommal. Elszundítottam a kocsiban, a vállára hajtott fejjel ébredtem, amikor egy éleset kanyarodtunk. Észrevettem, hogy a finom gyapjúkabátjára nyálaztam. Égő arccal törölgettem le, de csak nevetett a zavaromon.

- Jobb későn, mint soha. Kisbabakorodban nem tehetted meg, most pótoltad.

Ő szállt ki először, és tartotta nekem az ajtót, amíg kikászálódtam. Nekidőltem a kocsi oldalának, és csak néztem az épületet, amíg a csomagtartóból kipakolták a bőröndöket. Hatalmas, csillogó, lenyűgöző, gyönyörű, erős, félelmetes, és ehhez hasonló jelzők ugrottak be róla. A homlokzaton lévő *Enigma* felirat láttán megremegett a gyomrom. Most először éreztem a bizonyosságot, hogy tartozom valahová. Mintha az agyam egy aprócska részéről elfújták volna a port, hogy láthatóvá váljon az alatta élő, lélegző felirat.

Mélyen beszívtam a levegőt. Hideg, majdnem csípős volt, de valami pluszt éreztem benne. A délelőtti köd halvány maradékát, amely megsűrítette, élővé varázsolta az illatokat. Ehhez hasonló benyomások értek, mióta leszállt a gép, de a sötét, hatalmas kövekből felépült ház lett a legerősebb. Úgy simult bele a környezetébe, mintha a földből nőtt volna ki. A hatalmas oszlopokon és a ház jobb oldalán borostyán futott fel, a tetőből kiemelkedő üvegkupolát halványan csillogóvá varázsolták a felületén maradt vízcseppek. Mindent valóságosabbnak, színesebbnek, élőbbnek láttam. Tisztábbnak és jobbnak éreztem magam.

Kivágódott a bejárat. Egy nő jelent meg az ajtóban. Megigazította haját, végigsimított ruháján. A mozdulatai izgatottá, kapkodóvá váltak. Gyors léptekkel szaladt lefelé a lépcsőn, szája egyre szélesebb mosolyra húzódott. Végig engem nézett, nem látta, hogy egy-egy lépcsőfokon még kisebb víztócsák vannak. Az utolsó előtti foknál csúszott meg. Felé mozdultam, de időben sikerült visszanyernie az egyensúlyát.

Amint közelebb ért hozzám, átölelt. Hagytam magam. Victor és Oscar a hátam mögött maradtak, amíg - minden bizonnyal - Ethel szoros ölelésbe vont. Valami történt velem, amikor megéreztem a nyakamon az első könnycseppjét. Elengedtem magam, beleolvadtam a karjába, miközben a belőle áradó heves érzelmeket próbáltam felismerni. A szeretetet sikerült elsőként. Felemeltem a karom, és finoman a vállára tettem, mire még keservesebben sírt. Fahéj- és szilvaillata volt. Megijedtem, hogy valamivel megbántottam, ezért inkább leejtettem a kezem.

Ethel alig egy futó pillantást vetett rám, amikor elengedett, Victorhoz

masírozott, és egy jókorát ráhúzott a karjára.

- Megígérted, hogy szólsz, mikor érkeztek! Ki akartam menni elé.
- Ne haragudj rám! Tudtam, hogy mennyire odaleszel, és azt gondoltam, hogy sokkal kényelmesebb lesz mindkettőtöknek, ha itt találkoztok először. Újra.

Ethel még mindig mérgesen megrázta a fejét, és otthagyta őket. Visszajött hozzám, a szemében könnyekkel fogta kezébe az arcomat, majd sietős csókokat nyomott a homlokomra és csukott szememre.

- Tudom, hogy nem emlékszel, és ez az egész rettentő kényelmetlen számodra - mondta, amikor befejezte. - De erre szükségem volt, bocsáss meg! Most már képes leszek normális ember módjára viselkedni, amíg meggyógyulsz. Jézusom, te lány, csont és bőr vagy! Gyere be gyorsan, mielőtt éhen halsz itt nekem!

Egy szót sem tudtam kinyögni, mielőtt bevitt a házba. Ahogy átléptem a küszöböt, megtorpantam. Azt hittem, hogy valami elromlott bennem, talán a hallásom, a látásom vagy minden érzékem egyszerre, mert megdöbbentően tisztává és némává vált minden. Hát tényleg, igaz! Visszanéztem a mögöttem jövő Victorra, aki biztatóan bólintott.

A ház belülről még lenyűgözőbben festett. Kettős lépcső vezetett fel az emeletre, pontosan olyan, mint az *Elfújta a szélben*. Az előtérben kecses asztalka állt a fal mellett. A közepére színes gyümölcskosarat állítottak, mellette egy vörösréz tálka, benne különböző alakú és méretű kulcsok.

Jobb oldalon fedeztem fel az ebédlőt, benne egy hosszú asztallal, barackvirágmintás, kárpitozott székekkel, és egy hatalmas nappalit. A baloldalon mentünk végig, így láttam a nyitott ajtó mögötti könyvtárat. Időm sem lehetett elámulni a méretén, Ethel már terelt is tovább. A leghátsó helyiség egy tágas konyha volt, benne egy széles, kerek asztallal, amelyet már megterítettek. A hátsó üveges ajtón ki lehetett látni a kertbe. Megmozdult egy fedő a tűzhelyen, bugyborékolást majd sziszegést hallottam.

- Jaj, anyám, a krumpli!

Ethel odasietett a tűzhelyhez, egy edényfogó kesztyűvel lekapni a fedőt, gyors mozdulatokkal leöntötte a vizet, majd előkapott egy turmixgépet. Amíg összeszerelte, a hűtőhöz mentem, tejet és vajat vettem elő, majd a keze ügyébe tettem. Miután hátrébb léptem, akkor fogtam fel, hogy amit csináltam, modortalanságnak számít. Nem a saját konyhámban vagyok, és egyébként is, egyáltalán nem biztos, hogy Ethel krumplipürét akart készíteni.

- Köszönöm drágám! A jó krumplipüré titka a házi tej és vaj, ettől lesz olyan krémes az állaga. Illetve még kell egy aprócska hozzávaló, hogy pikánsabb legyen.

Nagyot néztem, amikor elővett a polcról egy szerecsendió feliratú üvegcsét.

- Senkitől sem láttam még, hogy szerecsendiót rakott a krumplipürébe.
- Tudom. - Úgy mondta, mintha számított volna az észrevételre.

De te mindig így etted, mióta hozzánk kerültél. Ezért megszoktam, hogy így

készítem.

- Köszönöm - mondtam halkan, és leültem az asztalhoz. Victor nemsokára Oscarral együtt csatlakozott hozzánk.

Korai vacsora volt, de nagyon meghitt. Négyen ültük körbe az asztalt, és mindegyikük történeteket mesélt. Milyennek láttak, amikor először jártam ott, hogy tanultam meg lovagolni, amin ismét meglepődtem, mert korábban egyetlen pillanatig sem éreztem késztetést, hogy lóra üljek. Ethel mesélt a főzőleckékről, a hosszas délutánokról a konyhában, amikor befőttet raktunk el, vagy zöldbabot tisztítottunk, mialatt történeteket mondott a nagyszüleimről.

Victor felelevenítette, hogyan vette észre az apró jeleket, mennyire lelkesítette a tehetségem, és hogy büszke volt rám, amikor megmentettem azt a kisfiút, és utána Zoét is.

- Dühös, de büszke. - Mellettem ült az asztalnál, és időnként megérintette a kezem, megsimogatta a hajamat, vagy csak úgy nézett rám, ahogy mindig elképzeltem az apai tekintetet. Barney szemében láttam utoljára ezt, amikor Theo bejelentette nekik az eljegyzést.

Ethel nemsokára meggyújtott pár gyertyát, és felszolgálta a desszertet. Szilvás lepényt sütött, rengeteg fahéjjal, ami megmagyarázta az illatot, amelyet korábban éreztem rajta. Azt hittem, a vacsora után semmi sem fér majd belém, de az a sütemény könnyeket csalt a szemembe. Puha volt, omlós és krémes a szilva és fahéj forró keverékétől. Egy szelet után már úgy éreztem, kipukkadok. Hátra dőltem a széken, kellemesen ellazultam, a szemhéjam elnehezedett, és lassan lecsukódott. Egyre halkabban hallottam a beszélgetésüket.

Hamarosan valaki felemelt. Ki akartam nyitni a szemem, de csak félig sikerült. Victor karjában feküdtem, ő vitt felfelé a lépcsőn. Újra teljesen lecsukódott a szemem, egészen addig, amíg vízszintesbe kerültem.

- Aludj csak, kicsim! - Levette a cipőmet, és egy meleg takarót terített rám. A szobában félhomály lett. Egyre mélyebb álomba merültem, úgy éreztem, mintha nagyon lassan süllyednék lefelé. Valami nedves hullott a homlokomra, talán egy könnycsepp, de nem gondolkodtam tovább rajta, mert már aludtam is.

* * *

Kopogásra ébredtem. Ethel dugta be a fejét az ajtón, de rögtön utána vissza is húzta. Megdörzsöltem a szemem, és feljebb csúsztam az ágyban.

- Tessék. Én fent... jöjjön be!

Újra megjelent, kedves mosoly ült az arcán, kezében egy tálcát egyensúlyozott.

- Felhoztam a reggelid. Aggódtam, amikor nem jöttél le este. Azt hittem, hogy megijesztettelek a tegnapi kirohanásommal. - Beljebb jött, és a tálcát az ágy melletti komódra helyezte.

- Bocsánat, azt hiszem, túl sokat aludtam. Hosszú volt a tegnapi nap. - Leült az ágy szélére, és hosszasan tanulmányozott. Ha azt hitte, hogy az előző

napi szeretetrohama kiborított, akkor tévedett. Attól, amit most csinált, sokkal kényelmetlenebbül éreztem magam.

Elkalandozott a tekintetem a szobában. Az ágy fölött, és a baloldali falon széles, kör alakú ablakok nyíltak. Az ággyal szemközti két ajtónyitás és a szoba ajtaja szintén kerekded volt. Egyedül a padlóig érő, elhúzható franciaablak tűnt hétköznapinak.

- Ez a szoba elképesztő - suttogtam kábultan. Az ágy, amelyben feküdtem, hatalmas volt. A sarokban álló jókora íróasztalon egy laptop feküdt, mellette kétoldalt könyvek hevertek oszlopba rakva.
- A te szobád. Mindent ugyanúgy hagytunk. - Ethel a kezét tördelte, miközben szorongva nézett rám. Tudtam, hogy mit vár tőlem.
- Sajnálom, hogy nem emlékszem ezekre - mutattam körbe. - Sem önre. Vagy Oscarra és az apámra. Nagyon sajnálom.
- Hagyd abba, kicsikém, hagyd abba! - Közelebb hajolt, megfogta mindkét kezemet, és erősen megszorította. - Először is, tegeződjünk újra, rendben? Hiszen te vagy az én kicsi Lénám. Másodszor pedig, tudom, hogy milyen vagy, ezért azt is tudom, hogy amit most mondok, nem hiszed majd el. Ami veled történt, sosem volt a te hibád. Az emlékeid elvesztése, az, hogy elszakadtál tőlünk, az új élet, amelyet kialakítottál magadnak, mind-mind olyan dolog, amit nem láthattunk előre, ezért befolyásolni sem tudtunk. Most, hogy már visszakaptunk, többet tudunk tenni. Helyrehozhatjuk, bogaram. Persze nem azt mondom, hogy el kell felejtened az új életedet. Úgy hallottam, van munkád odaát New Yorkban. Barátaid, emberek, akikkel törődsz. És egy fiatalember is, aki visszavár, ugye? - Szomorkásán mosolygott rám.
- Theonak hívják. Ő talált rám, segített rendbe jönni.
- Szereted őt?
- Persze, hogy szeretem. Különben nem mennék hozzá.

Újra felvette a kezem a takaróról, hogy megnézze a jegygyűrűm.

- Gyönyörű darab. Tudod, mindig azt hittem, hogy nem mész innen messzire. Csak a szomszédba, amikor végre igent mondasz Alexnek. Nekem sosem adatott meg, hogy szerelmes legyek. Regényeket olvastam, filmeket néztem, de a saját bőrömön nem tapasztaltam. Mégis, mindig romantikusnak tartottam magam. Egy jó történet napokig tudott foglalkoztatni. Amikor először láttam, hogy te és az a fiú összekaptok, csalódtam. Alex volt a szívem csücske kiskorától kezdve, azt akartam, hogy kedveljétek egymást. Aztán elkezdtem jobban figyelni. Láttam, hogy korántsem vagy annyira ellenszenves, neki, mint mutatja.
- Miért tartott annyira ellenszenvesnek?
- Azt hitte, hogy Victor pénzére utazol. Egy ideig semmit sem tudott a szüleid haláláról, és azt gondolta, ők küldtek ide, hogy pénzt csiholj ki a bácsikádból. Azt is ellenezte, hogy a húgával barátkozz De mindezek ellenére, mindenki előtt világossá vált, hogy vonzódik hozzád. Amikor nem figyeltél, mindig követett a tekintetével. Rajtad kívül mindenki észrevette, hogy ilyenkor

milyen szemmel nézett rád.

- Én is így éreztem iránta?

- Ó, kicsikém, te akkoriban annál sokkal bizonytalanabb voltál, hogy mindezeket észrevedd. Alex rosszul kezelte a helyzetet, amikor megismerkedtetek, ezért sokáig próbáltad figyelmen kívül hagyni. Szerintem neked meg sem fordult a fejedben, hogy kedvelhet téged. Egészen a bál éjszakájáig. Akkor fordult egy nagyot a kapcsolatotok, bár senkinek sem vallottátok be a házban - mondta rosszallón.

Most mentegetőznöm kellene? Inkább visszafogtam magam.

- Onnantól örömmel néztük az állandó pírt az arcodon, a fényt a szemedben. Sokkal többet mosolyogtál, és amikor ti egy helyiségben voltatok, izzott a levegő. Mindenki érezte.

- Miért titkolóztunk, Ethel?

- Azt hiszem, eleinte a fiúban is kialakult egy adagnyi bizonytalanság. Felnézett Victorra, és nem gondolta, hogy valaha is elég jó lehet neked. Utána pedig közbejött az a botrány. A korábbi barátnője bejelentette, hogy gyermeket vár tőle. Sajnos egyikünk sem gondolt a nyilvánvalóra, hogy esetleg hazudhat. Alex korán elvesztette az apját, és nem akarta megfosztani a gyerekét attól, hogy teljes családban nőjön fel. Ezért megkérte a lány kezét. Összetörtél. Amikor azt állítottam apádnak, hogy a fájdalom betegített meg, dühösen leintett. Magas lázzal feküdtél napokig, amikor pedig felgyógyultál, nem akartál beszélni Alexről.

- Ez most komoly? Szerinted belebetegedtem egy szakításba? - Vissza kellett fojtanom a nevetést.

- Szerintem így történt. És hangsúlyozom, szerintem ez a te esetedben, a te képességeiddel lehetséges. Ha elég erős az a szerelem.

- Ha annyira erős volt, miért felejtettem el?

- Ó, drágám, romantikus vagyok, nem hülye! A fejsérülés, és még ki tudja, mi, elég alapos munkát végezhetett. Hiszen még az apádat sem ismered meg. Jut eszembe, megkért, hogy menj le hozzá a könyvtárba, ha már felébredtél. Erre itt feltartalak.

Miközben mesélt, észre sem vettem, hogy megettem a reggelit, amit behozott. Visszatettem a tálcát a komódra, és kimásztam az ágyból.

- Tegnap este beakasztottam a gardróbba a ruháid, de az összes régebbit is ott találod. A könyvtárat láttad tegnap délután, ugye? A ház alaprajza kissé bonyolult, de hamar megszokod újra. Kilépsz az ajtón, kétszer balra, aztán jobbra, le a lépcsőn, és már ott is vagy. Pofonegyszerű.

- Köszönöm, menni fog. És köszönöm szépen a reggelit is.

- Majd elmesélem a történet végét is, már ha hallani akarod.

- Ó, Victorral már beszéltünk erről. Mesélt Zoe elrablásáról és a sorozatgyilkosról.

- Édesem, én a kapcsolatodról szeretnék többet mesélni. Azt szeretném, hogy jobban megértsd majd Alexet, amikor találkoztok. Attól tartok, hogy a

mostani állapotában csak félni fogsz tőle.

Már most egyre jobban féltem tőle, és szorongtam a találkozástól. El akartam képzelni magam annyira szerelmesnek, amennyit Ethel leírt, de nehezen ment. Nevetségesnek tartottam már a gondolatot is. Gyorsan lezuhanyoztam, copfba fontam a hajam, és kerestem valami tisztességes ruhát. Egy vállfát sem találtam „amnéziás lány első napja a régi-új otthonában" felirattal, ezért farmert és pulóvert vettem fel. Bevetettem az ágyat, majd a táskámból előkaptam a mobilomat.

- Végre! Már azt hittem, eltűntetek a Bermuda-háromszögben! - sóhajtott bele a telefonba Theo.
- Azt hiszem, az inkább a másik irányban van. Bocs, hogy tegnap nem hívtalak. Hosszú volt az út, korán kidőltem. - Az ablakhoz sétáltam, és most először néztem meg a kilátást. Elakadt a hangom. *Egy tündérkert.*
- Mi a baj?
- Semmi. Csak ez a hely bámulatos.
- Örülök, hogy tetszik. De ugye, nem felejted el a nagy, büdös New Yorkot? És engem?
- Arra sosem lennék képes. - Hallottam a hangjában a bizonytalanságot, ezért igyekeztem a legmegnyugtatóbb hangomat használni. - Gili és a szüleid mit szóltak?
- Meglepődtek, de örülnek neked. Azt üzenik, ne aggódj semmi miatt, ők mindent elintéznek.
- Miért van az az érzésem, hogy Gili üzenetét feljavítottad?
- Jó, talán tényleg többet káromkodott benne, de ő lényegében ugyanazt mondta.
- Köszönöm, hogy megmagyaráztad nekik. Nem akartalak egyedül hagyni mindezzel.
- Eszedbe se jusson, hogy bűntudatot érezz! Inkább mesélj, milyen a családi kastély!
- Nem kastély. Csak egy gyönyörű, hatalmas, kastélyhoz döbbenetesen hasonlító ház. Kiderült, hogy van egy afféle pótnagymamám, Ethel. Imádnivaló, és állandóan etetne. Oscar, aki vezette a repülőt, az apám sofőrje, ő is nagyon kedves. A szobám hatalmas, és képzeld, kerekek az ablakok.
- Döbbenet. Gondolom, sok emberrel találkoztál a múltadból.
- Eddig még nem. De Victor említett pár embert, akik közel álltak hozzám. Velük valószínűleg találkoznom kell.

Többek között a másik vőlegényemmel.

- Most mennem kell, dolgozom, de felhívsz még este?
- Persze, mindenképp.
- Szeretlek, Silver.

Nem várta meg, hogy válaszoljak, inkább letette.

Talán tudta, hogy semmit sem mondanék.

Victor egy hatalmas íróasztal mögött ült a könyvtárban, és valamit elmélyültén olvasott. Az asztal egyik felén álló számítógép halkan zúgott. Becsuktam magam mögött az ajtót, és beljebb mentem. Victor felnézett. Az arcán látott örömtől én is elmosolyodtam.

Elém jött, megfogta a kezem, és a kanapéhoz vezetett.

- Tudom, hogy már eleged van a kérdésből, de nem ugrott be semmi? - kérdezte feszülten.

Megköszörültem a torkom, mielőtt válaszoltam volna. Tudtam, hogy milyen sokat jelentene neki egyetlen emlék is, épp ezért nem hazudhattam. Jöjjön a tökéletes őszinteség, ahogy ő kérte.

- Nehéz ezt elmagyarázni anélkül, hogy tökéletesen őrültnek tűnnék. Ott kezdődött, amikor Zoe elájult, és rájöttem, hogy ismer engem. Aztán megjelentél te is, elmondtad, hogy ki vagy, de én már azelőtt... már amikor megláttalak, sejtettem, hogy sosem lehettél számomra idegen. Eddig még egyszer sem tapasztaltam ezt a zsigeri tudatot. Amikor ránézel valakire, és az arca, a hangja annyira ismerős, hogy biztos vagy benne, egész életedben ismerted. Ezt éreztem én is. Te, Ethel, Oscar, ez a hely. Ismerősek voltatok, de nem ismertelek fel titeket. Mint egy rég nem látott gyerekkori rajz, ami már annyira gyűrött és piszkos, hogy nem látni az eredeti formákat. Ha tisztulna a kép, minden láthatóvá válna.

- Tehát mindössze az a dolgunk, hogy kitisztítsuk a képet. - Úgy bólogatott, mintha tökéletesen értené a hadoválásomat. Talán tényleg értette. - El kell gondolkoznom a problémán, mielőtt nekilátunk. Az apámnak van néhány régi naplója a padláson. Még Nathan Wall, a ház építője kezdte el vezetni, és ez a szokás öröklődött minden *érzőnél* a családunkban. Ha felfedezünk valami újat a képességeinkkel kapcsolatban, egy naplóban rögzítjük, hogy örökül hagyhassuk a következő generációnak. Átolvasom őket, hátha sikerül találni valamit, ami segíthet.

- Még mindig furcsa számomra belegondolni, hogy több olyan ember is van, mint én. Hogy te is olyan vagy.

- Léna, az én erőmet sosem lehetett összemérni a tiéddel. Nekem is vannak álmaim, nagyon jó és pontos látomásaim, ha szabad ezt mondanom, de az, ami benned van, még a hozzánk hasonlók között is átlagon felüli. Másfél évvel ezelőtt elképzelhetetlen dolgokat tettél. Az, hogy a saját testeden is megjelent ugyanaz a fizikai sérülés, mint az általad irányított emberen, számomra teljesen idegen és ijesztő terület volt. Nagyon keveset tudunk az erőnknek erről a részéről, ezért szeretném, ha megígérnéd, hogy egyelőre nem próbálkozol semmivel. Az álmok rendben vannak, azokat nem is nagyon lehet befolyásolni. De szeretném, ha a házon kívül kerülnél minden felesleges érintést, hogy ne legyen több mellékhatás. Amíg rendbe hozunk.

- Jól van. Megígérem - mondtam gyorsan. Egyre idegesebb lett, amíg beszélt. Képességek nélkül is éreztem a félelmét.

- Köszönöm. Örülök, hogy megértesz.

El akartam mondani neki, hogy ezt nem kell megköszönnie. Minden hibájával együtt ő az apám, és egyre jobban kedvelem. Elszorult a torkom attól az iszonyú féltéstől, amely minden mozdulatában, minden kimondott szavában ott rejtőzött. Megdörzsölte a szemét, visszament az íróasztalhoz, és néhány papírt nyújtott felém.

- Sokat gondolkoztam arról a hat hónapról, amivel nem tudunk elszámolni. Az orvosod lemásoltatta nekem a kórlapodat. Itt, ezen a részen - mutatott az első lap közepére - felsorolják, hogy a megtaláláskor milyen sérülések voltak rajtad. A legtöbbje megmagyarázható a zuhanással, de nézd meg ezeket. Tűszúrásnyomok a könyökhajlatodban, gyógyuló égési sérülések a halántékodon, lenyúzódott bőr a bal bokádon és gyógyult vágások főleg a nyakadnál. - Remegett a keze, amikor letette a papírt.

- A tűszúrások miatt először azt hitték, drogozom, de semmit sem találtak a véremben

- Nem is találhattak volna, mert sosem nyúltál drogokhoz! - mondta felháborodva. - Gyógyszereket szedtél a pánikrohamaidra és a fejfájásra, de amint sikerült kezelni a képességedet, elmúltak, és többé nem kellett szedned. Magadtól sosem használnál drogot.

- Magamtól? Arra gondolsz, hogy bedrogoztak?

- Számomra ez az egyetlen logikus magyarázat. Mire rád találtak, kiürülhetett a szervezetedből. Gondolj bele! A képességednek köszönhetően egy érintéssel irányíthatsz akár egy másik embert. Még sosem próbáltuk, de a kábítószerek gyengíthetik az erőnket. Előfordulhat, hogy ezért nem tudtál védekezni. De valami még mindig zavar az egyenletben. Azokat az égési sérüléseket nem tudtam hová tenni. A feltételezett öngyilkosság mellett bántalmazást is gyanítottak, ezért lefényképezték a sérüléseidet. Dr. Eastman tegnap este küldte át a képeket.

Elém rakott pár kinyomtatott, felnagyított képet a halántékomról, rajta a vörösesbarna égési sebek

- Tökéletes kör alakúak - mondta rekedten Victor. - Kicsim, azt hiszem, sejtem, mi történt veled. Minden egybevág. Drogok nyomát nem találták a szervezetedben, tehát valami olyannak kellett lennie, ami hamar kiürül, valamilyen enyhébb mesterséges szer, vagy LSD. A zúzódásaid nagy részét okozhatta az esés, de ugyanúgy származhattak ütésektől is. Kisebb forradásokat találtak a nyakadon és a tested különböző részein, valószínűleg gyógyult vágások lehettek. A bokádon lévő sérülést okozhatta kötél vagy bilincs is. És egyre biztosabb vagyok benne, hogy a fejeden lévő égési sebeket elektrosokk okozta.

Elhúzódtam tőle. Fel akartam állni, de remegett a lábam, ezért inkább ülve maradtam.

- Miért használtak volna elektrosokkot rajtam?

- Körülnéztem a témában egy kicsit az interneten. Találtam egy régebbi orvosi kutatást, ami az agymosással foglalkozik. Enyhe drogokat és elektromos

stimulációt használtak olyan többszörös erőszaktevők rehabilitációjánál, akik rendszeresen visszaestek.

- Azt mondod, valaki kimosta az agyam? Szándékosan elvette az emlékeimet? Nem, ez... mármint, miért tett volna valaki ilyet?

A halántékomon lévő ráncosabb bőrt simogattam. Már alig lehetett érezni, mert egy eljárással a nagy részét eltüntették, ezért meg is feledkeztem róla. De a lehetőség, hogy valaki szándékosan ezt művelte velem, mindent más színben tüntetett fel.

- Az emlékezetvesztés lehet az elektrosokk egyik mellékhatása is. Hidd el, én sem akarom, hogy igaz legyen. Egész éjjel ezen gondolkodtam, aludni sem tudtam. Ha belegondolok, hogy valaki annyi időn keresztül kínzott téged, megőrülök. El akarom kapni, és darabokra szedni, amiért ezt tette veled. - Ököllel csapott az asztalra, a középen lévő váza halk nyikorgással mozdult arrébb pár millimétert.
- Theo is hasonló elmélettel állt elő. De ő úgy gondolta, hogy a sokk miatt törlődött ki minden.
- Valószínűleg mindenki abból a feltételezésből indult ki, hogy öngyilkos akartál lenni valamilyen trauma miatt. De ismerlek. Sosem ugrottál volna le arról a hídról, ha látsz más lehetőséget. Szerintem menekültél a férfi elől, aki az utolsó emlékedben szerepelt.

Újra bevillant a homályos alak, ahogy pár méterre tőlem az esőben áll, és felém nyújtja a kezét.

- Azt hittük, egy családtagom bántott - suttogtam magam elé döbbenten.
- Tudom. Ha belemész, szeretnék felbérelni egy magánnyomozót. Az új információk ismeretében talán többre jut, mint első alkalommal. El akarom kapni azt a mocskot.
- Ha tényleg ennyire biztos vagy benne, persze. Tedd, amit jónak látsz.
- Jól van. - Hátradőlt, most már valamivel nyugodtabban nézett rám. - Még meg sem kérdeztem, hogy tetszik-e a szobád.
- Gyönyörű. - Megkönnyebbültem, hogy másról kezdett beszélni. - De gondolom, azelőtt is szerettem, tehát ez nem túl nagy meglepetés.
- Van esetleg kérdésed vagy kérésed? Bármi, amitől kényelmesebben éreznéd itt magad.
- Találkozni szeretnék Alex Tree-vel.

22. A világ legrosszabb randevúja

- LÉNA, EZ NAGYON ROSSZ ÖTLET - csóválta a fejét Victor.

- Azt állítod, szerettem őt a régi életemben. Meg akarta kérni a kezem. De én nem... nem emlékszem rá. Azt sem tudom, hogy néz ki. Ezért kell látnom. Lehet, hogy ha a szemébe nézek, eszembe jut a múlt. Minden. Talán még a férfi is, aki elől menekültem - tártam szét a karom.
- Ezt te sem gondolod komolyan, kölyök.
- Ennél komolyabb már nem is lehetnék.
- Miért ez a nagy sietség?
- Nem elég, hogy tudom ki vagyok, emlékezni is akarok. - Megköszörültem a torkom. - Vigyél el hozzá, kérlek!
- Figyelmeztetlek, hogy kissé komplikált lesz a dolog. És korántsem biztos, hogy a találkozás végén is jól érzed majd magad.
- El akarsz ijeszteni?
- Alex már egy ideje megváltozott. Amikor először találkoztatok, nem volt kedves veled. Állandóan csipkelődtetek, olyan ellenségesen viselkedtetek, mint a macska és az egér. Mégis, a sok dühös szóváltás ellenére mindegyikünk tudta, hogy kezdtek egyre közelebb kerülni egymáshoz. Próbáltátok titokban tartani előttem is, de bármennyire kioltjuk egymás erejét, mégiscsak a lányom vagy. Elnéztem, ahogy először elsápadsz, majd kipirulsz a közelében. Csodáltam a csillogó szemedet és boldogan hallgattam a nevetésedet minden alkalommal, miután vele találkoztál. Büszkeséggel töltött el, hogy mindazok után, amiken keresztül kellett menned, képes voltál újra a boldogságra. Örültem annak is, hogy ezt Alex érte el nálad, akire kezdettől a fiamként tekintettem. Sosem felejtem el az arcára kiült pánikot, amikor először kaptam rajta, hogy belopózott a szobádba. Te ellenben tökéletesen boldog voltál. Mindketten úgy tekintettünk rád, mint életünk legnagyobb csodájára.
- Victor, ebből nekem semmi sem ismerős. - Azt hittem, sikerül józanul végighallgatnom a mondandóját, és így is kitartok az elhatározásom mellett, de egyre bizonytalanabb lettem. Akartam azt a Lénát, aki annyira boldogan élt itt. Akartam, hogy újra én legyek, de vajon ha találkozom vele, és újra azzá a szerelmes lánnyá válók, sutba fogom dobni az eddigi életem?
- Tudom, de mielőtt elviszlek Alexhez, meg kell értened, hogy ő már egészen más ember. Sokáig tartott, míg elfogadta a halálhíredet. Iszonyúan szenvedett, de sosem mutatta. Megváltozott. Miután visszajött New Yorkból, alig beszélt. Most napi tizenhat órákat dolgozik, emellett alig alszik. A legkisebb szóra, amit sértésnek érez, robban. Összeakaszkodott már a város összes bajkeverőjével. Előfordult, hogy jó nagy veréseket kapott, de az esetek többségében ő került fölénybe. Nekem úgy tűnik, a fájdalmát akarja kiverekedni magából. Őszintén sajnálom a fiút, de rossz megoldást választót!

Képtelen már kezelni a halálhíred óta felgyülemlett dühöt. Veszélyes a környezetére és önmagára is. Olyan, mint egy megvadult, ketrecbe zárt vadállat. Rossz ötlet lenne, ha a helyi fogdában találkoznátok először.

- Mit is tett, amiért lecsukták?
- Összeverekedett az egyik motoros banda vezetőjével a múlt hétvégén egy Colorado Springs-i bárban. Alex nehezményezte, hogy a pincérnők fenekét markolássza borravaló helyett. Eltörte a fején a bár italkészletének nagy részét, hálából a fickó haverjai összeverték. A letartóztatáskor vigyorgott. Ha nem látom a saját szememmel, el sem hiszem. Mintha élvezte volna a verekedést. Nézd, Léna, én komolyan kedvelem azt a fiút. Még mindig. De azt szeretném, ha egyelőre nem találkoznál vele. Ha rosszul sül el, az visszavethet a gyógyulásban, azt pedig semmiképp sem akarom kockáztatni. Ugye, megérted ezt?

Egy részem megértette. De valami hajtott a találkozás felé. Egy belső hang azt súgta, hogy sietnem keli. Őhozzá. Beleegyeztem, hogy egyelőre távol maradjak tőle, de ahogy ebéd után mentem fel a szobámba, minden porcikám azt súgta, hibát követek el. Rossz helyen vagyok. Kisétáltam a teraszra, fel-alá járkáltam a szűk területen, és próbáltam kitalálni, mit tegyek. Koncentráltam, erőltettem az agyamat, hogy visszaemlékezzen rá, mi történt velem az ugrás előtt. Hogy ki lehetett a férfi, aki elől menekültem. Semmi sem történt. Állandóan csak az a homályos arcú férfialak bukkant fel az álmaimból, akivel a régi Lénát láttam. Az összes álom újra lejátszódott a fejemben, minden részletet kristálytisztán fel tudtam idézni.

Próbáltam figyelmen kívül hagyni, de nem ment. Az a képzeletbeli, arctalan férfi talán Alex lehet. Végre lehetőségem lenne kiegészíteni az álmaimat. Talán ha látom a valóságban is, rögtön helyrekattannak a dolgok. Egy próbát megér.

Victor azt akarta, hogy pihenjek még, de tökéletesen jól éreztem magam. Ezért határoztam el, hogy a kérése ellenére találkozni fogok Alexszel. Még ma. A korlátra támaszkodtam, és lenéztem a kertbe. Legalább négy méter lehetett a távolság. Ha Victor rajtakapott minket a szobámban, Alexnek valahol be kellett lopóznia. Lehet, hogy ismert egy észrevétlen utat a házon át, de én a falon és az erkélyen felfutó borostyánindákon gondolkodtam. A keret, amelyre tekeredett, egészen stabilnak nézett ki.

Vajon elbírna?

Átvetettem lábam a korláton, és a talpammal tapogatóztam biztos pont után. Amikor meglett, lejjebb csúsztam, és a másik lábam is átemeltem. Alulról nézve úgy festhettem, mint egy rokkant elefánt a paszulyon. Igyekeztem arra koncentrálni, hogy ne törjem ki a nyakamat. Szívdobogtató élmény volt. Az indák a tenyerembe vágtak, mégis élveztem a mászást. Valami jó kötődött ezekhez a növényekhez, furcsa, csiklandós érzést okozott a gondolat, hogy nem én vagyok az első, aki itt rövidíti le az utat. Az út felénél kezdtem hülyén érezni magam. Már az első nap úgy viselkedem, mint egy lázadó csitri, és kiszököm a házból ahelyett, hogy józanul megbeszélném az apámmal azt, amit

szeretnék. Ha el tudnám magyarázni neki, biztosan megváltoztatná a véleményét, és ő maga vinne el. Csak az a bökkenő, hogy még magamnak is nehezen magyaráztam el, miért akarok találkozni Alexszel.

Leérve a talajra fogalmam sem volt, merre induljak. Természetesen azt tudtam, hogy a főút merre van, továbbá mertem remélni, hogy az irányt is egészen könnyedén belövöm. Viszont ha gyalog indulok útnak, félő, hogy lebukom, és a város felé félúton lefülelnek. A Victor iránti érzéseimet talán még nem lehetett szeretetnek nevezni, sokkal inkább ragaszkodásnak, mindenesetre a legkevésbé sem akartam őt megbántani. Ennek ellenére látnom kellett Alexet.

A ház mögött, egy kisebb bekötőúton platós furgon állt, a kulcs az ölembe pottyant, amikor lehajtottam a napellenzőt. Azzal nyugtattam magam, hogy amit csinálok, az nem kocsilopás, mert vissza fogom hozni, mielőtt észrevennék, hogy eltűntem. Bemegyek a városba, megpróbálok beszélni Alexszel, aztán hazajövök. Ha minden jól megy, a nap végére gazdagabb leszek az emlékeimmel. Ez ellen még Victornak sem lehet kifogása.

A város felé vezető forgalom ritkább volt, az út két oldalán a fák összefüggő zöld falat alkottak, amelybe a törzsek cseppnyi barnát vegyítettek. A mellettem lévő ablakot leengedtem, így az autó halkuló-hangosodó mormolása mellett hallgathattam a szél zúgását. Lazábban fogtam a kormányt, mire az első kanyarban majdnem kisodródtam.

Ezután jobban figyeltem, nem hagytam, hogy újra elkalandozzak. Ahogy feltűntek az első házak, gyomrom csomóba ugrott. Mit csinálok, ha ugyanolyan idegen lesz számomra, mint bármelyik ember a korábbi életemből? Elvégre kitörlődött az apám, a legjobb barátnőm, az asszony, akit korábban nagymamámként szerettem. Miért ő lenne kivétel? Azért mert szerettem, és ő is engem? Volt olyan erős a szerelmünk, hogy legyűrjön egy ilyen akadályt? És ha nem ismerem fel, az vajon azt jelenti, nem is szerettem eléggé?

Megborzongtam, amikor eszembe jutott Theo. Azt az édes törődést, az apró kedveskedéseket semmi sem törölheti el. Ebben biztos voltam. De megijesztett a gondolat, hogy a régi életemben Alex iránt máshogy éreztem. Erősebben. Gili kívánsága kísértett. Azt mondta, reméli, hogy egyszer megtapasztalom a szenvedélyes szerelmet. Azt a fajtát, amely kiforgat önmagámból. Lehet, hogy már sikerült, de elfelejtettem?

Leparkoltam a kocsit a városközpontban, egy könyvesbolt előtt, zsebre vágtam a kulcsot, és elindultam. Lassan mentem, igyekeztem mindent szemügyre venni, kitalálni, merre lehet a rendőrőrs.

Meg kellene kérdeznem valakit, mielőtt teljesen eltévedek.

Odamentem a legközelebbi emberhez, aki pár másodperc alatt eligazított. Örültem, amiért nem ismert fel. Victor szerint sok ismerőst szereztem a városban, de most kifejezettem megkönnyebbültem, amiért az idősebb asszony nem tartozott közéjük.

A rendőrséget egy vörös téglás épületben rendezték be. Az üvegajtón át

láttam, hogy odabent egyetlen idősebb egyenruhás férfi dolgozik, leginkább azon, hogy minél gyorsabban falja be a keze ügyében lévő fánkokat. A lábam minden lépésnél össze akart csuklani, amíg elértem a pultot. A rendőr kávét ivott egy papírpohárból. Ami kor meglátott, mosolyogva letette a poharat. Beletörölte porcukros kezét az egyenruhájába, majd megköszörülte a torkát.

- Üdvözlöm, kisasszony, miben segíthetek? - Kedvesen mosolygott, de ami miatt igazán sikerült megnyugodnom egy kicsit, az a szájára tapadt porcukor volt. Úgy nézett ki tőle, mint egy bajuszos, öreg fiúcska, aki megdézsmálta a vasárnapi süteményt.

- Alex Tree miatt jöttem. Látogatóba. Vagyis, hogy azért jöttem, hogy lássam őt, mert azt mondták, hogy itt van, és úgy tudom, lehet látogatni. Lehet?

Jézusom, mint akinek most volt agyvérzése!

- Nézzük csak - kuncogott a férfi. A homlokára tolt szemüvegéi visszatette az orrára, és böngészni kezdte az előtte heverő papírokat. Elővett egyet, majd összeráncolta a szemöldökét. - Igen, itt is van. Alexander Tree. Garázdaságért és testi sértésért hoztuk be pár napja. Nem az első eset, ezért benn tartottuk. Valószínűleg nemsokára óvadékkal kijöhet. Bemehet hozzá, de csak tíz percre.

- Annyi elég lesz, köszönöm - mondtam halkan. Ismét felgyorsult a szívverésem. Kitartóan a rendőr hátán megfeszülő egyenruhát bámultam, miközben az egyik ajtót a másik után nyitotta ki előttem. A negyedik után a légkör megváltozott. Felemeltem a fejem. Mindkét oldalon rácsokat láttam.

- Az utolsó cellában van, baloldalt. Ő az egyetlen szállóvendégünk - kuncogott újra. Amikor nem reagáltam, megköszörülte a torkát. - Tíz perc múlva jövök önért. - A hátam mögé tette a kezét, óvatosan a helyes irányba terelt, majd becsukta az ajtót maga mögött.

A tíz percre gondoltam, amely már el is kezdődött, kizárólag ez a gondolat segített elindulni. Lehet, hogy Alex a kulcs minden múltbeli emlékemhez. Két lépéssel az utolsó cella előtt óvatosabbá váltam. A falhoz lapultam, próbáltam mélyeket lélegezni. A tenyerem izzadt. Beletöröltem a nadrágomba, majd óvatosan belestem a cellába.

Alex a sarokban lévő priccsen feküdt, lábbal a bejárat felé. Csukva volt a szeme, ezért kicsit csalódottan, kicsit megkönnyebbülten léptem közelebb. A hátán feküdt, a mellkasa egyenletesen emelkedett és süllyedt. Farmert és fehér pólót viselt, amelynek a nyaka szakadtan lógott, és itt-ott rozsdaszínű vérfoltok színezték. A hónalján izzadságfolt ütközött ki. Jó ideje nem fürödhetett, de ettől nem lettem kevésbé kíváncsi rá. Kezemet a rácsra fontam, hozzányomtam arcom a hűvös fémhez.

Lelógott az ágyról. Egyik karját felhúzta, azt használta párna helyett, a másik a hasán feküdt. Pólója felgyűrődött. Napbarnított bőrt, szálkás izmokat és egy sötét szőrcsíkot láttam.

Jó ízlésem volt, ez már biztos.

Alex megmozdult. Megvakarta a hasát, még feljebb tornázva a pólót. Karját kivette a nyaka alól, és kinyitotta a szemét. A szívem vad dobogása egy

pillanatra megtorpant, majd még gyorsabban folytatta a száguldást.

Alex felült a priccsen. Néztem, ahogy a szeme ijesztően tágra nyílik, a keze ökölbe szorul, lábában megfeszülnek az izmok. Egyszerre mozdultunk. Ő megragadta a rácsokat, miközben én a szemközti celláig hátráltam. Kinyúlt a résen, de nem ért el. Tudtam, hogy most közelebb mehetnék hozzá, de mégis mozdulatlan maradtam.

- Léna... Léna, te élsz! És itt vagy! A rohadt életbe, Earl, engedj ki innen! - Ordított. Az arca eltorzult az erőlködéstől, hogy közelebb jusson hozzám.

A hangja, az arca, a fellobbanó fájdalma olyan koktél volt, amelyet nem bírtam elviselni. Rettegtem tőle, hogy közelebb jöhet. Gyáván hátráltam egészen addig, míg kikerült a látóteremből. Az ajtóban egyenesen Victor karjába futottam. Dühösen meredt rám, kijjebb tolt, majd hosszú léptekkel a rácsokhoz ment.

- Alex, meg kell nyugodnod!
- Ne nyugtass engem! - A hangja egy sarokba szorított állat morgására hasonlított. - Életben van, és te nem szóltál egy szót sem! Hol van? Látnom kell újra, most rögtön! Esküszöm, Victor, ha nem hozod vissza, én...
- Alex, kérlek! - szakította félbe Victor. - Ilyen állapotban nem találkozhatsz vele. Mi most elmegyünk, de már intézkedtem, hogy az ügyvédem felgyorsítsa a dolgokat. Pár óra múlva kint leszel, és ha Léna is szeretné, holnap találkozhatsz vele. De előbb hozd magad rendbe, az istenért! Bűzlesz.
- Victor! Victor, ne hagyj itt! Itt ne merj hagyni!

Az apám dühös volt. Határozottan dühöngött, de egyetlen szót sem szólt. Mögöttünk halkulni kezdett Alex ordítása. Victor oda vetett egy „Kösz, Earl!”-t az ajtóban idegesen toporgó rendőrnek. Odakint eluralkodott rajtam a remegés. Mire a kocsihoz értünk, már alig tudtam lélegezni, és Victorba kellett kapaszkodnom, hogy egyenesben maradjak. Ő a vállam köré fonta a karját, a dühöt lassanként felváltotta az aggodalom.

- Tarts ki, mindjárt otthon leszünk - dörmögte. A kocsi előtt két lépéssel a karjába kapott, és beültetett az ülésbe. Kinyitotta a hátsó ajtót, és az onnan előhalászott pokróccal szorosan betekert.
- A má... másik kocsi - dadogtam.
- Hagyd a fenébe, Oscar később eljön érte.

Ő is beült a kocsiba, bekapcsolta a fűtést, de nem indult el. Helyette odafordult hozzám, és úgy, ahogy voltam, pokrócba bugyolálva megölelt. A fejemet a vállára hajtottam, a könnyeim a zakójára folytak.

- Nyugodj meg, kölyök! Biztonságban vagy, vigyázok rád - suttogta a fülembe.
- Sa... sajnálom. Én, azt hittem, hogy ha látom őt, akkor újra emlékezni fogok, de nem ismertem fel. Nem ismertem fel! - A hangom csuklásba fulladt, a remegés megállíthatatlanná vált. Victor még szorosabban ölelt, majd lassan ringatni kezdett. - De akkor miért van rám mégis ilyen hatással, Victor?
- Az agyad valóban nem emlékszik, de a tested igen. Minden intenzív

fizikai reakciód ezt mutatja. Emlékszel rá, Léna. Csak még nem az egész lényed.

- Akkor ez egy jó dolog, igaz? - kérdeztem reménykedve.
- Még jobb lett volna, ha ellenőrzött környezetben történik meg ez a találkozás. Ha házon belül vagy, talán kevésbé borulsz ki.
- A képességem miatt?
- Igen, a képességed miatt. Enigma megvédett volna a belőle áradó erős érzelmektől. Furcsa, hogy érintés nélkül is ennyire hatottak rád. Ezért volt ez nagyon rossz ötlet. Egyedül, mindenfajta védelem nélkül még túl törékeny vagy Alexhez. Öt is váratlanul érte ez az egész. Lerohant téged, ordítozott, képzelem, hogy ez számodra mennyire félelmetes lehetett. De idővel, és némi segítséggel képesek lesztek civilizáltan kezelni ezt a helyzetet. És bármennyire rosszul sikerült ez az első találkozás, még van esély rá, hogy Alex segíthet neked emlékezni. Csak azt kérem, hogy légy nyitott, és amíg ennyire sebezhető vagy, kerüld el az ehhez hasonló helyzeteket.

A remegésem észrevétlenül múlt el. Azzal, hogy Victor mesélt nekem, hogy percekig sikerült elvonnia a gondolataimat a fogdában dühöngő egykori szerelmemről, segített. Összehúztam magamon a pokrócot, mert nagyon fáztam. Victor szó nélkül elengedett, még feljebb csavarta a fűtést, aztán indított.

- Honnan tudtad, hogy itt leszek? - kérdeztem fogvacogva.
- Nyilvánvaló volt. Amikor felmentem, hogy megnézzem, alszol-e, és láttam, hogy az ablak tárva-nyitva, te pedig sehol...
- Sajnálom, tényleg nem akartalak megijeszteni.
- Pedig megijesztettél. - Egy pillanatra sem vette le a tekintetéi az útról. Olyan távolinak, hidegnek tűnt abban a pillanatban. Tudtam, hogy nem kellene kimondanom, mégsem tudtam megállni: Meséld el, milyen volt, amikor eltűntem. Itt. Nektek.

Az arca megrándult, tekintetébe olyan kín költözött, amelyhez hasonlót akkor láttam rajta, amikor először találkoztunk Theo lakásában. Nyelt egy nagyot, és mesélni kezdett.

- Azért mentél vissza New Yorkba, hogy megnézd a Columbiát. Az orvosi kar volt az álmod, oda akartál jelentkezni. De ezt már tudod. Zoe veled ment. Azt hiszem, egy divattervezőhöz akarta bekönyörögni magát gyakornoknak. Szerettem volna veled tartani, de egy üzleti ügy a városban tartott. Másnap akartam utánad menni, hogy együtt nézzük meg a campust. Alex szintén jönni akart, de a lova lesérült az egyik derbin. Te beszélted rá, hogy maradjon addig, amíg biztos lesz benne, hogy rendbe jön. Vasárnap mentél el, és Zoe hétfőn éjszaka telefonált, hogy eltűntél. Azt mondta, megbeszéltétek, hogy együtt vacsoráztok a hotelben, de nem talált a szobádban. Többször hívott, de a mobilod ki volt kapcsolva. Zokogott a telefonban. Még aznap éjjel odarepültünk Alexszel.

Meglazította a sálját, majd visszatette a kezét a kormányra. Úgy szorította, hogy elfehéredtek az ujjbegyei.

- Közel két hónapig maradtunk a városban. Miután felfedezték a véres ruháidat a folyóparton, minden reményünk elveszett. Azt mondták, azért nem találtak meg eddig, mert a testedet elsodorhatta a folyó. Eddig tartott a nyomozás, aztán egyszerűen halottnak nyilvánítottak. Én, nem is tudom, összetörtem. Felhasználtam minden kapcsolatomat, hogy folytassák a keresést, de semmit sem értem el. Egy lettél a lezáratlan ügyek között.

Megdörzsölte az arcát, és keserű fintorba torzult a szája.

- Máig bánom, hogy elhittem. Elhittem azt, hogy halott vagy, hogy a lányom egyszerűen meghalt. Alex egy pillanatra sem lankadt, a két hónap elteltével is járta az utcákat, a fényképedet mutogatta mindenkinek, mert biztos volt benne, hogy életben vagy. Érzi, ennyit mondott. Azt hittem, az akarat annyira erős benne, hogy saját magát is hitegeti. De most már tudom, hogy tényleg érezte. Az anyja hetekig könyörgött neki, hogy jöjjön vissza, de mindig nemleges választ kapott. Időnként Zoe adott hírt róla, aki a városban maradt, mert el kellett kezdenie dolgozni annál a divattervezőnél. Éjszakánként Alex mellé csapódott. Azt mondta neki, hogy segít a keresésben, de valójában vigyázni akart a bátyjára. Zoe akkorra már - akárcsak mi - elvesztette a reményt. Aztán egy nap Alex hazajött. Úgy nézett ki, mint akit hónapok óta nem aludt. Lefogyott, alig állt a lábán. Talán a szeme lett a legijesztőbb. Érzelemmentes, mint egy bábé. Két napig aludt, aztán újra munkába állt. A kérdéseinkre csak elvétve felelt, a nevedet egyszer sem mondta ki. Olyan volt, mintha veled együtt ő is meghalt volna.
- Azóta ilyen? - kérdeztem halkan.
- Nagyrészt. Amikor épp nem vereti össze magát - fintorgott.
- Arról alig meséltél, te hogy viselted.
- Az eltűnésed? Életem legrosszabb rémálma. Kihúzta a lábam alól a talajt. Annak ellenére, hogy tudtam, teljesen hiábavaló, felrohantam a szobádba és kihoztam a párnádat. Olyan távol mentem, hogy biztos lehessek benne, már elmúlt a ház hatása. Eszelőském szorítottam, szagolgattam azt a párnát, hátha elkapok egy képet, egy hangot, bármit, amiből megtudom, merre vagy. Semmi sem segített. Közben betoppant Alex is. Rengeteget kérdezett egyre dühödtebben, de engem a saját aggodalmam kötött le. Vitatkozni kezdtünk, mindketten a másikat hibáztattuk, amiért nem ment veled. A végén Alex behúzott egyet.
- Tessék? Megütött? - hitetlenkedtem. Annak fényében, amit a korábbi majdhogynem apa-fiú kapcsolatukról mesélt, ez elképzel hetetlennek tűnt.
- Hidd el, abban a pillanatban szükségem volt rá. Nekem sikerüli egy fokkal hidegebb fejjel gondolkodnom, de Alex egyre idegesebb lett. New Yorkban az első napok még reményteljesnek látszottál. Találtak több utcai árust, akik emlékeztek rád. A vallomások nagyrészt hasznavehetetlennek bizonyultak, mert arra ugyan emlékeztek néhányan, hogy láttak, de azt senki sem tudta megmondani, merre indultál tovább. Aztán jelentkezett egy idősebb férfi, akivel egy régiségboltban beszéltél. Egy tizennyolcadik századi lovas

pecsétgyűrűt adott el neked. Azt mondtad neki, az apádnak szánod ajándékba.

Idegesen szorongatta a kormányt. Előre hajoltam, kezére tettem a kezem, mire valamelyest ellazult.

- A kereskedő emlékezett, hogy miután kimentéi a boltból, a Central Park felé indultál, de valamiért megálltál. Azt mondta, még ki is nézett a boltból, hogy miért állsz kőszoborként az út szélén, de mire odaért volna hozzád, már elindultál. Egyenesen a parkba. Ezután oda összpontosítottunk. Az egyik eldugott helyen lévő pad közelében megtalálták a sáladat. Véresen. Később előkerültek azok a véres ruhák is. Ezután minden zsákutcába futott. A rendőrség egyre kevesebb időt szánt a keresésedre, majd teljesen leálltak. Fenyegetőztem, bevetettem az összes kapcsolatomat, még le is fizettem pár embert, de hiába. Feltételezéseket, azokat kaptam. Rohadt feltételezéseket - csapott a kormányra. - Hogy rablótámadás történt, és végül a folyóban végezted. Hogy elszöktél, és te magad sem akarsz hazajönni, meg ehhez hasonló marhaságok. A magánnyomozóm semmit sem talált. Visszaadta az ügyet. Ennyi történt. Mindenki elhitte a halálhíredet. Már nem reménykedtünk vagy kerestünk. Egyszerűen képtelen voltam tovább próbálkozni. Képtelen voltam. Pedig tudnom kellett volna, hogy élsz.

- Nem, nem kellett. Victor, én már az első pillanatokban tudtam, hogy mit érzel irántam. Ahogy átöleltél. És rám néztél. Természetfeletti képességek nélkül éreztem. Meggyászoltál, mert azt hitted, elmentem. Ez a természetes. Nem vártam tőled megszállottságot, sem hogy örökre bűntudatban élj, tönkretéve ezzel az életed. Az, hogy idővel elfogadtad a halálom, normális volt. Mindenki ezt tette volna a helyedben. A lényeg, hogy most már nincs baj. Itt vagyok. Jól vagyok. Melletted.

Útközben néha hallottam, hogy nagyot nyel és megköszörüli a torkát. A sírást próbálta elfojtani. Csak remélhettem, hogy nem hibáztatja tovább magát miattam.

Vacsora után azzal az indokkal, hogy megfájdult a fejem, felmentem a szobámba. A fejem tényleg sajgott, át kellett gondolnom a délután történteket. Elsősorban Alexen töprengtem. Húsz percig álltam a zuhany alatt, igyekeztem kimosni magamból mindazt az izgalmat, idegességet és feszültséget, amely azóta halmozódott bennem, mióta úgy döntöttem ma, hogy kimászom az ablakon. Törölközőbe bugyolálva léptem be a gardróbszobába, ahol szépen felakasztva lógtak, és polcokra hajtogatva feküdtek a régi ruháim. Az egyik felső polcról levettem egy régi, kinyúlt nyakú pólót. Kényelmes, otthonos érzés volt, amikor belebújtam. Kifelé menet lecsúszott a vállamról. Öntudatlanul simítottam végig az előbukkanó sebhelyet a mellkasomon.

Megálltam a szoba közepén, és egy pillanatra körülnéztem. A tökéletes kör alak, a gyönyörű bútorok, a hatalmas ágy, a könyvek, a ruhák, a bekeretezett képek, az erkély, alatta a lugas, mind-mind újak voltak számomra, mégis, mióta először beléptem ide, semmit sem kellett keresnem. Mielőtt Ethel elmondta, már tudtam, merre forduljak, ha a fürdőszobába akarok menni. Reggel a

gardróbéin megszokott mozdulattal nyúltam a nadrágok és a felsők felé. Keveset haboztam, amikor kimásztam az ablakon, mert valami azt súgta, hogy az indák megtartanak.

Kiborított a dolog. Mint mikor egy szó már a nyelved hegyén van, mégsem tudod kimondani. És Alex... Te jó ég, Alex. Képtelen voltam azonosítani a vonásait, ugyanolyan idegennek láttam, mim a múltam összes többi szereplőjét, de a testem egész mást súgott. A testemnek ő volt a főszereplő a lehető legtöbb tekintetben. Lefeküdtem, behunytam a szemem, próbáltam minden pillanatot felidézni és kielemezni, azóta, hogy megláttam őt a cellában.

A haja feketesége elütött a párna fehérjétől. Amikor felém lendült a nyakszirtjét súrolta, egészen hosszúra nőtt. Arca bal oldalán, egy zúzódás alatt vágás látszott, a sebszélek már kezdtek összehúzódni. Napok óta elhanyagolhatta a borotválkozást, arcának veszélyes jelleget adott a sűrű és rendetlen szakáll. Vagy mindig szakállas volt? Végigvettem magamban az elhanyagolt külsőt, a megszállottságtól csillogó szemet, és legszívesebben visszafutottam volna New Yorkba Theo biztonságos karja közé. De aztán felidéztem azt is, mit éreztem, amikor alvás közben néztem őt. Az izgalom rést ütött a félelmemen. Amikor felébredt, amikor ordított értem, a szívem eszeveszett sebességre kapcsolt. Ha az, hogy láthattam, nem hozta vissza az emlékeimet, vajon az érintése segítene? Elvégre *érző* vagyok. Legalábbis Victor ezt állítja.

Holnap biztosan találkoznom kell vele, akkor kiderül.

Választottam egy könyvet az íróasztalon álló kupacból, és visszabújtam az ágyba. El akartam terelni a gondolataimat, hogy aludni tudjak, de nagyon rosszul ment. Amikor a mellettem lévő óra hajnali egykor csippant egyet, én még mindig olvastam.

23. Egyre jobb

- **HOGY LEHET EGY MADÁR ENNYIRE HANGOS?** - dünnyögtem. A párnát az arcomra szorítottam, próbáltam visszasüllyedni abba az álomba, amelyben egy réten sétáltam, körülöttem a lovak pedig békésen legelésztek. Időnként hozzám törleszkedtek, olyankor meleg szőrt éreztem az ujjaim között. A fejem megtelt csupa szép, nyugodt képpel a napról, a fűről, a csillagokról, simogató kezekről. Amikor a száguldásról is felvillant pár, belekapaszkodtam a hozzám legközelebb álló ló sörényébe, fellendültem a hátára, és megindultunk. Végigrohantuk a mezőt, végig az egész világot. Lehagytuk a gondokat, szabadok és vadak voltunk. Ekkor hangzott fel a fülembe hasító madárkórus az ablakom alatt. Vissza akartam kapni azt az álmot, de már felébredtem. Kezdtem az álmaim rabja lenni.

Halkan kopogtak. Megdörzsöltem az arcom, gyorsan kibújtam a takaró alól, felvettem az ágy végében hagyott köntöst. Végigsimítottam összekócolódott hajamon, majd ajtót nyitottam. Zoe állt a túloldalon. New Yorkban találkoztunk utoljára. Most, amikor újra láttam, rájöttem, hogy mennyire hiányzott.

- Szia - köszöntött halvány mosollyal.
- Szia. Visszajöttél.
- Igen, vissza. Egy évi jövőbeni rabszolgamunka ígéretéért cserébe kaptam pár hét szabadságot. Elmondtam, hogy a testvérem, akit halottnak hittünk, megkerült.
- A testvéred - suttogtam kábultan.
- Te. A kishúgom.
- Továbbra sem emlékszem rád - mondtam dacosan.

Miért vagyok ilyen hideg vele? Beljebb lépett, a nyakam köré fonta vékony karját, és erősen megölelt.

- Én viszont emlékszem rád. Mindenre. Kérlek, engedd, hogy segítsek!

Azt már tudtam, hogy sosem volt vér szerinti testvérem, Zoe ölelésében mégis úgy éreztem, hogy tényleg vér a véremből. A testvérem, aki bármit megtenne értem. Aki mellettem áll, és segít a legrosszabb időkben. Hagyni akartam, hisz annyival erősebb, annyival biztosabb volt önmagában, mint én. Karom lassan köré fonódott. Óvatosan öleltem vissza, idegennek éreztem a mozdulatot. Mintha vegyült volna a kellemes érzésekbe némi helytelenítés is.

Madárkám. A hang keményen szólalt meg a fejemben, akár egy figyelmeztetés. Megborzongtam, és kiléptem Zoe öleléséből. Láthatóan elszomorodott, de mosolyt erőltetett az arcára.

- A bátyád mikor ér ide?
- Édesem - kezdte sajnálkozva már hajnali ötkor letáborozott a főbejárat előtti lépcsőn. Victornak egy órája, hét körül esett meg rajta a szíve, és beengedte a konyhába. Ethel azóta felváltva tölti bele a forró teát és eteti. Ha

nem megyünk le hamarosan, ő fog feljönni, de annak rossz vége lenne, mert Victor sasszemmel figyeli minden mozdulatát. Azzal a feltétellel engedte be a házba, hogy nem maradhattok felügyelet nélkül. Ez lennék én - mutatott magára. - A felügyelőtök.

- Én, oké, akkor felöltözöm. - A hangom megint remegett. Elég volt egyetlen pillanatra a lent váró bonyodalomra gondolnom, és máris a világ legvonzóbb ötletének tűnt visszabújni a paplan alá.

- Tedd azt. Megvárhatlak itt? Semmi kedvem nélküled lemenni, és Alex gyilkos pillantásait élvezni.

- Pe-persze.

A fürdőszobában elcsüggedtem, amikor megláttam a hajam. Mintha minden szál külön életre kelt volna. Tízpercnyi fésülés után már elfogadhatóbb lett az eredmény, copfba fontam, így egy fokkal civilizáltabban néztem ki. Megvontam a vállam, és visszamentem a szobába. Zoe az ablaknál állt, kezében az egyik bekeretezett képet tartotta az íróasztalról, amely kettőnket ábrázolt. Egy stégen ültünk, háttal a fényképezőgépnek. A látóhatáron akkor ment le nap, vörösre festve a körvonalainkat és az előttünk lévő vizet. Valamiről be-szélhettünk, mert egymás felé hajoltunk, összeért a vállunk, miközben a lábunkat a vízbe lógattuk.

Szó nélkül mentem be a gardróbba ruhát keresni. Két perc múlva már a szőnyegen ültem, körülöttem nadrágok, felsők és pulóverek színes kupacával. Mindegyikben találtam egy-két apróbb részt, ami miatt lemondtam róla, és más után néztem. Amikor azt hittem, megtaláltam a tökéletes darabot, észrevettem, hogy túlságosan mély a kivágása, ezért az egyre nagyobb kupac tetejére dobtam.

- Segítsek? Úgy látom, bajban vagy. - Zoe mosolyogva támaszkodott az ajtófélfához, de elkomolyodott, amikor felemeltem a fejem. - Léna, túlságosan rágörcsöltél a dologra.

- De ő...

- Ő csak Alex - guggolt le mellém. - A bátyám azt sem venné észre, ha egy zsákban mennél le. Téged akar látni. Azt hitte, hogy örökre elveszített. Az utóbbi hónapok szörnyűek voltak mindegyikünk számára. De neki különösen. Magát büntette az eltűnésed miatt. Most végre mindketten lehetőséget kaptok rá, hogy rendbe hozzátok azt, ami félresiklott.

- Jó, de mégsem mehetek le zsákban. Nincs is zsákom! - mondtam kétségbeesetten. - Te profi vagy, ugye? Segíts!

- A profi túlzás, de ha engem kérdezel, ez a smaragdzöld ing ezzel a sötét nadrággal tökéletes lesz a nagy találkozáshoz. Felül csak egy gombot hagyj nyitva, nem akarjuk, hogy a szükségesnél jobban szenvedjen.

Az ing tényleg szép volt, és miután Zoe kirázogatta, a gyűrődések sem látszottak rajta. Felöltöztem, majd kifelé indultam. Zoe az ajtó előtt várt.

- A bátyám van odalent, Léna. A testvérem, és nagyon szeretem. Akárcsak téged. Ezért kérlek, légy vele kíméletes. Előfordulhat, hogy félelmetes lesz első

látásra. Sőt első hallásra is, ha jobban meggondolom. De akármit is tesz vagy mond, tartsd észben, hogy szerelmes beléd. Még mindig szeret. Sosem adta fel a reményt. Már ezért megérdemli, hogy végighallgasd.

- Tudom - mondtam idegesen. - Én is beszélni akarok vele. Ne aggódj, nem futok el többet.
- Akkor rendben. Menjünk le. Ja, és még valami. Egyelőre ne beszélj neki sokat az életedről. Főleg ne az új vőlegényedről. Nem akarunk bajt.

Azt tényleg nem. Lefelé menet végig fogtam a lépcsőkorlátot. A hűvös fa simasága valamennyire megnyugtatott. Lassan mentem, figyelmen kívül hagytam Zoe aggódó hátrapillantásait. Aztán meghallottam a konyhából kiszűrődő halk zenét, majd Victor és Alex vitatkozását a könyvtárból.

- Nem, eleget vártam. Látni akarom!
- Majd ha lejön, láthatod, fiam. - Megfogta a karját, hogy visszatartsa.
- Nem vagyok a fiad. Engedj el, felmegyek.
- Tudod, hogy nem tehetem.
- Victor...

Remegő lábbal mentem le a lépcsőn, Zoe szorosan mögöttem jött.

- Itt vagyok. - Próbáltam olyan hangos lenni, hogy túlkiabáljam őket, de a hangom alig tett túl egy egér cincogásán. Mégis meghallották. Mindketten felém fordultak. Victor még mindig Alex karját szorította, de elengedte, amikor felém indult. Elém állt, eltakarva Alexet. Váltamra tette a karját, a tekintetemet kereste.
- Minden rendben?
- Persze. Jól vagyok.
- Beszélgetni szeretne veled. Megígérte, hogy türtőzteti magát, de megmondtam neki, hogy így sem maradhattok kettesben. Ha neked is megfelel, Zoe itt marad, én pedig a könyvtárban leszek. Ha bármi történne, bármi, csak kiáltanotok kell, és jövök.
- Nem vagyok bűnöző - szólt közbe dühösen a háta mögül Alex. Már közelebbről hallottam a hangját. Beleborzongtam. Ha egy kicsit nyújtózkodnék, Victor válla fölött a szemébe nézhetnék. Persze nyugton maradtam.
- Tényleg? - fordult meg az apám. - Hol töltötted a múlt hétvégét, fiam?

Egy horkantáson kívül nem érkezett más válasz.

- Én is így gondoltam. Akkor megyek, hogy nyugodtan beszélhessetek. - Hangsúlyozta a nyugodtan szót. - Ha van kedvetek, kimehettek a kertbe. Léna, a kabátod a fogason van a hátsó ajtó mellett. Vedd fel, hűvös van odakint. És kérlek, ne maradj kettesben vele. Az orvosod szerint, ha valami nagyon felzaklat, az sokat árthat.

Bólintottam, mert ezt már sokszor hallottam, majd addig néztem a távolodó hátát, amíg eltűnt a szemem elől.

- Tűnj el, Zoe! - Összerezzentem az erőszakos hangtól. Alex már közvetlenül mellettem állt, sötét szemével türelmetlenül pásztázta végig az arcomat. Megborotválkozott, de a haja hosszú maradt. Fekete farmert és szürke,

hosszú ujjú pólót viselt. Amikor először tényleg a szemébe néztem, tűzbe borult az arcom.

Jézusom! Ő meg én tényleg... ?

- Ne kezdd, Alex! Victor megmondta, hogy maradok.
- Victor nincs itt. Szóval húzz el.
- Marad. - A hangomba annyi határozottságot vittem, amennyit ki sem néztem volna magamból. A hatást némileg rontotta, hogy ugyanakkor továbbra sem néztem a szemébe. A nyakán megfeszülő inakat fixíroztam. - Zoe marad.
- Hallottad, bátyó, Zoe marad. - Olyan büszkén vigyorgott, mintha ő költött volna ki egy tojásból.
- Rendben. De akkor Zoe befogja, és tíz lépéssel lemarad, hogy beszélni tudjak Lénával.
- Öttel, és áll az alku. - Megesküdtem volna rá, hogy Alex rámorgott, mielőtt bólintott.

A kertbe mentünk, ahogy Victor javasolta. Alex mögém lépett, kifelé menet levett a fogasról egy rövid, fekete kabátot, és felsegítette. Pontosan illett rám. A tenyerét egy pillanatra a vállamon hagyta, de amikor hátrasandítottam, azonnal elvette. Három, díszkövekkel kirakott lépcsőfok vezetett a kert bejáratához. Zoe cipősarka nagyon halkan kopogott már a hátunk mögött, amikor Alex mellettem lépdelve végre megszólalt.

- Victor és a húgom elmesélt nagyjából mindent. De másfél év telt el. Ez rohadt hosszú idő, Léna. Felfogtam, hogy elfelejtettél mindent. Coloradót, az apádat, Zoét, a régi életedet. És engem is. Elfelejtettél minket. Mindent, amit átéltünk. - Úgy kellett kipréselni a száján a szavakat. - Az egyik pillanatban még tökéletes minden. Szeretjük egymást, a jövőt tervezzük. A következőben a húgom telefonál zokogva, hogy eltűntél. Másfél év múlva kerülsz elő úgy, hogy kitörlődött a múltad. Semmit sem tudsz arról, hogy történhetett. Ez nekem önmagában is furcsa. Miért nem talált a rendőrség semmit? És te miért nem kerestél minket?
- Szerinted túl könnyen feladtam a múltam. - Egyre lassabban lépkedtem. - Egy kórházi szobában ébredtem teljesen egyedül, emlékek nélkül. Mindenkitől azt hallottam, hogy leugrottam egy hídról. A sérüléseimből sokáig arra következtettünk, hogy a múltamban valaki bánthatott. Annyira, hogy a könnyebb utat választottam.
- Sosem gondolnám, hogy feladtad. Te nem vagy az a típus. Ezért nehéz elhinni, hogy bevetted ezt az öngyilkosság sztorit - Megállt, vállamra tette a kezét, és megvárta, hogy ránézzek. A szeme lázasan csillogott. Megérintette az arcomat, de mielőtt bármit is érezhettem volna belőle, elhúzódtam. A csillogás kihunyt. Folytattuk a sétát. Észrevettem, hogy időnként ökölbe szorítja, majd ellazítja a tenyerét, mintha zsibbadna.
- Senki sem tudta megcáfolni - magyaráztam. - És nem emlékeztem a korábbi énemre. Az akkori énem gyenge és bizonytalan volt. Kezelésre szorult. Sajnálom, ha csalódtál.

- A fenébe, Léna, dehogy csalódtam! - megragadta mindkét karomat, és újra megállított. - Hiszen itt vagy mellettem. Erre vágytam már nagyon hosszú ideje. De megőrjít a tudat, hogy másfél évig éltél nélkülem. Nélkülünk. Az első fél évről semmit sem tudunk. Hogy bántottak-e ez idő alatt, éheztél vagy fáztál-e. Victor azt mesélte, valami rendőr húzott ki a Hudsonból egy éve. A kórházban milyen sérüléseket találtak rajtad pontosan?
- A fejsérülésen és a bordatörésen kívül csak néhány felületi vágást és zúzódást. Hamar rendbe jöttem. - Victor ezek szerint elhallgatta a többit. Biztos megvolt rá az oka, ezért én sem világosítottam fel. A szája megfeszült, a keze ismét ökölbe szorult.

Ha most megérinteném, tisztán láthatnám a fájdalmát.

Mozdulatlan maradtam, de a torkomba ugrott a szívem, miközben őt figyeltem. A haja a szemébe lógott, időnként türelmetlenül hátratúrta. A póló ujját a könyökéig tűrte, nem zavarta a hideg. A kezét zsebre vágva állt előttem, egy pillanatra sem távolodott messzebbre egy lépésnél.

- Rendbe jöttél. Azt leszámítva, hogy elveszítetted az összes emlékedet. Mindent. És sosem tértek vissza.
- Igen. Az első tiszta emlékem Theo hajójáról származik. - Későn kapcsoltam.
- Theo. - Nem kérdezte.
- Ő a rendőr, aki kihúzott. Kedves volt velem. Segített.
- Mennyi idős? - A hangja ismét sistergett a feszültségtől.
- Hu-huszonkilenc - dadogtam.
- És mennyire ismerted meg?

Az agyam leblokkolt. Alex szemébe néztem, egy szót sem tudtam kinyögni. A tekintete egyre keményebb lett, ahogy a válaszomra várt. Remegtem, éreztem, hogy baj közeleg.

- Zoe! - kiáltotta el magát.
- Mi a baj? - Futhatott, mert egy kicsit lihegett, mire odaért hozzánk.
- Milyen ruhákkal is foglalkozik az a tervező, akinél dolgozol?
- Esküvői ruhákkal elsősorban, de miért olyan fontos most ez? - Amint kimondta, rögtön elsápadt. Alex értesülhetett már arról is, Zoe hogyan talált rám.
- Hozzá akartál menni. - A hangja ijesztően nyugodt lett. A gyűrűt bámulta az ujjamon. - Feleségül kért, és te igent mondtál. Ha Zoe egy másik szalonban dolgozik, nem abban, amiben te az esküvői ruhádat próbáltad fel, lehet, hogy már a felesége lennél. Az ő felesége - suttogta keserűen.
- Alex, meg kell nyugodnod - suttogta Zoe.
- Elegem van már abból, hogy mindenki nyugtatni akar! Nyugodt vagyok. De most hagyj magunkra.
- Nem.
- Zoe, kérlek, nem lesz baj. - A szavaimat egyetlen pillanatig sem gondoltam komolyan, de éreztem, hogy muszáj kettesben maradnom Alexszel.

Magyarázattal tartoztam neki.

- Az apád ki fog nyírni! - nyögött fel elkeseredetten, de elindult visszafelé az úton. Alex megragadta a csuklómat, úgy húzott maga után. Fájdalom és csalódás áradt a bőréből, az intenzitásuk elképesztett. Egyre messzebbre jutottunk a háztól, akkor álltunk meg, amikor egy fákkal és bokrokkal körülvett lugashoz értünk. A köt alakú területet félkör alakú kőpadok szegélyezték. Alex maga elé penderített, majd úgy engedte el a karomat, mintha megégettem volna.
- Szerelmes vagy belé?
- Azt hiszem - dadogtam.
- Azt hiszed? Igent mondtál neki, de nem vagy biztos?
- Nehéz elmagyarázni a helyzetet, Alex.

A következő pillanatban megragadta a derekamat, és magához húzott.

- Mindig másként hangzott, ha te mondtad ki a nevem. Tudnom kell, hogy még ugyanolyan-e.
- Micsoda?
- Ez. Mi. Együtt - sorolta egyre dühösebben.

Olyan erősen ölelt, hogy a lábam elvált a talajtól. A nyakamra szorította a száját, végigcsókolva a kabát által szabadon hagyott részt. Ennyit a Victornak tett ígéretemről. Ahogy a bőre az enyémhez ért, eltűnt belőlem minden erő. Nyakam hátrahanyatlott, szemem előtt átalakult a világ. Magunkat láttam ugyanebben a helyzetben.

Karom a nyaka köré fonódik, és felszabadultan mosolygok, miközben egyre lágyabban csókol. Tudom, hogy már várnak minket odabent, de belé kapaszkodom, és azt kívánom, bár sose hagyná abba.

Amikor végre sikerült összeszednem annyi erőt, hogy kiszakadjak az emlékei közül, szája az enyémre tapadt.

Hatalmasat dobbant a szívem, mert újra magával rántott a múltba. Halványan élt bennem a remény, hogy ha nem Alex látványa, majd az érintése, az első csókja fogja visszahozni az emlékeimet. A sajátjaimat. Nem az ő emlékeit rólam. Azt vártam, hogy mágikus módon előidézi azt a bizonyos robbanást az elmémben, amitől minden helyre jön, és meggyógyulok. Emlékezni fogok az apámra, a családomra, a barátaimra, az otthonomra, és rá is. De nem így történt.

Az emlékek elhalványodtak. A csalódás, amit érzett, mindent felkavart. Azt a hosszú csókot a düh itatta át, és a vágy adott neki lendületet. Úgy éreztem, ezzel akar egyszerre imádni és a földbe taposni. Szemem megtelt könnyel, de karom köré fonódott. Ennek a csóknak tökéletesnek kellett volna lennie, mégis büntetéssé vált. Ezt ő is tudta, de akkor sem hagyta abba.

Pánikba estem, és ez minden mást leblokkolt bennem. A felismeréstől kicsúszott a talaj a lábam alól, úgy zuhantam, mintha szakadékba löktek volna. Narancs illatát éreztem. Szédültem, ezért belékapaszkodtam, mert tudtam, hogy sosem engedne el. De én azt akartam, hogy elengedjen. Sőt el akartam rohanni a közeléből, amikor rájöttem, hogy még ennél is több indulatot fog vissza.

Ökölbe szorítottam a kezem, és a gyomrába vágtam. Pár ujjam megroppant,

de Alex legalább végre elengedett. Égett a bőröm.

- Most elégedett vagy? - Letöröltem a szemembe gyűlt dühös könnyeket, miután távolabb mentem tőle. Rá sem bírtam nézni. Azt a röpke emléket kettőnkről már alig tudtam felidézni.

Egy szót sem szólt. Először reménykedve, kutatón, majd egyre keményebb tekintettel méregetett. Zoe jött oda hozzánk. Fogalmam sincs, mit láthatott, amikor ránk nézett, de rögtön megragadta a karom, és visszavitt a házhoz. Ahogy beléptem, a fejemben és a testemben tomboló káosz elcsendesült. Zoe a konyhába tartott, én alvajáróként követtem. A hűtőhöz ment, kivett egy kancsót, és egy magas falú pohárba vizet töltött. Olyan idegesnek látszott, hogy azt hittem, egyszerre lehúzza az egészet, de helyette az én kezembe adta a poharat.

- Idd meg! Úgy nézel ki, mint akit megtaposott egy bölénycsorda. Ennyire szörnyű volt?

- Dühös rám, kényszerített, megütöttem - hadartam összefüggéstelenül. - Gyűlöl engem, Zoe.

- Erősen kétlem - horkantott fel. - Amikor elhoztalak onnan, úgy nézett utánad, mintha hetek óta szomjazna, és most be kellett érnie egyetlen korttyal. Szóval ezen a téren szerintem tévedsz.

- De az a csók... szörnyű volt - ellenkeztem.

- Megcsókolt? - szaladt mosolyra a szája. - Mesélj el mindent! - Lehuppant az asztal mellé, és a tenyerébe támasztotta az állát. Keserű nevetés tört fel a torkomból.

- Semmi romantika, leginkább büntetés és szemrehányás.

- Az egész? Nem lehetett annyira rossz.

- Láttam egy emlékét. Amelyben boldogok voltunk.

- Egyértelmű előrehaladás - bólintott tudálékosan. - Fejtsd ki, kérlek!

- Nem számít. Utána elrontott mindent az erőszakosságával. Be kellett húznom neki egyet, hogy elengedjen.

- Helyes - bólintott elégedetten. - Jobb, ha már az elején helyre teszed a dolgokat.

Zoéval minden olyan könnyen ment már az első perc óta. Úgy tértünk vissza a legjobb barátnők szerepébe, mintha semmi sem történt volna.

- Nem mondta ki, de úgy éreztem, mintha az én hibám lenne az egész. Mintha én tehetnék róla, hogy elfelejtettem őt. Csalódott bennem és dühös rám.

- Nézd, Léna... Alex nagyrészt racionálisan látja a dolgokat, de félek, hogy ha rólad van szó, kifordul önmagából. A fogda után csak annyi időre jött haza, hogy lezuhanyozzon és megborotválkozzon, ezért kevés időm volt felkészíteni. De azt hiszem, megértette a lényeget. Victor is mesélt neki a körülményekről, szóval tudja, hogy ami történt, az nem a te hibád. Valószínűleg a bizonytalanság akasztja ki. Léna, a bátyám azt tervezte, hogy egész életében melletted lesz. Vigyázni akart rád. Azzal, hogy eltűntél, hogy azt hittük meghaltál, mindegyikünknek megváltozott az élete, de Victoré és Alexé talán a legjobban. Az anyám és én mindennap attól rettegtünk, hogy Alex önpusztítása hamarosan

túllép egy olyan határt, ami után végképp elszúrja az életét. Próbáltuk a víz felett tartani, de nem mindig sikerült. A bátyám megváltozott, Léna, ez tény. De ha segítesz, újra az az ember lehet, aki régen. Akibe beleszerettél.

- És ha már én sem vagyok ugyanaz az ember? Mi történik akkor, ha mégsem leszek képes szeretni őt? Akkor mit tesz majd Alex? Tudom, hogy az eltűnésemmel mind megváltoztatok. De azt hiszem, én is. Hiába keresem a régi Lénát, sosem találhatom meg teljesen. Maximum a darabjait szedhetem fel, és megtanulhatom, milyen volt az élete. Vagyis az életem. Ez az egész túl bonyolult.
- Nem kell mindent egyszerre véghezvinned. Most, hogy hazataláltál, van időd elrendezni a dolgokat. De mindenképpen vedd előre a cuki rendőr ügyét, mert az, hogy New Yorkban bepasiztál, és erre a bátyám is rájött, sokat rontott a helyzeten.
- Bepasiztam.
- Be bizony. Tudom, hogy Theo az életed része lett, és Alex kis mutatványa nem tette vonzóbbá az ittmaradást. Beszélek a fejével, meggyőzöm, hogy viselkedjen civilizált emberhez méltóbban. De azért, kérlek, kezeld őt és ezt az egész helyzetet óvatosan.
- Úgy lesz. Már csak azt kell kitalálnom, hogyan kezdjek hozzá.

Megígértem Theonak, hogy előző este felhívom, de már rögtön az első ígéretemet sikerült megszegnem. Amíg Zoe visszament a bátyjához, hogy beszéljen vele, én keresni akartam egy eldugott helyet, ahol nyugodtan elmondhatok mindent Theonak. A szobám az első szinten volt, de ezúttal még feljebb mentem. Meglátogattam a padlást.

24. Mesterséges emlékek

VICTOR KORÁBBAN ELMESÉLTE A PADLÁS TÖRTÉNETÉT, de eddig nem volt alkalmam felfedezni. Úgy nézett ki, mint egy barátságos faház az erdő közepén. A falat lakkozott fa borította. Bútor alig volt, mindössze néhány széles komód, egy zongora, a sarokban egy régi ruhásláda és két napozóágy, ugyanabból a lakkozott fából. A tető egyik fele üvegtáblákból készült, időnként az üvegen át látni lehetett a kinti szélben hajladozó hatalmas fákat. A napozóágyakat pont az üveg alá állították. Odasétáltam az egyik falhoz, és meghúztam a kart, amelyet fejmagasságban szereltek a falra. Az üveg lassan szétvált, és némi nyikorgás után a két fele behúzódott a falba.

Ahogy Victor is mondta, tökéletes és nyugodt napozóhely. Kár, hogy odakint még hideg szél fújt. Lefeküdtem az egyik ágyra, élveztem a betörő friss levegőt, és egy ideig csak néztem a fák lombjainak méltóságteljes táncát. Amikor zavarni kezdett a hideg, felvettem a másik ágyon hagyott sálat, és magamra terítettem egy pokrócot. Olyan illatuk volt, mint Victornak. Kivettem a zsebemből a telefonom, és tárcsáztam. Theo a második csengés után felvette.

Fél órát beszéltünk, és ennyi idő alatt sikerült is összehoznunk a kapcsolatunk eddigi legnagyobb vitáját. Először a nyomozásról kérdeztem, de egyelőre alig haladtak. A benzinkút - ahol az első áldozatot találták - biztonsági kamerája rögzített egy elhajtó autót, most azt próbálták lenyomozni. Amikor először megemlítettem neki Alexet, sokáig hallgatott. Hagyta, hogy egyre zavartabban motyogjak róla. Bevallottam a csókot is, mire teljesen begőzölt.

- Kényszerített? - fújtatott. - Nem volt ott senki, aki leszedte volna rólad? Hol a fenében maradt az apád?
- Nem, nem kényszerített! Félreérted, Theo.
- Engedted, hogy megcsókoljon, Silver? Visszacsókoltad?
- Igen, azt hiszem, de minden olyan gyorsan történt. Összezavarodtam. Itt mindenki azt meséli, hogy milyen voltam régen, mit kellene éreznem, hogyan kellene viselkednem. Újra és újra ugyanazt ismétlik.
- Az számít, amit most gondolsz. Amit most érzel. Kérlek, legyél velem őszinte! Vonzódsz hozzá?
- Nem teljesen közömbös. A múltam része. De mindez nem számít, mert a te feleséged leszek. Attól, hogy a családom megtalált, még nem kell mindennek megváltoznia - könyörögtem. Hosszú ideig hallgatott.
- Silver, ki kell derítened, pontosan mit érzel iránta. Azt akarom, hogy ha tényleg összeházasodunk, semmit se bánj meg.
- Ezt hogy érted?
- Úgy, hogy megkapod tőlem azt az időt, amire szükséged van. Kötöttségek nélkül. Felmentelek az ígéreted alól, amíg nem tisztázod a helyzetet.

- Ne csináld ezt, nagyon kérlek! - Megfájdult a kezem, mert túl erősen szorítottam a telefont. Könnyek gyűltek a szemembe. - Sem mi sem változott, hozzád akarok menni.

- Egyszer elkötelezted magad valaki másnak. Olyannak ismertelek meg, aki nem tesz ilyet ok nélkül. Ha tényleg úgy gondolod, hogy már túl vagy rajta, várni foglak. De addig ne hívj, Silver!

És letette. Nem szakított velem, az nem lehet. Időt adott, ez még nem jelent semmi véglegeset. Visszavár, ezt mondta. Nem lesz semmi baj. Jézusom, csupa negatív szó, és én ezzel nyugtatom magam! Kapart a torkom, a mellkasomban erős szorítást éreztem, mintha nem jutna be elég levegő. Hátrahajtottam a fejem, és próbáltam mélyebbeket lélegezni.

Az idegesség szétterjedt, de aztán valami megállította. Megdermesztette a testemet, és behúzott egy olyan álomszerű látomásba, amelynél élesebbet még sosem tapasztaltam.

A pofon olyan nagyot csattan, hogy Victor megesküszik rá, a hangja visszaverődik a falakról. Valószínűleg egy tenyér alakú vörös folt lesz az arcán, de megérdemli. Bocsánatot kellene kérnie, mégsem képes rá. Zsibbad a szája, mellkasában szorítást érez.

- *Most jobb, Emma? - kérdezi gúnyosan, majd lassan végignéz rajta. - Kidühöngted magad? Helyrebillentetted az önérzetedet?*

- *Hogy... hogy mondhattad ezt?- Hangja elcsuklik, Victor tart tőle, hogy bármelyik pillanatban kitörhet belőle a zokogás. - Nem lehetsz ennyire szörnyű ember! Victor, a fiam minden porcikájával szerette a lányodat. Léna halála nem valaki hibájából következett be. Legkevésbé a fiaméból. Ha megtudom, hogy egyszer is hibáztatni mered öt, esküszöm az égre, hogy apró darabokra szedlek!*

- *Ha a fiad nem kajtatott volna olyan sokat utána, ha nem találom őket egy ágyban, félmeztelenül, sosem jut eszembe elküldeni innen.*

- *De hát mindketten felnőttek voltak, az ég szerelmére! Ezen kívül te is azt akartad, hogy kövesse az álmait. Hogy továbbtanuljon. Gyáva dolog, amit művelsz. Hát nem veszed észre, Victor? Léna meghalt, és te ahelyett, hogy meggyászolnád, felelősöket keresel. Tovább kell lépned. Elfogadnod, hogy nem Alex hibája. Ahogy a tiéd sem.*

Victor hátralép. A nő mostanában mindig ilyen hatással van rá. Szavai kalapácsként ütnek. Egyenesen az arcába.

- *Tudom, hogy saját magadra haragszol. Felvetted ezt a terhet, hozzáadtad a többihez, ami évek óta rág, és megpróbálsz élni alatta. De így tönkreteszei mindent.*

- *Miről beszélsz? - Zavarodottan rázza meg a fejét.*

- *Arról az átkozott bűntudatról, ami azóta keseríti meg minden percedet, mióta lefektetted Léna anyját. De azóta évek teltek el. Magadhoz vetted Lénát, amikor mindenkit elveszített. Szeretted őt, Victor! Őt szeretted a világon a legjobban, és gondoskodtál róla, segítettél neki, hogy kezelni tudja a képességét. Te lettél az apja. És ő megbocsátott neked mindent.*

- Elküldtem innen! - Beleremeg az ordításba, a torkában szúrást érez. Ellöki magától Emmát, hátat fordít neki.

A kandallópárkányon bekeretezett fényképek sorakoznak. Léna, ahogy félszegen álldogál a ház előtti lépcsőn, és nem tud mit kezdeni a kezével, amíg fotózzák. Léna és Ethel, könyékig csokisan, kuglófsütés közben. Léna, ahogy Nefelejcs hátán lovagol, arcán az első felhőtlenül boldog mosollyal, amelyet sikerült lekapnia. És Léna vele együtt. Alex fényképezte le őket.

Az egyik déli kerítésnek dőltek neki egy egész napos istállótakarítás után. Léna úgy bújt a karjába, mint egy fáradt kisbaba. Pár percre álomba is merült, mialatt ő mozdulni sem mert. Csendes meghökkenéssel fedezte fel, hogy akkor először legyőzhetetlen, védelmező apának érzi magát. Észre sem vette, hogy Alex a nyeregtáskából elővette a fényképezőgépét. Akkor kapta le őket, amikor óvatos puszit nyomott a lánya homlokára.

Victor torka összeszorul.

- Vigyáznom kellett volna rá. Óvnom élete végéig. A kislányom volt. Hagytam meghalni. - A mellkasában és a torkában egyre nő a nyomás, alig kap levegőt.

Vékony kar fonódik köré, vállára szőke hajtincsek borulnak. Emma nyakába rejti az arcát, mélyeket lélegzik, hogy legyőzze a könnyeket. Rohadtul önzőnek érzi magát ismét, de ez sem akadályozza meg abban, hogy visszaölelje a nőt.

- Ígérem, hogy jobb lesz. Segítek átvészelni. - A haját simogatja, miközben apró, vigasztaló puszikat nyom az arcára. Úgy bánik vele, mint egy kölyökkel, mintha ö is csak a gyermeke volna.

Így megcsókolja. Erősen, letaglózóan akarja, mégis egy óvatos, tapogatózó csók lesz belőle. A nő meglepetten nyikkan egyet, de nem mozdul. Victor vár, felkészül az elutasításra, a kis kéz újabb égető nyomára az arcán, de Emma ismét meglepi. A hátáról a nyakára vándorol a keze, majd beletúr a hajába. Emma szája hajszálnyi rést hagyva szétnyílik. Victor szíve eszeveszetten dobog. Próbálja felidézni, mikor érezte magát utoljára ennyire izgatottnak és egyszerre óvatosnak. Fél, hogy Emma bármelyik pillanatban rájöhet, hogy őt csókolja, a szomszéd csődtömeget, akinek bármennyire is jól haladt egykor az élete, újra és újra képes volt tönkretenni. Tönkre fogja tenni ezt is. Mi történne, ha a nő közel engedné magához? Vajon újra megbántaná? Egészen biztosan. Még mindig ugyanaz az ember, aki tönkretette mindenki életét maga körül. A sajátját is beleszámítva.

Emma nem vár tovább rá, Victor alsó ajkát nyelvével finoman végigsimítva elmélyíti a csókot. Felnyög, részben azért, mert rájön, menynyire jó és édes az a finom rándulás a gyomrában, részben pedig azért, mert az agya egy hideg szeglete figyelmezteti, hogy azt a férfit csókolja, aki élete első és egyben legfájdalmasabb szerelme volt. Élete legtökéletesebb és legelcseszettebb férfija.

Elhúzódik. Egy ideig még csukva tartja a szemét, és belélegzi a Victorból áradó izzadság- és after shave-illatot. Kényszeríti magát, hogy elengedje a haját, amit még mindig marokra fog és hátrébb lép.

- *Mennem kell!- mondja szemlesütve. - Még rengeteg dolgom van.*

Feláll, majd az ajtóhoz siet. Kinyitja, vár pár pillanatot. Victor azt hiszi, visszanéz. Töpreng, milyen kifejezést lát majd az ő arcán. Retteg tőle, hogy a nő azt olvassa le róla, hidegen hagyta a csókjuk. Hogy nem jelentett neki semmit. De Emma nem fordul vissza. Kilép az ajtón anélkül, hogy visszanézne rá.

Victor szokatlan erőt érez a lábában. Könnyed, gyors léptekkel siet ki az ajtón, a főbejáratnál éri utol Emmát.

- *Megbántad! - Megtorpan, amikor látja, hogy félig már kint van. - Hogy visszacsókoltál.*
- *Nem. De túl öreg vagyok egy újabb csalódáshoz. Jó barátok vagyunk, Victor. Vagy legalábbis kedves ellenségek. Nem kell ennek megváltoznia.*
- *És ha én szeretném!*
- *És ha én nem szeretném! - Újra kifelé indul, de Victor elkapja a kezét.*
- *Emma.*

Nem kellett többet mondania. Jesszus, mit nem adott volna érte, ha annak a bálnak az éjjelén mondja ki így a nevét!

Hagyja magát, amikor Victor újra átöleli, és megcsókolja.

- *Érezlek, Emma. Tudom, hogy kellek neked. Ahogy te is nekem! Szükségem van rád. Kérlek, ne menj el!*
- *Becsaptál. Akkor régen. Elhitetted velem, hogy kedvelsz. Hagytad, hogy reménykedjek, aztán eldobtál, amikor már nem vetted hasznomat.*
- *Életem hátralévő napjain azon leszek, hogy kiengeszteljelek. Ha most megbocsátasz, mindent rendbe hozok, ígérem! - súgja a fülébe.*

Emma észre sem veszi, mikor csókolja meg a férfit. A szája forróságára, megnyugvásra vágyik. A tarkójánál járó keze Victor hajába markol, hogy újra a szemébe nézzen.

- *De ha megint becsapsz, istenemre esküszöm, kinyírlak! A saját lovad után kötlek, és én magam ülök a hátára, hogy garantáltan ne éld túl!*
- *Te jó ég, asszony, vérszomjas vagy!*
- *Fogd be!- Emma tovább csókolja, mert imádja a melegséget, amely fokozatosan forrósággá válik.*

Később a kertben ülnek az egyik pádon, onnan nézik a naplementét. Victor azon töpreng, szabad-e neki egyáltalán boldognak lenni. Tenyere Emma vállára simul, a hüvelykujjával a nyakát simogatja. Hosszú hónapok óta nem lélegzett ennyire szabadon. Egy pillanatra megengedi magának, hogy elképzelje, milyen lenne Emmával élni. Mellette ébredni, családot alapítani...

A gondolatra megdermed. Hogy lehet ennyire ostoba! Ennyire szívtelen, ennyire rossz ember! Léna halott. Úgy érzi, elárulná őt egy másikgyerekkel vagy családdal. A boldogsággal. Mégis, annyira jó érzés a karjában tartani

Emmát. Ha őt képes lesz boldoggá tenni, talán megbocsátást nyer.

Az ágyamban ébredtem. Victor zsebre tett kézzel az ablaknál állt, és kifelé nézett. Abban a pillanatban értettem meg, hogy miért nevezik Mindenhatónak. Ahogy megmozdítottam a fejem, fájdalom szúrt a halántékomba. Victor egy másodperc alatt mellettem termett, és mindkét kezét két oldalról a fejemre tette. Olyan óvatosan tartott, mintha félne, hogy eltörök. A fájdalom addig csillapodott, míg már semmit sem éreztem.

- Ezt te csináltad? - kérdeztem meglepődve.
- Néha fel kell erősíteni a ház erejét. És mondtam, hogy jó hatással vagyunk egymásra.
- Mi történt?
- Én is pont ezt akartam kérdezni. A padláson találtalak meg ájultan. - A tenyerét az arcomra tette. - Hideg a bőröd. Emlékszel, mi történt? Kinyitottad a tetőt.
- Nem kellett volna?
- Úgy tűnik, nem. Bár első alkalommal nem hatott ilyen erősen rád. Mit láttál?
- Nagyon sok mindent egyszerre. Téged, Emmát.
- Láttad Emmát?
- Nem ismertem fel, de úgy szólítottad. Lent voltatok a könyvtárban.
- Elpirultál.
- Szokatlannak éreztem. Mindketten vágytok a másikra, mégsem vagytok együtt. Olyan volt, mintha felváltva lennék az ő fejében, és a tiédben. Az érzései nagyon régiek. Mi a baj? - Kissé szétnyílt a szája meglepetésében, és meredten bámulta a fejem melletti párnát.
- Az én sálam volt rajtad, és nyitva maradt a tető. Az okozhatta, de akkor sem magyarázza, hogyan láthattad Emmát is. Ez lehetetlen lenne. Talán a takaró? Ekkora érzékenység lehetetlen!
- Semmit sem értek abból, amit mondasz!
- Oké, bocsánat. Megpróbálom elmagyarázni, de ez még csak elmélet. Képzelj el egy atomreaktort, ami egy egyszerű villanykörte áramforrása. Hatalmas energia, ami egyetlen kis villanykörtét táplál. Mi történik, ha becsavarjuk azt a körtét?
- Felrobban?
- Pontosan. Vagyis a te esetedben majdnem. Inkább túltöltődtél. A padláson, amikor elhúztad a tetőablakokat, rést nyitottál a házon. Felvetted az ott hagyott sálamat, így végignézted azt a veszekedést Emmával. A tárgyak gyakran rengeteg mondanivalót hordoznak egy *érző* számára. Egy olyan takaróval voltál betakarva, amelyet Emma ajándékozott Ethelnek korábban. Mindent láttál, ami akkor történt?
- Azt hiszem. És éreztem is.
- Sajnálom. Jobb lett volna, ha mindezt távol tudom tartani tőled.
- Én örülök, hogy láttam. Kiderült, hogy sok mindenről kell beszélnünk.

- Most vannak fontosabb dolgok - tiltakozott. - Például, hogy Emmát szintén érezted, nem csak engem.
- Időnként bevillantak az ő gondolatai is. És igen, éreztem a bizonytalanságát és a félelmét. Tart tőle, hogy újra becsapod. Ilyen komoly köztetek a dolog? - sandítottam rá.
- Bonyolult. De állandóan eltérsz a tárgytól. Épp azt próbálom elmondani, hogy egyszerre két emberre hangolódtál rá. Korábban történt egy hasonló eset, amikor gyakoroltam veled, de az alig közelítette meg a mostanit. Mert itt jelen volt két tárgy, ami két különböző emberhez kapcsolódott, és ezek segítségével te mindkét ember szemszögéből átélted ugyanazt az emléket. Ez bámulatos, Léna. Rengeteget fejlődhettél. Viszont nem tetszik, hogy elájultál. Két órán keresztül nem tértél magadhoz.
- Azt hittem, ez nálam természetes reakció.
- New Yorkban történt hasonló?
- Voltak fejfájások, párszor kiesett az idő is, de nem. Ájulás sosem.
- Kitalálok valamit, hogy belenézhessünk a fejedbe, és kideríthessünk pár dolgot. Úgy érzem, hosszú hetünk lesz.

TEAM

25. Újra a pályán

AZ ELTELT EGY HÉT ALATT naponta háromszor próbáltam elérni Theot, de mindig nagyon elfoglalt volt. Ha sikerült beszélnem vele, a nyomozásról, Giliről, a szüleiről mesélt. Önmagáról sosem. Még ha kérdeztem sem. Azt várta, hogy szóba hozzam a kettőnk kapcsolatát, de nem tettem. Igaza volt, tisztábban kellett látnom, mielőtt végleges döntést hozok. Victor komolyan gondolta a tervét. Hétfőn papírok és régi naplók között találtam az íróasztalánál. Olvasott, és közben jegyzeteket készített. Motyogott egy sort, amikor jó reggelt kívántam neki, de mielőtt megfordultam volna, felnézett és rám mosolygott.

- Hamarosan kezdhetünk. Visszaszerezzük az emlékeidet.

Magára hagytam, hogy nyugodtan dolgozhasson. Körül akartam nézni a birtokon, látni, hogy boldogulok, mennyire lesz ismerős a környezet, vagy csak egyedüllétre vágytam, nem is tudom. Túl sok minden nyomasztott egyszerre. Ethel javasolta, hogy vigyek el egy kocsit a garázsból, mert úgy sokkal könnyebben meg tudom nézni a környéket. A lelkemre kötötte, hogy nagyon vigyázzak magamra, ne menjek messzire, és telefonáljak, ha baj van. A kezembe adott egy narancsot, hogy kibírjam ebédig, bár a bőséges reggeli után úgy sejtettem, hogy vacsoráig eszembe sem jut az evés.

Amikor kiléptem az ajtón, rögtön megpillantottam a veszekedő párocskát. Zoe és Alex egy dzsip mellett álltak. Zoe próbálta visszatartani a bátyját, hogy feljöjjön a lépcsőn, a karjába csimpaszkodott, miközben egyfolytában magyarázott neki valamit. Alex időnként lerázta magáról, de ő rögtön újra ott termett mellette. Mindketten megdermedtek, amikor megláttak, én meg legszívesebben visszamenekültem volna a házba. Megszorítottam a narancsot, és erőt vettem magamon. Bármilyen félelmetes, nem menekülhetek mindig előle. Beszélnem kell vele, anélkül, hogy összevesznénk vagy letámadna.

- Szia, nyuszi! Épp próbálom visszatartani ezt az ősembert, hogy betörjön hozzád.
- Tudod, csúfosan megbuktál a támogató testvér szerepében. - Alex megállt, hagyta, hogy a húga mindkét karjával átfogja az övét, úgy nézett fel rám. Feketének látszott a szeme a kora reggeli napfényben, pedig tudtam, hogy sötétkék. Forrónak éreztem az arcom. Mondtam egy néma fohászt, hogy ő ne vegye észre, de a felvillanó halvány mosolyából ítélve felesleges volt.
- Épp sétálni indultam. Bejárni a környéket. Velem tartotok?

Lementem a lépcsőn, igyekeztem úgy helyezkedni, hogy Zoe mindig közöttünk legyen. Talán nem lesz baj, ha ő is velünk marad. Alex követett a tekintetével, állandóan úgy nézett, mintha arra számítana, egy szempillantás alatt eltűnök újra.

- Mehetünk az én kocsimmal - mondta. - Meg kéne nézned a tavat. Régen is szeretted.

- Kitűnő ötlet! - Zoe összecsapta a kezét, és vidáman felnevetett. A hangjában enyhe hisztérikus élt véltem felfedezni. Ő is nehezen viselhette a kialakult helyzetet.

Mióta kiléptem a házból, hangosabb lett a világ. Az állandó motoszkálás az agyam hátsó zugában, amelyet a ház leárnyékolt, most újra visszatért.

Szó nélkül indultunk meg a kocsi felé. Zoe az anyósülésre akart ülni, de amikor észrevette a bátyja gyilkos tekintetét, inkább bemászott hátra, így nekem kellett Alex mellé ülnöm. Zoe bocsánatkérőn megszorongatta a vállamat, miközben igyekeztem minél messzebb csúszni Alextől anélkül, hogy kiesnék a kocsiból.

Lehúzkodtam kezemre a pulóverem ujját, miközben továbbra is a narancsot szorongattam. Próbáltam a lehető legjobban belesüppedni az ülésbe. Alex indított, a kezét a sebességváltóra tette, és hátramenetbe kapcsolt, hogy megforduljon. Oldalra sandítottam. A tenyere és a lábam között öt centi lehetett. Öt centire van attól, hogy megérintsen. Megint felforrósodott az arcom, eszembe jutott, hogy ölelt át a kertben, milyen érzés volt, amikor magához szorított, amikor azzal a szabadjára engedett erőszakossággal csókolt.

Jézusom, semmi kedvem újra átélni ezt, akkor meg mi a fenének idézem fel?

Még távolabb húzódtam tőle, jobb oldalam a kocsiajtónak feszüli. Csendben autóztunk egy ideig, aztán Zoe előrehajolt, hogy bekapcsolja a rádiót. Egy zeneadóra tekerte, majd elégedett dőlt hátra ismét.

- Bocs, de ez a halotti csend nem illik az alkalomhoz.

Egy szót sem szóltunk, de észrevettem, hogy Alex ujja ritmusra jár a kormányon. Engedett a szorítás a gyomromban. Körülbelül tíz perc múlva láttam meg az első csillanást a fák között. Letértünk egy eldugott földútra, és addig hajtottunk, amíg a fák egyre ritkábbak lettek. A tér hirtelen szélesedett ki. Először azt hittem, a tó vize befagyott, az okozza a csillogást, de amint kiszálltunk, és közelebb sétáltam, már láttam, hogy maga a víz az. A teljes felülete csillogott, pedig a napot felhők takarták el.

- Mint egy hatalmas tükör. Vagy csillag - mondtam lenyűgözve Zoénak, de nem ő állt mögöttem.

- Ez a neve - lépett mellém Alex. - Csillag-tó. Amikor idejöttél, Zoe ezt mutatta meg neked először. Semmi sem rémlik? - Amikor közelebb jött, hátráltam. Zoe a csomagtartóban keresett valamit.

- Sajnálom - ingattam a fejem, miközben továbbra is hátrafelé mentem.

- Akkor tisztázzunk valamit. Felfogtam, hogy elvesztek az emlékeid. Elfogadtam, hogy ezalatt új életet kezdtél, és többé nem foglalkoztatott, hogy mit hagytál magad mögött. De azt sosem tudom elfogadni, hogy mást szeress, Léna! Én voltam az első szerelemed, és ha beledöglök, akkor is emlékezni fogsz erre!

- És ezt mégis hogyan akarod elérni? - Megálltam. Még közelebb jött, de ezúttal nem hátráltam meg. - Megfélemlítéssel? Erőszakkal? Korábban is ezt a taktikát használtad? - Összefontam a karom magam előtt. - Tudod,

elgondolkoztam, miféle ember lehettem, hogy bedőltem neked. Egyre inkább kételkedem benne, hogy félelmen kívül bármit is éreztem irántad.

- Semmit sem tudsz rólunk! - Az arcomba hajolt, de ha már eddig kitartottam, folytattam.

- Pontosan. - Tenyeremet a mellkasának feszítettem, és hátrébb löktem. - Ne merj többé rám nézni azzal a... azzal a szemeddel! - dadogtam. - Ítélkezel felettem. Azt állítod, hogy nem foglalkoztatott, mit hagyok magam után? Hát tudd meg, hogy minden nap, mióta felébredtem a kórházban, ezen gondolkozom. Szerettem volna, ha a családom áll az ágyam mellett, akkor is, ha csupán idegennek látom őket. Ha lett volna bármilyen emlékem rólatok, mindent elkövetek, hogy visszataláljak a régi önmagamhoz. De semmim sem maradt, csak feltételezések, hogy a múltam pokol lehetett. Így azt tettem, amit az egyetlen megoldásnak láttam az adott helyzetben. Új életet kezdtem.

- Jézusom, srácok! Öt perce vagyunk itt, és ti már veszekedtek? Azt hiszem, visszarepültem az időben. - Zoe egy pokrócot csapott a hóna alá, és a közeli stég felé indult. - Ha befejeztétek, csatlakozzatok hozzám. Nemsokára eltűnnek a felhők, és olyan lesz a víz, mintha egy hatalmas reflektorral világítanák meg. Léna, gyere már, látnod kell!

Ott akartam hagyni, hogy Zoe után induljak, de megfogta a narancsot tartó karomat. A vastag pulóveren át is erősnek éreztem a szorítását.

- A régi életed viszont visszatért. És van egy hírem, hercegnő, nem adja fel.

Kivette a narancsot a kezemből, miközben gúnyosan mosolygott. Amikor leültem Zoe mellé a pokrócra, felvont szemöldökkel nézett rám.

- Elvette a narancsomat - dohogtam. - Ki csinál ilyet?

- A kétségbeesett vőlegények?

- Messze van ő a kétségbeeséstől. Ha vissza akarna szerezni, nem így viselkedne.

- Akarod, hogy visszaszerezzen? - súgta a fülembe.

Tényleg, akarom? Erőszakos, nyomulás, egy cseppet sem megértő, képtelen bocsánatot kérni. Mit láthattam benne?

Hamarosan ő is csatlakozott hozzánk. Leült Zoe másik oldalára, miközben fel-le dobálta azt az átkozott narancsot. Mi a fenének kellett neki? Elkezdte lefejteni a héját, így hamarosan narancs illat vett körül minket. Szédültem. Az érdes pokrócot gyűrögettem. Mélyebbeket lélegeztem, a tó illatát is elnyomta már a narancsé. Összefutott a nyál a számban, megesküdtem volna rá, hogy édes narancslét érzek lefolyni a torkomon.

- Jól vagy? - kérdezte Zoe. - Nagyon kipirultál.

- Melegem van. - Ahogy kimondtam, az első erős napsugár megjelent a felhők között, és megvilágította a vizet. Hamarosan a levegő is sokkal melegebb lett.

Tényleg olyan volt, ahogy Zoe leírta. Azzal a különbséggel, hogy én inkább tűzhöz hasonlítottam. Fehér tűzhöz, amely a víz felszínén táncol, és elvakítja

azt, aki bele mer nézni. Hátradőltem, a tenyerem alatt nedvesnek éreztem a stég fáját. Behunytam a szemem, most kisebbeket lélegeztem, hogy elűzzem az illatot az orromból. Megfájdult tőle a fejem.

Alex ujja hozzáért az enyémhez Zoe háta mögött. Csukott szemem mögött felfordult a világ. Más ember voltam, ahogy a kezemet fogó férfi is más volt.

Beszaladunk a kis melléképületbe. Mielőtt Alex becsapná mögöttem az ajtót, néhány apró jégdarab beférkőzik a felsőm alá. Megborzongok, ahogy próbálom kiszedni, majd elnevetem magam, amikor felajánlja a segítségét. Alex a szoba hátsó részében lévő kandallóhoz megy, letérdel, és pár perc múlva már ropog a tűz. Mire észbe kapok, egy gyors mozdulattal leveszi a pólóját, és a kandalló közelében álló szék támlájára teríti.

- *Gyere közelebb, melegedj meg! Mindjárt hozok törölközőt.*
- *Igazán nem kell, jól vagyok így is.*

Jézusom, félmeztelen! Nézz már másfelé is, Léna!

- *Ne szórakozz, csurom víz vagy! Ha nem vetkőzöl le, megfázol. Abban a szekrényben találsz néhány régi hálóruhát. Addig megteszi, amíg a tiéd megszárad.*

Amikor kinyitom a sarokban álló hatalmas szekrényt, molyirtó szaga csapja meg az orrom. A vállfákon hatalmas pulóverek, régi ingek és néhány hófehér hálóing lóg. Leveszem az egyik hálóinget, és megvizsgálom. Úgy saccolom, ebben még a lábujjam körme sem fog kilátszani. A szekrényajtó takarásában ledobom az összes vizes ruhám. A kandallónál lévő motozás megszűnik. Gyorsan felhúzom a hálóinget, és kinézek az ajtó szélén. Alex tekintete a mellettem lévő vizes ruhakupacra tapad. Megköszörülöm a torkom, mire rám néz.

- *Szétterítem a székeken, akkor hamar megszárad* - mondja zavartan, *és már indulna a ruháim felé, de megakadályozom.*
- *Majd én!*

Gyorsan kilépek a szekrényajtó takarásából, és felkapom a kupacot. Még csak az kéne, hogy Alex szárítgassa a vizes melltartómat! Odasietek a kandallóhoz, és a székekre terítek mindent. Hátulról már kellemesen melegít a tűz. Alex mögém lép, és egy törölközőt borít a fejemre. Megdörzsölöm a hajam, majd szembefordulok vele. Úgy néz rám, mint ha most látna először. Végül hátrébb lép, és édes mosolyra húzódik a szája.

- *Olyan vagy, mint egy ötéves kislány, aki a nagymamája hálóingébe bújt.*

Meghúzgálja a régimódi csipkeberakást elöl, mire a felső gomb kibújik a helyéről, és szabaddá válik a bőröm egy kis része. Alex ujja a résnyi bőrt simítja végig újra és újra. Minden idegvégződésében érzem a simogatását, begörbülnek tőle a lábujjaim. Keze lejjebb vándorol, újabb gombok bújnak ki a helyükről, és kisvártatva már az egész tenyere szabadon garázdálkodik a nyakamon és a mellkasom felső részén. Egyetlen szót sem tudok kinyögni, kiszáradt szájjal állok előtte. Alex végig a szemembe néz, mintha számítana rá, hogy a következő pillanatban *megállíthatom. De hogyan lennék rá képes némán*

és tehetetlenül. Karom mintha ólomból lenne, bénán lóg testem mellett. Alex óvatosan a nyakamhoz hajol, és mélyen beszívja a levegőt.

- *Imádom, hogy az illatod ott van mindenütt. A ruháimon, a párnámon, még a bőrömön is sokáig érzem. Őrületbe kerget, amikor elmúlik, és alig várom a pillanatot, hogy újra együtt legyünk.*

Nagyon szorosan ölel magához, de annyira jólesik! Ökle összeszorul a hátam mögött, csomóba gyűrve a hálóinget, amitől az megfeszül rajtam. A másik kezével végigsimítja az oldalamat, hosszasan elidőzve a derékhajlatomon. Előző nap egy fa alatt feküdtünk, a csillagok fénypontokként szúrták át az éjjeli égboltot. Alex szája selyempuha csókokkal simogatta ugyanazt a területet. A legérzékenyebb pontom, ő tudta ezt, és minden alkalommal lelkiismeret-furdalás nélkül kihasználta. Aznap a fa alatt, azok a csókok annyira kivetkőztettek önmagamból, hogy hanyatt löktem Alexet, és leszorítottam a karját, hogy végre hagyja abba a kínzásomat. A fülemben csengett a kacagása. Mint aki pontosan tudja, hogy milyen hatással van rám, és imádja.

Egyre közelebb kerülünk a végső lépéshez, de valami mindig megállítja. Most még szorosabban ölel, mint előző nap. Valamit belemormog a hajamba, de nem értem. Magamhoz húzom a fejét, és mélyen a szemébe nézek. A kandalló előtti szőnyegre fekszünk. Bőröm ég a bőre alatt, a szám magától elnyílik, amikor közeledik felém. Percekig vagy órákig csókol, nem tudom. Azt sem tudom felidézni, hogy ki kezdi el vetkőztetni a másikat, de nemsokára a bő hálóing lecsúszik a vállamról.

Olyan erővel rántottam el a karom, hogy majdnem becsúsztam a vízbe. Zoe beszélt valamiről, de erre abbahagyta.

- Mi bajod, Léna?
- Bocsáss meg egy pillanatra. - Felkeltem, a másik oldalára mentem, és felhúztam a pokrócról Alexet. Vigyorgott a szemét. Ügyeltem rá, hogy ne érjek a csupasz bőréhez, miközben addig húztam magammal a part mentén, míg Zoe hallótávolságon kívülre került. Egy kisebb földnyelv nyúlt bele a tóba, ezen még átmásztunk.
- Dühös vagy, hercegnő? - kérdezte kihívóan.
- Még nem, de már egész jól alakul a dolog. Mondd, megtörtént? Lefeküdtem veled? - Igyekeztem nyugodt maradni, annak ellenére, hogy belül mindenem remegett.
- Segíts egy kicsit. Mit láttál? - Csípőre tett kézzel még mindig mosolygott. Tudta.
- Egy faházban voltunk, a jégeső elöl mentünk be. Rávettél, hogy vegyem le a ruhámat, és megcsókoltál...
- Mindenütt - fejezte be a mondatot Alex még szélesebb vigyorral. Te jó ég, mennyire szívesen behúznék neki egyet! - Már rémlik a dolog.
- És megtettük? - sürgettem.
- Úgy érted, szeretkeztünk-e?
- Pontosan tudod, hogy értem!

- Nos, nem. Aznap nagyon sokáig csókolóztunk. És simogattuk egymást. Hiányos ruhában - sorolta élvezettel. - De nem „tettük meg”.
- Ó, hála az égnek, legalább ezt nem felejtettem el!
- Ellenben másnap! - Felsóhajtott, mintha szomorú hírt kellene közölnie. - Aznap is esett az eső, megint eláztunk. Errefelé ilyen az esős évszak. A záporok hirtelen csapnak le. Egészen váratlanul - Icipicire szorult össze a gyomrom. - Kificamodott a bokád, ezért inkább hazahoztalak. Nem volt otthon senki, a miénk lehetett az egész ház. Levetkőztettelek, megtöröltelek, aztán hátradőltünk az ágyadon. Remegtél a karomban, de ugyanúgy akartad, ahogy én. Néha még most is érzem a kezed a vállamon, a szád a mellkasomon, a lábad a derekam körül.
- Hagyd abba! - Észre sem vettem, hogy megint mennyire közel jött hozzám. Ökölbe szorítottam a kezem, és megfordultam, hogy ne kelljen rá néznem.

Az összes álom igaz. Mindvégig őt láttam.

- Azt hiszed, hazugság?
- Tudom, hogy nem - suttogtam magam elé. - Álmodtam róla.

Maga felé fordított, és felemelte az állam, hogy ránézzek.

- Léna, ez jó hír! - Végre eltűnt a vigyor a képéről, és tényleg mosolygott. Csak az arcomat érintette, mégis, attól a mosolytól úgy éreztem, hogy hatalmas erővel húz maga felé. Boldoggá tettem a vallomásommal. Az öröme átszivárgóit belém is. - Az álmok a tudatalattidból fakadnak. Ha rágyúrunk egy kicsit, még több emléked visszajöhet.
- Mi értesz rágyúrás alatt? - csüggedtem el. - Mert ha arra gondolsz, hogy majd újra lefek...
- Ejnye, de piszkos fantáziád van! Benne lennék abban is, de most ártatlan randevúkra gondoltam. Randiterápia két hónapon át, heti, mondjuk, három randival. És garantálom, hogy a végén te akarsz majd gyűrűt húzni az én ujjamra.
- Tudod, ha egy pillanatra azt hiszem, hogy meglátok benned valami jót, mindig be kell látnom, hogy tévedek. Beképzelt vagy!
- Na, mit mondasz a tervre?
- Egy hónap. Nincs fizikai kapcsolat, befolyásolás a saját emlékeiddel.
- Másfél. És ha te kezdeményezel, hagyom magam. Ebből nem engedek
- Rendben. De ha nem működik, békén hagyjuk egymást.
- Mit értesz pontosan békén hagyás alatt?
- Ha hat hét múlva még mindig nem vagyok szerelmes beléd, elengedsz. Többé nem próbálkozol, és ha úgy döntök, hogy feleségül megyek Theohoz, semmit sem teszel ellene.

Láttam, hogy megfeszül az álla Theo említésére, de bólintott.

- Ahogy akarod. - A kezét nyújtotta. Vonakodva ráztam meg, de azonnal elengedtem, amikor az előző látomás folytatása kezdett peregni a szemem előtt.
- Lehet, hogy olvasol másokban, de gyakran túl könnyen látszanak meg

rajtad az érzelmeid. Tudod, emlékszem rá, hogy ha elpirulsz, az általában azt jelenti, mindenhol piros leszel. A nyakadról lekúszik egészen a...

- Szerintem ideje lenne visszamenni Zoéhoz. Már biztosan türelmetlen.

Zoe inkább dühös volt, de szerencsére a bátyjára, aki, miután megkapta, amit akart, lelépett. Azt mondta, meg akar futtatni pár lovat a közeli istállóból, így otthagyta nekünk a kocsit, és elsétált.

- Minden rendben? - kérdezte Zoe, amikor visszaültem mellé.
- Randizni fogunk. Tizennyolc randi, mert vissza akar szerezni.
- Az ő ötlete volt, igaz?
- Aha. Szerinted rosszul tettem, hogy belementem?
- Attól függ, mennyire erősek az érzéseid az iránt a New York-i nyomozód iránt. Végignéztem, ahogy beleszeretsz a bátyámba, Lena. Hirtelen történt, és olyan hevesen, hogy azt mindannyian éreztük. Ha tényleg végigcsinálsz vele tizennyolc randit, annak a másik pasinak esélye sem lesz.
- Nem ismered Theot. Alig találkoztál vele - védekeztem.
- Ez igaz. Még az is előfordulhat, hogy ő életed szereleme, és végül mellette döntesz. De azért örülök, hogy adsz egy esélyt a bátyámnak is.
- Őszintén, Zoe, megijeszt. Tudom, hogy nem zárkózhatok el tőle, esélyt kell adnom neki, hogy bebizonyítsa, tényleg szerettem, de ha megtehetném, elfutnék előle. Nélküle sokkal egyszerűbb lenne itt.
- Az elején is pontosan ezt hozta ki belőled. Akkor elfutottál. De később, a lótenyésztők bálján megváltoztak a dolgok. Akkor jöttetek össze, mert másnap reggel Alexnek le sem lehetett törölni a mosolyt az arcáról. Egy ideje ette már utánad a fene, csak nehezen vetkőzte le a büszkeségét. Aznap meséltél neki a képességedről is. - Fázósan megdörzsölte a karját. - Autózunk egyet? Kezd itt hideg lenni. Körbenézhetünk a városban, és közben mesélek még.

Beszálltunk a kocsiba, és elindultunk. Zoe halkra állította a rádiót. Hamarosan kellemes meleg lett, és teljesen ellazultam. Már nem kellett az ajtóhoz tapadnom, de azért ügyeltem rá, hogy ne érjek hozzá. Mióta megérkeztem, nagyon heves és valószerű látomásaim voltak, de még mindig a saját emlékeimet akartam, nem az ő fejükben kutakodni.

Lassan vezetett, talán azért, mert beszéd közben legalább az egyik kezét mindig használta. Hallgattam, ahogy részletesen kifejtette a kapcsolatomat Alexszel, és mindannak ellenére, hogy tudtam, igazat mond, nehezen hittem el, hogy ennyire drámai lett volna a szerelmi életem. Nagyokat nevettünk, amikor mesélt néhány kiskori történetet magáról és a bátyjáról, majd áttértünk az anyjára.

- Fantasztikusan viselkedett, miután eltűntél. Összetört ő is, hiszen a Gregor Kramp-os kalandunk után a lányaként tekintett rád. De semelyikünket sem hagyta magába roskadni. Alexet mindennap piszkálja azóta is, hogy rendbe kell hoznia az életét, ennek ellenére egyetlen alkalommal sem mulasztja el, hogy rendes kaját vigyen neki a fogdába, és veszekedjen a rendőrfőnökkel, amiért nincs ott zuhanyzó. Engem sem hagyott nyugton, míg beleegyeztem,

hogy folytatom a gyakornokságot New Yorkban.

- Abba akartad hagyni?

- Igen. Gyűlöltem azt a várost, miután eltűntél. Féltem az emberektől, és teljesen bezárkóztam. Haza akartam jönni, de anya meglátogatott, és elmentünk egy városnéző körútra. Ő odajárt egyetemre, így egy csomó jó helyet ismer. A pizzázó és a csokoládézó, ahová elvittelek, az ő felfedezése. Rengeteget sétáltunk, vásároltunk és beszélgettünk. Sírtunk is. Azt mondta, gyászolnom kell, hogy túltegyem magam a halálodon. Pár hónap után már kevésbé fájt, ha a közös képeinket nézegettem. Azt hittem, tényleg jobban vagyok, de amikor megláttalak a szalonban, a sokktól kikapcsoltam.

- El sem tudom képzelni, milyen rossz lehetett nektek.

- Szerintem te sokkal keményebbeket éltél át.

- Lehetséges. Néha úgy érzem, addig jó, amíg nem emlékszem. Mi történik, ha visszanyerem az emlékezetem, és vele együtt azt is megtudom, mit csináltam a hiányzó fél évben?

- Talán tényleg szörnyű lesz. De szerintem te is úgy gondolod, hogy jobb biztosan tudni a rosszat, mint elképzelni ezer lehetséges még rosszabb verziót.

Igaza volt. De annyi megoldandó probléma kavargott a fejemben, hogy már nem tudtam, melyikkel is kellene először foglalkoznom.

- Anya elvileg ma este hazaér. Már tud mindenről, szóval sem mit sem kell mondanod, ha nem akarsz. Tíz percig zokogott a telefonban, amikor elmondtam neki, hogy megkerültél. Tényleg. Mertem. Ezért jön haza egy előbbi géppel. Argentínába utazott, hogy megnézzen egy lovat. Nemzetközi akar lenni, hogy felvehesse a versenyt az apáddal.

- Ő és Victor most jóban vannak, ugye?

- Tudsz valamit, Wall? - vigyorgott rám mindentudón. Rátaposott a gázra, hogy leparkolhasson egy épp szabaddá váló parkolóhelyre egy gyógyszertár és egy könyvesbolt előtt. A jókedve ellenére nem tudtam megítélni, hogy ő mennyit tud, és mennyit mondhatok el neki. Victor egy szóval sem említette, hogy a kapcsolatuk Emmával titkos lenne, de azt sem, hogy nem. - Á, látom a szemeden a tétovázást! Tudod, régen te és én beindítottunk egy kis projektet, hogy kiderítsük, mi van az őseink között. Az erőd segítségével rájöttél, hogy anyám kiskora óta odavan apádért, de a fordítottját sosem sikerült bebizonyítanunk. Szóval, ki vele, ha tudsz valamit!

Számba harapva próbáltam visszafojtani a mosolygást, de lassan rám is átragadt a jókedve. Elnevettem magam. A biztonsági övét szorongattam, ki-be kapcsoltam, majd az ajtó zárjára tettem a kezem.

- Nem nézünk körül a könyvesboltban?

- Ne terelj, Wall! Addig innen el nem mész, amíg nem köpsz. - És komolyan gondolta. Lenyomott egy gombot a kormányon, mire az összes ajtó bezáródott.

- Rendben, de meg kell ígérned, hogy köztünk marad! Ha az anyád beszámolna róla, meglepődsz. Nagyon!

- A meglepődés királynője leszek. Nálam jobban senki sem lesz meglepődve, higgy nekem!
- Nem akarom elkiabálni.
- Akkor mondd halkan! - vigyorgott.
- Oké. - Már én sem tudtam visszafogni a mosolygást. - Szóval, azt hiszem, összejöttek.

Zoe éles hangon felsikított, és elkezdett fel-alá ugrálni az ülésen, miközben győzedelmesen csapkodta az autó tetejét.

- Igen! Tudtam! Az a gyors utazás az utolsó pillanatban. Azt akarta, hogy ne vegyem észre. Mondj el mindent, amit láttál.

Beszámoltam neki a történtekről, és arról is, hogy Victor semmit sem tagadott, de nem is erősítette meg a sztorit.

- Az az érzésem, hogy még mindig nem tudja elfogadni a jó dolgokat. A bűntudata miatt. Azt gondolja, nem érdemli meg, hogy boldog legyen. Még most sem.
- Ahogy az anyámat ismerem, ezek után meglepődnék, ha annyiban hagyná. Neked is rendben van, ugye?
- Hogy összejöttek? A korábbi tervünkből ítélve már akkor rendben volt. Szóval, igen. Victor nagyon rendes, megérdemli, hogy boldog legyen.

Sétáltunk a városban, bementünk egy Ruby's nevű helyre, ahol régi számokat játszott a sarokban álló zenegép, a felszolgálók csíkos köténytt és fehér sapkát viseltek. Turmixot ittunk, és tovább beszélgettünk. Kifelé menet Zoe a tulajdonos, egy pirospozsgás, élénk tekintetű asszony elé vezetett. A kötényén „A főnök nem megy sehová, rettegjetek egerek!" felirat állt. Egyszerűen elmagyarázta neki, hogy amnéziám van, semmire és senkire sem emlékszem, így újra felfedezzük a várost. A nőnek rossz kedve lehetett, mert válaszul csak egy „tudom"-ot mormogott, majd Zoe elé csapta a számlát.

- Csupa bűbáj nő ez a Ruby, minden alkalmazottja imádja. - Karon fogott, és kifelé húzott. - De itt a legjobb a csokiturmix a városban, így muszáj volt itt kezdenünk. Jegyezd meg, csokiturmix, Ruby's.
- Vettem.

Könyvesboltba, lemezboltba, plázába vitt. Gyorsétteremben ebédeltünk, majd beültünk egy moziba, ahol a *Mary Poppinst* adták. Kifelé menet a Chim Chim Cher-ee-t dúdolgatta egyre hangosabban. Hátrafelé ment, hatalmas mosollyal meresztgette rám a szemét várakozóan, míg én is csatlakoztam a dúdoláshoz. Későn láttam meg a háta mögötti fiút, így nem tudtam időben szólni, és nekiment. A fiú mosolyogva nyúlt a hóna alá, hogy megtartsa.

- Zozo! - Talpra állította Zoét, majd zsebre vágta a kezét. Futólag odaintett a mögötte jövő csoportnak, akik már megrohamozták a mozi büféjét. - És Léna.

Kitárta a karját, és magához ölelt. Tenyere a hátamra tapadt, kicsit még meg is emelt. A kabátja hidegen ért a karomhoz.

- Bocs, biztos tök idegennek látsz. Thomas Grey vagyok, de szólíts csak Tomnak. Régen jóban voltunk. Még az amnéziád előtt, úgy értem. Örülök, hogy

életben vagy.

- Honnan tudsz te erről? - csattant fel Zoe.

- Az amnéziáról? Dexter tegnap este a hírek után ezt is bemondta a rádióban. Victor jóváhagyta. A délutáni zenemaratón helyett két órán keresztül a betelefonálókat hallgatta mindenki. Azt találgatták, hogy kamu-e. De azt hiszem, most már egyértelmű, hogy nem.

- Igen, Léna visszatért. Hát nem nagyszerű? - Zoe furcsán viselkedett. A fiú úgy nézett rá, akár egy megvert kutya, ő mégis úgy kezelte, mintha idegen lenne.

- De, az. És te is itt vagy. Mikor jöttél vissza?

- Csak pár napja. Segítek Lénának helyre rázódni. - Közelebb húzódott hozzám, már majdnem a hátam mögött állt.

- Zozo, beszélhetnék veled? - Át akart nyúlni mellettem, hogy megfoghassa Zoe karját, de ő elrántotta magát, és ezzel együtt engem is közelebb vont a kijárathoz.

- Most nem hagyhatom egyedül Lénát, meg különben is sietünk. Majd összefutunk még

- De...

- Szia, Tom! - Éppen csak felemeltem a kezem, hogy búcsút intsek neki, amikor már ki is léptünk a forgóajtón.

- Nem kedveljük őt? - Siettünk a parkolóhoz. Zoe időnként űzötten hátranézett, valószínűleg, hogy ellenőrizze, biztosan nem követ minket senki.

- De, kedveltük őt, nagyon is. Illetve még mindig. - Beültünk a kocsiba, Zoe indított, feltekerte a fűtést, és tövig nyomta a gázpedált. Belepréselődtem az ülésbe. Kérés nélkül kezdett el beszélni. - Ő volt az első szerelmem, és másfél éve végre észrevett. Járni kezdtünk, minden jól alakult, még Alex is megbarátkozott vele, hogy az egyik barátjával vagyok. De aztán mi elmentünk New Yorkba, ő pedig itt maradt. Tommal megfogadtuk, hogy dolgozni fogunk a kapcsolatunkon. Tudod, hogy ne menjen tönkre. Napi egyszer telefonszex, hétvégenként meg annyiszor jövök haza, amennyiszer tudok. Aztán...

- Eltűntem - fejeztem be csüggedten.

- Igen. Minden összejött. Alex az összeomlás szélén táncolt, úgy viselkedett, mint egy eszelős, és nekem mellette kellett lennem, hogy vigyázzak rá. Az apád körülbelül ugyanazt művelte, és mellette teljesen elmerült az önvádban. Egyre kevesebbet beszéltünk Tommal, és ha igen, akkor is veszekedtünk. Azt akarta, hogy jöjjek haza. Majd nem eldobtam mindent, amikor anya megállított. Victor kezdeti magához térni, elszántan látott neki a kutatásnak, Alex pedig egyre többször rázott le. Egyedül akart lenni, én meg hagytam. Amikor elmondtam Tomnak, hogy maradok, összevesztünk. Szerinte nem szerettem őt eléggé. Javasoltam, hogy tartsunk szünetet egy ideig, mire ő szakított velem. Azóta nem beszéltünk. Ennyi a kis történet. Nincs túl jó vége.

- Sajnálom, Zoe. Ha én nem tűnök el...

- Akkor is szakítunk előbb-utóbb. Abban a pillanatban elbizonytalanodott,

hogy eltűntem a szeme elől. A különbség annyi volt, hogy így hamarabb bekövetkezett. Ez egyáltalán nem a te hibád.

- Zozónak hívott.
- A hülye! - A szája sarkában mosoly bujkált. - Akkor ragasztotta rám, amikor leszoktam a Tom-Tom-ozásról. Hogy visszaadja az elmúlt éveket, ezt mondta.
- Kedvesnek tűnik. És szerintem még nincs túl rajtad.
- Láttál valamit? - Felkapta a fejét, és rám nézett.
- Bármilyen hihetetlen, nem minden benyomásomat a képességemből szerzem. Egyszerűen láttam, hogy néz rád.
- Nem érdekel. Már lezártam. - Pedig nagyon úgy látszott, hogy érdekli.
- Az tényleg igaz, amit mondott? Hogy bemondták a helyi rádióban a visszatérésem?
- Valószínűleg igen. Ruby is tudta már. Így sokkal egyszerűbb, mint mindenkinek magyarázkodni. Nem baj, ha most hazaviszlek? Valamit még meg akarok beszélni Alexszel, és már elég késő van. Victor biztos aggódik.

De Victor nem aggódott. Zoe is bejött velem, amikor látta, hogy az anyja kocsija a ház előtt parkol. Emma és Victor a könyvtárban voltak. Pontosabban a kanapén, ahol épp akkor bontakoztak ki egymás karjából.

26. Akarom/Nem akarom

- **NA DE ANYA!** - Zoe a hangjában lévő nevetést tettetett fel háborodás mögé rejtette. Az apám és Emma úgy rebbentek szét, mint a rajtakapott kamaszok. - Mire véljem ezt a viselkedést? - Pukkadozva próbált úgy tenni, mint aki tényleg meglepődött.

Emma felállt, megigazította összeborzolódott haját, amely majd nem olyan színű volt, mint a lányáé. Bocsánatkérő, zavart mosoly ült az arcán, és el is pirult.

- Nem hallottalak titeket. - Victor közvetlenül melléállt, határozottan a derekára tette a kezét. - Léna, kicsikém! - Emma előre sietett. A nyakam köré fonta a karját, hogy megöleljen. Az apám illatát éreztem a vállán. Hirtelen nem tudtam, hogy boldog legyek vagy émelyegjek. A szülőket *így* elképzelni sosem kellemes.
- Te vagy az új anyukám? - dünnyögtem bele a vállába.

Egy pillanatra teljes csend támadt, Emma megmerevedett, majd Victorra hirtelen rátört a köhögés. Zoe ellenben már a térdét csapkodta, és összegörnyedt a nevetéstől. Legalább ő értékelte a viccet.

- Sajnálom, nagyon-nagyon sajnálom - mentegetőzött Emma halálra váltan. Leejtette a karját a vállamról, és zavartan tördelte a kezét. - Nemrég jöttél vissza, semmire sem emlékszel, azt sem tudod, hogy ki vagyok, erre itt találsz az apáddal, amint...
- Bocsánat, csak viccelni próbáltam - mondtam Emmának. - Tudom, hogy ki vagy.
- Emlékszel rám? - Boldog mosolyra húzódott a szája.
- Nem. Jelenleg mások történeteivel és emlékeivel kell beérnem - biccentettem Victor felé. - Nagyon jó, hogy újra találkoztunk.
- Én is örülök. - Füle mögé tűrte a haját, zavarában továbbra is a szőnyeget bámulta. Victor újra átölelte a derekát, a fülébe suttogott valamit, mire Emma aprót bólintott. Zoe kíváncsi mosollyal állt mellettem, a tekintete egyikükről a másikra járt.
- Léna egy véletlen folytán bele tudott nézni az emlékeimbe, ezért már tudja, hogy Emma és én nemrégiben elmélyítettük a kapcsolatunkat - kezdte.
- Imádom az apádat, amikor ilyen szabatosan fogalmaz. Mint egy angol földesúr. Már csak a lovaglópálca hiányzik a kezéből.
- Zoe, kérlek! Nem lehetnénk túl rajta? - Victor egyre nagyobb zavarban volt.
- Elnézést, folytasd csak.
- Köszönöm. Szóval a kapcsolatunk még kezdeti stádiumban jár.
- Úgy beszél róla, mintha betegség lenne - súgta Zoe. Visszafogtam a mosolygást.

- Nem szeretnénk semmit elkapkodni - folytatta Victor. - Mindkettőnknek vannak gyerekeink, akikre tekintettel kell lennünk.
- Hé, most komolyan miattunk titkolóztatok ennyit? - kérdezte felháborodottan Zoe.
- Nem feltétlenül miattad, drágám - válaszolta halkan Emma. - Léna visszatérése így is elég nehéz lesz. És a bátyád miatt is aggódunk. Alex régóta kezelhetetlen, és Victor említette, mennyire hevesen reagált Lenára.
- Részemről rendben van a dolog - szóltam közbe. - Azért felesleges aggódnotok, hogy a visszatérésemre ez hatással lesz. Zoe mesélte, hogy már korábban is megfordult a fejemben a gondolat. - Megbökött, mielőtt tovább folytathattam volna. Értettem a jelzést, nem akarta, hogy beszámoljak arról a régi nyomozásról az anyja múltjában, amelyre rávett.
- Igen, Lénával már beszéltünk erről. Nagyon régóta kerülgetitek egymást, és ez nem csak nekem tűnt fel.
- Gondolod, hogy Alex is sejti? - kérdezte aggódva Emma.
- Valószínűleg. De most van nagyobb gondja.

Kivert a víz, ahogy mindegyikőjük tekintete rám szegeződött. Hogy lehet, hogy minden bajnak és problémának én lettem a forrása?

- Biztos vagy benne, hogy készen állsz erre? - Emma és Zoe elbúcsúztak már, amikor Victor megkérdezte ugyanazt, ami az én fejemben is zakatolt egy ideje. Emma arcán különös mosoly ült, mi után elmeséltem Alex randiterápia ötletét. Felhúzta a szemöldökét, váltott néhány sokatmondónak tűnő pillantást Victorral, majd Zoéval együtt távozott. Kifelé menet csókot dobott Victor felé.
- Nem igazán. De úgy érzem, meg kell próbálnom.
- Neked semmit sem kell tenned, Léna. Rossz dolgok történtek veled, ami után próbáltál normálisan élni. Ezért sose érezd magad bűnösnek. Senkinek sem tartozol. Ha nem akarsz találkozni Alexszel, csak szólnod kell, és mindent elintézek.
- Köszönöm. De azt hiszem, magamnak viszont tartozom annyival, hogy megpróbálok az életemnek erre a részére is emlékezni Mindenki arról a hatalmas szerelemről beszél, ami köztünk volt. Theot és Alexet sem szeretném becsapni. Úgy akarok döntést hozni, hogy minden információ a birtokomban van.

Ahogy kimondtam Theo nevét, újra eszembe jutottak a telefonhívásaink. Beszélnem kellene vele. Megmagyarázni.

Meséljem el neki, hogy újra randizni fogok az ex-vőlegényemmel? Nagyon rossz ötlet.

- Nehéz lesz mindent helyretenni. De itt vagyok neked. Ezt többé ne felejtsd el, jó?

Közelebb vont magához, egészen addig, amíg a fejem a vállára fektettem. Átöleltem, miközben ő a hajamat simogatta. Lassan, nyugodtan lélegeztünk, kis idő elteltével már teljesen egyszerre. Odakint egyre lejjebb ment a nap, a könyvtárban elmosódottá, szürkévé vált minden tárgy. Lecsukódott a

szemem, a közös lélegzésünk ritmusát hallgattam. Azon gondolkodtam, hogy érezhettem-e már akkora biztonságban magam, mint félálomban, az apám karjában.

* * *

Új hét kezdődött. Coloradóban gyorsan változik az idő, ezt a saját bőrömön tapasztaltam. Tegnap még hűvös volt, de hétfő reggel, amikor felébredtem, meleg napfény áramlott be az ablakon. Miután felkeltem, elintéztem pár telefont. Elsőként felhívtam a kórházi személyzetist és dr. Eastmant, hogy biztosan ne legyen gond a szabadságommal. Mindketten megnyugtattak, hogy nem lesz probléma, betegszabadságnak tekintik, és bármikor visszamehetek a régi helyemre. Dr. Eastman kifejezetten kérte, hogy ne adjam fel idő előtt a próbálkozást.

- A gyógyulás nagyobb része önön múlik, Silver. Illetve, Léna - javította ki magát nevetve. Elújságolta, hogy kapott hírt a többiekről is. - Mindannyian jól vannak, és hamarosan Murphy és Bobby is távozik a kórházból. A családjuk talált nekik egy szép helyet vidéken. Leellenőriztem, nagyon jó intézmény mindkettő.

Miután letettem, igyekeztem hamar abbahagyni a sírást. Alig mentem el onnan, már minden megváltozik. Az emberek, akiket az életemben annyira biztosnak hittem, fokozatosan szétszélednek. És még csak elbúcsúzni sem tudok tőlük. Ezután felhívtam Gilit is, de csak a hangpostája válaszolt. Hagytam neki egy rövid üzenetet, benne az összes elérhetőségemmel, és kértem, hogy hívjon fel. Tartottam tőle, hogy Theo miatt haragszik rám. Ezután következett Miranda.

Izgatottam hallgattam a búgó hangot. Ő vette fel.

- Szia, édesem!
- Silver! Már olyan rég hívtál! - mondta halkan.
- Tudom, és nagyon sajnálom. Sok minden történt mostanában.
- Theo is ott van veled? Mikor mehetek már el hozzátok? Azt mondtad, én leszek az egyik koszorúslányod, és Katie szerint ilyenkor szép ruhába kell öltözni, meg szirmokat dobálni. Azt mondta, hogy ő a nővére esküvőjén volt koszorúslány, és az anyukája még fodrászhoz is elvitte, hogy megcsinálja a haját.
- Katie a barátod? - kérdeztem boldogan.
- Igen, a suliból. A könyvtárban találkoztunk. A tanító néni megdicsért, mert mi vagyunk az egyetlenek, akik tudnak már olvasni. Szerinte különösen okosak vagyunk.
- Ezt mindig is tudtam.
- Te jól vagy, Silver?
- Persze, kicsim, jól vagyok. Van egy nagy hírem is. Megtaláltam az apukámat.

- Az apukádat? Az igazi apukádat? Akkor most biztosan nagyon örülsz. A fejed is meggyógyult?
- A fejem? - kuncogtam. - Még nem emlékszem rá, de ideutaztam a régi otthonomba, így talán könnyebben megy majd. Képzeld, van egy hatalmas farmja, rengeteg lóval.
- Tényleg? - hangja elfulladt az izgatottságtól. - És meglátogathatlak majd ott? Lovagolhatok mindegyik lovon? Milyenek? Van fehér szőrű? És karamell színű? Nemrég kaptam egy lovas könyvet Jude nénitől, az tele van gyönyörű szép lovakkal. A világos színűek a legeslegszebbek a világon.
- Megbeszélem a nénikéddel és az apámmal, oké? Amint lehet, eljöhetsz. Már alig várom.
- Én is nagyon várom. Rettentően hiányzol. Bárcsak közelebb laknál, hogy minden nap láthassalak. Mint régen.
- Én is ezt szeretném, kicsim.

Ezek után beszéltem Jude-dal is. Büszkén mesélte, hogy Miranda mennyire ügyesen teljesít az iskolában, beszélt Katie-ről, az új legjobb barátnőről, a lovaglóleckékről, amiket Sam, a főborász tart Mirandának.

- Az agyára megyek, mert a ló minden rezdülésére odaszaladok hozzájuk, amikor gyakorolni próbálnak, de nem tehetek róla. Azt akarom, hogy soha többé ne érje sérülés. - Elhalkult a hangja.
- Boldognak tűnik. Elégedettnek. Engedd el magad, és élvezd a közös időt.
- Megpróbálom. Mindent megtennék érte.

Pontosan tudtam, hogyan érez. Miranda mindenkinek rövid úton a szívébe lopta magát. Megbeszéltük, hogy ha sikerül megszervezni, nyáron ellátogatnak Coloradóba, hogy Miranda megismerhesse a családomat. Amikor letettem, legszívesebben visszabújtam volna a takaró alá, hogy sose kelljen kijönnöm onnan. Nem hagyhatom, hogy minden szétessen körülöttem.

Victor már elment, mire leértem, Ethel pedig épp áfonyás palacsintát készített. Kértem, hadd fejezzem be helyette. Elkaptam egy büszke mosolyt, amikor kész lettem az első adaggal. Majdnem olyan szépen sikerültek, mint az övéi. Sütés, majd utána mosogatás közben meséltem neki Mirandáról. Megkönnyezte a történetet, majd átölelt, és elmondta, hogy pontosan tudja, mennyire hiányozhat nekem.

- Amikor idekerültél, olyan gyorsan megszerettelek, mint annak idején Victort és Calebet. Ugyanúgy a gyermekemnek tekintettelek, és amikor eltűntél, ugyanúgy gyászoltalak.
- Alig tudok róla valamit. Pedig tizennyolc éves koromig ő nevelt, őt tekintettem az apámnak. Biztosan szerettem. Ahogy az anyámat is. Tudom, hogy mielőtt meghaltak, álmodtam a balesetről. Victor szerint akkor még nem ismertem a képességemet. Nem tudtam, hogy amit rossz álomnak hittem, valósággá fog válni.
- A bűntudat megkeseríti az emberek lelkét, kedvesem. Ebben nagyon hasonlítotok Victorral. Sok idő telt el, ti ketten mégis együtt éltetek ezzel a

teherrel. Az emlékeid elvesztésének egyetlen előnye, hogy ettől sikerült megszabadulnod. De ez zavar téged, ugye? - Bólintottam. Elöblítettem az utolsó tányért is, majd megtöröltem a kezem, és nekidőltem a pultnak.

- Mintha valami nagyon fontos hiányozna. Nem emlékszem anya és apa arcára, hogy milyen volt velük beszélni vagy együtt ne vetni. Nem tudom, hogy boldogan éltek-e, szerették-e egymást. Ezeket tudnom kellene. Még akkor is, ha csak homályos látomásokkal kell beérnem emlékek helyett.
- Tudom, hogy mire akarsz kilyukadni. Várj meg itt.

Kisietett a konyhából, majd pár perc múlva visszatért egy könyvvel a hóna alatt és egy gyűrűvel a kezében.

- Az anyádé volt, az első házassági évfordulójukra kapta az apádtól. - A tenyerembe rakta. - A könyv pedig Calebé. A kedvence. - Elolvastam a gerincét. Jules Verne-től *A rejtelmes sziget*. - Nem tudom pontosan, hogy működik a képességetek, de talán ezek a tárgyak segíthetnek meglátni őket. Próbálkozz a kertben vagy a padláson. Azokon a helyeken kisebb a ház hatása.

A kertet választottam. Egészen hátra mentem, hogy eltűnhessek szem elől. Leültem egy padra, a könyvet magam mellé fektettem, a gyűrűt pedig a kezembe vettem. Sokáig forgattam a tenyeremen, míg döntöttem, és felhúztam az ujjamra. Beszippantott. Eltűnt körülöttem a külvilág: hangokkal, dalokkal, illatokkal, emlékekkel telt meg a fejem. Izmaim elernyednek, amikor feladtam az ellenállást.

Már magasan járt a nap, amikor kinyitottam a szemem. A szám kiszáradt, a fejem enyhén sajgott, ahogy körülnéztem. Ugyanúgy a kertben ültem, de közben órák telhettek el. Órák, amelyek alatt az anyám fejében lehettem. Tudtam már, hogy mi történt húsz évvel ezelőtt azokban a napokban, amikor először látogatott Enigmába. Delia Wall első szerelme Victor volt, de amikor ő elárulta, visszamenekült az apámhoz. A gyűrű azt a szerelmet jelképezte, amely ezután alakult ki közöttük. Az a lassan fejlődő érzelem elfeledtette az anyámmal Victort, és sikerült észrevennie, hogy számára Caleb Wall az igazi. Végigéltem vele a terhességet, a féltő gondoskodást, amellyel körülvett, éreztem a büszkeséget, amikor először a szemembe nézett. A képeket olyannak láttam, mint egy film képeit egy ismeretlen asszonyról. Kivételes történetté vált, de idegen maradt.

Lehúztam a gyűrűt, és a nyakláncomra fűztem a pecsétgyűrű mellé. Kezembe vettem a könyvet, átpörgettem a lapokat, beszívtam a poros papír illatát. Amikor semmi sem történt, kinyitottam az első oldalon, és olvasni kezdtem. Hamarosan teljesen magával ragadott a történet, alig hallottam meg azt is, amikor valaki közelített felém.

Alex átizzadt, kék pólóban, farmerben és lovaglócsizmában volt, csípős lószagot árasztott. Egy puha kötésű, kicsi könyvet tartott a kezében. Biccentett egyet, alig nézett rám, úgy ült le mellém a padra. Eszembe jutott, hogy ma estére ígértem neki az első randit. Már most megbántam.

Nagy levegőt vettem, mielőtt megszólaltam.

- Mit keresel itt?
- Gondoltam, leülök melléd, és idegesítelek egy ideig - horkant fel, majd látványosan kinyitotta a könyvet. Könyvjelző volt benne körülbelül a háromnegyedénél.
- Szeretnék egyedül lenni. Miért pont itt kell olvasnod?
- Ez ugyanolyan jó hely, mint a többi. Victor kérte, hogy várjam meg, amíg hazaér. Gondoltam, addig elütöm valamivel az időt.
- Akkor menj a könyvtárba, ott is tökéletesen lehet olvasni.
- Nem vagyok olyan állapotban, hogy a bőrkanapén és a bársony bevonatú székeken heverésszek. Hajnal óta dolgozom. Szóval, bocsánat hercegnő, de nem megyek innen sehová, amíg nem muszáj. - Elfintorodott, amikor hátradőlt és megdörzsölte a derekát. - Jó könyv - bökött felém.
- Calebé volt. A másik apámé.
- Hm.

Lapozott egyet, és hamarosan teljesen a könyvébe mélyedt. Túl közel ült hozzám. Zavart a testéből áradó hő, az illata, amely még a csípős szagon is átütött valamelyest, ahogy néha megrándult a szája, miközben olvasott, még az is zavart, hogy időnként megköszörülte a torkát. El kellett volna mennem onnan, fel a padlásra, vagy valami mást csinálni, de amikor elképzeltem, hogy felkelek és otthagyom, összeszorult a torkom. Bármennyire zavart a jelenléte, egy részem élvezte, hogy mellette lehetek.

Óvatosan, hogy ne vegye észre, belepillantottam a könyvébe. Amikor felfogtam, mit olvas, nem tudtam visszafogni egy hitetlenkedő nyikkanást.

Alex lassan fordult felém, érdeklődve magasba szaladt a szemöldöke. A melegség elöntötte az arcomat. Fensőbbséges mosolyából sejtettem, hogy megint sikerült rendesen elpirulnom.

- Valami nem tetszik, hercegnő?
- Elizabeth Barrett Browningot olvasol.
- Forradalmi felfedezés. És?
- Semmiség, csak nem verses típusnak képzeltelek.
- Inkább akciófilmes-pornóképregényes típusnak? Léna, igazán! Csalódtam benned. Ennyire sablonosnak gondolsz? Persze nem állítom, hogy távol áll tőlem az akció és a szex téma. Gyakran álmodoztam arról, hogy egyszer együtt nézünk meg valami ízléses felnőtt filmet. És utána ki is próbálunk néhány jelenetet. De ennél sokkal több minden van bennem.
- Bizonyítsd be! - Kivettem a kezéből a könyvet. Halljunk egy idézetet.

Könnyedén elmosolyodott, közelebb csúszott hozzám, átkarolta a vállamat, és a szemembe nézve szavalni kezdett. Az első szó után teljesen komollyá vált az arca.

„Mennyire szeretlek? Hadd számolj csak!
Magosában, hosszában s széltében szeretlek.
A térnek, hova lelkem elér, ha száll s felkél
a lét határa az Úrhoz, ki elvesz s ad.

Szeretlek halk vágyában a köznapoknak,
mikor a nap ragyog s a gyertya ég
Szeretlek lángra gyúló szenvedéllyel,
bánatom erejével, gyermekkorom hitével.
Szeretlek lélegzetemmel, mosolyommal, s könnyemmel,
szeretlek elveszett szentjeim helyett
Ennél jobban csak az Úr kegyelmével,
halálom órája után szerethetlek. ”

Olyan közel hajolt hozzám, hogy a szavakat a saját számon éreztem. Kíváncsian nézett a szemembe. Mintha mindig várna valamire, miközben én csak arra tudtam gondolni, hogy milyen lenne, ha most újra megcsókolna. Mert ezúttal talán én is akarnám.

- Alex! - Victor hangjára hátrakaptam a fejem. Még épp sikerült megakadályozni, hogy a Verne-könyv leessen a földre. - Jönnél egy percre?
- A randinkon találkozunk, hercegnő! - Felállt, a verseskötetet kivette a kezemből, a hóna alá csapta, és lassú léptekkel Victor felé indult. Mindezt anélkül, hogy akár egyetlen szóval megemlítette volna, mit tervez pontosan az első alkalomra.

Amikor Alex Victor mellé ért, mindketten megfordultak, és az ellenkező irányba kezdtek sétálni. Megálltak az egyik fa mellett, pár percig beszélgettek, majd Alex bólintott, kezet nyújtott az apámnak, és elment. Felhorgadt bennem valami gyerekes harag, mert azt akartam, hogy visszanézzen. De ő nem nézett. Ugyanolyan nyugodtan, ahogy korábban, kisétált a kertből.

Victor ellenben sietősen jött oda hozzám, leült mellém, megfogta a kezemet, és széles mosollyal nézett rám.

- Ajándékom van számodra, kölyök - mondta izgatottan.
- Tényleg? Nekem?
- Nem, majd a másik lányomnak! Hát persze, hogy neked. De valószínűleg csak holnapra készül el.
- Oké, akkor megköszönöm előre is.
- Még ne. Majd holnap meglátod, és eldöntheted, hogy mennyire örülsz neki. Már alig várom, hogy lássam az arcod, amikor megkapod. Terveztél valamit ma estére?
- Ö... hm... Alexszel találkozom. - Zavarba jöttem, amikor megszorította a vállamat.
- Tartsd észben, hogy semmit sem kell tenned, amit nem akarsz, jó? Beszéltem már erről vele is, megígérte, hogy türelmesebb lesz. Ha bármikor rosszul éreznéd magad, csak telefonálnod kell, és elmegyek érted, rendben?
- Persze.
- Ha ma randinap van, azt hiszem, én is elhívom Emmát egy igazira. Vacsorával, virággal, meg ilyesmivel. Tudod, amit szeretnek a nők.

Pár órával később, az ajtófélfának dőlve azt figyeltem, ahogy megköti a

nyakkendőjét. Észrevettem, hogy fodrásznál járt, egész rövid lett a haja, és alaposan meg is borotválkozott. A halántékán lévő ezüstös szálakon időnként megcsillant a mennyezeti csillár fénye. Meg kell hagyni, lenyűgözően nézett ki fekete öltönyben. Azoknak a régi filmeknek a főszereplőire emlékeztetett, akik az egyik jelenetben megszerzik a nőt, a következőben pedig megmentik a világot. - Te nem készülődsz?

- Alex csak később jön. Isten tudja, hová akar elcipelni.
- Megmondtam neki, hogy legkésőbb éjfélre otthon kell lenned.
- Egy perccel sem maradok tovább vele. Izgatott vagy?
- Persze. Nagyon remélem, hogy örülni fogsz a holnapi ajándéknak.
- Én most Emmára gondoltam - nevettem.
- Nem vagyok már tini. Vacsorázunk, táncolunk, jól érezzük magunkat. Megbeszéljük a továbbiakat. Még fogalmam sincs, hogy ő pontosan mit akar. Legtöbbször nagyon nehéz belelátni abba a nőbe.
- Szóval izgulsz. - Már percek óta igazgatta a nyakkendőjét, miközben egyfolytában a torkát köszörülte.
- Nincs neked dolgod, édes lányom? - csattant fel.
- Jól van, megyek már. De aztán el ne szúrd nekem! És legkésőbb éjfélre legyél itthon.
- Pimasz csitri! - morogta mosolyogva. Megcsóválta a fejét, felkapta a kulcsait a komódról, és fütyörészve lesietett a lépcsőn. Ahogy becsukta maga után az ajtót, megkondult a lenti állóóra. Fél kilenc volt. Amikor Alex telefonált, hogy megkérdezze, mikorra tudok kész lenni, „negyed semmikor”-t mondtam. Gúnyosan nevetett, és bejelentette, hogy kilencre értem jön. Legszívesebben hagytam volna a fenébe az egészet, de a szavamat adtam, hogy megpróbálom. így miután Victor elment, elkezdtem ruhát keresni az első randevúra.

Egy sötét nadrágot és valami egyszínű felsőt akartam felvenni, de Ethel keresztülhúzta a számításaimat. Az ágyamon kiterítve egy sötétkék selyemruha hevert, rajta egy cetli.

„Ne kelljen megbánnom, hogy annyit keresgéltem ezt az édes kis ruhát a szekrényedben!”

Tartottam tőle, hogy ebben a házban egy vagy több ember is gyereknek néz. Ingerült lettem. Egyedül is fel tudok öltözni, ráadásul Ethel választásából tisztán látszott, hogy mire számít az estével kapcsolatban. A gardróbba mentem, feltúrtam pár szekrényt, és az ágyra hajítottam egy fekete nadrágot és egy blúzt. Gyorsan fel kellett volna vennem a ruhákat, és kimenni a szobából, de amikor a karom a selyemhez ért, elbizonytalanodtam. Vajon régen viseltem ezt a ruhát? Szerettem? Annyira puha és gyönyörű volt, el sem tudtam képzelni, hogy mutatnék benne. A komódon lévő órára pillantottam. Ha nagyon sietek, fel tudom próbálni a ruhát, és utána még mindig lesz időm átöltözni egy hétköznapibb cuccba.

Ledobáltam magamról a kopott farmert és a pólót, majd óvatosan belebújtam

a ruhába. Majdnem kifordult a vállam, mire sikerült felhúzni a hátán lévő cipzárt, de megérte. A tükörben egy másik embert láttam. Az arcomon lévő pír és a csillogás a szememben nem illett hozzám. Legalábbis nem a jelenlegi énemhez. A széles pántok befedték a vállam nagy részét, de aggasztóan elkeskenyedve kapcsolódtak a ruha mellrészéhez, amely teljesen rám simult. A szoknyarész ellenben gazdagon redőzött volt, és egészen térdig ért. Egy széles, fekete selyempánttal kellett átkötni a derekát, amely hátul rásimult a szoknyára.

Túl sokáig bámészkodtam. Amikor Alex csengetett, még mindig a ruhát viseltem. Ethel egy ismerősét látogatta meg, így egyedül maradtam a házban. Ha most elkezdek átöltözni, Alex azt fogja hinni, hogy nem akarom kinyitni, vagy valami baj van, és be fog jönni. Könnyebb volt a döntés, mint képzeltem. Maradtam a selyemruhában. Belebújtam egy fekete, közepes sarkú cipőbe, és elindultam ajtót nyitni.

Ahogy leértem a lépcsőn, úgy éreztem, összeszorul a mellkasom, és nem tudok elég nagy levegőt venni. Az ajtóhoz közeledve egyre nagyobb szörnyűségeket vizionáltam magam elé. A padlót törékenynek éreztem a lábam alatt. Talán könnyebben megúsznám ezt az estét, ha elnyelne a föld. Bár tartottam tőle, hogy Alex úgy is megkeresne.

A türelmetlen csengetés még jobban felidegesített. Nagyokat fújtattam, és úgy toporogtam az ajtó előtt, mint egy izgatott bokszoló a ring sarkában, mielőtt összecsap az ellenféllel. Végül kinyitottam. A tenyerem ráfagyott a kilincsre, hiába győzködtem magam, hogy engedjem el.

Épp lefelé nézett. Egy csokor margarétát rendezgetett a kezében, egyre feljebb fogta össze a szerencsétlen virágokat, hogy ne hajoljanak annyira szét. A nyakkendőjét lazán kötötte meg, a fehér ing felső két gombja kigombolva maradt. A fekete zakó jól állt neki, az arcán már alig látszott néhány véraláfutás, pedig ezúttal rendesen megborotválkozott. Kivert a víz a látványtól. Hogy is mondaná Gili? Döglesztően jól néz ki.

Ez katasztrófa lesz!

Miért nem farmert vettem fel pólóval? Térdig érővel. Először a szemembe nézett, de a tekintete nagyon hamar elindult lefelé. Olyan érzés volt, mintha minden szabadon hagyott bőrfelületet végigsimogatna. Iszonyú zavaromban azt sem tudtam, mihez kezdjek, így inkább a háta mögötti lépcsőt bámultam. Jobb oldalt, az út melletti margarétaágyásnál zöld virágszárakat vettem észre az úton. Nem tudtam visszafogni a mosolyt.

- Te megtépted Ethel virágágyását?
- Bármit szívem hölgyéért! tárta szét a karját.
- Ha rájön, ki fog nyuvasztani. - Összefontam a karom magam előtt, mert kezdtem fázni.
- Nem jön rá, ha csak be nem árulsz. Egyébként gyönyörű vagy. - Könnyedén elmosolyodott, amitől egy pillanatra fiatalabbnak látszott. - Mehetünk?

Bólintottam. Becsuktam magam után az ajtót, és elindultam le felé a lépcsőn.

Mögém lépett, és rám terítette a zakóját. Későn jutott eszembe, hogy bent maradt a kabátom. Mielőtt megszólalhattam volna, a vállamról lecsúszott a keze, végigsimított a karomon, mire olyan hevesen megborzongtam, hogy majdnem kiugrottam a bőrömből.

- Hagyd ezt abba! - Megszaporáztam a lépteimet, de a zakót összehúztam magamon.
- Mi a baj azzal, hogy megvédelek a hidegtől?
- Nem azzal van a baj. Állandóan hozzám érsz, nyomulsz, a nyakamba lihegsz. Egyetlen perc nyugtom sem lehet, ha a közelemben vagy. - Le akartam állni, mielőtt hisztérikussá válnék, de ez az állandó érzelmi hullámvasút kifordított önmagámból.
- Ne felejtsd el, hercegnő, hogy miért is vagyunk itt. Megegyeztünk. Nekem is megvannak a céljaim, neked is. Mindketten úgy érjük el, ahogy a legjobbnak látjuk.
- Tehát azt mondod, ha nekem az a célom, hogy távol tartsalak magamtól, mindent megtehetek ennek érdekében?
- Csalódnék is benned, ha megkönnyítenéd a győzelmet. - Gunyoros mosollyal nyitotta ki előttem a kocsi ajtaját, még mélyen meg is hajolt, miközben röpke csókot adott a kézfejemre. Az az ártatlan érintés majdnem megint belerántott valamibe, de idejében sikerült őt teljesen kizárnom, így eszemnél maradtam.
- Most már elárulod, hogy hová megyünk?
- Első alkalommal vacsora és mozi. Semmi eget rengető. Az apád a lelkemre kötötte, hogy éjfélre otthon kell lenned, így a nagyobb szabású ötleteket későbbre tartogatom. - Gondolni sem akartam az ő nagyobb szabású ötleteire.

A kocsiban elsőként lejjebb húzogattam a ruhám alját, hogy a térdem alá érjen.

Még hogy édes kis ruha! Soha, de soha többet nem hagyom, hogy Ethel válasszon a szekrényemből.

Szerencsére ment a fűtés, így vissza tudtam adni Alex zakóját. Egész közel hajolt hozzám, amikor felhúzta. Ezután hátradőlt a saját ülésében. Keze megdermedt a slusszkulcson. Valamin nagyon elgondolkozott.

- Mi a baj?
- Az illatod. Pont olyan, mint régen.
- A fürdőszobában ugyanazt a fajtájú tusfürdőt és testápolót találtam, amiket New Yorkban is használtam. Ezen a téren nem változhattam. Sajnálom, ha rossz emlékeket idéztem fel - mondtam óvatosan.
- Viccelsz? Mindig imádtam az illatodat. A legjobban akkor, ha a párnámon éreztem.
- Jesszusom, nem hagynád már abba? - Távolabb húzódtam tőle, ismét meghitt közelségbe kerültem az ablakkal.
- Nem, amíg élek, hercegnő.

- Egyáltalán, mi ez a hercegnőzés? - Akkor kérdeztem meg, amikor már leültünk a tóparti étterem fűtött teraszán. Kék Csillagnak hívták, a főpincér név szerint köszöntött minket, a szokásos asztalunkhoz vezetett, és kérés nélkül hozta ki az italainkat. Nekem narancsos-mangós limonádét, Alexnek jeges ásványvizet.
- Akkor szoktam rá a becenévre, amikor megismertelek. Nagyon nem kedveltél. Mondhatni kerültél, mint a pestist. - Az étteremből halk zene szűrődött ki, Bryan Adams rekedtes hangon énekelt. Többen felálltak, és a tóba benyúló kör alakú stéghez sétáltak, hogy táncolhassanak. - Annyira beképzeltnek láttalak mindig. Mintha úgy gondolnád, rosszabbak vagyunk nálad.
- Lehet, hogy csak téged gondoltalak rosszabbnak - vitatkoztam
- Elképzelhető. Idegesítettél, ezért beléd kötöttem, amikor csak tudtam, hogy lássam, képes vagy-e visszavágni - folytatta. - A félénk kislányból, aki első alkalommal elszaladt, nagyon gyorsan váltál olyanná, akivel veszélyes packázni. Aztán idővel rájöttem, hogy valójában miért piszkáltalak.
- Miért? - Ittam egy kortyot, és igyekeztem ellazulni. Beszélgetünk a múltról, eszünk, a mozi alatt még ránéznem sem kell. Nem lesz semmi probléma.
- Szerettem látni, ahogy dühödben elpirulsz. Ahogy elveszted a türelmed. Ilyenkor mindig sebezhetőbbé váltál. Levetkőzted a puccos modorodat, és egészen emberi lettél.
- Nahát! Égő, szenvedélyes szerelemnek hangzik a régi kapcsolatunk.
- Ez volt a kezdet. Bár részben igazad van, nem értettem, hogy miért szerettél belém. Főleg miután letámadtalak az egyik legelőn.
- Hogy mit csináltál? - A közelben néhányan felfigyeltek a túl hangos kérdésemre.
- Mielőtt hívnád az erkölcsrendészetet, tudnod kell, hogy valószínűleg az lehetett az első igazi csókod. És a kezdeti meglepetés után száz százalékig benne voltál. Ezután felgyorsult minden. Megtudtam pár dolgot a képességedről, és végre összeszedtem annyi bátorságot, hogy bevalljam, mit érzek irántad.
- Nehéz elképzelni, hogy létezett valaha olyasmi, amit féltél megtenni. - Újra belekortyoltam az italomba. A kezem remegett, amikor visszahúztam, ezért az ölembe, a terítő alá rejtettem. Minden mozdulatomat feszülten figyelte. Ez, és az az átkozott romantikára kihegyezett zene az agyamra ment.
- Ez most bók akart lenni, vagy sértés? - horkant fel. - Vagy inkább ne is válaszolj! Jobb, ha nem tudom.

Nemsokára odajött hozzánk egy idősebb pincér. Megrendeltük az ételt, majd míg várakoztunk, Alex újabb és újabb kérdéseket tett fel. Ismerte már a New York-i életem részleteit, de tudtam, hogy tőlem akarja hallani. A Theo-részt nagy ívben elkerültem, de meséltem neki is a kórházi munkámról, a barátaimról és az ottani gyerekekről. Miranda történetét csendben hallgatta végig, majd

amikor a köztünk kialakult kapcsolatra terelődött a szó, érdekes fény jelent meg a szemében.

Csendben ettünk. Igyekeztem figyelmen kívül hagyni, hogy még mindig bámul. Inkább a táncparketten összefonódó párokat néztem, a fényt, ahogy megcsillan a tó sötét vizén. Egyszer kérdezte meg, hogy szeretnék-e táncolni, de amikor - talán túlságosan - hevesen nemet mondtam, bólintott, és annyiban hagyta. Nagyvonalú borravalót adott a pincérnek, aki megköszönte, hogy ismét megtiszteltük őket.

- Ennyire sokat jártunk ide régen? - kérdeztem kifelé menet. Mielőtt kiléptünk, kibújt a zakójából, és ismét a vállamra terítette.
- Előfordult. - Megvonta a vállát, miközben kinyitotta előttem a kocsiajtót. - Kevés időnk volt együtt. Amikor már tudtuk, hogy nemsokára elutazol, igyekeztem emlékezetessé tenni minden közös esténket. Szeretted ezt a helyet a zene és a tó miatt. Első alkalommal vagy tíz percig szónokoltál arról, hogy milyen szép a holdfény a feketének látszó vízen. Ezüsthídnak hívtad, és azt találgattad, milyen érzés lenne rálépni a holdsugárra. Én meg egész idő alatt csak arra tudtam gondolni, hogy mikor csókolhatlak már meg.

A moziban kevesen voltak. Két pár, akik leghátulra, a két szélső sarokba ültek le, és szinte azonnal egymásnak estek, néhány idősebb házaspár, és két lány, akik a harmadik sorba mentek, feltették a lábukat az előttük lévő székekre, és nagyokat kuncogtak, miközben a telefonjukon mutogattak valamit egymásnak.

- Oké, valamit be kell vallanom - mondta Alex. - Nem szeretem a sötét helyeket.

Óvatosan oldalra sandítottam. Mintha tényleg szégyenkezett volna, miközben aggódva nézte a halványuló lámpákat.

- Ez most egy trükk? - kérdeztem gyanakodva.
- Kiskorunkban Zoe bezárt a pincébe. Viccből. Órákat kellett a sötétben lennem egyedül, mire kiengedett. Nem arról van szó, hogy félek, vagy ilyesmi - magyarázta zavartan. - Egyszerűen kényelmetlen.
- De akkor miért jöttünk ide, Alex?
- Mert te szeretsz mozizni. És régen sem jelentett problémát, ha...
- Igen?
- Szóval hozzám bújtál. Magadhoz ölelted a karomat, a vállamra hajtottad a fejedet, ilyesmi.
- Elvárod tőlem, hogy most is megtegyem? - Halkabbra fogtam a hangom, mert elkezdődött a film.
- Szó sincs elvárásról. Csak egy ötlet volt - suttogta morcosán.

A tízedik perc környékén figyeltem fel rá, hogy gyorsabban lélegzik. Fészkelődött a székén, egyik karfáról a másikra támaszkodott, miközben a lába idegesen mozgott. Tényleg szorongott.

- Ó, az ég szerelmére! - Arrébb toltam a könyökét, felhajtottam a párnázott karfát, és mindkét karommal átöleltem a karját. A fejem a vállára fektettem, és nagyot szusszantottam. - Most már maradj nyugton!

Tudtam, hogy mosolyog, rá sem kellett néznem az arcára. Felemelte az egyik kezem, és csókot nyomott rá. Aztán visszatette a mellkasára, és belemerült a filmbe. Engem ellenben ezután kezdett el zavarni. Körülbelül minden.

Túl jó illata volt. Egy idő után egyre közelebb került az orrom a nyakához, és egyre mélyebbeket lélegeztem. Amikor észrevettem magam, vissza akartam húzódni, de ő belém kapaszkodott, és nem engedett. Összefonta kezét az enyémmel, és a másik oldalára húzta, hogy teljesen hozzá kelljen simulnom. Azt vártam, hogy újra előbukkannak az emlékei, de csak csendes boldogságot éreztem benne. Alig tudtam mozdulni egész idő alatt, mégis kényelmesen ültem. A szíve erősen és gyorsan dobogott. A sötét, a meleg, az egyenletes dobbanások elálmosítottak.

Egy meleg simítást éreztem a számon. Megrándult a lábam, amikor felébredtem. A terem már kiürült, a lámpákat felkapcsolták, csak mi maradtunk ott. Zavartan húzódtam el Alextől. Türelmesen megvárta, míg magamhoz térek, majd elindultunk kifelé. Legszívesebben fejbe vertem volna magam. Egyrészt, hogy aludhattam el? Hogy engedhettem, hogy egy ilyen gyenge sztorival ennyire közel édesgessen magához? Hűségesnek kellene maradnom Theóhoz, mert ő a vőlegényem.

- Miért nem ébresztettél fel hamarabb? - Az órámra néztem, huszonöt perc múlva éjfél volt.
- Ismerem az itt dolgozók nagy részét. Nem zavarta őket, hogy tovább maradtunk, és úgy tűnt, szükséged van az alvásra. Legközelebb én választok filmet. Valami olyat, amin nem alszol el az első fél óra után. Bár jó ideje nem kerültem ilyen közel ahhoz, hogy újra együtt aludjak veled.

Abba kellene már hagynom az állandó pirulást. Már túlestem a nagy éjszakán, mégpedig Alexszel, mégis, egy ilyen kis megjegyzéssel is óriási zavarba tudott hozni.

- Azt terveztem, hogy indulás előtt még sétálunk egyet. A parkban görög kiállítás van. Nagyrészt szobrok, majdnem mind félmeztelen - fintorgott. A parkoló felé sétáltunk. - Minden évben megszervezik. Tavaly azt mondtad, valószínűleg azért nem szeretem, mert kisebbségi érzésem van, ha egy ilyen szobor mellett kell állnom.
- Biztos vagyok benne, hogy fején találtam a szöget - köszörültem meg a torkom.
- Egyáltalán nem, de most hagyjuk. Hazaviszlek, nem akarok már az első alkalommal rossz pontot szerezni Victornál.
- Miért érzem azt, hogy későbbre tartogatod a rossz pont szerzést?
- Fogalmam sincs. Miért érzed ezt, Léna? - kérdezte ártatlanul. Hamarosan kigurultunk a parkolóból, és a birtok felé vettük az irányt. Gyorsan vezetett, de figyelt a részletekre. Mielőtt elindultunk, ellenőrizte, hogy rendesen be vagyok-e kötve és működik-e a fűtés.
- Azt hittem, Zoe ma délután átjön. - A késői időpont és a hűvös éjszaka ellenére még mindig sok ember sétált az utcán.

- Ha látni szeretnéd, miért nem hívod fel?
- Nem akarom zavarni. Még mindig furcsa, hogy ő a legjobb barátnőm, ennek ellenére semmire sem emlékszem róla.
- Igen. Ez számára is... furcsa - mondta feszülten, majd felsóhajtott. - Zoe épp Tom elől bujkál. Mióta a srác rájött, hogy otthon van, napi kétszer felhívja. Még engem is próbált rávenni, hogy beszéljek vele.
- Vissza akarja kapni?
- Fogalmam sincs, mit akarnak. Már rég feladtam, hogy megértsem a húgomat. Elég, ha szeretem, és mellette állok, amikor szükség van rá.
- Ha Zoe segítségre is szorul, nem fog kérni.
- Honnan tudhatnád? Most mondtad, hogy őt is elfelejtetted. - Ingerültté vált a hangja. Úgy éreztem magam, mint akibe belerúgtak. Kikapcsoltam az övem, és oldalra fordultam, hogy jobban lássam.
- Még mindig hibáztatsz.
- Nem, dehogy. Sajnálom, rendben? Nem úgy gondoltam - szűrte a fogai között.
- Pedig nagyon úgy tűnik. Azt hittem, ezt már megbeszéltük. Hogy képes vagy felnőttként kezelni ezt a helyzetet. Ha engem akarsz mindezért okolni, hát jó! Tedd meg. De akkor nem látom sok értelmét a következő tizenhét randinak.
- Nem, félreértesz! - Idegesen szorongatta a kormányt. - Jól éreztem magam. Olyan volt, mint régen, azzal a különbséggel, hogy úgy kezeltél, mint egy új ismerőst, akivel pár napja találkoztál először.
- Miről beszélsz? Tudom, hogy ki vagy! Több szemszögből is végighallgattam minden történetet kettőnkről. Elhittem őket. Láttam az emlékeidet. Tudom, hogy közel álltam hozzád.
- Tudod, de nem érzed - mondta keserűen.
- Mit vársz tőlem? Pár napja találkoztunk először, mégis eljöttem randizni veled. A moziban még hozzád is bújtam. Egy idegennel sosem csináltam volna ezt.
- Tudod, mi történt, amikor első alkalommal abban a teremben jártunk? Unalmas volt a film, ezért a felét suttogva végig beszélgettük, miközben te ugyanúgy öleltél. A másik felében annyira egymásba gabalyodtunk, hogy a teremőr megkért, távozzunk.
- Jesszusom! Az ilyen kínos pillanatok felelevenítését máskor nyugodtan kihagyhatod.
- Akkor nem érezted kínosnak. Ha kettesben maradtunk, az mindkettőnknek kényelmes volt. Veled tudtam a legjobbakat vitatkozni, a legtöbbet nevetni. Izgalmassá vált minden érintés, minden csók. Ehhez képest most...

Megálltunk a ház előtt. Kiszálltunk, és Alex felé fordultam.

- Azon a türelmetlenségen és dühön, amit érzel, nem tudok segíteni. Régen biztosan nagyon szerettük egymást, de nekem minden kitörlődött, Alex. - Megköszörültem a torkom, és hátrálni kezdtem. - Döntsd el, hogy akarod-e

tovább folytatni ezt. Én állni fogom a szavam.

Beszaladtam a házba. Dühös voltam, izgatott, mintha rajtam is erőt vett volna a türelmetlenség. Ha Alex nem lenne a képben, minden sokkal egyszerűbbé válna. Koncentrálhatnék az emlékeim visszaszerzésére, és nem lenne kötelességem megpróbálkozni egy olyan kapcsolat felélesztésével, amely ennyi bonyodalmat okoz.

Toporogtam egy ideig Ethel ajtaja előtt. Nem akartam a kopogással felébreszteni, ezért halkan benyitottam. Hallottam, ahogy szuszog a vastag paplan alatt, ezért óvatosan becsuktam az ajtót, és ugyanezt eljátszottam Victor szobája előtt is. Alig lepődtem meg, amikor az ágyát üresen találtam. Legalább neki jól alakult az estéje.

Felmentem a szobámba. Lerúgtam a cipőm, a gardróbba mentem, és jó mélyre eltettem a ruhát. Zuhanyzás közben az ideges sürgetés lassan elszállt belőlem, a helyére ólmos fáradtság jött. Megmostam a hajam, felvettem egy kockás pizsamanadrágot és ugyanazt a kinyúlt nyakú pólót, de a fáradtság ellenére még mindig úgy éreztem, hogy nem tudnék elaludni.

Felvettem az íróasztalról az ezüstszínű, vékony laptopot, bemásztam az ágyba, és bekapcsoltam. Egy óra múlva már számtalan képet, és jó néhány videót néztem át. Zúgott a fejem, de még akkor is újabb és újabb képekre kattintottam rá. Tényleg boldog lehettem itt. Szerettem a barátaimat, Ethelt, Emmát, Zoét, az apámat. Rengeteget mosolyogtam, főleg az Alexszel közös képeken. Tudtam, hogy nem kéne irigységet éreznem. Az a lány is én voltam. Az életem megváltozott, de nem lett rosszabb. Egyszerűen csak más. Mégis úgy aludtam el, hogy a képernyőn a régi Léna kinagyított arca nézett vissza rám. Egy olyan szellem a múltamból, aki valószínűleg addig fog kísérteni, amíg csak élek.

* * *

Az első lassú gitárfutamok egészen halkan zavarták meg az éjszaka csendjét. Azt hittem, megint álmodom, de fokozatosan magamhoz térve rájöttem, hogy a zene nem a fejemben, hanem odakint szól. Valami lassú dallam, halk, szinte félénk. Fokozatosan több gitár is felcsendült, beleszőtték a saját ritmusukat, hol magasabbra, hol mélyebbre vitték az eredeti dallamot, amely megtörte a szobám csendjét.

A hátamra fordulva mélyeket lélegeztem. Az erkélyajtó résnyire nyitva maradt, és most a zenével együtt hűvös, virágillatú levegő áramlott be. A holdfény átsütött a függönyön, a falra vetítette kacskaringós mintáit. Felkeltem, az ablakhoz mentem, de nem gyújtottam villanyt.

Beszervezte az istálló egész csapatát! Alig ismertem meg őket, pedig Victor elmondta mindenki nevét, amikor körbevezetett. Ott álltak Alex körül, fejükön malomkeréknyi mariachi kalapban, idióta vigyorral, miközben úgy néztek rá, mintha valamiféle király lenne. Valószínűleg mindannyian merev részegre itták magukat.

És akkor Alex elkezdett énekelni. Őt nem takarta el kalap, így tisztán láttam a kinti világításnak köszönhetően. Az a rohadék épphogy kinyitotta a száját, a térdem megremegett. Leültem a szőnyegre, kezemet a hűvösebb részére tapasztottam, és nekidőltem az ablaknak. Hogy lehet, hogy még énekelni is így tud?

Az első akkordoknál bizonytalan volt még, de ahogy a lassú dallam haladt egyre előrébb, mély, rekedt hangja összeolvadt a zenével. Élettel töltötte meg, varázslatossá tette az éjszakát. Borsódzott a bőröm, és összeszorult a torkom. Ray Charles *Everytime we say goodbye* című dala a szerelemről szólt. Egy nagyon rövid, nagyon szép szerelemről, amely hamar véget ért.

Minden alkalommal, ha búcsúzunk, kicsit meghalok...

Egyszer hallottam korábban a dalt egy régi filmben, akkor is tetszett, de most egészen más értelmet kaptak a szavak. Szédültem. Miután elhangzott az utolsó akkord is, összeszedtem magam, és kiléptem az erkélyre.

Alex a fejét lehajtva állt, miközben a többiek már levették a kalapokat, és egymás vállát ölelgetve elvonultak. A levegőben olyan kifejezések repkedtek, hogy „minden nő kegyetlen, ember" és „szar dolog a szerelem". Eszembe jutott a régi film, amelyben ez a dal szólt, ezért visszamentem a szobába. Kihúztam egy szellőrózsát a vázában álló csokorból. Le akartam dobni neki, miután felkapcsoltam a villanyt, hogy jelezzem, hallottam a szerenádját, és gyönyörűnek találtam. Féltem tőle, hogy azt akarja majd, menjek le hozzá. Vagy ő akar feljönni hozzám. Vajon mit fog mondani? És ami még fontosabb, én mit fogok válaszolni neki?

- Mit keresel itt? - Victor hangja meglepett és egy kicsit ideges volt. Rossz érzés növekedett a gyomromban. Letettem a virágot, és visszasiettem az ablakhoz.
- Én... nem is tudom - mondta csüggedten. - Valami romantikussal akartam próbálkozni, de azt hiszem, nem jött be. - Az ablakom felé intett, és rájöttem, hogy még mindig nem kapcsoltam fel a villanyt.
- Legyen több türelmed, Alex. Léna most nagyon törékeny. Nehéz időszakon megy keresztül. Minden új itt neki. A hely, a benyomások, mi. Meg akar felelni nekünk, de egyelőre képtelen rá, és ez nagyon rosszul érinti.
- Igen. Van, ami sosem változik. Bármilyen boldog volt itt, az a rohadt jókislány-gén nem akart eltűnni belőle.
- Ez a jókislány-gén vonzott téged is, fiam. Na, gyere, elkísérlek egy darabon.

Láttam, ahogy Victor átkarolja, majd megveregeti a vállát. Mentek még két-három lépést, amikor Alex megtorpant. Ellökte magát Victortól.

- Miért van olyan illatod, mint az anyámnak?
- Hogy?
- Érzem rajtad a parfümjét!
- Megbeszéltünk ma pár bővítési tervet a birtokotokon.
- Tényleg? Éjjel kettőkor a birtok bővítéséről beszéltetek? Öltönyben?

- Alex. - Az apám pár lépést hátrált, megdörzsölte a tarkóját. Most már kint álltam az erkélyen, hogy halljam őket, de nem vettek észre. - Nem vagy már gyerek. Az anyád meg én...
- Te rohadék!

Az egyik pillanatban még ökölbe szorított kézzel állt, a következőben már Victort ütötte. Kirohantam a szobámból, le a lépcsőn, majd ki a főbejáraton. Nem húztam cipőt, a talpamat nyomták a kocsifelhajtó kavicsai. Rohantam az összegabalyodva verekedő Victor és Alex felé.

- Hagyjátok abba! - kiáltottam. Victor meglepődött, elengedte Alexet, aki kihasználta a lehetőséget, és behúzott neki egy nagyot.
- Jesszusom, mi a fene van veled? - Mindkét kezemmel meglöktem Alex vállát, és az apám elé álltam.
- Velem mi van? Velem, Léna? Az elcseszett életem, az van! - Felkapta a földön hagyott gitárt, és egy dühödt nyögés kíséretében elhajította az erdő felé. Hallottam, ahogy halk pendüléssel nekicsapódik a földnek. - És az apád dugja az anyámat. Mindössze ennyi! - Széttárta karját, keserűen felnevetett, majd végignézett rajtam. - Szép póló. De régen sosem hordtál ilyesmit - bökött a pizsamaalsómra. - Változnak a dolgok, ugye?

Nem várt választ. Sarkon fordult, és lassú, bizonytalan léptekkel a Tree-birtok felé vette az irányt. Utána akartam indulni, de Victor megállított.

- Hagyd! Rendben lesz, csak ki kell józanodnia.
- El sem hiszem, hogy megütött. Hogy volt képes rá? Idősebb vagy, ő pedig sokkal erősebb nálad.
- Hé, kislány, azért még ne temesd el öreg apádat! Ha akarom, igenis megállíthattam volna a fiút. De részben megérdemeltem azt az ütést.
- Úgy tűnik, mégsem sejtette, hogy Emmával együtt vagytok. De azt akkor sem érdemelted, hogy megüssön.
- Nem akarom, hogy Emma valaha is miattam veszekedjen bármelyik gyerekével. Csak szenvedne tőle. Ezért kérlek, ezt ne hozd szóba előtte.
- Hát ennyire szereted?
- Igen. Szeretem. Jobb, hogy kiderült ez az egész. Van elég titok és bonyodalom a két családban így is.
- Ez igaz. - Próbáltam lerázni a talpamról a rátapadt kavicsokat és koszt. - Mi lesz most?
- Bemegyünk. Nem akarom, hogy megfázz. Majd beszélek Alex-szel. Idővel meg fog nyugodni.

Nem értettem vele egyet. Alexben olyan mértékű düh villant meg néha, amitől megijedtem. A régi Lénával együtt magából is elveszíthetett egy darabot. A képek, a történetek mind azt igazolták, hogy régen jó ember volt. Jók voltunk egymásnak. De a türelmetlenség és a veszteség még most is ott forrongott a felszín alatt, hogy visszajöttem.

Ő a régi Lénát akarja.

De őt már sosem kaphatja meg.

27. Egy lépessel közelebb

VICTORT NEM NAGYON ZAVARTA A MONOKLI A SZEME ALATT, vagy az én véreres szemem, hajnali ötkor kihajtott az ágyból, egy óra múlva pedig már az egyik közeli istálló előtt álltunk.

- Biztos nem fázol? Lehet, hogy sokáig tart majd. - Elkeseredett nyihogást hallottam a zárt ajtók mögött.
- Mi történik odabent? - léptem hátrébb ijedten.
- Nézzük meg.

Victor mosolyogva karon fogott, és bevezetett. Meleg, fülledt volt a levegő. Az egyik hátsó box előtt egy magas fiú állt, ha jól emlékeztem, Borisznak hívták. Felénk fordult, amikor mellé értünk.

- Pont időben értek ide, uram. - Kedvesen biccentett felém, majd oldalra intett. A széles box hátsó falánál, tiszta szalmaágyon egy gyönyörű ló feküdt. Panaszosan nyögdécselt, időnként kapart egyet a lábával. Victor mögém lépett, átkarolta a vállam, és magához húzott.
- Léna, hadd mutassam be neked újra Nefelejcset. Szerettétek egymást régen. Szerintem ő is azt akarná, hogy ezentúl te légy a gazdája. Neki és a születendő kicsinyének is.
- Kapok egy lovat? És egy csikót is? - Elvékonyodott a hangom a meglepetéstől. Megdörzsöltem a szemem. - Mikor születik meg?
- Most már bármelyik percben - válaszolt nevetve Victor.
- Komolyan? - Izgatottan előrehajoltam, hogy jobban lássam Nefelejcset. Úgy szorítottam a box ajtaját, hogy megfájdult a kezem. Ő az imádott ló az álmaimból, legalább erre emlékeztem. Rajta lovagoltam minden alkalommal, amikor száguldani támadt kedvem, és álmomban senki sem érhetett utol. - Ugye nem lesz semmi baja? Olvastam róla, hogy néha előfordulhatnak komplikációk.
- Az állatorvos elaludt hátul, de felrázom, ha szükség lesz rá. Nem kell aggódni, Léna. Erős kislány Nefelejcs, meglátod, egyedül lezavarja az egészet - mondta Borisz.

És tényleg így lett. Húsz perc telt el, mire megláttam két hosszú lábat, majd a fényes burokkal borított kicsi fejet. Pár pillanat múlva végre teljesen kibújt Nefelejcs csikója. Az anyja hamarosan szárazra nyalogatta, addig noszogatta, míg felállt, és szopni kezdett.

- Azt hiszem, még sosem kaptam ennél szebb ajándékot - suttogtam. - Köszönöm.

Megfordultam, hogy átöleljem Victort. Arcom beletemettem a vállába és sírva fakadtam. Szerinte az izgalom hatott így rám, és nevetve simogatta a hátam, amíg megnyugodtam. Reggeli után újra kimentem az istállóba, és órákon át figyeltem anyát és fiát. Végül Álomnak neveztem el a csikót. Lassan, kecsesen lépkedett a karámban Nefelejcs mellett. Nem ijedt meg, amikor melléjük

léptem, és megsimogattam az anyját. Közelebb jött, megszaglászta a tenyerem, és hagyta, hogy megsimogassam az orrát.

Arcomon hatalmas mosollyal sétáltam vissza a házhoz. Könnyűnek éreztem a szívem, jobb színben láttam az előttem álló napokat is. Már láttam a két összehajoló alakot a bejáratnál, amikor megtorpantam. Valami összeszorította a mellkasomat. Kényelmetlen, szúró érzés volt. Akkor sem múlt el, amikor tovább mentem. A nyakamhoz kaptam, a szívem olyan erősen és gyorsan vert, hogy pár milliméternyi távolságban a bőrömtől is éreztem az ujjbegyemen.

- Valami baj van - suttogtam magam elé.

Futásnak eredtem, berohantam a házba, és Victor után kiáltottam. Ethel ilyenkor mindig a városba ment, de Victor ma otthon dolgozott. A könyvtárban és a szobájában nem találtam, ezért a kertbe mentem. Az egyik pad mellett, a földön feküdt. Kapkodta a levegőt. Karját a mellkasa elé szorította, és remegett.

- Mi a baj?
- Én... sajnálom, Léna. - Megtapintottam a homlokát: izzadt és hideg volt. Könnyek gyűltek a szemembe, de gyorsan letöröltem. Most nem eshetek szét. Az izzadás, a légszomj, a mellkasi fájdalom. Végigvettem a tüneteket. Megjelentek előttem annak a könyvnek sorai, amelyet pár hónapja olvastam a szívbetegségekről.

Infarktus.

Berohantam a házba telefonálni. A diszpécser azt mondta, körülbelül tíz percbe telik, míg ideér a mentőautó.

- Annyi idő alatt meghalhat! - ordítottam vele. Victor egyre gyorsabban lélegzett.
- Próbáljon megnyugodni. Ha leállna a szíve, tud szívmasszázst alkalmazni?
- Igen.
- Jó. Addig is, ha van önnél erősebb fájdalomcsillapító, adjon be neki legalább kettőt.

Felrohantam, áttúrtam a legközelebbi fürdőszobaszekrényt, de csak migrén elleni gyógyszert találtam: a szájába tettem kettőt, és felemeltem a fejét, hogy le tudjak önteni egy kis vizet a torkán.

- Nagyon kérlek, tarts ki! Már úton van a segítség, nem lesz bajod.

Ahogy lenyelte a vizet, összerándult. Tágra nyílt a szeme, és egyszerűen nem lélegzett többet.

- Nem! - Alig láttam a könnyeimtől, amikor feltéptem az ingét, és a fülemet rátapasztottam a mellkasára. Semmit sem hallottam. Elkezdtem a szívmasszázst. Vér ízét éreztem, az erőlködéstől elharaphattam a szám.

Végig számoltam. Öt erős nyomás a szegycsonton, utána egy befújás. A könyvek szerint a szegycsontnak huszonhat centire kell megközelítenie a gerincoszlopot, hogy ezzel nyomást gyakorolva a szívre továbbítódjon a vér. Rettegtem, hogy rosszul csinálom. Túl gyengén vagy túl erősen. Hamarosan izzadságban úsztam, és alig kaptam levegőt a félelemtől, de akkor is folytatnom

kellett.

- Hallasz engem, apa? Szükségem van rád, nem hagyhatsz itt.

Távoli motorzúgást hallottam. A megkönnyebbüléstől majdnem újra elsírtam magam. Erőltetnem kellett a szemem, hogy lássam az arcát. Észrevettem, hogy a bőre bár sápadt, de nem szürke.

- Itt vagyunk! - kiáltottam, amikor hallottam az ajtócsapódást.
- Édes Istenem! - Ethel sápadtan lépett közelebb, a mentősök elfutottak mellette. Az egyikük egy hatalmas orvosi táskával letérdelt mellém, és lefeszegette a kezem Victor mellkasáról. Pár percig vizsgálta, aztán egy mosoly villant fel az arcán.
- Van pulzusa. Szép munka. Menjünk.

Egy másik mentőssel közösen felemelték egy hordágyra, és hamarosan már mindannyian a mentőben ültünk, útban a kórház felé. Ethel alig bírt megszólalni, de erősen szorította a kezem. Rettegett, ahogy én is.

Victor orvosai szerint a stressz okozta a kisebb szívrohamot, de a veleszületett enyhe szívelégtelensége tette súlyosabbá. Röviddel a kórházba érkezésünk után felébredt. Gyógyszeres kezelést kapott, amivel pár nap múlva már lábra állt, és követelte, hogy engedjék haza. Ethel minden nap beállított, forró zöldséglevest hozott, és úgy sürgölődött Victor körül, hogy azzal kiborította az összes nővért. Azzal az ígérettel, hogy még legalább két hétig feküdni fog, végül hazaengedték.

Magamat is megleptem azzal a ragaszkodással, amelyet a lábadozás alatt éreztem. Legalább olyan elszántan akartam Victort ágyban tartani, mint Emma és Ethel. Bevittem neki az ételt, és gondoskodtam róla, hogy minden nap friss virág legyen a szobájában. Gyakran felolvastam neki az újságot is. Így akadt meg a szemem a Ruby's-t ábrázoló képen. A tudósításból kiderült, hogy az egyik ott dolgozó pincérnőt brutálisan megkéselték pár nappal ezelőtt. Végigfutott a hátamon a hideg. Ezután inkább átlapoztam a rossz híreket.

Az ötödik nap reggelére Victor kiborult. Emma friss ágyneműt hozott, de megtorpant az ajtóban, és tátott szájjal figyelte, ahogy kipattan az ágyból, és önérzetesen összefogja magán a köntösét.

- Elég legyen ebből! Egész nap nőkkel vagyok körülvéve, akik félig már eltemettek! Mellettem lopjátok a napot, és azt sem engeditek, hogy egy szalmaszálat keresztbe tegyek. Levegőre van szükségem. Magányra. Az orvos szerint fokozatosan terhelnem kell magam, de ti párnák és paplanok közé csomagoltatok. Most elmegyek. És ha utánam mertek jönni, nagyon megbánjátok.

Emma sértődötten sarkon fordult, mire Victor megkért, hogy maradjak még egy kicsit.

- Bocsáss meg egy percre. - Utána ment, halk dulakodást, majd sóhajtást és kuncogást hallottam a folyosóról. Amikor visszajött, kipirult az arca. Teljesen egészségesnek tűnt. Most először napok óta engedett a szorítás a gyomromban. - Menjünk ki az erkélyre, szép idő van. - Valami megváltozott a

hangjában, amikor egyedül maradtunk. Hidegebb lett. Távolságtartóbb.

Az erkélye félkör alakban csatlakozott a házhoz. Letelepedtünk a nádszékekre, de előtte még hoztam egy pokrócot bentről, és betakartam vele Victor lábát. Minden mozdulatomat úgy figyelte, mintha közben elemezné.

- Léna, ülj le! - A szokatlan hangnem meglepett. Olyan gyorsan ültem le a mellette lévő székre, hogy majdnem a padlón végeztem.
- Valami rosszat tettem? Nem akartam annyira rád telepedni.
- Nem erről van szó. Illetve erről is. Alex járt itt mostanában? - Gondterhelten sóhajtott fel.
- Párszor hallottam, hogy telefonált. Ethel beszélt vele. Kérdezett rólad, de nem jött át. Oscar szerint rengeteget dolgozik, mindkét birtokon. Hálásak lehetünk neki. Biztosan nagyon elfoglalt.
- Most magadat győzködöd, vagy engem?
- Nem is tudom. - Elbizonytalanított, hogy napok óta nem láttam. Arra számítottam, hogy állandóan a nyakamon lesz, tovább próbálkozik, ingerel, ehelyett tartotta a távolságot. Mintha elfelejtette volna a másfél hónapos egyezségünket.
- Gondolom, azzal sem segítettem a helyzeteteken, hogy rájött az anyja és köztem lévő kapcsolatra. Ha holnap sem jön át, látogasd meg te. Tudni szeretném, mi van vele.
- Ha megteszem, elmondod, mi a baj?
- Elmondom, mert tudnod kell. Valahol a szívem leállása és újraindulása között sikerült az elmédbe pillantanom, Léna.
- De az lehetetlen. Azt hittem, kioltjuk egymás erejét. - Elakadt a hangom, amikor válaszul csak hosszan nézett rám. Kellett pár másodperc, mire rájöttem, hogy a tekintetében csalódást látok. Égett a szemem, próbáltam minél tovább visszatartani a könnyeket.
- Talán a halál közeli állapot tehette. Felerősödhetett, vagy megváltozhatott tőle az erőm. A szívmasszázs alatt éreztem a kezed melegét a mellkasomon. Először csak a meleget, aztán már sokkal többet.
- Láttad, hogy mi történt velem. - Nagyot nyeltem. Mintha egy követ próbálnék letuszkolni a torkomon. Azt akartam, hogy nézzen rám, de ő egyfolytában a látóhatárt kémlelte.
- Nem egészen. A külső tényezők rejtve maradtak. Inkább azt láttam, mi vezetett az emlékeid elvesztéséhez. Ugyanazt, amit te is láttál, amikor úgy döntöttél, hogy elszakadsz tőlünk.
- Miről beszélsz? - A hideg bekúszott a bőröm alá. Remegtem.
- Arról, hogy te döntöttél így, Léna. Eltaszítottál mindent és mindenkit. Fogalmam sincs, hogyan csináltad, de megtetted. Tudatosan döntöttél úgy, hogy elfelejtesz minket. El akartál szakadni Enigmától.

Bementem az erkélyről, Victor egyetlen szóval sem tartott vissza. Végigszédelegtem a folyosón, alig találtam vissza a szobámba. A küszöbön megbotlottam, és előreestem. A hajam kibomlott a hevenyészett kontyból, forró

sálként vette körül a nyakam. Próbáltam elkotorni, az ablakhoz menni, hogy friss levegőhöz juthassak, de a pánik ledermesztette mindenemet.

A házban vagyok, ez nem fordulhat elő.

Nyitott szájjal lélegeztem, de így is csaknem fuldokoltam. Csuklásszerű hang tört fel a torkomból, az ágyam egyre távolabb került, és egyre magasabbnak tűnt. Minden másodperccel biztosabban hittem, hogy az életem abban a szobában véget ér. A pánikrohamra szedett gyógyszereimet az asztalitokban tartottam, esélyem sem volt elérni őket. Ahogy a látóterem egyre homályosabb lett, úgy vesztettem el minden kapcsolatomat a külvilággal. Még akkor is szabálytalanul vágtatott a szívem, amikor már nem éreztem magam alatt a padló keménységét vagy a szőnyeg enyhe porszagát. Elájultam.

Amikor magamhoz tértem, a fejem valaki karján pihent. Ágyban feküdtem, vékony takarót terítettek rám, az ablakok sarkig nyitva, a nyakam és a felsőm nagy része csurom víz lett. Emma az arcomat simogatta, miközben halkan beszélgetett Ethellel, aki az ágyam szélén ült. Amint kinyitottam a szemem, kitört belőlem a zokogás. Sosem éreztem igazabbnak a mondást, hogy az embert a tettei határozzák meg.

- Ó, édesem! - Emma megcsókolta a homlokomat, és még közelebb vont magához. Egy pillanatra elképzeltem, hogy ő az anyám. Mélyen belém hasított, hogy mennyire hiányzik az életemből ez a fajta szeretet. - Minden rendbe jön. Ne sírj, kicsikém.

Ethel könnyes szemmel átnyúlt a takarón, megfogta a kezemet, és megszorította.

- Bármi is az, rendbe hozzuk. Ne félj semmit, amíg melletted vagyunk.
- Rohamod volt. Miattam.

Victor még mindig köntösben állt az ágyam mellett.

- Te okoztad ezt? - Emma egész teste megfeszült. Simogató keze megállt a nyakam tövében. - Bántottad a saját lányod? Hát nem szenvedett még eleget?
- Odaülhetek?
- Most nem! Épp mélységesen csalódunk benned - mondta borúsan Emma.
- Nem az ő hibája. - Kikászálódtam a takaró és az ölelő karja közül. A bőröm feszült az arcomon. Amikor megnyaltam a szám, sósnak éreztem. - Jobb, ha ti is halljátok. Victor megtudta, hogy mi vezetett az emlékeim elvesztéséhez. Kiderült, hogy minden az én hibám volt. Minden. Szándékosan felejtettelek el titeket.

Emma szeme összeszűkült, miközben engem nézett. Vártam a vádakat, az értetlenséget, de a keze ismét értem nyúlt.

- Mégis, micsoda hülyeség ez? Szándékosan elfelejteni mindent! Baromság. És igazán szégyellheted magad Victor, hogy felmerült benned ez a gondolat.
- Most hagyjatok magunkra minket - mondta komor hangon. Emma felkelt, és elé állt.
- Hogy tovább gyötörhesd? Az apja vagy, az ég szerelmére! Szedd össze

magad, és állj ki mellette!

- Gyere, kislányom, hadd beszélgessenek. - Ethel kézen fogta Emmát, és kihúzta a szobából. Végig aggódva fordult hátra. Amikor becsukódott mögöttük a szoba ajtaja, ugyanazt a félelmet éreztem, mint New Yorkban az első találkozásunknál.

- Igaza van. Megbocsáthatatlan, hogy hagytam mindezt megtörténni. Rosszabbul lettél miattam - kezdte zavartan. Egy lépéssel közelebb jött az ágyhoz.

- Szenvedést és bajt okoztam. Bárhogy is csináltam, egyedül az én hibám, hogy elfelejtettelek titeket.

- Nem, Léna. - Leült az ágyam szélére. Ugyanolyan mozdulattal fogta meg a kezem, ahogy Emma. Mintha védeni akarna. - Ismerlek, és sosem cselekedtél önérdekből. Egy pillanatig hagytam, hogy a legrosszabb eshetőség felmerüljön bennem, de aztán magamhoz tértem. Valaminek történnie kellett, hogy ezt tedd. Valami súlyosnak. Bízom benned annyira, hogy tudjam, ez lehetett az egyetlen lehetőséged. És most, hogy már tudjuk, mivel állunk szemben, meg-próbálhatjuk helyre hozni.

- Akkor már nem haragszol rám? - A tüdőm és a torkom égett a visszafojtott sírástól. Magához húzott, egészen közel, és először bizonytalanul, majd egyre szorosabban ölelt át.

- Hogy tudnék haragudni? A gyermekem vagy, a legfontosabb az életemben. Ha tehetném, mindenemet odaadnám, hogy örökre biztonságban és boldognak tudjalak, kölyök.

Tenyerébe vette az arcomat, hogy letörölje a könnyeimet. Nem tudtam túllépni mindazon, ami kiderült. Megfogadtam, hogy kerüljön bármibe, jóváteszem a kárt, amit okoztam.

* * *

Victor és én ezután minden délutánt együtt töltöttünk. Emma lassan megenyhült iránta. Nagyon sokszor beugrott ebédidőben, hogy ellenőrizze az állapotát. Ethellel előre megbeszélték a menüt, Victor csupa egészséges, kímélő ételt kapott, és a napi két irodai órán kívül nem dolgozhatott többet. A stressz nagy részét, amely felőrölte az egészségét, én okoztam, ezért próbáltam annyira boldognak látszani, amennyire tőlem telt. Minden étkezésnél együtt voltunk, néha csak kettesben, de gyakran Ethel, Emma és Zoe társaságában. Zoe időnként próbálkozott, elhívott a városba, kávézni, vásárolni vagy moziba, de ha arra gondoltam, hogy elvesztem szem elől Victort, bepánikoltam. Zoe megértette. Gyakran üldögélt mellettem a kertben, amíg Victor Emmával sétált. Én olvasni próbáltam, ő a munkahelyi történeteivel szórakoztatott vagy szabásmintákat tanulmányozott, miközben egy kis füzetbe jegyzetelt.

Lassanként feléledt körülöttünk a világ. Egyre kevesebb ruhára volt szükség, ha a szabadban töltöttük az időt. Egyik nap Victor arra is rávett, hogy sétáljunk

ki az északi legelőkre megnézni, hogy boldogul Nefelejcs és Álom. Aggódtam, hogy nehezen fogja bírni, de élvezte a hosszú sétákat velem. Ha Emma meglátogatott minket, akkor ő tartott vele. Ilyenkor a könyvtárban olvastam, vagy Ethelnek segítettem a konyhában. Már senki sem hozta szóba, hogy valaha visszamegyek-e New York-ba. Mirandával majdnem minden héten beszéltem, egyre türelmetlenebbül követelte, hogy látogassam meg, vagy ő jöhessen hozzám, de egyiket sem tudtam megígérni neki. Az elutazás ellen minden porcikám tiltakozott, és az iskola miatt Miranda sem jöhetett el hozzám.

- De már közeleg a nyár, édesem. Nyáron semmi sem akadályozhat meg abban, hogy találkozzunk.
- De biztos? Megígéred? - könyörgött.

Bárcsak ketté tudnék szakadni!

- Megígérem. Nemsokára újra együtt leszünk.

Gilivel is többet beszéltem, bár legtöbbször röviden. Egyre jobban alakult a kapcsolata Nolannel, és végre úgy tűnt, hogy az állása is tartós marad. Theóval alig találkozott, mert lekötötte a munkája. Előléptették. Legalábbis Gili ezt mondta. Amikor én próbáltam elérni, mindig az üzenetrögzítő jelentkezett.

A késő délutánokra, amikor az árnyékok már megnyúltak, de még langyos maradt a levegő, mindig egyedül maradtunk Victorral. Legtöbbször egy elhagyatott pajtában töltöttük az időt. Azt mesélte, hogy régen itt sikerült rájönnöm, hogyan irányítsam az erőmet.

- Bámulatos lehetőségek vannak benned. Én most is csak azért vagyok itt, hogy segítsek kiaknázni.

Első nap az agyam feltérképezésével kezdtük, ami pont olyan furcsa volt, amilyennek hangzott. Hosszan és sokáig kellett próbálkoznom, amíg sikerült megközelítenem azt a bizonyos fogékony állapotot.

- A jó hír az, hogy most már tudjuk, semmi sem veszett el. Az agyad legmélyét még mindig Enigma kövei védik. Egy erődítmény van a fejedben, amely megakadályozta, hogy a mellékhatások túlságosan eluralkodjanak rajtad. Az a baj, hogy ezt a részt olyan távolra taszítottad, amit már képtelenség egyszerűen áthidalni. A régi tudatod, az összes emlékeddel nagyon mélyen el van temetve.

Victor szerint ahhoz, hogy kezdeni tudjunk vele valamit, először is látnom kell magam előtt. Az első sikertelen nap után már korábban kezdtünk, és tovább maradtunk.

- Hunyd be a szemed, és próbálj meg semmire sem gondolni.
- Ez ellentmondás. Ha a semmire gondolok, az is valamivé válik. Vagy épp ellenkezőleg, egy csomó minden felmerül bennem, csak azért, mert tudom, hogy nem szabad rágondolnom - magyaráztam.
- Oké, okostojás, akkor próbálkozzunk először egy egyértelműbb dologgal. Gondolj egy teljesen fekete lapra. Töltse be a látóhatárodat, fedjen le mindent. Megvan?
- Meg. Fekete minden.

- Jó. Akkor most következzen a légzésed. A megfelelő légzéstechnikával a magunkfajta megkönnyítheti a koncentrációt. Próbálj maradni a fekete képnél, és lassítsd le a légzésed. Figyelj az enyémre! Ha együtt csináljuk, könnyebb lesz.

Velem szemben ült le egy székre, kis távolságra tőlem. A szívrohama után minden visszaállt a normális kerékvágásba, ha hozzám ért, teljesen leblokkolta a képességemet. Továbbra is a teljes sötétségre koncentrálva, kiszűrtem a zajokat. Először a neszezést a pajta sarkában. Aztán a szelet, ahogy bebújik a hasadékokon, és megzizzent pár szalmaszálat a bejárat mellett. A madárcsicsergést, a pajta előtti itatóból csöpögő víz hangját.

Ahogy elmélyült körülöttem a csend, úgy észleltem egyre több hangot. Sorban, egymás után sikerült kizárnom őket. Kettőnk légzésének hangja felerősödött. Amikor Victor lassabban kezdett lélegezni, követtem az ütemét. Egyre nagyobb levegőket vettem, és egyre több idő telt el két belégzés között. Hamarosan bizseregni kezdett a bőröm, a szokatlanul nagy energiát az ujjam hegyében is éreztem. Meglódult a vérem, és a feketeség, bármennyire nem akartam, lassan felszívódott.

- Csak befelé figyelj. A sötétség segített lenyugodni, most engedd, hogy megmutassa, amit eddig elrejtett. Koncentrálj a házra, Léna!

A hangja nyomán egyre tisztább lett a kép. Már halványan ki tudtam venni Enigma körvonalait, de túl messze volt tőlem. Egy szakadék választott el tőle.

- Látod már te is?
- Igen. - Kevés embernek adatik meg, hogy olyan világosan lássa a tudatát, mint én akkor. Az elveszett hat hónap következménye ijesztően valóságos látomásnak tűnt.
- Ha egy szakadék kerül az utadba, hidat építesz fölé. Így éred el a túlsó oldalt. Kövenként húztuk fel az elmédben Enigmát, hogy megvédjen a külvilágtól. Megépítjük ezt a hidat is. És amikor sikerül, már csak végig kell sétálnod rajta. Emlékezni fogsz, Léna.

Kinyitottam a szemem. Tudtam, hogy ezután már csak akarnom kell, és újra látni fogom azt a helyet.

- Mindenedet bele kell adnod, ez teszi majd megingathatatlanná a hidadat. Akarnod kell. Ezért, hogy tényleges része legyen benne a múltadnak, ezüstből építkezünk. Erős fém, ez a gondolat segíteni fog. Olvastam a jelentést, miután rád találtak, az egyetlen személyes tárgy az ezüstlánc volt a nyakadban. Így kaptad a neved is. Ez lesz a kapocs, amely a régi énedet összeköti Silverrel.
- Hogy csináljam?
- Kövenként. És nem kell egyedül végigcsinálnod. Itt leszek, hogy ha elakadsz, segíteni tudjak.
- Tényleg hiszel ebben, Victor?
- Sikerülni fog - bólintott eltökélten. - Vissza fogsz térni.

Tíz napig minden délutánt a pajtában töltöttünk. A munka sokkal nehezebben ment, mint gondoltam. A langyos idő ellenére az egész testem izzadságban

úszott, mire sikerült egyetlen ezüstkövet megmozdítanom a fejemben. Az egész folyamat a tudatomban zaj lőtt, egy csepp fizikai erő sem kellett hozzá, mégis halálosan kimerítettek ezek az órák. A tízedik nap végére még mindig csak öt kövei sikerült egymás mellé raknom. Nagyon távol álltam a befejezéstől.

- Jól vagy? - Victor egy üveg vizet nyújtott felém. Odakint melegen sütött a nap, de a nyitott ajtók ellenére a pajtában fülledt maradt a levegő.
- Megvagyok. Csak azt hittem, hogy gyorsabban fogunk haladni. - Nagyot kortyoltam az üvegből.
- Rengeteg időről beszélünk, Léna. A szakadékot ez az idő tovább mélyíthette. Már az is meglepő, hogy ennyit sikerült haladnunk. Sokat dolgoztál az utóbbi napokban, és közben egy percre sem lazítottál. Azt hiszed, nem vettem észre, hogy állandóan azt figyeled, mikor leszek újra rosszul? Az állandó aggodalom rosszat tesz mindkettőnknek, ez még a közös munkánkra is kihathat. Ezért lazítani fogunk mindketten. És nem fogadok el kifogásokat.
- Mit tervezel?
- Olyat, amit Enigma már nagyon rég nem tapasztalt. Bált fogunk rendezni, kölyök!

TEAM

28. Életbál

- **MORBID ÖTLETEI VANNAK APÁDNAK.** - Emma hangja fojtottan hangzott a magas létra tetejéről. Ragaszkodott hozzá, hogy ő mászhasson fel, amikor kiderült, hogy Ethel a plafonra különleges meglepetést tervezett. Felerősítette az utolsó tartózsinórt, majd lemászott.
- Valójában a név az én ötletem volt. Mindkettőnknek sikerült túlélnie. Victornak a szívrohamot, nekem a saját halálomat. Így amikor Victor megkérdezte, mit írjunk a meghívók fejlécére, ez ugrott be.
- Oké, így már annyira nem is morbid. - Átölelte a vállamat, és felfelé nézett. - Szerinted ki fogják találni, hogy mi ez?
- Az ebédlőt és a nappalit egybe lehetett nyitni. Victor emberei még korábban kipakoltak minden bútort, hogy hatalmas bálteremmé alakítsák a földszint nagy részét. A táncparkett fölött, a plafon négy pontjához erősítve vékony selyemponyva feszült. Alulról nézve beleolvadt a fal színébe, de aki észre is veszi, sosem találja ki, hogy mit tart. Az kizárólag éjfélkor derül majd ki.
- Már alig várom - sóhajtottam mosolyogva Emma mellett. - Kérd majd fel Victort táncolni, innen nézve lesz a legszebb látvány.
- Van egy olyan érzésem, hogy te sem maradsz pár nélkül. - Lehervadt az arcomról a mosoly, és azonnal kiszáradt a szám.
- Ő is itt lesz?
- Elbeszélgettem vele sok mindenről. Nehezen, de elfogadta a kapcsolatomat Victorral. Annak ellenére, hogy hosszú ideje az apjának tekinti, megvívták a saját csatáikat. Jobban hasonlítanak egymásra, mint képzelnék.
- Úgy látod?
- Szereted a fiamat, Léna? - kérdezett vissza homlokráncolva.
- Nem tudom. Sok mindent érzek. A legtöbb emberrel könnyű dolgom van itt. Természetesen jött a szeretet mindenki iránt. Irántad is - vallottam be. - Sokszor viselkedsz úgy, mintha az anyám lennél.
- Ez zavar?
- Épp ezt mondom, hogy nem. Olyan természetesen fogadtalak el az életem részének, ahogyan Victort és a többieket. De Alexszel más a helyzet. Azt hiszem, vonzódom hozzá, de ez még nem lehet szerelem. Ilyen rövid idő után nem.
- Akkor adj esélyt, hogy újra azzá váljon!
- Megadtam az esélyt, de nem kért belőle.
- Ó, ugyan már! - csattant fel. - Azért tűnt el, mert szégyellte magát a korábbi viselkedéséért, és hirtelen egy csomó minden szakadt rád. És rá is. Fel volt készülve, hogy Victor lefoglal egy időre az emlékeid visszaszerzése miatt, és aztán jött a szívroham... - Elhalt a hangja, kellett egy másodperc, amíg

folytatni tudta. - Teret akart adni neked. Hogy ne kelljen még egy akkora problémát kezelned, amekkorát ő jelent mostanában. Hidd el, drágám, ha egy férfi két nővel olyan hosszú ideig él együtt, mint Alex, idővel ráérez arra, mikor kell visszavonulni. De most, hogy Victor jobban van, semmi sem fogja visszatartani tőled. Itt lesz a bálon, és nagyon remélem, hogy képesek lesztek szót érteni.

- Épp az okozza a legtöbb gondot, hogy civilizáltan szót értsünk egymással.

- Bocsánatot kérek az ő nevében is. Ezt hozza ki belőle, ha olyan helyzetben van, amit sehová sem tud tenni. Próbáltam megértetni vele, hogy finoman közelítsen hozzád. De félek, a türelmetlenségen nagyon nehéz túllépnie. Ezért ütötte meg Victort is. Azért még bocsánatot akar tőle kérni, és valószínűleg tőled is. Mindkettőtöket szeretlek, Léna, és azt akarom, hogy boldogok legyetek. Lehetőleg együtt. De ha a második alkalommal kudarcot vallótok, fel kell ismernetek a pontot, amikor ideje feladni.

Sokáig gondolkoztam aznap délután, hogy meddig kötelességem elmenni Alexszel, mielőtt jogom lenne feladni a próbálkozást. Már több hét telt el az első randevúnk óta, és úgy éreztem, hogy teljesen jól megvagyok nélküle. Ha mélyen magamba néztem, és felidéztem azt az estét, be kellett vallanom, hogy még mindig borzongok az emléktől, ahogy a sötét teremben összebújtunk. Néha álmodtam arról a napról is, amikor a kertben verset olvasott. Emlékeztem minden véletlennek látszó érintésre, és az érzésre, amit bennem hagyott. De ott volt a türelmetlensége és a dühe. Ahogy rátámadt Victorra. Képes lett volna tovább verni, ha nem vagyok ott. Kiborult, és meg sem próbálta visszatartani az indulatait. Elhatároztam, hogy ezután kizárólag a családomra fogok koncentrálni, és ezek után Alex csak annyi esélyt kaphat, amennyit megérdemel. Egyetlenegyet.

A vendégek este kilenckor kezdtek szállingózni. Addigra Zoe a végkimerülés határára kergetett. Kevéssel napnyugta után állított be, mindkét keze tele volt.

- Rájöttem, hogy még sosem játszottunk átalakítósat! - jelentette be fülig érő mosollyal. - Mivel igazán nincs rá szükségünk, hiszen mindketten elképesztően tökéletesek vagyunk, így az eredmény még csodálatosabb lesz.

Feltuszkolt a szobámba, megdörzsölte a tenyerét, és tíz percen belül már egy aprócska szépségszalonná alakította az öltözőasztalomat. A laptopom és a lenti könyvtárból felhalmozott könyveket az ágy alá tolta.

- Nyugi, csak a biztonságuk érdekében! - mondta mentege tőzve.

Ő játszotta a próbababát. Megmutatta, hogyan és milyen hőfokon használjam a hajvasalót, hogy tökéletesen ki tudjam simítani a tincseit. Utána elkészítette a sminkjét, és közben végig magyarázta, mit miért csinál. Akkor már szorongtam, amikor arról kezdett beszélni, hogy velem mit tervez. A magával hozott ruhászsákból egy gyors mozdulattal egyenes szabású, fekete ruhát húzott elő. Amikor felvette, ámulva jártam körbe. A ruha háta magasan záródott, de bonyolult mintázatú csipkéből készült, így alatta felsejlett napbarnított bőre.

Fekete, tízcentis sarkú körömcipőt vett fel hozzá, majd megperdült.

- Gyönyörű vagy! Bárki kedvéért vetted ezt a ruhát, megérte.

- Miről beszélsz, nyuszkó? A ruha ennek a kéznek a munkája - mutatta fel a tenyerét. - Másrészt mindezt saját magamért, és persze érted csináltam. Egyetlen pasi sem ér annyit, hogy egy egész estét eltöltsünk miatta egy ilyen gyönyörűséges kínzóeszközben. - Felemelte a lábát, és néhányszor körbeforgatta a bokáját a cipőben. - Ez csakis a saját megelégedettségünkre van - kacsintott rám.

- Ez ugye nem azt jelenti, hogy nekem is ilyet kell felvennem? Mert az cseppet sem találnám gyönyörűnek, ha már az este elején lefordulnék a lépcsőről, és a nyakamba lógó szoknyával végezném a vendégek között.

- Pedig sikered lenne, hidd el! De neked mást terveztem. - Lerúgta a cipőjét. - Na, csüccs le!

Komolyan tartottam ettől a ravasz mosolytól, de egy ideig minden rendben ment. Hatalmas, melegíthető csavarokat tett a hajamba, amelyek finoman borzongatták fejbőrömet. Hosszú ideig dolgozott a szememen, és amikor végül belenézhettem a tükörbe, másfélszer nagyobbnak és sokkal élénkebb zöldnek tűnt, mint máskor.

- Még mindig olyan sápadt vagy, mint egy szabadnapos Hófehérke, ezért kelleni fog egy kis pirosító. Ezt az árnyalatot direkt miattad hoztam. - Két ujjal fogta meg az aprócska korongot, és az arcomhoz emelte. - Nagyon halvány, alig észrevehető, és gyönyörűen bele fog simulni a valódi pirosságodba. Már ha sikerül előcsalni az este folyamán. - Ugyanaz a ravasz mosoly. Mint aki számít rá, hogy igaza lesz. - A szádra semmi sem kell. Telt és rózsaszín, a rúzs csak elrontaná. - Hátralépett, és elégedetten megszemlélt. - Neked is tetszik, Léna?

- Tökéletes lett - mondtam mosolyogva, és elkaptam a tekintetét a tükörben.

- Még csak most jön a legjobb rész. A ruha! - Drámaivá vált a hangja, és bevette magát a gardróbba. Némi vállfahúzogatás és nyögdécselés, egy-két „a francba!” után komoly képpel kisétált, maga előtt hozva egy hosszú ruhát. Amint először elképzeltem magam benne, biztosan tudtam, hogy tökéletesen fog állni.

A tengerzöld selyemruha úgy ölelt körbe, mintha rajtam varrták volna meg. Mély hátkivágását kristálydíszítés szegélyezte. Amikor a teljes alakos tükörbe néztem, megszédültem. Egy pillanatra valaki más nézett rám.

- Már viseltem ezt a ruhát, ugye? - Megköszörültem a torkom, és két ujjam között morzsolgattam a sima anyagot.

- Egyszer. Több mint másfél éve, a lótenyésztők bálján.

Kimondatlanul hagytam a nyilvánvalót. Végül is, miért ne? Ha ebben a ruhában kezdődött, stílszerűen le is zárhatom ebben.

Tíz órakor kongani kezdett a lenti óra, Zoe pont arra a pillanatra időzítette a megjelenésünket.

- Ne feledd, semmi sietség. Ez a te bulid, emelkedj felül, légy természetes.

És vigyázz a lépcsőn.

Extra lassan mentünk, én mégis lemaradtam Zoe mögött egy lépéssel. Nem mertem felnézni jó sokáig, de amúgy is biztosabbnak éreztem, ha inkább a következő lépésre koncentrálok. Ki tudja, melyik pillanatban vadul meg alattam a szőnyeg?

A lépcső alján Victor és Emma állt, egy magas férfival beszélgettek, de mire leértünk, mindannyian elhallgattak.

- Örülök, hogy megkerültél, Léna. - A férfi szürke zakót viselt, pont akkor csúsztatott be egy jegyzetfüzetet a belső zsebébe. Láttam a fegyvert a hóna alatti tokban. Kezet fogott Victorral, majd elment.
- Ő ki volt?
- Max, egy rendőr barátom. - Victor hosszan nézett utána.
- Rá akarja venni apádat, hogy segítsen egy nyomozásban. De szó sem lehet róla, hogy mindezek után egy gyilkossági ügybe keveredjen. Újra rosszabbra fordulhat az állapota.
- Ezt megmondtad neki is, édesem. - Victor átkarolta Emma derekát, és gyengéden arcon csókolta. - Az utóbbi öt évben egyetlen gyilkosság sem történt erre. Biztos vagyok benne, hogy nélkülem is megtalálják a tettest.
- Arról a pincérnőről van szó? Még nem találták meg a gyilkosát? - kérdeztem.
- Szóval hallottál róla. Kevés a nyom, így megrekedtek. Talán pár nap múlva beugróm Maxhez, hátha...
- Erre ne is gondolj! - csattant fel Emma. - Nagyon sajnálom azt a nőt, de nem akarom, hogy kockáztasd az egészséged.
- Az orvos szerint kerülnöd kell a stresszt - helyeseltem én is.
- Oké, hölgyek, értettem, és szót fogadok. De most inkább foglalkozzunk azzal, amiért itt vagyunk.

Victor mellém lépett, intett az egyik sarokban álló zenekarnak, mire a zene abbamaradt. Az a sok ember mind elhallgatott, és minket nézett. Az arcok összefolytak előttem, jó erősen meg kellett szorítanom Victor karját, hogy ne rohanjak ki azonnal a teremből.

- Senki sem azért jött, hogy engem hallgasson, inkább az ingyen pia miatt, ezért rövidre fogom. - Megvárta, míg elhal a nevetés, és folytatta. - A lányom és én kemény dolgokon mentünk keresztül. Sokszor tűnt úgy, hogy minden elveszett, ma mégis itt vagyunk. Együtt. - Felemelte a kezem, csókot adott rá, majd könnyedén elmosolyodott. - Igyunk a túlélésre. A családra. Az életre.

A teremben lévő összes ember egyszerre emelte meg a poharát.

- Az életre! - Zengett a terem a jókedvű kiáltásoktól. Lassan a csilingelő poharak és a kedélyes beszélgetés háttérzajjá csendesült. Még mindig Victorba kapaszkodtam, amikor Zoe hozzám hajolt, és sok szerencsét kívánt. Időm sem volt felé fordulni, hogy megkérdezzem, hová megy, amikor már el is tűnt.
- Szabad? - A hangra felgyorsult a szívverésem. Alex állt előttem. Victor automatikus mozdulattal közelebb vont magához. - Egy táncra. Nem

megszöktetni akarom, hogy Las Vegasban egybekeljünk - mondta gunyoros mosollyal. - Azt hittem, megbeszéltük a dolgot a könyvtárban.

- A mi ügyünket igen - bólintott Victor. - Megbocsátottam, amiért behúztál, ahogy te is, amiért hazudtam az anyáddal kapcsolatban. De ez még nem jelenti azt, hogy újra közeledhetsz a lányomhoz.

- Rendben van, Victor. Táncolok vele. - Láttam, hogy Alex vissza akar vágni, de nem hagyhattam, hogy tönkretegye az apám estélyét. Ő és Emma megérdemelt egy tökéletes éjszakát. És amúgy sem úszhattam meg, így azt gondoltam, jobb túlesni rajta az elején. Emma észrevehette a közjátékot, mert odalépett hozzánk, és azzal, hogy be akar mutatni valakit Victornak, eltávolította őt a közelből.

- Rajtad tartom a szemem - mondta még Alexnek. Emma bevonszolta őt a tömeg közepébe, így elvesztettem szem elől. Alex karja olyan hamar megjelent a derekamon, hogy reagálni sem tudtam. A táncparkettre vezetett, és túlságosan közel húzott magához.

- Megfojtasz - tiltakoztam. Próbáltam megteremteni egy kis rést a testünk között, de ő minden próbálkozásomat megszüntette.

- Csak táncolok. Ezért vagyunk itt.

- Ez inkább függőleges előjáték - morogtam, és megint megpróbáltam távolabb kerülni tőle.

- Ez egy ilyen tánc, hercegnő. Törődj bele.

Elhatároztam, hogy egy szót sem szólok hozzá, amíg együtt vagyunk. Így sokkal kevesebb az esély, hogy tökön rúgjam a bál végére. Csakis az ő érdekében. De persze nem jött össze.

- Örülök, hogy jobban van az apád - mondta halkan. - Tőle már bocsánatot kértem a múltkori estéért, de tőled még nem. Sajnálok mindent, Léna. Túllőttem a célon. Már a legelejétől rosszul kezeltem a helyzetet. - Meglepett az őszinteség a hangjában. Megforgatott, majd ugyanolyan közel húzott magához. A tenyere melegét a ruhán keresztül is éreztem.

Nevetséges vagy! Hagyd abba a borzongást, mielőtt észreveszi!

A zene még lassabbra váltott, körülöttünk egyre sűrűbbé vált a tömeg.

- Amikor meghallottam, mi történt, nem mertem a szemed elé kerülni. Bevallom, egy pillanatra azt hittem, én okoztam a szívrohamát.

- Semmi közöd nem volt hozzá, Alex.

- Tudnom kellett volna, hogy nincs jól. Rengeteget dolgozott, és soha nem pihent. Régen észrevettem, hogy sokszor elkalandozott munka közben. Sejtettem, hogy ilyenkor rád gondol, de nem tudtam az ő fájdalmával is foglalkozni. Túlságosan lekötött a sajátom. Cserbenhagytam.

- Alex. - Elveszettnek, szomorúnak és magányosnak láttam. Ellazítottam a derekam, így már teljesen összesimultunk. Vállának támasztottam a homlokom. - Sosem tudna rád másként nézni, mint a fiára. Hallom abból, ahogy rólad beszél. Látom, amikor rád néz. Lehet, hogy csalódott a viselkedésed miatt, de ezt teszi egy szülő a gyerekével, nem? Próbálja a helyes irányba terelni azzal,

hogy szembesíti a hibáival.

- És az nekem sok van, ugye? - Aznap borotválkozhatott, mégis kicsit szúrt az álla, amikor az arcomhoz dörzsölődött a bőre. Megint megfeszültem, ahogy a szája a fülemhez ért. - Egyfolytában azt érzem, hogy sosem lehetek elég jó neki. Sem neked. A hercegnőjének.
- Ezt a nevetséges titulust csak te aggattad rám. És Victor egyszer már elfogadott téged. Szerintem Emma után ő szeretné a legjobban, hogy újra együtt legyünk. - Már megint olyan dolog csúszott ki a számon, aminek nem kellett volna.
- Tehát mindketten szeretnék, én semmit sem akarok jobban, már csak azt kell kiderítenünk, te mit szeretnél valójában.

Észrevétlenül csinálta. Az egyik pillanatban még a fényárban úszó bálteremben táncoltunk, a másikban már a félhomályos folyosón. A főbejárat melletti széles ablakig húzott, ahová alig ért el a benti lámpák fénye.

- Mit művelsz?
- Megcsókollak. De ezúttal csak akkor, ha te is engedélyt adsz rá. Az eddigi próbálkozásaim halálra voltak ítélve, mert rendszerint én erőltettem, és te csak elviselted. Ki kell egyenlítenünk, ha igazi esélyt akarunk adni magunknak. Nem csak nekem kell akarnom, neked is. Kérlek, Léna! Engedd, hogy megcsókoljalak!

Amikor finoman megérintette a nyakamat, becsukódott a szemem. Lassan hátrafelé tolt, egészen a széles ablakpárkánynak. A vastag függöny észrevétlenül zárt el minket a külvilágtól.

Mit csinálok? Mi a fenét csinálok?

- Ha azt akarod, hogy hagyjam abba, csak le kell állítanod, hercegnő. - Szája a nyakamon járt, karja szorosan a derekamat ölelte.
- Ne hívj így! - motyogtam, de semmit sem tettem, hogy leállítsam. A karom súlytalannak éreztem, amikor átöleltem a nyakát. Most már mindenhol borsódzott a bőröm, a gyomromban és a torkomban szorítást éreztem.
- Mindegy, hogy hívlak! - mormolta a nyakamba. - Hiába próbálsz tenni ellene, te még mindig ugyanaz a lány vagy. Ugyanaz az édes, bátor, makacs bajmágnes, akit megismertem. Akivel egymásba szerettünk. Amikor először megcsókoltalak, az ízed, az illatod összezavart. Ugyanúgy, ahogy ma. - A szemembe nézett, úgy folytatta. - Hosszú idő telt el, de még mindig ismerem a tested összes hajlatát. Tudom, hogy mikor vagy izgatott, hogy nyugtassalak meg, hol kell megérintenem a nyakad, hogy az egész tested libabőrös legyen. Azt hittem, hogy az idő múlásával mindez elhalványul. De még mindig ugyanúgy reagálsz.

A mutatóujját végighúzta az államon, le egészen a nyakam aljában lévő mélyedésig. Az ujja türelmes körözésbe kezdett.

- Ma megjelentél a lépcső tetején ebben a ruhában, és a bizonyosság visszatért. Úgy éltél mindvégig a fejemben, mint egy különlegesen édes, valóságosnak tűnő álom. Épp, mielőtt kezdtem hinni benne, hogy tényleg együtt

lehetünk, eltűntél az életemből. De most újra itt vagy. Távol, mégis ennyire közel.

Most már a ruha felső része melletti bőrt cirógatta, néha, szinte véletlenszerűen, alig pár milliméterre becsúszott az ujjhegye a ruha alá is.

- Nem tehetem ezt, Alex. Ígéretet tettem Theónak. - Ahogy kimondtam a nevét, megdermedt. Úgy éreztem, mintha egy vasszobor ölelne magához.
- Amikor ez a Theo megcsókol, mit érzel, Léna? - Nyelt egy nagyot, mintha fájna neki a gondolat.
- Én... nem... - Megzavarodtam.
- Kérlek, áruld el! Tudnom kell!
- Mintha meleg vízbe merülnék - bukott ki belőlem, aztán már abba sem tudtam hagyni. - Nem mélybe, gyűlölöm a mély vizet, csak egészen sekélybe. Ismered az érzést, amikor belemerülsz egy kád meleg vízbe, ami csak félig lepi el a testedet? A vízben lévő testrészeid melegben, biztonságban vannak, a vízen kívüliek pedig egyre jobban kihűlnek, ahogy múlik az idő. De tudod, hogy csak lejjebb kell csúsznod, és teljesen belemerülhetsz abba a biztonságos melegségbe, amit a víz nyújt. Ezt érzem, amikor Theo megcsókol. Melegséget és biztonságot.
- És mi van a szenvedéllyel? A vággyal? A bizonyossággal, hogy mellette kell leélned az egész életedet? Azt érezted vele egyszer is? Mert biztosan tudom, hogy velem megtapasztaltad. Hadd mutassam meg, milyen volt! Csak egy csók. Egyetlen csók.
- Megígéred? Megcsókolsz, és utána abbahagyod? - kérdeztem remegő hangon.
- Ha megkérsz rá - bólintott.
- Rendben. Essünk túl rajta. - Láttam rajta, hogy majdnem elnevette magát. Amikor hangokat hallottunk a függönyön túlról, még közelebb jött hozzám. Felültetett az ablakpárkányra. Megszorította a derekamat, miközben a fülemhez hajolt.
- Kölcsönösségről volt szó, nem önfeláldozásról, Szent Johanna.

Nyitottam a számat, hogy válaszoljak neki, de pont ezt a pillanatot választotta, hogy megcsókoljon. Egyetlen csókot adott, mégis minden a feje tetejére állt tőle.

Végül is én adtam engedélyt rá.

Az első pár pillanat villámcsapásként ért. Az arcom tűzbe borult, a hangok elcsendesedtek. A bálteremben felhangzó vonósnégyes új darabba kezdett, de a dallam szétesett, mire elért hozzám. Kettőnk szívdobogása maradt az egyedüli hang, amely tiszta maradt.

Alex addig simogatta hüvelykujjával az alsó ajkamat, míg sikerült elmélyítenie a csókot. Végigsimított a combomon, egészen a térdemig, majd gyengéden széjjelebb tolta, hogy még közelebb jöhessen hozzám. Hol erősebben, hol gyengédebben folytatta, de egyetlen percre sem hagyta abba a simogatást. Úgy éreztem, felrobbant egy nap a fejemben, és forrósága a

bőrömből sugárzik. Vállamra tette mindkét kezét, hátrébb döntött, majd lassan végigcsúsztatta tenyerét a karomon.

- Mondj valamit! - suttogta a számba. - Milyen érzés? Mintha meleg vízbe merülnél?

- Égetsz. Azt mondtad, abbahagyod, ha megkérlek rá. - Nagyot nyeltem, a szája a nyakamnál járt.

- Nem hallottam, hogy megkérnél. - Belecsókolt a nyakamba, engedte, hogy egészen az ablakig hátráljak, azután lassan visszahúzott magához. - Sosem tudnál így visszacsókolni, ha nem éreznél valamit irántam. Előbb-utóbb be kell vallanod.

- Csókokkal nem gyógyíthatsz meg. Kérlek, hagyd abba. - Eltávolodtam tőle, de úgy hajolt vissza hozzám, mintha sosem hagyott volna el. Mintha le akarná csókolni, magába szívni szentségtelen szavaimat, bebizonyítani, hogy tévedek.

Pedig igazam volt. Már nem az a Léna vagyok, akit eddig hazavárt.

- Alex! - Ismét eltoltam magamtól, ezúttal elengedett.

- Ne mondd nekem, hogy ez nem jelentett semmit!

Be akartam vallani neki, hogy bár a régi Léna érzéseit csak nyomokban vagyok képes felidézni, új érzéseim kezdtek születni. Iránta.

- Válaszolj! - Megrázott. Könnybe lábadt a szemem. Elengedett, karja erőtlenül hullt vissza az oldalához. - Sajnálom, már megint türelmetlen voltam. De vannak pillanatok - mint például ez is -, amikor eltűnik a szemedből a sebezhetőség. - A fülem mögé simította a hajamat, majd lassan végigcirógatta a nyakam oldalát. Csüggedtté vált a hangja. - Ilyenkor elhatalmasodik bennem a remény, pedig tudom, hogy nem lenne szabad. Reménykedem, hogy egy érintés vagy egy csók helyrehozhatja azt, ami elromlott köztünk. De minden alkalommal az arcomba csapódik az igazság, hogy ez lehetetlen. Léna, nekem nincs különleges képességem. Nem tudok bejutni a fejedbe, hogy meggyógyítsalak vagy rávegyelek, hogy emlékezz. Ez az egyetlen mód, amivel élni tudok, de ez sem segít. Én... én képtelen vagyok segíteni rajtad.

Az első esdeklő szava megrémített. Már nem akartam, hogy lemondjon a reményeiről. Visszahajoltam a teste melegébe, erősen átöleltem, vigaszt akartam nyújtani neki, az egyetlen lehetséges módon, ahogy tehettem.

- Én is akarok emlékezni, Alex. Hogy végre világosan lássak. De ha erőltetjük, attól sosem válik igazivá. Haladjunk lassan és kezdjük valami egyszerűvel, oké? - suttogtam az ingébe.

Az ő egyetlen esélye lassan az enyémmé is vált.

- Folytassuk a randiterápiánkat? - Éreztem a mosolyt a hangjában, mire kiengedtem a visszatartott levegőt.

- A ma este már a második. Táncolhatnánk még? Az egész egyszerű. Nem vagyok olyan rossz, ugye?

- Még annál is rosszabb. Két ballábad van. Azok is fából.

Nevetve böktem oldalba. Megfogta a kezem, és visszaindulniuk a bálterembe.

Legszívesebben repültem vagy futottam volna, úgy pezsgett bennem az energia.

Visszanéztem az ablakmélyedésre. Vajon ha nem megyek New Yorkba annak idején, Alexszel még mindig boldogok lennénk? Szerelmesek? Valami azt súgta, hogy az összes kérdésemre igen a válasz. Újra eszembe jutott Theo. A mosolya, a nevetése, a tekintete, amikor megkérte a kezem. Most már világosan láttam, hogy nem mehetek hozzá. Nem, amíg ennyire erős és ellentmondásos érzéseim vannak Alex iránt. Az egyik pillanatban még tartok tőle, és felidegesít, a következőben pedig úgy érzem, hogy sosem akarok szabadulni a karjából. Még mindig nem tudtam, hogy amit érzek, szerelem-e, de már most sejtettem, hogy sokkal erősebb annál, amit valaha Theo iránt éreztem.

- Mi jár a fejedben?
- A jövő. Hogy mihez kezdünk ezután. - Tánc közben a vállára tettem a kezem, amíg ő a derekamat ölelte át. A mozdulatok természetesek voltak, már nem éreztem tolakodónak az érintését.
- Nem mindig kell előre tervezni. Próbáljuk folytatni így, aztán meglátjuk, mi sül ki belőle.

Zoét vettem észre Alex válla fölött. Egy idősebb férfival táncolt, de a tekintete mindig visszatért a kissé távolabb álló Tomhoz. Egy nőcsokor közepén állt, kezében félig üres pezsgőspohár, és ő is Zoét bámulta. A vak is láthatta, hogy odavannak egymásért, Tomnak majd kiesett a szeme, amikor Zoe megfordult, és előbukkant a csupasz háta.

Vajon Alex is így néz rám?

Hátradőltem a karjában. Szám azonnal kiszáradt attól az éhes tekintettől. Igen, úgy tűnik, ő is. Beszélgetnünk kellene. Valami semleges témáról.

- Volt valakid, amíg halottnak hittetek? - Az őszinteségi roham ismét tarolt. A legkevésbé semleges téma, de amint kimondtam, már rájöttem, hogy egy ideje foglalkoztat a dolog. Kíváncsian, kissé meglepődve nézett rám, de nem válaszolt. Kezdtem ideges lenni. - Megértem, ha igen, hiszen hosszú idő eltelt. Ezért nem kell bűnösnek érezned magad, szóval nyugodtan elmondhatod.
- Senkim sem volt, Léna - ingatta a fejét. - Talán azért, mert sosem hittem el valójában, hogy meghaltál. Úgy gondoltam, azt éreztem kellett volna. Most elégedett vagy?
- Tessék? Nem, dehogyis! - tiltakoztam zavartan.
- Mosolyogsz, édes.
- Szeretem ezt a számot.
- Na, persze! - helyeselt buzgón, majd egy pillanatra elgondolkodott. - Jobban meggondolva, mégis van bevallanivalóm.
- Igazán? - Elvékonyodott a hangom, ezért megköszörültem. Igyekeztem közömbös arcot vágni, amikor ránéztem.
- Említésre sem méltó, de körülbelül fél évvel az eltűnésed után a kezembe került az eljegyzési gyűrűd. Arra gondoltam, ha nem történik annyi rossz velünk, már az ujjadon lenne. Aznap kissé kiborultam, és egy bárban fejeztem be a napot. Kegyetlenül berúgtam, és megcsókoltam az egyik ottani pincérnőt.

Semmi más nem történt.

- Ó. Oké.
- Rendben vagyunk? - A tekintetemet kereste, de nem néztem rá. Körülöttünk újabb párok kezdtek táncolni.
- Persze - bólogattam. - Semmi gond.
- Akkor jó - mondta elégedetten. A zene lelassult, én meg egyszerűen nem tudtam befogni a számat.
- Sokáig tartott? Úgy értem, csak egy szájra puszi volt, vagy kifejtősebb?
- Kifejtősebb? - pukkadozott a nevetéstől. Páran körülöttünk mosolyogva néztek ránk.
- Hagyd abba! - Belebokszoltam a vállába.
- Jó, oké - mosolygott még mindig szélesen. - Zárt szájú csók volt, hogy pontos legyek, és az érte kapott pofont még másnap is éreztem.
- Helyes. - Alig tudtam visszafogni a nevetést.
- A kifejtősebb csókokat mindig neked tartogattam.

Jól éreztem magam vele. A részben katasztrofális első randitól, a verekedésbe torkollt szerenádtól és az állandó szorongástól sikerült eljutnom odáig, hogy jól érzem magam a közelében. Kezdtem végre meglátni benne azokat a tulajdonságokat, amelyek miatt régen beleszerethettem. Emma és Victor mellénk sodródtak. Beszélgettek tánc közben, miközben az apám Emma hátát simogatta.

Amikor az óra elkezdte ütni az éjfélt, eszembe jutott Ethel meglepetése. A bálterem sarkába néztem, és sikerült elkapnom a tekintetét. Csillogott a szeme az izgatottságtól, amikor meghúzta a vékony zsinórt. A fejünk feletti selyemponyva szétvált, és a plafonról ezüstszínű konfettik milliói hullottak le ránk. Izgatott kiáltások harsantak fel körülöttünk, majd a termet betöltötte a taps.

Alex tenyerét forrónak éreztem a hátamon. Kivett egy konfettit a hajamból, majd hüvelykujjával lassan végigsimított a számon.

- Szeretlek, Léna. Sosem szerettem senki mást rajtad kívül.

Ezúttal nem várt engedélyre. Mindkét kezével hátrasimította a hajam, közelebb húzott magához, és megcsókolt. Egy másodpercig sem haboztam, belekapaszkodtam a szmokingjába, és visszacsókoltam. Annyira jónak, olyan helyesnek tűnt, hogy amikor szétváltunk, képtelen voltam abbahagyni a mosolygást.

29. Amikor szerettél

A BÁL UTÁN ALEX KÉZCSÓKKAL BÚCSÚZOTT EL. Victor az ajtóban állt, már kikísérte Emmát, és azt várta, hogy mi is végezzünk. Még mindig fancsali képet vágott, ha Alexre nézett, de tudtam, hogy csak idő kérdése, és újra jóban lesznek. Az ember képtelen sokáig haragudni a gyermekére. Akkor is, ha fogadott.

Zoe éjfél után nem sokkal tűnt el. Amikor Emmát kérdeztem róla, azt mondta, hogy megfájdult a feje, ezért hazament. Másnap reggel felhívtam, de még aludt. Át akartam menni hozzá, de féltem összefutni Alexszel. Amint eltávolodott a közelemből, a kételyek és a bizonytalanság nagy része visszaszivárgott belém. Reggelre kitisztult a fejemből a báli romantikus köd, és újra szembesültem a problémáimmal. Rendbe kell tennem az életem, mielőtt egyéb dolgok szóba jöhetnének.

- Szia, kölyök. Korán keltél.

Rozmaringot szedtem Ethelnek a kertben, amikor Victor mellém lépett. Vasalt inget és zakót viselt.

- Mire készülsz? - kérdeztem gyanakodva.
- Lesz egy megbeszélésem a bankárommal két óra múlva. Aztán együtt ebédelek az ügyvédemmel. Van néhány függőben lévő dolog, amit szeretnék minél előbb lezárni.
- Nem várhatna? - Felálltam, és leporoltam magam. - Alig telt el pár hét a szívrohamod óta. Kímélned kell magad.
- Ha ennél jobban kímélném magam, akár már most befekhetnék egy koporsóba.
- Ez nem vicces. - Az egyre feljebb emelkedő napot bámultam. - Azt hittem, együtt töltjük a mai napot is.
- Nincs még eleged belőlem?

Oldalra dőltem, egy pillanatra a vállára hajtottam a fejem.

- Nincs. Szeretek veled lenni. Megnyugtató.
- Ezt hozom ki minden nőből. - Átölelte a vállam, és felsóhajtott. - Kezdek hinni benne, hogy minden rendbe jön. De ehhez kellesz te is. Hogy elhidd, képesek leszünk együtt végigcsinálni. Jól leszek, Léna. Jól leszek.

Miután elmondta, hogy mit tervezett nekem mára, megígérte, hogy legkésőbb vacsorára hazaér. Belement, hogy felhívjon a megbeszélései után. Amikor beszállt a kocsiba, remegtem. Féltem, hogy újra baja esik, de igyekeztem lekötni magam, mert ő sem akarta, hogy miatta aggódjak.

- Lássuk, mennyit felejtettél, kicsikém! - Ethel visszafelé menet behúzott a konyhába, és hamarosan könyékig tészta borított be. Banánkenyeret készítettünk csupa egészséges alapanyagból. Ethel korábban sem főzött egészségtelenül, de Victor szívrohama óta száműzött a konyhájából minden ártalmas hozzávalót.

Teljes kiőrlésű lisztet, bio tojást és nádcukrot használtunk az édességhez. Ethel elmondta, hogy mit csináljak, így, amikor körülbelül két óra múlva kivettük a sütőből a két aranyszínűre sült cipót, elmondhattam, hogy majdnem teljesen az én művem volt a finomság.

- Nagyon jól csináltad. Lehet, hogy elfelejtettél mindent, amit tanítottam neked, de a kezed emlékszik rá. Pont ugyanúgy verted fel a tojást, ahogy én mutattam. Tudom, hogy tőlem ered, mert amikor először idejöttél, még feltörni sem tudtad tisztességesen. Aztán már olyan profin vertél habot, mintha fakanállal a kezedben születtél volna.
- Sokat főztem New Yorkban is. Könyvből néztem a recepteket, de sosem okozott gondot elkészíteni a bonyolultabbakat sem. Ezek szerint ezt neked köszönhetem.
- Vissza fogsz térni, kicsikém. Minden itt töltött napoddal biztosabb vagyok benne. - Megsimogatta az arcom, majd aggódva a konyhai órára nézett. - Istenkém, elszaladt az idő, az ebéd meg még sehol sincs.
- Rendelhetnénk pizzát, vagy valami. - Amint kimondtam, már tudtam, hogy hibáztam.
- Pizzát? Ki tudja mostanában, miket pakolnak rá? Szó sem lehet róla. Ha pizzára vágysz, ifjú hölgy, készítek én neked olyat, ami után megnyalod minden ujjad. Trudy barátnőm nemrég átküldött egy nagy üveg napon szárított paradicsomot...

A többit már nem hallottam, mert mintha ott sem lettem volna, besietett a kamrába, hogy összeszedje a hozzávalókat.

Visszamentem a kertbe, és leültem arra a padra, amelyikről Victor korábban mesélt. Elmondta, hogy itt sikerült először az anyám múltjába pillantanom, amikor végignéztem a veszekedésüket. Akkor vallotta be Victornak, hogy szerelmes belé. Az a pad foglalkoztatott. Talán ha erősen próbálkozom, sikerülhet még többet megtudnom az anyámról.

Próbaképpen lehunytam a szemem, tenyeremet a padra simítottam. Először csak simogattam a keményfát, majd olyan erősen nyomtam, ahogy bírtam, de semmit sem éreztem. Felemeltem a tenyerem, hogy megnézzem, mi lehet vele a baj. A pad kacskaringós mintái belenyomódtak a bőrömbe, de ezen kívül semmi. Kezdtem kicsit jobban megérteni Alexet. A türelmetlenségét. Bárcsak lenne egy olyan pirula, amely mindent helyre tesz a fejemben.

Éreztem a családom szeretetét, sőt kezdtem én is kötődni hozzájuk. Azt akartam, hogy boldogok legyenek. De hogy tudnám őket boldoggá tenni, amikor az egyetlen dolgot, amit tőlem akarnak, képtelen vagyok megadni nekik? Haszontalannak, hibásnak éreztem magam. Akár egy csorba bögre, amelyet megtartanak, mert szép emlékek fűződnek hozzá, de soha többé nem isznak belőle.

Valahonnan lassú, melankolikus zene szűrődött ki. Gyönyörű volt. Összeszorult a torkom. Felálltam. A kert vége felé mentem. A zene úgy fonta körül a gondolataimat, mint a finomra szőtt pókháló.

Leghátul, a kör alakú lugas mélyén, ahol édes illatú virágok nőttek, és borostyán futott fel a fák törzsén, egy függőágyat akasztott fel valaki. Annyira békésnek tűnt, nem tudtam ellenállni, és lefeküdtem. Az ég vakító kékségét egyetlen felhő sem törte meg, csak a tavaszi nap. Addig néztem bele, amíg a szemem szúrni kezdett, ezért lehunytam. Jobb karomat lelógattam a függőágyról, hogy megérintsem a közelben nyíló virágok selymes szirmait. Aztán lassan álomba ringattak a kert neszei.

Simogatást éreztem. Egy meleg kéz először a hajamat simította végig, aztán az arcomat. Elmosolyodtam. Belekapaszkodtam az álomba, még nem akartam felébredni. Odabújtam ahhoz az érdes tenyérhez, azt akartam, simogasson még, simogasson mindenhol.

- Léna... - Suttogás volt a való világból, de még nem engedtem el az álmot. Maradnom kellett. Forró lélegzetet éreztem az arcomon. Megcsapott a széna illata. És még valami más is. Valami ismerős, izgalmas, torokszorító illat. Fel akartam emelkedni, hogy közelebb kerüljek a forrásához, de nem ment. Valami odaszegezett. Elkeseredetten felnyögtem, mire az az érdes, gyengéd tenyér a tarkóm alá csúszott, és megemelt.
- Lénám... - hallottam még egyszer, és erre a kedveskedésre erősen megdobbant a szívem. A melegség felé fordítottam az arcom, és elégedetten sóhajtottam fel, amikor az ismerős száj az enyémre tapadt.

Langyos szél...

Lónyerítés...

Édes, napsütötte narancs...

Selymes fű...

Egy hatalmas fa...

Puha szőr... vagy inkább haj... Beletúrtam a hajába, és közelebb húztam. Nem engedtem, hogy eltávolodjon. Ajkam szétnyílt. Beszívtam az érintését, a forróságát, a szerelmét. Egy tizedmásodperc alatt eggyé vált az, amit én akarok, és az, amit az álombéli Léna akart.

Alex...

Alex hajolt fölém, ő csókolt úgy, mintha egész életében erre a csókra várt volna. És én viszonoztam, olyan hévvel viszonoztam, amelyet még sosem éreztem. Az arcom tűzben égett. A tudatalattimban valami mocorogni kezdett. A régi Léna olyan erős, olyan izgatott lett ettől a csóktól! Boldogságot, szerelmet, vágyat éreztem. Az övé akartam lenni örökre. Túl sok és túl erős volt ez egyszerre. Szabadulnom kellett.

Elszakadni tőle.

Elhúzódtam, pedig egy részem sikítva tiltakozott ellene. Alex felegyenesedett, és csillogó szemmel nézte, ahogy felkászálódom. Amikor végre felálltam, teljes erőből lesújtott rám a tudat, hogy mennyire szerettem őt. De valami még mindig hiányzott. Megérintettem a számat. Valami nyomát kerestem annak a szenvedélynek, annak a forróságnak, amely pár másodperccel ezelőtt bennem tombolt, de a megduzzadt ajkamon kívül semmit sem találtam.

- Miért csináltad ezt? Kihasználtad, hogy alszom.
- Nem aludtál - mondta halkan. - Csak ábrándoztál. Mint régen a fa alatt. A mi fánk alatt. Ahol először csókoltalak meg. Emlékeztél, Léna. Tudom, hogy emlékeztél arra a csókra.
- Nem tudom, hogy emlék volt-e. De igen, láttam magam előtt. És éreztem is. - Remegő gyomromra szorítottam a kezem.
- Nem sikerült teljesen kiismernem a képességedet. De azt már ennyi idő alatt is megtanultam, hogy ha a múltat vagy a jövőt látod, olyan emberek érzéseit éled át, akiket megérintesz. Soha nem a sajátjaidat.
- Az nem lehet. Éreztem mindent. A narancsillatot. Az ízét a szánkon. A szelet, a füvet, a bőrödet, ahogy az enyémhez ér.
- Hát még mindig nem érted, Léna? - Megragadta a vállam, és lehajolt, hogy a szemembe tudjon nézni. - Egy igazi emléket láttál. Ezúttal a sajátodat. Emlékeztél ránk. A sok bizonytalan megérzés után végre sikerült visszaemlékezned egy biztos dologra a múltadból.

Éles fájdalmat éreztem. Mintha a fejemet kettéhasították volna egy fejszével. A világ fejre állt, a lábamban lévő izmok kemény csomóba ugrottak, remegni kezdtem. Kapkodtam a levegőt, de mégsem jutott elegendő a tüdőmbe. Összegörnyedtem.

- Léna!

A hangjától, ettől az egyetlen szótól úgy éreztem, hogy ólommal bélelték ki a fejem. Legszívesebben a körmömmel estem volna a bőrömnek, hogy kikaparjam azt a fehéren vakító kínt. Alex segítségével sikerült felegyenesednem.

- Mondd el, mi a baj!
- A fejem. Valami történik. Nagyon fáj, Alex.

Amikor megérintette az arcom, újabb fájdalom hullám csapott át rajtam. Elhúzódtam tőle, felálltam, majd vakon tapogatózva araszoltam a következő fáig. A langyos törzsére szorítottam az arcom. Magam mögött éreztem Alex jelenlétét. Tudtam, ha egy ujjal is hozzámér, darabokra török. Hozzámért. Ott volt mindenhol, a karja úgy szorított, akár az acélbilincsek. Hiába nyílt tágra a szemem, mindenhol sötétséget láttam. Forró, fojtogató füstöt éreztem, élesen szakadó fém hangja zárt ki minden egyéb hangot. A szívemet kitépték a helyéről, majd újra visszarakták, hogy aztán megint kitépjék. A kettős sikoly úgy hatott rám, mintha újra az őrület szélére taszítottak volna. Azok a hangok egykor hozzám tartoztak. Ok babusgattak, nyújtottak vigaszt, mondták, hogy örökre szeretni fognak. Ordítottam, addig ütöttem és karmoltam magam körül mindent, amíg elfáradt a karom.

Halottak!
Halottak!
Halottak!
Lélegezz!

- Lélegezz, az istenit!

Alex hangja, az érintése a hátamon fokozatosan elnyomta a fejemben ordító hangokat. A légzésem kapkodóból lassú zihálássá változott. A lábam úgy viselkedett, mintha gumiból lenne, Alex karja tartott meg. Összesimultunk. Még nem mertem felemelni a fejem. Nem, amíg ennyire bizonytalannak éreztem a körülöttem lévő világot. Az arcomat az ingére szorítottam. Egy kis helyen forró és nedves lett az anyag. Oda sikoltottam bele pár másodperccel ezelőtt az összes fájdalmat, amely megrohant. A légzésre koncentráltam. Az egyenletes ütemben ki-be áramló levegő tisztasága megnyugtatott. A házból most hangosabban szűrődött ki a lassú zene. Könnyek szöktek a szemembe. Már azelőtt tudtam a szöveget, hogy a rekedt hangú énekesnő kiejtette a szavakat.

Miért vagyok ilyen szomorú? Miért érzem úgy, hogy összedől körülöttem a világ?

Ilyen érzés emlékezni?

Megrohant a borzongás.

Már nem akarom. Ha ilyen, nem. Ez túl sok, elviselhetetlen.

A lábam végleg megadta magát, de Alex megtartott. Lehajolt, a térdem alá csúsztatta a karját. Az ölébe vett. A szemem csukva maradt, amikor lefektetett a függőágyra. Azt hittem, otthagy. A gondolattól, hogy a melege, a közelsége nélkül kell elviselnem ezeket a perceket, nyomorultul éreztem magam. Mintha összegyűrtek és szemétre vetettek volna.

De Alex nem ment el. Kinyitottam a szemem, amikor mellém feküdt. A mellkasára vont. A lábam az ő lába mellé szorítottam, a tenyerem a szívén hevert. Mély lélegzetet vettem, utána mertem csak felnézni az arcára.

A megdöbbenéstől élesebben szívtam be a levegőt. Alex még erősebben ölelt, és megrázta a fejét. Mintha semmiség lenne. Mintha nem is érezné azokat a hosszú és véres karmolásokat, amelyek a nyaka mindkét oldalán végigfutottak. A torkomat kaparta a szégyen és a félelem.

Bántottam öt!

- Bocsáss meg! Kérlek... kérlek, bocsáss meg! - akartam mondani, de csupán rekedt krákogás jött ki a számon. Istenem, mi lesz, ha nem tudom neki elmondani?

Fölém hajolt, kisimította az arcomból összegubancolódott hajamat. Hüvelykujjával lassan végigsimított kicserepesedett számon. Elvesztem a szemében. Úgy éreztem, karnyújtásnyi távolságból nézem a csillagos eget. A légzésem egyre lassult.

- Bármit is teszel, bárkivé is válsz, többé nem mondok le rólad. Ha barát kell, hát az leszek, ha csak egy vállat szeretnél, amin időnként kisírhatod vagy kitombolhatod magad, én azzá válók. Lehetek bárki! Értesz engem? Bárki, akire szükséged van! De soha többé ne taszíts el magadtól, kérlek! Segíteni akarok, hogy átvészeld ezt. Akármi legyen a vége.

Addig fészkelődtem, amíg a testem minden porcikája eltelt a melegségével. A hajamat morzsolgatta, időnként a hüvelykujjával végigsimított az arcomon. Biztonságban éreztem magam. Melegben. A karjába bújva aludtam el,

körülvéve az illatával.

Amikor kinyitottam a szemem, Theo nézett le rám. Alex ingét markoltam még mindig, lábam az övére fonódott, hajam azért volt kócos, mert Alex a fejbőrömet masszírozta, mielőtt elaludtunk. Dühöt és csalódottságot vártam, ezek helyett azonban beletörődő szomorúsággal nézett rám. Hitvány árulónak éreztem magam.

- Zavarok - állapította meg. Mögötte Ethel állt, kétségbeesett tekintettel nézett hol rám, hol Theo hátára.
- Sajnálom, csak úgy berontott.
- Semmi baj, Ethel. - Megráztam a fejem, miközben felkászálódtam Alex mellől. Nem néztem hátra, de tudtam, hogy ő is felkelt.
- Rossz ötlet volt idejönni. - A kezünket nézte, ami majdnem összeért. - Világéletemben lekéstem a dolgokat.
- Magunkra hagynál, Alex? - Tudtam, hogy előbb-utóbb eljön ez a pillanat, csak arra nem számítottam, hogy ennyire hamar csapódik az arcomba.
- Biztos vagy benne?
- Igen. Sok megbeszélnivalónk van.
- Hívj, ha végeztél. - Hozzáérintette ajkát a homlokomhoz. Amikor elment Theo mellett, hosszan tanulmányozták egymást, de egyikük sem szólalt meg. Alex még visszanézett rám, bizonytalanul elmosolyodott, aztán karon fogta Ethelt, és visszakísérte a házba.
- Bunyóztatok? Látom, te győztél - mondta hűvösen.
- Emlékezni kezdtem pár dologra. Főként rosszakra. Alex megvédett önmagamtól. Mikor érkeztél?
- Úgy egy órája. A városban csak meg kellett említenem a Wall nevet, és útbaigazítottak.
- Napok óta próbállak elérni.
- Gondoltam, megleplek. Pedig talán jobb lett volna, ha felveszem azt az átkozott telefont. Most már világos, hogy mit akartál annyira közölni. - Gondterhelten dörzsölte meg a száját, mintha előre utálná a szavakat, amelyeket ki fog ejteni. Valami keményet éreztem a gyomrom alján, egészen lent, ahová a rossz érzések szoktak csomóba gyűlni. - Visszatérsz hozzá, ugye? A lovászfiúhoz. - Dühösen közelebb lépett, és megragadta a vállam. - Túl könnyen lemondtam rólad. Másra sem tudok gondolni. Hibáztam, önzőbbnek kellett volna lennem, amíg hozzám tartoztál. Tudom, hogy szerettél. - A gyűrű felé intett, amely még mindig a kezemen volt.
- Még most is így van. - Lehúztam az ujjamról, a kezéért nyúltam, majd a tenyerébe ejtettem.
- Ne csináld ezt, Silver!
- Sosem akartalak becsapni, Theo. Barátként néztem rád, de szerettem volna, ha ez megváltozik. Idővel már kezdtem többet is érezni irántad.
- De még mindig nem szerelmet - fejezte be keserűen.
- Nem.

- És a lovászfiút szereted? Ha elállók az útból, ő boldoggá fog tenni?
- Szeretem azt gondolni, hogy a saját kezemben van a boldogságom. Mindazok ellenére, amik eddig történtek.
- Tudod, hogy értem. Boldog leszel vele? - kérdezte újra.
- Fogalmam sincs. Azt sem tudom, mi fog történni holnap. Alex az életemnek azt a részét jelentette régen, ami most másodlagos, de mióta itt vagyok, kezdek egyre többet érezni iránta. Viszont most az a legfontosabb, hogy megtaláltam a családom, Theo. Már közelebb érzem magam hozzájuk.
- Azt mondtad, hogy elkezdtél emlékezni.
- Sikerült felidéznem pár dolgot. - Elsétáltam egy közeli padig, közben beletúrtam a hajamba, hogy nagyjából kisimítsam az összegubancolódott részeket. - A szüleim halálát például. Hogy milyen érzés volt.
- Sajnálom - sóhajtott nagyot. - Sokkal nagyobb gondjaid lehetnek most nálam.
- Ne becsüld le annyira magad. Egy éven át te álltál mellettem, segítettél, hogy jót tehessek. Az elejétől úgy kezeltél, mintha a családodhoz tartoznék. Bármit megadtam volna, hogy viszonozhassak valamennyit ebből. Ehelyett elhagytalak, amikor a legnagyobb szükséged lett volna rám.
- Most a nyomozásra gondolsz vagy az esküvőnkre? - Leült mellém a padra, és becsukta a szemét. A fák levelein áttörő napsugarak megvilágították a szeme alatti árkokat. - Még nem is meséltem a nyomozásról, pedig tettünk egy nagyobb előrelépést. Körözést adtunk ki dr. Sebastian Green ellen. A plasztikai sebész.
- Azt hittem, van alibije. - Újra ugyanazt a félelmet éreztem, amikor felidéztem az arcát. A tekintetét, ahogy az első találkozásunkkor rám nézett.
- Állítólag Washingtonban volt egy egész napos konferencián, de kiderült, hogy csak az első előadást hallgatta meg, és egy sokkal korábbi gépre foglalt visszafelé helyet. Bőven maradhatott ideje rá, hogy visszaérjen és megölje Lizát. Az indíték viszont bizonytalan. Hirtelen felindulás vagy féltékenység is lehetett. Be akartuk vinni, hogy kikérdezzük, de a jó doktor sosem jött vissza a szabadságáról. Országos körözést adtunk ki ellene.
- Tényleg azt hiszed, hogy ő tette?
- Egyre biztosabb vagyok benne. Az első alkalommal nem én kérdeztem ki, de utána találkoztam vele. Hátborzongató a pasas. És egyre több bizonyítékot találtunk ellene. Jack jobban utánanézett Mindy Rogers esetének. A biztonsági kamerák nem működtek a benzinkúton a gyilkosság időpontjában, de kiderült, hogy az út túloldalán lévő, éjjel-nappal nyitva tartó kaszinónak szigorú biztonsági előírásai vannak. Halványan, de kivehető, ahogy a gyilkosság feltételezett időpontja előtt valamennyivel a fekete kabrió, amit korábban említettem, megállt a kútnál. Egy férfi és egy nő szállt ki belőle, mindketten bementek a férfi mosdóba. Húsz perc múlva a férfi egyedül jelent meg, és elhajtott. Végig baseballsapkát viselt, és háttal állt a kamerának, ezért az arca nem látszott, de a nő egyértelműen Mindy Rogers volt. A kamera

felvette az autó rendszámtáblájának töredékét. Ráállítottunk néhány informatikust, megvizsgálták az összes lehetséges variációt, végül lett egy találat. Dr. Green a gyilkosság napján érkezett Las Vegasból. A repülőtéren kocsit bérelt, a jogosítvány, amit bemutatott Patrick Gruber nevére szólt. Megkaptuk a jogosítvány másolatát, a kép feltűnően hasonlít a pasasra, de ha jobban megnézzük, mégsem ugyanaz. És a születési dátum sem egyezik. A kölcsönzőben valószínűleg nem nézték meg alaposabban. Utánanéztünk a doki családjának. Az apja, dr. Patrick Green, akkor változtatta meg a nevét Gruberről, amikor Ausztriából Amerikába költöztek. Minden összeáll.

- Tényleg ő tette.
- Remeg a kezed. - Átfogta a kezemet, és megdörzsölte. - Nem kell félned. Téged alig ismert, nincs oka rá, hogy utánad eredjen.
- Nem félek. Úgy érzem, hogy valami kimaradt. Mintha elfelejtenénk valami fontosat.
- Egy csapat jelenleg is a hátterét és a múltját ellenőrzi. Las Vegasban és a környékén annyi megoldatlan gyilkosság történt az utóbbi tíz évben, amivel folyót lehetne rekeszteni. Ismétlődő mintákat keresünk. Ha gyilkolt már korábban is, megtaláljuk.
- Talán tudnék segíteni. - Próbáltam kitalálni valamit, de mindegyik terv azzal kezdődött, hogy újra el kell hagynom az otthonomat. A gondolat is fájdalmat okozott.
- Talán. De ahogy korábban is mondtam, neked itt most sokkal fontosabb dolgod van, kettészakadni meg nem tudsz. Megoldjuk nélküled is, Silver.
- Biztos vagy benne? - sóhajtottam fel megkönnyebbülten. Nem kellene ezt éreznem. Nem is olyan régen még mindent alárendeltem annak, hogy elkapjam Liza gyilkosát. Azóta annyi minden megváltozott.
- Igen. Megérdemled, hogy a családod mellett legyél. Semmi mással ne foglalkozz. - Felállt, kinyújtózott, majd a kezét nyújtotta felém. - Kikísérsz?
- Máris elmész? - Felálltam, és megfogtam a kezét. - Maradhatnál ebédre. Megismerkedhetnél Ethellel.
- Minél több időt töltök itt, annál biztosabb vagyok benne, hogy hiba volt idejönnöm. Azt hiszem, addig kell elmennem, amíg még megvan a méltóságom, és nem kezdek el könyörögni. - Magához húzott, és szorosan megölelt. - Kivirultál, tudod? Csillog a szemed, és elmúlt a sápadtságod is. Én rengeteget tepertem, hogy mindezt elérjem nálad.
- Dühösnek kellene lenned rám - dünnyögtem a vállába.
- Ó, hidd el, dühöngök! Kitépted azt a rohadt szívemet a mellkasomból, és megtapostad. Már az első pillanatban belém kellett volna szeretned. Az anyám szerint egy kicseszett főnyeremény vagyok. A lovászfiút meg egyenesen meg tudnám ölni. Abban a percben meggyűlöltem, amikor láttam, hogy néz rád. - Eltolt magától, aztán erőltetetten elmosolyodott. - Én most elmegyek.
- Azért néha felhívhatlak?
- A nyomozás miatt?

- És beszélgetni. Már ha te is szeretnéd.
- Rendben. Csak adj egy kis időt, hogy megszokjam a gondolatot. Elfogadni sosem fogom, de képes leszek elviselni. És ha elbizonytalanodnál a lovászfiúban, tudd, hogy én bármikor beugróm helyette. - Boldogtalan mosoly ült ki az arcára. - De most haza kell mennem, hogy kegyetlenül leigyam magam. Akkor talán sikerül kivernem a fejemből a képet, ahogy az oltár előtt állsz, és nem én vagyok melletted.
- Theo.
- Most inkább hagyj elmenni, jó? Úgysem tudod könnyebbé tenni. Ebben a helyzetben sosem lesz olyan, hogy mindenki boldog.

Megfordult, és elment.

Halálosan fáradtnak éreztem magam. Újabb embert tettem boldogtalanná. Ugyanúgy csalódást okoztam neki is, ahogy csalódást okozok a családomnak minden nap, amikor az emlékeim nélkül ébredek fel. Keményebben kell dolgoznom, hogy helyre hozzam.

A virágok illata fojtogatott. Megkerültem a házat, hogy ne kelljen senkivel se beszélnem. Az egyik oldalsó bekötőúton ott parkolt a kisteherautó, amelyet Victor munkára használt, benne a kulcs. Leengedtem az ablakot, a rádiót az egyik rock adóra tekertem, majd indítottam. A kerekek prüszkölve szórták szét a feljáró kavicsait. A hangtól elégedettség töltött el.

Sokáig csak autóztam a környéken. Hallgattam a zenét, élveztem a lüktetését, a szelet, ahogy befúj az ablakon, végigsüvít a bőrömön, lehűti a tarkómat. A fejfájás és a remegés lassan elmúlt, de a rossz érzések újra és újra visszaszivárogtak. Végül találomra kiválasztottam egy földutat, és addig hajtottam, amíg megláttam az első legelőn kószáló ménest. Különböző színű és nagyságú lovak voltak, egy részük békésen legelészett, míg néhányan benyargaltak a ritkásan álló fák közé. Boldognak tűnő nyerítésüktől elmosolyodtam.

Leállítottam a kocsit, kiszálltam, és a kerítéshez mentem. A távolban megdördült az ég. Magasan fölöttem a felhők vastag, kékesszürke dunyhaként sodródtak. A közelgő vihar dübörgését mélyen, a mellkasomban éreztem. Az első dörgés hangos volt, vad, és felszabadító. Különleges, mint egy hűvös érintés a tikkasztó nyári éjszakán. Felültem a kerítésre, lábamat az alsó deszkára fontam. Behunytam a szemem, és addig hajoltam hátra, amíg a lábamban lévő izmok kellemesen megfeszültek. Az első langyos csepp a nyakamra hullott. Végigfutott felforrósodott bőrömön, hűvös nyakláncot húzva rá. Másodperceken belül már záporozott rám az eső, eláztatta a ruhámat és a hajamat. Mozdulatlan maradtam. A zuhogó esőben, a kerítésen ülve, miközben a dörgés és a villámlás körülöttem felerősödött, végre megint felszabadultnak éreztem magam.

Lehagytam a káoszt. Magába szippantott a lélegzetelállító táj körülöttem, az eső, amely megtisztított, és az érzés, hogy végre én is vagyok valaki. Van múltam, családom, és egy olyan életem, amelyet meg sem érdemiek.

Leugrottam a kerítésről, és elindultam a közelben lévő nyitott istállóhoz. Egyetlen ló kivételével az összes visszaporoszkált a tető alá.

A homokszínű kanca békésen legelészett, egyáltalán nem zavarta az eső. Megsimogattam a két füle közötti részt, majd le, egészen a nyakáig. Megesküdtem volna rá, hogy megborzongott. Hozzám hajolt, majd hirtelen mozdulattal a szájába kapta a karomat. Arra számítottam, hogy megharap, de csak beszippantotta a bőrömet egy pillanatra, és elengedte. Ezután a fejével megbökdösött. Olyannak tűnt, mint valami félresiklott lópuszi utáni vállon veregetés.

- Gyere, kislány, menjünk fedett helyre, mert már így is teljesen elázott a frizuránk.

Engedelmesen követett. Menet közben többször hátra kellett simítanom az arcomból a csöpögő hajtincseket, de azok újra és újra visszahulltak, mintha emlékeztetni akarnának arra, hogy mennyire vizes vagyok.

Madárkám.

A suttogás mindenhonnan jött egyszerre, végigrohant a tájon, és visszhangot vert a fejemben. Megtorpantam. Valami nem stimmelt. Tekintetem ide-oda járt, először a távolban, majd egyre közelebb kerestem azt a kísérteties sugallatot, amely az erdő sűrűbb része felé vonzott. Amint megtettem az első lépést, a vonzás felerősödött. Kavargott a gyomrom, menni akartam. A ló elém került, és megint megbökdösött. Éreztem, hogy a hideg bekúszott az ő bőre alá is, de nélkülem nem fog védett helyre menni. Megfordultam, elfojtottam a fájdalmat, ami a hátamba vágott, és egy percen belül már az istállónál jártunk. Addigra enyhült a vonzás.

A széles ajtók sarkig tárva maradtak. Meglepetésemre az összes ló a bejárat előtt tömörült, de amikor odaértünk, szétnyílt előttünk a rögtönzött sorfal, majd rögtön utána vissza is zárult. Úgy éreztem, mintha a lovak el akarnának zárni a külvilágtól. Felnevettem, amikor mind körém gyűltek, és ismerkedni kezdtek. Amolyan lómódra.

Végigszimatoltak, nagyokat horkantottak, és időnként ugyanúgy beszippantották a bőrömet, mint korábban a kanca. A sörényükből csöpögött a víz. Régen biztos sokat tudhattam a lovakról, de abban a pillanatban fogalmam sem volt, mit kellene tennem. Összesen tizennégy csupa víz ló csoportosult körém. Odabent találtam egy kisebb raktárt. Egy polcot teleraktak régi törölközőkkel és pokrócokkal. Kivittem egy halommal, és először a kisebbeket, majd a nagyokat dörzsöltem végig alaposan. Közben sem hagyták abba a játszadozást, kíváncsi tekintetekkel figyelték, hogy mit művelek, és időnként barátságosan megtaszítottak vagy rám prüszköltek, ha rossz helyre nyúltam. Ezután szalmával is végigdörzsöltem őket, majd betakartam a hátukat.

Amikor végeztem, már sajgott a karom, de folytattam. A második szárazra törölt lovat vezettem az itatóhoz, amikor autózúgásra lettem figyelmes.

- Ha Victor ezt megtudja, leszedi mindenki fejét, és odaadja a lovaknak, hogy focizzanak velük. Tudtátok, hogy vihar közeledik. Ilyenkor nem

használhatjátok a távoli legelőket, mert nincs elég idő beterelni a lovakat. Szerencsétek, hogy ők okosabbak nálatok. Valószínűleg csuromvizesen álldogálnak odabent.

- Hm, Alex - szólalt meg az egyik fiú.
- Mi van?

Épp becsukta az istálló ajtaját. Beletúrt a hajába, hogy kirázza belőle a vizet, amikor találkozott a tekintetünk. Victor két emberével érkezett, akik még mindig a bejárat közelében álltak, és idegesen a kalapjuk karimáját markolászták.

- Mi is jöhetünk, vagy csak lovakat vállalsz, hercegnő? - Széles mosoly jelent meg az arcán. Tessék, itt is van. Egyetlen pillanat a közelében és megint remeg a gyomrom.
- Nem tudtam, mit kéne tennem, és nagyon vizesek lettek. Nem akartam, hogy megfázzanak - hebegtem zavartan.
- Semmi gond, jól csináltad. Srácok, hozzatok még törölközőket, segítsünk Lénának.
- Szia, Léna - mondta a szőke hajú.
- Üdv, Léna - biccentett a vörös. Mindketten ismertek, de rájuk sem emlékeztem.
- Sziasztok - intettem nekik, és folytattam. Nemsokára minden ló megszáradt, de az eső még mindig esett. Az istálló levegője fojtogatóvá vált, ezért kinyitottam az ajtót. Amikor megfordultam, Alex állt mögöttem.
- Minden rendben? - A baloldalon ő hátrált az ajtófélfáig, a jobbon én.
- Theo elment, ha erre gondolsz - sóhajtottam. - Elüldöztem.
- Látom, hogy levetted a gyűrűt - sandított a kezemre. - De most nem erre gondoltam. A szüleid, az a látomás. - Megrázta a fejét. - Elmondod, mi történt?
- Azóta időm sem volt átgondolni. Próbáltam ismét olyan mélyre temetni, ahonnan előbukkant, de azt hiszem, ha egyszer elkezdtem, nem hagyhatom abba. Már emlékszem rájuk, Alex. Csak rájuk, és nagyon homályosak, de a halálukat tisztán fel tudom idézni. Egy héttel a baleset előtt többször álmodtam róla, de akkor még sejtelmem sem volt a képességeimről, így elkönyveltem annak, aminek látszott. Rossz álomnak. Aztán valósággá vált. Tudnom kellett volna. Elmondani nekik, akkor talán sosem történik meg a baleset.
- Gyere ide. - Kinyúlt a karomért, és magához húzott. Átölelte a derekamat, fejemet a mellkasára vonta. - Ez az állandó önfeláldozás és bűntudat egyszer ki fog nyírni, hercegnő. Nem menthetsz meg mindenkit, és bármilyen hihetetlen, nem te vagy a hibás minden rosszért, ami az életedben történt. Baleset volt, Léna. Tragikus baleset, amiért senki sem felelős.
- Úgy érzem, az életem két részre szakadt. Ott vannak ők, a múltam részei. Homályos emlékek, és szeretet köt hozzájuk. De a fájdalom friss. Állandóan ott motoszkál a háttérben, és lassan nyom össze. Néha azt kívánom, bár felejthetném el őket újra.
- Dehogy kívánod. - Körkörös mozdulatokkal simogatta a hátam. - Merülj

el a fájdalomban és a bűntudatban, lubickolj benne, ha úgy tetszik, de idővel ismét magad mögött kell hagynod. Mert ilyen az élet. Túllépünk a fájdalmainkon és a gyászunkon, különben képtelenség lenne folytatni. És te azt akarod, ugye? Sok ember szeret téged, Léna. Olyan emberek, akiknek az élete jobb lett, mióta te is benne vagy. Olyanok, akik boldognak akarnak látni. - Elhalkult a hangja. Felnéztem. A szeme megint az éjszakát juttatta eszembe. A végtelen, sötétkékben játszó égboltot, amelyen lassan kezdenek feltünedezni a csillagok.

- Gyere velem. - Megfogtam a kezét, és elmosolyodtam a kép miatt, ami átfutott rajta. Az egyik pillanatban mélyérzésű hős, a másikban tipikus, piszkos fantáziájú pasi.
- Tűnés, srácok! - A két fiú olyan gyorsan sietett ki a raktárból, ahol éppen a törölközőket terítették ki, hogy az egyikük megbotlott. Alex utánuk indult, hogy becsukja az ajtót, de visszahúztam.
- Nyugi, Casanova! Ülj le. - Lenyomtam az asztalra. Amikor fel-nyújtózkodtam, hogy a feje felett elérjem az elsősegélyládát, átfogta a derekamat, és magához húzott. Amikor megpróbált megcsókolni, magunk közé emeltem a ládát, és felmutattam neki.
- Muszáj ezt? - nyögött fel.
- De mennyire. Elfertőződhet.

Kitisztítottam a hosszú karmolásokat a nyakán, utána fertőtlenítő kenőcsöt is kentem a sebhelyekre. Le kellett állítanom magam, amikor fújkálni kezdtem a sebeket. Túlságosan hozzászoktam a gyerekek ápolásához.

- Tudom, hogy azt mondtad, nem számít, de sajnálom, hogy megsebesítettelek.
- Érted többet is bevállalnék. De azért remélem, hogy legközelebb sokkal kellemesebb körülmények között karmolsz majd össze. - A derekamról egyre lejjebb csúszott a keze.
- Abba kellene hagynod ezeket a kétértelmű megjegyzéseket. - Elléptem a veszélyzónából. - Zavarba hozol vele.
- Tudom - vigyorgott önelégülten.
- Pont ezért csinálod! - Meglöktem a vállát, de akkor sem hagyta abba a nevetést.
- Megígértem, hogy türelmes leszek, nem siettetlek, Léna. Az egyetlen reményem, hogy néha sikerül kibillenteni az egyensúlyodból.

Még erőlködnie sem kell hozzá.

Amikor végeztünk, és kimentünk, a két fiú meg sem próbálta leplezni a vigyorgását. Az eső már alig csöpögött.

- Ha letöröltétek a vigyort a képetekről, etessétek meg a lovakat. Visszaviszem Lénát a házba. - Mindketten vigyázzba vágták magukat, és mosolyogva szalutáltak neki.
- Ezt nevezem fegyelemnek - jegyeztem meg már a kocsiban ülve.
- Á, pimasz kis seggdugaszok. Azóta ismerem őket, hogy három éve

kezdtek Victornál. Még gimisek, de délutánonként és hétvégén itt dolgoznak. Az anyám és Victor is csak ilyen srácokat vesz fel. Akiknek tényleg szükségük van a munkára.

- Ez pont rájuk vall. Szeretik ezt a helyet. Az embereket. És abból ítélve, hogy mennyien jöttek el a bálra, az emberek is szeretik őket.
- Most, hogy együtt vannak, ők lettek a vidék álompárja - fanyalgott.
- Boldogok, Alex. Nem ér ez meg mindent?
- De igen, persze. Nehéz megszokni, ennyi az egész. - Levette a vizes dzsekit, és a hátsó ülésre hajította. Alatta majdnem teljesen vizes fehér pólót viselt.

Légyszi, vedd le!

Kis híján megállt a szívem, mert egy pillanatra azt hittem, hogy hangosan is kimondtam. Az átázott póló hozzátapadt a mellkasához, kirajzolta az alatta lévő izmokat. Megdörzsöltem az ujjhegyemet. Biztos voltam benne, hogy tudom, milyen a vizes bőre tapintása.

- Tetszik a látvány?
- Mi? - Elkaptam a fejem, és megköszörültem a torkom. - Megtennéd, hogy sietsz? Senkinek sem szóltam, hogy eljövök, már biztos aggódnak értem.
- Ahogy a hölgy kívánja. - Rálépett a gázra. Egészen a hazaút végéig eltökélten bámultam a szélvédőn szétszaladó esőcseppeket.
- Léna! - Akkor szólt utánam, amikor már a lépcső tetejénél álltam.
- Tessék.
- Jól éreztem magam a harmadik randinkon. A hétvégén megejthetnénk a negyediket.
- Ez most randi volt? - Karba tettem a kezem, és behúzódtam az eresz alá, hogy ne érjen az eső. Ő nekidőlt a motorháztetőnek, majd széttárta a karját. Egyáltalán nem zavarta, hogy még vizesebb lesz.
- Belőttük pár ló frizuráját, beszélgettünk, vizesen ölelkeztünk. Nekem ez randinak tűnik.

A magabiztos vigyorától viszketett a tenyerem, de bólintottam.

- Legyen akkor a hétvége.

30. Az út vége

COLORADÓBAN LASSAN BEKÖSZÖNTÖTT A NYÁR. A fű selymesebbé, zöldebbé, az ég felhőtlenebbé, kékebbé és fényesebbé vált. A távolban ott sorakoztak a hófedte hegyek, de a síkságon felmelegedett a levegő. A napoknak kialakult a ritmusa. A reggeleket a konyhában töltöttük. Ethel és én felváltva készítettük a reggelit. Egyre több mindent el tudtam készíteni emlékezetből. Amikor Emma ott aludt, ő is csatlakozott hozzánk, Victorral ilyenkor úgy mosolyogtak egymásra, mint a szerelmes tinédzserek. Émelyítő és egyben aranyos volt. Victort az új szerelem megfiatalította.

Időnként Zoe és Alex is beugrott, azokon a napokon Ethel mindig áfonyás palacsintát és körtés gyümölcssalátát készített. Láttam a szemében, amikor ránk nézett, hogy azt szeretné, ha mindig ennyien nyüzsögnénk az asztal körül. A gondolat, hogy ekkora családom lehet, feldobott. Victor újra dolgozni kezdett, de délutánonként felfüggesztette, hogy velem foglalkozzon. Az *Ezüsthíd* lassan, de egyre biztosabban épült.

Rengeteg időt töltöttünk a padláson és a kihalt istállóban, hogy jobban haladhassak. Victor először gondterhelten, majd egyre nagyobb meglepetéssel hallgatta végig az első emlékeim megszerzésének történetét.

- Nagyon úgy látszik, hogy Alex beindított nálad egy folyamatot. Semmi sem lehetett a kertben, amely a balesethez köthetett volna. Tehát a szüleid halála valós emlék, Léna. Azért válthatta ki a rohamot is. Ha tényleg így van, talán ennél gyorsabban is haladhatunk.

A padláson, miközben élveztem a kora nyári napsütést, az alattam lévő pihenőszék karfáját érintve a nagyszüleimre koncentráltam. Újra ugyanazt a légzéstechnikát alkalmaztuk, amikor először meghallottam a zongoraszót. A történetekből már hallottam róluk, de most láthattam, érezhettem is őket, az egymás iránti szeretetüket és odaadásukat. Victor taktikája az volt, hogy egy-egy tárgy vagy ember segítségével végigvezet az itt töltött időm minden fontosabb pillanatán, majd a közös foglalkozásaink alkalmával ezeket a képeket megpróbáljuk élettel megtölteni. Hogy emlékekké válhassanak.

A sok megérzés és belém ivódott reflex is segített. Victor elmondta, hogy már az első napokban észrevette a hasonlóságokat. Ugyanúgy szerettem a krumplipürét, mint régen. Ugyanazokat a könyveket kezdtem el olvasni, mint amiket az Enigmába érkezésem után kiszemeltem. Mindig az aljánál fogtam meg a bögrét, mint Victor szerint régen. Ugyanúgy hordtam a hajam, mindig kétszer belekortyoltam a teába, még akkor is, ha tűzforró volt, csak utána fújtam meg. És még nagyon sok minden, amit tátott szájjal hallgattam végig. Olyan dolgokra figyelt fel, amiket én észre sem vettem.

- Ez a sok apróság a kezdet, Léna. Azt jelzi, hogy teljesen nem veszítetted el önmagad. De mára végeztünk. Alex nemsokára itt lesz, és úgy tudom, valami

különlegeset tervez.

- Honnan tudod?
- Emmától.
- Félnem kellene?
- Jól fogod érezni magad. Ez lesz az utolsó, jól tudom? - Bólintottam. - És sikerült végül döntened?
- Próbálok nem gondolni rá, hogy döntenem kell. Tudom, hogy szerettem őt. A rétet leszámítva még mindig nincsenek emlékeim róla, de azt hiszem, már nem is számít annyira, mert egyre jobban vonzódom hozzá. Még félek kimondani, hogy ez a szerelem, de ijesztően hasonlít ahhoz, aminek gondolom.
- Akkor mi a baj? Vágj bele. Régóta egyértelmű mindkettőnknek, hogy minden együtt töltött pillanat számít.
- Azt hiszem, még mindig félek. Alex azt a lányt akarja visszakapni, akit elveszített. Azóta annyi minden más lett. Én is. Mi van, ha rájön, hogy sosem leszek a régi?
- Nem is kell, hogy az legyél. Ha sikerül is visszakapni az emlékeidet, te már sokkal több vagy a régi énednél. Kiteljesedtél. Nézz végig magadon, kölyök! A semmiből kezdtél új életet, embereken segítettél, és elkaptál egy sorozatgyilkost. Alexnek élete végéig igyekeznie kell, hogy kiérdemeljen téged.

Az istállóban töltött esős délután óta Alex már tizennégyszer jelent meg az ajtóban. Tizennégyszer hozott virágot, mindig más fajtát, és arra is ügyelt, hogy többé senki kertjéből ne lopjon. Az esetek többségében tökéletes úriemberként viselkedett, de ha mégsem sikerült neki, mindig leállt, amikor arra kértem. Vicces, romantikus, ijesztő, izgalmas randikon voltunk túl, és ugyanennyi fülledt búcsúzkodást éltünk át az autójában. Alex csak arra várt, hogy igent mondjak, és minden ugyanúgy folytatódott volna, ahol másfél éve félbeszakadt. De valami még mindig visszatartott.

Zoe előző nap beugrott, és elmentünk vásárolni. A bál utáni napon vissza kellett utaznia New Yorkba, mert nem tudott több szabadságot kivenni, de most már a hétvégéi szabadok maradtak. Telefonon mesélte el, hogy aznap éjjel Tom vitte haza, és sikerült rábeszélnie, hogy adjon maguknak még egy esélyt.

- A szerencsétlen, szinte könyörgött, látnod kellett volna. - Úgy viselkedett, mintha semmit sem várna a kapcsolatuktól, de amikor megfogtam a kezét, éreztem, hogy mennyire akarja ő is ezt a második esélyt. Azóta a távkapcsolatot gyakorolták.

Alex este nyolckor jelent meg, a kezében egy csokor margarétával. Fekete öltönyt viselt piros csokornyakkendővel, amely kicsit csálén állt.

- Oké, azzal kezdeném, hogy bocsánatot kérek. Egy gyenge pillanatomban Danny és Ricky, a két srác, akik eláztatták apád lovait, rávett, hogy segítsek nekik valamiben.
- Tegyük át máskorra?
- Viccelsz? Mióta megláttalak ebben a ruhában, csak ezekre az apró gombokra tudok gondolni. Döbbenetesen gyönyörű vagy. - Közelebb lépett,

átfogta a derekamat, és lágyan megcsókolt.

- Köszönöm. - A ruhát én választottam. Zoe büszkén mosolygott rám, amikor megmutattam neki. Azt mondta, már időtlen idők óta vár a pillanatra, hogy elérjem a divatnagykorúságot, és végre eljött. A felső része borvörös volt, kerek nyakkivágással, háromnegyedes ujjal, középen pedig a ruha egész hosszán végigfutó gyöngyös gombokkal. A szoknyarész fekete, libegős selyemből készült, a térdemig ért.

- Ha neked nem probléma, negyedóra alatt lerendezem a dolgot, utána miénk az este.

- Miben kell segítened nekik? - kérdeztem gyanakodva.

- Egy ostoba iskolai bátorságpróbán vettek részt, és elszúrták az utolsó feladatot. El kellett kötniük egy rendőrautót az őrs elől, majd a szomszéd utcában hagyni. Sikerült nekik, de Ricky bepánikolt, és egyenesen hazavezetett. Hamarosan észreveszik a hiányzó autót, és amikor megtalálják a garázsukban, le is tartóztathatják őket. Vállaltam, hogy bemegyek a rendőrségre, és megpróbálom elmagyarázni a helyzetet. Ha szerencséjük lesz, megúszák pénzbírsággal.

Félóra múlva egy cellában ültünk, és rájöttem, hogy az utolsó randink mindenképp emlékezetessé fog válni. Egy szigorú tekintetű rendőrtiszt állt Earl mellett, amikor beléptünk az őrsre. Alex rossz híre már akkor elrontotta az esélyeinket, mielőtt elmondta a teljes sztorit. A rendőrautó hiányát addigra már észrevették, és a GPS segítségével az is kiderült, hogy hol van. Alexet és engem bűnrészesség gyanúja miatt őrizetbe vettek.

- A zsák a foltját, ugye? - csóválta a fejét rosszallóan Earl, miközben a hátsó cellák felé vezetett minket. Alex súgott valamit a fülébe, mire kelletlenül bólintott. - Erre lesz a lakosztályuk.

Egyszerre huppantunk le az emeletes ágy alsó matracára.

- Azt hiszem, bajban vagyunk - kuncogtam.

- Ha szerencsénk van, Victor nem tudja meg, mibe kevertelek, így talán van esélyem, hogy túléljem a legközelebbi találkozásunkat. Neked ez ennyire vicces, hercegnő?

- Ó, ne aggódj már ennyit, nem lesz baj. Semmi rosszat nem követtünk el, ki fog derülni.

- Miért vagy olyan biztos benne? - sandított rám.

- Elfelejtetted? - Megkocogtattam a halántékomat. - Tudod, Earl és az itteni rendőrök némelyike a rossz híred ellenére is kedvel téged. Az ügyeletes persze kivétel. Amikor megérintettem Earl karját, láttam, hogy mi fog történni. Behozzák a két fiút, akik mindent bevallanak. Kapnak egy figyelmeztetést és egy jókora bírságot, de elengedik őket. Hamarosan mi is kint leszünk.

- Mikor pontosan? - kérdezte izgatottan.

- Pár óra múlva. Miért fontos ez?

- Ezek miatt. - Kihúzott a belső zsebéből két jegyet, és a kezembe adta. A *Cirque du Soleil* ma esti egyetlen előadására szóltak.

- Jaj, Alex! - A homlokának döntöttem az enyémet, és elmosolyodtam.
- Tudom, hogy változtak a dolgok, de régen meg voltál őrülve értük. Egyszer elmesélted, hogy tízévesen az anyukád elvitt az egyik előadásukra. Egy olyan mesevilágnak írtad le, ahol a varázslat és a csoda a szereplőkből árad. Azt akartam, hogy együtt is átélhessük. De ezzel most ezt is elrontottam. Lekéssük.

Sokáig néztem a kezemben tartott jegyekre. Csak két darab papír, mégis olyan boldognak éreztem tőle magam, hogy képtelen voltam visszafogni a mosolygást. Letettem magam mellé a párnára, lerúgtam a cipőmet, és az ölébe másztam, hogy szemben legyek vele.

- Köszönöm. Ennél tökéletesebb randit elképzelni sem lehetne.

Magamhoz szorítottam. A karja forrón és erősen ölelt körül. Kis idő múlva Alex oldalra dőlt az ágyba, így már egymással szemben feküdtünk. Összefontam a kezünket, magunk közé húztam, és megcsókoltam a kézfejét.

- Próbálj meg pihenni egy kicsit - suttogta.

Kis idő múlva arra ébredtem, hogy fázom. Közelebb akartam bújni Alexhez, de már nem feküdt mellettem. Kinyitottam a szemem. Épp a rács mellett állt, és Earltől vett át valamit egy kis dobozban.

- Sosem tudom eléggé megköszönni - suttogta. Halkan felálltam, döbbenten néztem végig a cellánkon. A lámpákat leoltották, az egyedüli világítást a fal melletti kempingasztalra kis körben állított teamécsesek adták. Ha jól láttam, az asztalt papírtörlővel, műanyag tányérokkal és evőeszközökkel terítették meg. A teamécses kör közepére, egy ásványvizes üvegbe két szál margaréta került.
- Ne kerülj több bajba, fiam. Azzal meghálálhatod. - Megveregette a vállát, mosolyogva felém biccentett, és kiment. Még hallottam, ahogy odakint felcsattan:
- Milyen megvesztegetésről hadovál itt, Joe? Nincs abban semmi, ha egy kicsit jól akarják érezni magukat!

Alex megfordult. Elmosolyodott, a dobozt letette az asztalra, hozzám lépett és puhán megcsókolt. Belekapaszkodtam a nyakába, élveztem az erős karját magam körül. A csók egyre hosszabbra nyúlt, de lassú maradt, édes és nagyon gyengéd.

- Gyertyafényes vacsora a börtönben? - kérdeztem halkan.
- Próbáltam a legjobbat kihozni a helyzetből. - Keservesen felnyögött. - Nagyon sajnálom, hogy bajba sodortalak, Léna.
- Már mondtam, hogy én egyáltalán nem bánom. Ez az eddigi legtökéletesebb randink. - Kezem közé fogtam az arcát, hogy a szemébe nézhessek. - És ezzel csak még jobbá tetted. Farkaséhes vagyok. Mit eszünk?
- A másik meglepetés ez lesz - intett az asztal felé. - Azt hiszem, a mai különlegességet kaptuk, a „Sosem szabadulsz ki innen” menüt. Kezdetnek jön pár szem sós keksz és egy alig három napos epres joghurt. Utána zacskós csirkeleves következik, pirított zsemlekockákkal, majd a főétel, egy fél sonkás pizza Earl felajánlásában, és desszertnek egy doboz alig szikkadt fánk, amit

élete kockáztatásával Earl lopott el Joe orra elől. De ami az egészet megkoronázza, egy palack kitűnő évjáratú rendőrségi csapvíz, műanyag pohárban szervírozva. Na, ugye, hogy jobban hangzik, mint egy előkelő francia étterem étlapja?

Imádtam minden pillanatát. Megettük a vacsorát, miközben Alex rengeteget mesélt. A gyerekkoráról, hogy milyen volt Zoéval és a környékbeli fiúkkal felnőni, milyennek látta az apámat első alkalommal.

- Be akartam bizonyítani mindenkinek, hogy helyt tudok állni. Hogy apa halála után lehetek én a férfi a családban. Az elején gyűlöltem Victort. Azt hittem, kölyöknek lát, aki segítségre szorul, ezért legtöbbször hülyén viselkedtem. Sokáig tartott, mire el tudtam fogadni a segítségét.

Amikor az anyjáról vagy Zoéról mesélt, csillogott a szeme. Tudtam, hogy bármit megtenne értük. Egy pillanatra felötlött bennem, hogy vajon irántam is így érez-e, de amikor beszéd közben lazán az enyémre tette a kezét, választ kaptam a kérdésemre. Igyekeztem visszafogni a vad örömömet. Elmosolyodtam, és tovább hallgattam. Rájöttem, hogy szeretem nézni, ahogy beszél. Ahogy nyílik az ajka, ahogy rám néz közben, ahogy elmosolyodik az én mosolyom tükörképeként. Épp arról beszélt, hogy tizenhét évesen Tommal és néhány fiúval a birtokról, elkötötték az öreg Bob Perkins permetezőgépét, amikor megszólalt a zene. Joe lépett be, morcosán lecsapott egy kis táskarádiót a cella elé, aztán kiment.

- Azt hiszem, ez rendőrségi felhívás volt keringőre. Szabad? - Felém nyújtotta a kezét.
- De egy szót se halljak, ha a lábadra lépek.
- Megpróbálom visszafogni a zokogást, édesem.

Egy lassú szám kezdődött, Alex egy elegáns mozdulattal magához húzott, majd elkezdtünk ringatózni. Úgy dorombolt, mint egy elégedett kandúr, miközben a tarkóját simogattam.

- Alex, a kezed - mormoltam megrovón a fülébe, amikor a derekamról egyre lejjebb csúszott a tenyere.
- Bocs, a megszokás. - Egy csepp megbánást sem hallottam a hangjában, és néhány perc múlva ugyanúgy elindult lefelé a keze. Ezúttal nem szóltam.

A lassú szám után egy gyorsabb, majd egy még gyorsabb következett. Próbáltuk tartani az iramot a kis helyen, de sikerült minden pörgésnél és hirtelen mozdulatnál nekimennünk az ágynak vagy egymásnak. Képtelenek voltunk abbahagyni a nevetést, még akkor is kacagtunk, amikor kifulladva lerogytunk az ágyra.

- Köszönöm, Alex. - Feljebb akartam kúszni a párnáig, de félúton elfáradtam, ezért inkább a mellkasára hajtottam a fejem.
- Örömömre szolgált, hercegnő - suttogta. Pár percen belül mindketten elaludtunk.

Earl körülbelül három óra múlva jelent meg. Már majdnem hajnali kettő volt, mire elindultunk hazafelé. Alex szorongva nézte az órát.

- Az apád a küszöbön fog várni. Ott fog várni, és iszonyúan dühös lesz rám, amiért megint későn viszlek haza.
- Vagy annyira elmerült a papírmunkában, ami felhalmozódott az asztalán, hogy elfelejtett minket. Ethel könyvklubba ment ma, a városban tölti az éjszakát, így valószínűleg a vacsorát is kihagyta.

Hamarosan megérkeztünk a házhoz.

- Látod? Egy dühös apa sem ácsorog a küszöbön. Valószínűleg már mélyen alszik - intettem a bejárat felé.

Kinyitotta előttem a kocsiajtót, és felkísért a lépcsőn.

- Be kellene kísérnem téged. Hogy ne legyen semmi baj.
- Nem, Alex. Most az a rész jön, amelyben illedelmesen jó éjszakát kívánsz, megfordulsz, és hazamész. Én majd mosolygok rád, és azt gondolom, hogy milyen udvarias és kedves fiú vagy.
- Hazug. Nem is ezt gondolnád. Inkább csalódott lennél, amiért nem hajoltam hozzád közelebb. Valahogy így. - Arcát a nyakam hajlatába temette, és mélyen beszívta a levegőt. Éreztem a szája puhaságát. Felgyorsuló lélegzettel vártam a csókot, de az késett. Alex széles tenyerével kétoldalt átfogta a csípőmet, hogy közelebb húzzon magához. Hátam mögött megéreztem az ajtót, amikor felemelte a fejét, és a nyakam másik oldalához simította az arcát. Semmit sem csinált, csak mélyeket lélegzett. Még egy nyomorult puszit sem adott a nyakamra. Nyirkos tenyeremet az ajtónak támasztottam.
- Ez a heves szívverés megőrjít. Mintha a tested minden porcikája hívogatna. Így iszonyúan nehéz visszafogni magam.
- Kell... - nyüszítettem, miközben a karjába kapaszkodtam.
- Tudom, hogy ezt ígértem - lihegte. A keze közé fogta az arcomat, közel hajolt, úgy suttogta bele a bőrömbe. - De fogalmad sincs, mennyire gyönyörűnek látlak. Egymáséi voltunk testestül-lelkestül, és most mégsem érhetek hozzád. Mert be kell tartanom az ígéretemet.
- Félreérted, Alex. Kell, hogy megérints! Hogy megcsókolj! - mondtam ki végre.

Felkapta a fejét, kábultan tanulmányozta az arcomat.

- Biztos vagy benne? Mert ha egyszer elkezdem, nem fogok leállni. Innen már nincs visszalépés, Léna.
- Nem akarom, hogy leállj.

Mielőtt végigmondtam volna, már mélyen megcsókolt. A haját markoltam, közelebb akartam tudni magamhoz, annyira közel, hogy többé ne tudjunk elválni. Körmömmel végigszántottam a tarkóját, égett az arcom, a szám bizsergett, édes íz öntötte el a nyelvemet. Egyszer kezembe akadt egy regény, amelyben a csók ízéről, a másik száj ízéről írtak. Hülyeségnek tartottam, de most, amikor Alex simogatott és magához szorított, miközben olyan mélyen és alaposan csókolt, mintha térképet akarna készíteni a testemről, megváltozott a véleményem. Megéreztem ezt az édes-fanyar ízt a nyelvemen, amely végigkúszott rajtam, libabőrrel vonta be a karom és úgy megremegtette a lábam,

hogy az összecsuklott.

- Hoppá! - mormolta bele a nyakamba. - Elfáradtál, azt hiszem, be kellene mennünk, hogy... pihenhess. - Újabb mély csók. Jobb kezével a szoknyámat markolta, egyre több anyagot gyűrt össze a kezében. Forgott körülöttem a világ, összeszorult a gyomrom, amikor eltapogatóztam az ajtózárig, és kinyitottam. Ha tényleg bemegyünk, többé nem kell tépelődnöm, mert meglesz az utam. Ő lesz a mindenem újra.

Betántorodtunk az előtérbe. Felnevettem, amit Alex egy újabb csókkal fojtott el. A harmadik lépcsőfokig jutottunk, amikor elbotlottunk, és hátradőltünk a lépcsőre. Végigsimítottam az arcát, majd a nyakát, hosszasan elidőzve a tenyerem alatt vadul lüktető pulzusnál.

Szék nyikordult a közelben. Mindketten a könyvtár nyitott ajtaja felé néztünk.

- Az apád?

- Akkor már nem élnél - suttogtam. Kibontakoztam a karjából, és felálltam. Kellett pár másodperc, hogy képes legyek elindulni, még mindig remegett a lábam. Alex önelégült mosollyal figyelt. Felé legyintettem, mire elkapta a kezemet, és futó csókot nyomott rá.

A könyvtár ajtajában megtorpantam. Rossz érzésem volt, hirtelen hullámként öntött el a hideg. Alex mindebből semmit sem vett észre, és bement előttem. Egy lépést tett csak, amikor a háta megfeszült és megállt. A keze ökölbe szorult. Beléptem én is.

- Úgy látom, megérkezett minden vendég. Tökéletes, kezdhetjük is. - A hátunk mögött becsapódott az ajtó.

Dr. Sebastian Green cápamosollyal figyelt minket, miközben visszasétált az íróasztal mögé. Kifogástalan szürke öltönyt viselt nyakkendővel és a gomblyukába tűzött virággal. Először észre sem vettem, mit tart a kezében. Nem értettem, Victor miért ül olyan mereven az asztalnál, miért feszíti annyira hátra a hátát, és dr. Green ujja miért van a nyakán. Aztán a lámpa fénye megcsillant a fémen. Egy szikét tartott a kezében. Olyan finoman, mintha csak ecsetet fogna, és az apám nyaka lenne a vászon.

Néztem azt a kis darab fémet, a rajta hidegen végigfutó fényeket, és szétfoszlott körülöttem a szoba. A könyvek feketére festett falakká váltak, eltűntek a bútorok, egyetlen alacsony ágy kivételével, amelynek lábához nagy szemű láncot erősítettek. Pislogni akartam, de nem ment. A szemembe könnyek gyűltek a megerőltetéstől, hogy lássam a lánc végére kötözött alakot.

Visszatért.

Én voltam. Az én bokám horzsolódott véresre, az én körmöm vájt bele a rám nehezedő férfi karjába, az én nyakamnak feszítette neki pontosan ugyanazt a szikét. Vérfoltok szennyezték be az ingemet, szárazak és még egészen nedvesek.

- Madárkám.

Felkavarodott a gyomrom, keserű epe tülekedett fel a torkomon. A szót egyszerre hallottam a múltamból és a jelenemből. Térdre estem, miközben

vadul ráztam a fejem. Egyszerre csapódtak nekem az emlékek. Mind róla.

- Te nem lehetsz itt. Hogy találtál rám? - Nagyokat nyeltem, igyekeztem leküzdeni a heves hányingert és a rajtam végigfutó borzongást.

- Á, hát emlékszel rám! Azt hittem, teljesen kitöröltél engem is. Az egyik nővértől tudtam meg, hogy hová utaztál. Persze utána meg kellett ölnöm, de csekély ár volt egy ennyire hasznos információért - vonta meg a vállát. - A rendőr barátod egy ideje teljes erővel köröztet, így sokáig tartott, míg ideértem, de végül sikerült. Hiányoztál, madárkám.

- Ne nevezz így! - Hangom hisztérikusan megemelkedett, aztán az apámra néztem, és halkabban folytattam. - Engedd el őt.

- Talán a helyére ajánlkozol?

- Nem. - Victor hangja élesen vágott bele a pillanatnyi csendbe. A szeme csillogott, majdnem feketének tűnt holtsápadt arcában. - Menj el innen, Léna! Az apád vagyok, és arra kérlek, hogy menj innen!

- Nem tehetem. Ő úgysem hagyná. - Elcsuklott a hangom, nem tudtam abbahagyni a fejrázást. Alex megfogta a kezem, és olyan erősen szorította, hogy a fájdalomtól lelassult a szoba forgása.

- Egyszer már elveszítettelek - folytatta Victor. - És istenemre esküszöm, többé nem foglak. Alex, most azonnal vidd ki innen.

- Csend - Sebastian egy rövid vágást ejtett a nyakán - legyen! - A hangja egyetlen pillanatra sem veszítette el lágyságát.

- Alexander Tree, ha nem tévedek - bólintott kis mosollyal felé.

- Már figyelem egy ideje önöket. Állandóan felbukkan, mindig a madárkám körül legyeskedik. A városi kis romantikus randevúkon, az istállónál, ahol már majdnem sikerült elkapnom. Ha nem ön, akkor a húga vagy az anyja. Kezdett idegesíteni, hogy sosem hagyják egyedül, ezért lépnem kellett. Maga lenne az ex, aki most megmenti a hősnőt a gonosztól, ugye? A herceg fehér lovon? Ha egyetlen lépést tesznek az ajtó felé, a jó Victornak varázsolunk egy új szájat. Csak ez kissé lejjebb lesz. És kissé szélesebbre fog sikerülni. - Lebiggyesztette az ajkát, úgy méricskélte a szikével a távolságot. Amikor felnézett, már újra mosolygott. - Ugye, ezt senki sem akarja?

- Ki a fene maga? - förmedt rá Alex.

- A hiányzó fél évem. - Én válaszoltam helyette. Alex úgy nézett rám, mintha kísértetet látna. Az a szokatlan fájdalom és vonzás. Végig ő volt. Mindig ő.

- Ismered? - Olyan hangsúllyal mondta, mintha bűnt követtem volna el. Talán tényleg bűnös vagyok. Hiszen Sebastiant végül mégis elhoztam a nyakukra.

- Te mesélsz neki a kapcsolatunkról vagy én, madárkám?

- Hónapokig fogva tartott a pincéjében. Egy elmebeteg.

- Akkor majd én mesélek. Én úgyis jobban ismerem a részleteket. Ki tudja, mit tett a buksiddal az agymosás?

Victor felhördült. Ő már az elején sejtette, de más lehetett ezt biztosan tudni.

Megmozdult a széken, de Sebastian úgy nyomta vissza, mint egy engedetlen kisgyereket.

- Sokkal érdekesebb, ha az elejétől kezdem. A kicsi Léna és én egy hűvös New York-i napon találkoztunk. Szó szerint összeütköztünk, amikor egy kis izgalmat kerestem. Fogalmam sem volt, milyen különleges ő. Akkor kezdtem el sejteni, amikor először átvette az uralmat a testem felett.
- Meg akartál ölni valakit. Minden elképzelt pillanat ott rejtőzött a fejedben. Fel akartad szabdalni.
- És te belém láttál. A távolból is meg tudtad akadályozni, hogy az áldozatom eljöjjön hozzám.
- Máig sem tudom, hogy csalogattad magadhoz. Amikor a fejedben voltam, éreztem benned ezt a rossz erőt. Az a lány azt hitte, veled akar lenni.
- Igaz, erről sosem beszéltem neked, de mentségemre legyen mondva, az elején nem voltunk a legbarátságosabb kapcsolatban. Azonban ha már ilyen szépen összejöttünk, akár meg is oszthatom veletek ezt az információt. Régóta képes vagyok befolyásolni a hangommal az embereket. Először apróságokban nyilvánult meg, főleg a szüleimén kísérleteztem. Vacsora előtt csoki, születésnapra és karácsonyra drága ajándékok, mindig pontosan az, amit akartam. Később jöttek a nagyobb dolgok. Kitűnő osztályzatok az olyan dolgozatokra is, amelyekre nem tanultam. Szándékosan hibázó ellenfelek a foci- és kosármeccseken. És az a rengeteg kitárulkozó lány... Néhány mondattal rávettem őket, hogy mindent megtegyenek nekem. Olyasmit is, amiért másnap már megvetették magukat, és lesütött szemmel jöttek iskolába. Nem is kellett mindig a közelemben lenniük. Idővel képes voltam távolabbra elküldeni a hangom, így azok is eljöttek hozzám, akik korábban a közelembe sem akartak merészkedni. Évekkel később már gyerekjáték volt bekerülni az orvosira. Olyan munkát akartam, amely megteremti a megfelelő egzisztenciát, ugyanakkor az akkori kedvenc időtöltésemnek sem szab gátat.
- Hadd találjam ki! Nőket gyilkolászott? - Victor közbeszólására leolvadt róla a szívélyes álarc, és egy pillanatra látni engedte a mögötte megbújó vérszomjat.
- Még egy szó, és meghal. - Olyan hangsúllyal mondta, mintha azt jelentené be, hogy kiviszi a szemetet. Mindannyian hittünk neki.
- Ott tartottam, hogy élveztem az egyetemi éveimet. Az elején még szó sem esett... hogy is mondta? Gyilkolászásról - fejezte be elégedett mosollyal. - Mindössze én voltam, a nők, és az élvezet.
- Élvezték ők is? - Ezúttal én szóltam közbe. Victor nyakán a kis vágásból már alig szivárgott a vér, de így is sokat veszíthetett. Sápadt arcában lázasan csillogott a szeme. Aggódtam, hogy a legközelebbi vágás sokkal mélyebbre megy.
- Bevallom, már akkor önzőn viselkedtem. Önnön vágyam hajtott a mindennapokban, semmi mással nem törődtem. Elmerültem a testekben, a fülledtségben, a forró élvezetben, amit nyújtottak. Amíg beszéltem hozzájuk, ők

is akarták. Az *utána* sosem foglalkoztatott. Hónapok teltek el, és egy reggel arra ébredtem, hogy tele vagyok. Elteltem mindazzal, amit ezek a nők nyújtani tudnak. - Széttárta a karját. - Az emberségemmel együtt jár a boldogság hajszolása. Kezdtem többre vágyni. A legközelebbi alkalommal magammal vittem az ágyba a szikémet is. Akkoriban kezdtem a szakosodást, és végül a szépészeti plasztikát választottam. Az órákon, halott húson és bőrön gyakoroltunk. A professzor minden alkalommal elmondta, hogy a valóságban teljesen más lesz, semmihez sem hasonlítható az érzés, amikor először vágsz bele élő húsba. Annyit beszélt róla, hogy kíváncsi lettem. Ki kellett próbálnom, milyen, és nem akartam megvárni a kórházi gyakorlat kezdetét vele. Nancynek hívták az én elsőmet. Mosolyogva feküdt az ágyamba, vágyakozva nyitotta szét nekem a lábát, még akkor is mosolygott, amikor elővettem a szikét. Élt, amikor felnyitottam. A bőre, és alatta a vérrel átitatott hús úgy bomlott szét a szemem előtt, mint egy feslő rózsabimbó. - Beleharapott az alsó ajkába, és mélyen beszívta a levegőt. - A szag rontotta el az élményt. A vére fémes szaga megülte a levegőt. - A keze megfeszült Victor nyakán.

- Mit csináltál a testével? - kérdeztem remegő hangon. Húznom kellett az időt. Kissé elernyedt a keze. Előrébb akartam menni, de Alex visszahúzott. Ránéztem, próbáltam megértetni vele, hogy muszáj közelebb mennem, de megrázta a fejét, és még szorosabban fogott.
- Drogozott, az eltűnését mindenki szökésnek vette. Rövid ideig nyomoztak, de semmit sem derítettek ki. Mindig óvatosan dolgoztam. Az anatómia tanszék épületében, az alagsorban volt egy hamvasztó a veszélyes hulladékoknak. Nancy ott fejezte be földi pályafutását.
- Te beteg állat! - Alex a fogai között szűrte a szavakat, miközben igyekezett észrevétlenül elém kerülni.
- Beteg lennék? - döntötte oldalra a fejét. - Én mindössze a lehetőségek reális kiaknázásának tartom. Soha, egyetlen pillanatra sem kérdőjeleztek vagy akadályoztak meg semmiben. Isteni erővel születtem, és semmi sem tartott vissza attól, hogy élvezzem ezt az istenséget. Az egyetlen, ami hosszú évek óta először meglepett, az a kismadár volt, aki első alkalommal belém látott. Egyetlen érintésből tudta, hogy ki vagyok, megismerte a hatalmamat. Ezért tettem hát az istennőmmé.

Két kézzel ragadtam meg Alex karját, hogy visszatartsam, de ő lerázott magáról, és előrelendült. Mostanra már forrhatott a gyűlölettől, a haragtól, a tehetetlenség kiboríthatta. Felborult egy szék, majd egy lámpa is. Alex ökle Sebastian felé lendült, de ő könnyedén elhajolt. Pár másodperc leforgása alatt történt meg az egész. Sebastian megszólalt:

- Álljon meg!

Alex teste elernyedt, mintha elveszítette volna a tartását. Zavart arccal nézett először rám, majd Sebastianra.

- Szeretném, ha hátrébb menne pár lépést, egészen a kanapé mögé. Addig ne mozduljon el onnan, amíg nem szólok. Ugye, ért engem, Mr. Tree?

Pár pillanatig, amíg nem reagált, reménykedtem benne, hogy ő kivétel lesz. Hogy ellenáll neki, megvéd tőle, nem hagyja, hogy újra tönkretegyen mindent. De Alex lassú léptekkel elindult a kanapé mögé, majd megállt, és visszanézett rám.

- Mi történik? - Könnyek gyűltek a szemembe a hangjában megcsendülő tehetetlenségtől.
- Hát nem figyelt, Mr. Tree? - válaszolt helyettem Sebastian. - Azt teszi, amit én mondok, és szívesen teszi, mert én kértem rá. Ahogy Mr. Wall is. Nem mozdulna innen akkor sem, ha ezt tenném. Ne kiáltson! - súgta a fülébe, majd belevágta a szikét Victor vállába.

Apám teste hatalmasat rándult, de egy hangot sem adott ki. Eltorzult arccal igyekezett minél távolabb kerülni Sebastiantól, de ő, mint egy akaratos szerető, újra egyenesbe rántotta, és átkulcsolta a nyakát. A számra tapasztottam a tenyerem, hogy visszafogjam a sikítást. Újra elhomályosult körülöttem a világ. A látóterem beszűkült, az őrült szívdobogásom ritmusára kapkodtam a levegőt.

Most nem engedhetem! Ezúttal nem!

Victor halványkék ingének teljes jobb fele átázott a vértől. Néztem a sötétvörös, nedves anyagot, ahogy hozzátapadt a bőréhez, ahogy a folt egyre terjedt. A szemem előtti képet teljesen átitatta ez a vörösség, a vérem lehűlt, a szívverésem lelassult. Mintha jéggel béleltek volna ki belülről. Mássá vált körülöttem a világ. Sebastian mondott még valamit. A szavait nem értettem, csak a hangjára figyeltem. Minden másodperc vad örömmel töltött el, mert a hangja okozta kábulat megszűnt. Elvágta azzal a szikével, melyet Victorba döfött.

- Mit akarsz? - Hideg maradt a hangom. Érzelemmentes.
- Befejezni a történetem. Hogy a többiek is megismerjék. Úgy, ahogy te. Mert már emlékszel rám, madárkám. Emlékszel az együtt töltött időkre.
- Emlékszem, hogy elraboltál. A láncokra. A vágásokra. A drogra. A rendszeres elektrosokkra. Ahogy minden nap megerőszakoltad az agyam. Elérted, hogy beengedjelek, hogy megszakítsak minden kapcsolatot a múltammal - soroltam. Kiszáradt számon felrepedt a bőr. Megnyaltam a kis sebet. Elöntött az undor, amikor észrevettem a vágyakozást a szemében.
- Te voltál a legkülönlegesebb lény, akit valaha láttam. Az erőd annyira gyönyörűvé, annyira istenivé tett, hogy meg kellett tudnom, honnan ered. Olyanná akartalak formálni, amilyen én vagyok. Hogy te is megértsd, tökéletessé válhatunk együtt. Az egyetemen foglalkoztatott az agy feltérképezése, ezért belemélyedtem a témába. LSD-t használtam, mert gyorsabban kiürül a szervezetből, és kisebb esélye van a függőség kialakulásának. A hallucinációk és a pánikrohamok kisebb mellékhatások voltak, az elektrosokk gyakoribbá és erősebbé tételével sikerült ezeket is kiküszöbölnöm. Azt hittem, a végére egy könnyen formálható vázzá válsz, amit én építhetek újjá. Te lettél az első kísérleti alanyom. Be akartam jutni a fejedbe, mielőtt kondicionálni kezdelek, hogy megismerhessem a képességed és a

múltad minden titkát. Sokáig bíztam a sikerben, de te nem hagytad magad. Pedig ha sikerül az áttörés, önként nekem adtad volna a tested, ahogy a többi nő. Egyik nap aztán történt valami, amit nem értettem. Emlékszel arra a napra is? Amikor elhoztam neked a lányt, akit a találkozásunk napján mentettél meg tőlem. Elvágtam a torkát, mire te végleg elzártad magad tőlem. Ezután már hiába próbálkoztam, semmi sem segített. Pedig annyira hittem benne, hogy sikerül téged megtörnöm, és végre elkezdhetem az átformálásodat! Azzal a maradékkal kellett beérnem, amit meghagytál nekem.

Victor lehunyt szemmel hallgatta. Időnként ökölbe szorította a kezét, de pár pillanat után elernyedt a teste.

- Meg akartam menteni Elise-t. De hiába adtam fel, nem tudtam odaadni neked mindent.

- Mert annyira féltetted a múltad? - gúnyolódott. - Tudom, hogy azt mondtam, a te hibád, de mindenképpen végezni akartam vele. Szóval felesleges ezen búslakodnod.

Ki kell billentenem.

- Búslakodnom? - ordítottam. - A szemem előtt vérzett el. Gyűlöltelek, azt akartam, hogy ezerszer akkora fájdalmat kelljen átélned, mint Elise-nek. Annyi embert bántottál. Annyi életet vettél el.

- Szükséges áldozatok egy nemesebb célért - vonta meg a vállát.

- Egyedül számodra volt nemes! - Olyan erősen szorítottam ökölbe a kezem, hogy körmöm felsebezte a bőrt. - Mit akartál tőlem valójában? Hogy még nagyobb hatalmad legyen? Hogy még egy napig kielégíthesd az ocsmány vágyaidat? Egy állat vagy, semmi több! Egy veszett állat, akinek megváltás lenne, ha lepuffantanák.

- Tartsa ezt nekem, Mr. Wall! - Victor kezébe adta a szikét. Rettegve figyeltem, hogy az ujjai a fém köré fonódnak, és ugyanolyan szögben visszateszi a nyakához a pengét. A tekintete az enyémet kereste, de elfordultam, hogy ne lássam benne ugyanazt a tehetetlenséget, mint Alexében.

Sebastian felém indult, majd egy lépésnyire tőlem megállt. Csak a szemén látszott az indulat. Lejjebb engedte a szemhéját, az egyre kisebb szemrés nedvesen csillogott. Megmerevedett az arca, az arccsontja olyan élesen ugrott ki a bőre síkjából, mint egy szikla. Szemtől szemben álltunk egymással. Figyeltem, ahogy az élettelenség beköltözik a tekintetébe, majd lefedi az arcát, mint egy maszk. Egy pillanatra szoborszerűvé vált, majd ez a mozdulatlanság repedezni kezdett. Kinyitotta a száját, hogy szóljon, de hang helyett valami hörgésszerű nyögés tört ki belőle. Oldalra vetődtem, és megragadtam a kandallópárkányon hagyott levélbontó kést. Gyorsabb volt, mint én. Megszorította a csuklómat, majd erősen megcsavarta. Összesimult a mellkasunk. Egy újabb erős csavarás után elejtettem a kést, térdre estem, velem együtt jött ő is. Elengedett, de a keze közé fogta az arcomat, és olyan közel húzta a sajátjához, hogy bőrömön éreztem a forró lélegzetét. Fújtatott, miközben próbált megszólalni, de nehezen találta a szavakat.

- Meg... akarsz bántani. Elérni, hogy dühös legyek. Hogy hibázzak. - A mutatóujja a nyakam oldalára hajlott. Éles körmével addig nyomta a bőrt, amíg felszakadt. Odahajolt, lenyalta a vért, majd mélyen beleszagolt a nyakamba. Vegytiszta undort éreztem. - Elárulnád nekem, hogy mégis mit akartál tenni a késsel? Újra rám támadnál? Megsebeznél, és itt hagynál, hogy a saját véremben fulladjak meg? Szerettelek még azok után is, hogy elszöktél tőlem. Vissza akartalak kapni, de sosem sikerült magamhoz hívni téged. New Yorkban állandóan ott nyüzsgött körülötted valaki, ha próbálkoztam. Azok a bolond kölykök, a rendőr, aki azt hitte, megkaphat, na és a kis Liza. Jókat szórakoztunk együtt, elterelte a figyelmem, amíg nélkülöznöm kellett téged. Később azt hitte, csak úgy megszabadulhat tőlem. Elmondta, hogy a barátai szerint rossz hatással vagyok rá. Annak a ribancnak te voltál az egyetlen barátja, így rögtön tudtam, hogy neked köszönhetem a mi kis kapcsolatunk végét. De azon az éjszakán, amikor felszabdaltam a testét, már egyáltalán nem bántam meg, hogy vége lett. Sokkal jobban élveztem a halálát, mint az életét.
- Rohadj meg, te szemét! - Megpróbáltam kiszakadni a szorításából, de még egyet csavart a csuklómon. Felnyögtem a fájdalomtól.
- Semmit sem tehetsz ellenem! - A fülembe ordította, hangja élesen vágott végig rajtam. Valami bennem nagyon mélyen megrezdült. - Ugyanolyan báb vagy a kezemben, mint a többiek. Bármennyire különleges a képességed, engem nem tudsz befolyásolni. Vesztettél, madárkám. Hát fogadd el! Hozzám tartozol, egyedül hozzám. Akár most azonnal megölhetek mindenkit ebben a szobában, és kényszeríthetlek, hogy végignézd. Vagy elérhetem, hogy ők öljék meg magukat. Melyiket szeretnéd?
- Egyiket sem - suttogtam. Erőtlen zokogásba fulladt a hangom, amikor újra belenyomta a körmét a sebbe. Victor hang nélkül állt fel a háta mögött. A szikét úgy vette el a nyaka közeléből, mintha nehezére esne, és utána nem is eresztette le a karját. Felénk jött, miközben az arcán elszántság és bizonytalanság váltogatta egymást. Tudtam, hogy ha Sebastian észreveszi, nem lesz több esélye, ezért bármennyire vonzotta a tekintetem, nem néztem rá. Valahogy segíteni akartam.
- Győztél. Megteszek mindent, csak ne bántsd őket. - Igyekeztem visszafogni a hangomban bujkáló reményt. Felemeltem a kezem, és az arcára tettem, mire behunyta a szemét, és a tenyerembe hajtotta a fejét. Élvezettel sóhajtott fel. Olyan bizalommal és csodálattal figyelt, mintha én lennék az úr, és ő a szolga.
- Te ölted meg azt a pincérnőt is, ugye? - kérdeztem lágyan.
- Miattad, kismadár. Túlságosan hiányoztál.

Victor szúrása a tüdejét érhette. Hallottam, ahogy a beszívott levegő egy pillanatra bennreked a mellkasában, majd gyorsan kiáramlik. Hátratántorodott, az arca kicsúszott a kezemből. Megpróbált felállni, de csak másodjára sikerült neki, és így is nagyon bizonytalanul állt a lábán. Térdre esett, de Victor még mindig ugrásra készen nézte.

- Léna, menj hátrébb! Menj Alexhez!

A lábamat hasznavehetetlennek éreztem, de sikerült megmozdulnom. Először hátrafelé csúsztam a szőnyegen, majd felálltam, és egyenesen Alex kitárt karjába rohantam.

- Bocsáss meg! Jézusom, mozdulni sem tudtam. Próbáltam, annyira akartam, de...

- Semmi baj, nem tehetsz róla. - A mellkasára hajtottam a fejem, magamhoz szorítottam, miközben az apámat néztem. Gyengének látszott. Majdnem annyira szédelgett, mint Sebastian. - Mit teszünk most?

- Hívjuk a zsarukat. Ideje véget vetni ennek - mondta fáradtan. Az íróasztal másik vége felé indult, a vállából még mindig szivárgott a vér. Felkapott egy térítőt a kisasztalról, és a sebre szorította.

Sebastian imbolygott, úgy tűnt, bármelyik pillanatban elájulhat. Ahogy őt figyeltem, újra végigrohantak rajtam az emlékek. Most már emlékeztem minden verésre, vágásra, a kábultságra, a némán töltött napokra, arra a mocskos érzésre, amely akkor öntött el, amikor először beengedtem őt a fejembe. Visszapörgettem mindent, és vártam, annyira nagyon vártam, hogy a halványabb és élesebb képek között felbukkanjon a családom is, de nem így történt. Amikor ahhoz az őszi naphoz értem New Yorkban, meglódult a tudatom. Éreztem, hogy közel van a cél, de mielőtt biztos lehettem volna benne, hogy sikerül elérni, megtorpantam.

Nem tudtam ennél régebbi emlékeket felidézni. Újabb könnyek gyűltek a szemembe, de gyorsan letöröltem. Alex karja körülöttem szorosabb lett, majd hirtelen elernyedt.

Valaki ordított, amit három egymást követő hatalmas dörrenés követett. Alex lenyomott a kanapé mögé, és otthagyott. A számra szorítottam a tenyerem, amikor megéreztem a szoba állott levegőjével keveredő lőpor szagát.

Victornak nincs pisztolya. Nincs pisztolya!

Szédültem, de megtettem. Felálltam.

31. **M*ás világ***

- ***SZORÍTSD ÖSSZE JOBBAN A LÁBAD*!** *Éreznie kell, hogy nálad az irányítás. Jó, nagyon jó. Kicsit egyenesebb derekat kérnék!*

- *Így?- Legszívesebben előrehajoltam volna, hogy két kézzel kapaszkodjak a ló nyakába, nehogy ledobjon.*

- *Tökéletes. Már csak azt a halálra vált kifejezést kellene eltüntetned az arcodról, és úgy néznél ki, mint aki nyeregben született.*

- *Nem hiszem, hogy az túl higiénikus lett volna, apa - lihegtem. Rövidebbre fogta a vezetőszárat, és cuppanó hangot hallatott. Nefelejcs felgyorsult. Visszafogtam a kitörni készülő sikolyt, és igyekeztem úgy tenni, mintha nem rettegnék.*

- *Szeretem, amikor így hívsz. Bírod még? - Izzadság csillogott a homlokán, arcán széles mosoly ült.*

- *Hogyne. Akár még órákig! - bizonygattam összekoccanó fogakkal.*

- *Lazítsd el a csípődet! Próbáld meg felvenni a ló ritmusát.*

Koncentráltam, annyira akartam, hogy sikerüljön, de minden alkalommal, amikor a levegőbe emelkedett a fenekem, akkor érkezett le, amikor Nefelejcs felfelé mozdult.

Öt perc öt órának tűnt.

- *Érzed még a hátsó fertályod, kölyök?*

- *Alig. Attól, hogy egy farmra költöztem, még nem kell feltétlenül lóháton közlekednem.*

- *Ugyan már! Feladnád néhány órányi gyakorlás után? Az életben semmit sem adnak ingyen. Mindig lesznek olyan pillanatok, amelyeknek meglátod majd a könnyebb oldalát. Izzasztó, büdös, fájdalmas vagy kényelmetlen dolgok. Amelyeket legszívesebben hagynál a fenébe, mert azt gondolod majd, nem éri meg. De gondolj bele, Léna! Mi van, ha megéri? Mi van, ha legalább egy ilyen izzasztó, büdös, fájdalmas vagy kényelmetlen dolog úgy beüt, hogy megváltoztatja az életed.*

- *Még mindig a lovaglásról beszélünk? - Megálltunk. Elővett egy kendőt a hátsó zsebéből, azzal törölte végig a nyakát. Pár másodpercig a látóhatárt nézte, majd újra rám pillantott.*

- *Nehéz lehetett neked idejönni. Otthagyni a régi életed, az emlékeid, a házat, ahol felnőttél. De megtetted. Tudom, hogy nem volt más választásod, de viselhetted volna ezt rosszabbul is. Ehelyett sokat dolgoztál rajta, hogy család legyünk.*

- *Ahogy te is. - Lecsúsztam a nyeregből, hogy ne kelljen felnéznie rám. A lábam összecsuklott, de ő elkapta a könyökömet, és megtámasztott.*

- *Viszont én akartam is ezt a családot. Kettőnket. Bármennyit hitegettem magam, hogy teljes az életem, amikor először hallottam felőled, minden*

érzésemet elnyomta az öröm. A gyászomat is. Ehhez képest te egy tragédiát éltél át, így kerültél ide. Megnyíltál nekünk, hagytad, hogy szeressünk, és te is szerettél minket. Megbirkóztál a képességeddel annak ellenére, hogy fájdalmat okozott a használata. Vállaltad a veszélyt, pedig a végén már a saját életed veszélyeztetted. Képes vagy a semmiből újjáépíteni egy életet. Újra boldog lenni.

- *De mi van, ha én nem akarom? Nélküled nem.*

Átölelt, olyan szorosan tartott, hogy tudtam, sosem esem el. Az arcom átnedvesedett ingére tapadt. Mélyen beszívtam az illatát. Izzadság, friss széna és halványan valami finom friss illatú kölni. Aztán megéreztem a vért is. Felkaptam a fejem, és hátraléptem. A lábamban már nyoma sem maradt a gyengeségnek. Victor halvány mosollyal, bocsánatkérően nézett rám. Az ingén az izzadságfoltok addig sötétedtek, amíg bordóvá váltak. A hatalmas vérfoltok közepén láthatóak lettek az apró, golyó ütötte nyomok.

Kapkodtam a levegőt, a vörösség kezdte elborítani a szemem. Néhány mély lélegzet és némi koncentráció után a foltok visszahúzódtak.

- *Nem csinálhatod ezt örökké. El kell engedned. Vissza kell térned.*
- *Nem akarom. Nélküled nem akarom ezt az életet. Itt jó nekem. Veled. - Elszorult a torkom, alig kaptam levegőt a pániktól.*
- *Léna, édesem. - Rekedt volt a hangja, fáradt és beletörődő, de istenem, annyira jól esett hallani! - Én már halott vagyok. Belehaltam azokba a lövésekbe, ott a könyvtárszobában.*
- *Nem! Hagyd abba! - El akartam hátrálni tőle, de rettegtem, hogy ha megmozdulok, szétesik a világ.*
- *Beleugrottál ebbe az álomba, arra használtad a képességed, hogy életben tarts, még ha kizárólag a te fejedben élek is. De ezzel ártasz magadnak, kölyök. Fel kell ébredned! Hogy rájöjj, képes leszel nélkülem is újrakezdeni.*
- *Tényleg ezt hiszed?- Forró könnyek folytak végig az arcomon, le a nyakamig - Tudom. Egy Wall sosem adja fel. Harcol. Ahogy te is tetted mindig.*
- *Letöröltem a könnyeimet, és bólintottam.*
- *Lovagolhatnánk még egyet utoljára? Szeretném, ha ugyanolyan jó lennék, mint régen.*
- *Rendben, kölyök. Pattanj fel!*

Végig egymás szemébe néztünk, amíg róttam a köröket. Az első néhány esetlen lépés után végre rátaláltam a közös ritmusra. Apám büszke mosolya végig követett.

- *Több mint jó vagy, angyalom. Te vagy a legjobb.*

Elhalkult minden. Többé már nem hallottam Nefelejcs lihegését vagy a szél zúgását. Egy hosszúra nyúló pillanatra megállt körülöttem az idő. Victor arca időtlenül széppé vált, a boldog mosoly kiragyogott az arcából.

A távolban megdördült az ég, feltámadt a szél, de Nefelejcs nyugodtan állt tovább. Leszálltam, és Victor felé indultam. Mellkasán újra megjelentek a foltok. Bármennyire koncentráltam, ezúttal nem tudtam megállítani a

terjedésüket. Gyorsítottam. Minél közelebb értem hozzá, annál nagyobbak lettek, de a mosoly végig ott maradt az arcán.

Egyre erősebben vibrált az alakja, majd a teste, akár egy burok, repedezni kezdett. A rések között fényt láttam, amely addig erősödött, amíg beborított mindent. Végül már nem bírtam tovább, le kellett hunynom a szemem. A bőrömön éreztem a meleget, hullámként terjedt el az egész testemen. Mélyet lélegeztem, magamba akartam szívni, hogy soha többé ne fázzak. Az első kilégzés után vad zokogás tört fel a torkomból.

- *Kérlek, ne hagyj itt!*

Amikor kinyitottam a szemem, besütött a nap az ablakon. Victor ágyában feküdtem, az ő párnájába fúrtam az orrom, az ő takarója ölelt körül. Megint könnyeztem, próbáltam mindent belesírni abba a párnába. Egy puha kéz simogatta meg a hajamat, majd körkörösen masszírozta a hátamat, amíg elcsendesedtem.

- Megszakad érted a szívem, angyalkám. - Megfordultam. Ethel kisimította az arcomba lógó hajszálakat. Az ő szemében is könnyek ültek.
- Mondd, hogy álmodtam, kérlek! - suttogtam rekedten.
- Bárcsak úgy lenne, édesem! Még mindig érzem a jelenlétét. - Végigsimított az állán. - Csak rád kell néznem. Benned él. Bennem. És ebben a házban is. A legjobbat akarta neked. Hogy boldog légy, és sose bánj meg semmit. Két napja fekszel itt. Magad mögött kell hagynod végre ezt a szobát.
- Hogy tehetném, amikor még mindig nem emlékszem? Semmire sem emlékszem a közös múltukból. Ha itt vagyok, az ő dolgai között, úgy érzem, visszakaphatok belőle egy darabot.
- Az apád mesélt a ti *Ezüsthidatokról.* Hogy milyen sokat dolgoztál érte.
- Nem tudtuk befejezni.
- Igen. De elmondta, hogy ő csupán terelgetett téged. Az igazi munkát te végezted. Bízott benned, drágám. Tudta, hogy addig fogsz hajtani, amíg megépíted azt a hidat, és visszaszerzed a régi életed.

* * *

A temetés gyorsan lezajlott. Zoe végig mellettem állt, és átölelte a vállamat. Victor azt akarta, hogy a hamvait szórjam szét azokon a helyeken, ahol életében a legboldogabb volt. Erről akkor hallottam először, amikor az ügyvédje találkozót kért tőlem.

Emma jelent meg az ajtóban, a kezében zsebkendőt gyűrögetett. Annyira zokogott, hogy alig kapott levegőt. Alex odarohant hozzá, köré fonta a karját, úgy ringatta. Zoe is hozzájuk sietett, és mindkettejüket megölelte. Egy másodpercre megálltam mellettük. Felemeltem a kezem, hogy megérintsem Emma karját, de végül győzött a félelmem. Ennél is több fájdalmat már tényleg nem bírtam elviselni. Reszkettem, miközben a könyvtár felé mentem. Már lekerült a sárga szalag, és a véres szőnyeget is kicseréltette Ethel. Mégis...

rettegtem újra bemenni.

Victor majdnem mindent rám hagyott, de azzal a feltétellel, hogy az első gyerekemet róla nevezem el. Az ügyvédje elővett egy hivatalos iratot, ami tartalmazta ezt a kitételt. Ha lány Victoria, ha fiú Victor. Elmosolyodtam, amikor megláttam az aláírását az alján. Emma milliókat érő kötvényeket és értékpapírokat kapott, amelyeket szabadon beválthatott bármikor, és Victor kaliforniai nyaralóját.

- Mr. Wall Kaliforniában akarta feleségül venni. Igazi, tengerparti esküvőt tervezett. A hölgy visszautasította a pénzt - dörmögte méltatlankodva az ügyvéd. - Az apja erre is gondolt. A hetes számú záradékban arról rendelkezett, hogy ha Mrs. Tree nem hajlandó elfogadni a végakaratát, akkor önnek kell gondoskodnia róla, hogy sose szenvedjen hiányt semmiben.
- Úgy lesz - bólintottam.
- Ötmilliót kap készpénzben a házvezetőnőjük. A nyolcas záradékban az apja kikötötte, hogy élete végéig élhet a házban. Minden más az ön nevére kerül. Beleértve Enigmát, az összes földet, a versenyistállókat, a lovakat, egy aspeni nyaralót, egy San Fransiscó-i és egy New York-i apartmant, illetve a vagyon fennmaradó részét, amely a legutóbbi könyvvizsgálat szerint mintegy nyolcvannyolc millió dollárra tehető.
- Ehhez is van egy záradék? - Ellazítottam a kezemet. Észre sem vettem, hogy addig kapargattam a hüvelykujjamon a körömágyam, míg vérezni kezdett.
- A kilences, és egyben utolsó záradék. - Zavartan megköszörülte a torkát. - Egyetlen szó. *Élj!*

Sokáig ültem a kertben. Addigra hosszabbak lettek az árnyékok, lehűlt a levegő, de ha nagyon csendben lélegeztem, még hallottam a nyugovóra térő madarak halkuló énekét. Megpróbáltam kitalálni, hogyan teljesítsem az utolsó záradékot. Hogy milyen lesz az életem az apám nélkül. Egy gyenge pillanatig ismét azt kívántam, bár törölné el az amnézia újra minden itteni emlékemet. Ezt az ürességet. De azzal feladnám. És azt többé sosem akartam megtenni.

- Már kerestelek. - Alex megállt előttem. Alig láttam az arcát, a sötétség és a csend észrevétlenül zuhant rám.
- Anyukád jobban van? - kérdeztem.
- Erős. Túl fogja élni, de már sosem lesz a régi.
- Senki sem. - Leült mellém, és megfogta a kezem. Összesimuló bőrünkre szegeztem a tekintetem. Bizonytalan volt, és félt a jövőtől. Ahogy én is.
- Mi következik most, Léna?
- Tudnom kellene, igaz?
- Én sem tudom. - Szíven ütött a lemondás a hangjában.
- Sajnálom. Másodszor történik ez veled. Tudom, hogy az apádnak tekintetted.

Az ölébe vonta a kezem, és a másik tenyerét is ráborította.

- Igen, én egyszer átmentem már ezen, ahogy te is. Én tudom, hogy képes leszek tovább élni. Te meg tudod ezt tenni? Megengeded magadnak, Léna?

Önző gondolat futott át rajtam. Alex mellett ott maradt a húga és az anyja mindkét alkalommal. Segítettek neki túlélni.

- Mondd el, mire gondolsz! - erősködött.

Kihúztam a kezem az övé alól és felálltam. Mélyeket lélegeztem a hűvös levegőből, és addig dörzsöltem jéghideg karomat, amíg kicsit felmelegedett. Alex rám akarta teríteni a zakóját, de távolabb léptem tőle.

- El kell mennem innen. Apám azt akarta, hogy szétszórjam a hamvait. Meg akarom tenni. Legalább utazom egy kicsit. Világot látok. Azt hiszem, Ethelt is elhívom magammal. - Mosolyt erőltettem az arcomra.
- Vissza fogsz jönni? - Mögém állt, a belőle áradó melegség vonzott.
- Ez az otthonom, ugye?

Reszkettem, amikor hátulról átölelt. A karját a kulcscsontom köré fonta, és szorosan magához húzott. A zakója két szárnyával betakarta a karomat. Ezúttal adtam magamnak pár percet, mielőtt kibontakoztam az öleléséből, és besiettem a házba.

Ha lehunytam a szemem, láttam őt. Láttam munka közben, az íróasztal fölé hajolni, a játszószobában, amint egy pillanatra maga mögött hagyja a felelősséget, láttam nevetni, feszülten figyelni Álom első köreinél, és újra láttam azt is, ahogy rám nézett élete utolsó pillanataiban. Ezekért a pillanatokért éltem, ugyanakkor rettegtem őket. Éjjelente mosolyogtam és sírtam, átöleltem, majd ordítottam utána, de semmi sem változott. Minden nap ugyanaz az álom. Újra és újra végignéztem azokat a perceket, míg már úgy éreztem, hogy nincs értelme felébredni.

Forog a szoba, úgy érzem meggyulladt a levegő. Annyira forró, hogy felemészti a fényt, a hangokat, az illatokat, felemészti még a gondolatokat is. Sebastian egyik tenyerével továbbra is a padlóra támaszkodik, másikkal a fegyvert tartja. Mutatóujja a ravaszon, a fegyver csöve arrafelé néz, ahol Victornak kellene állnia. De ő már nem áll. A hátán fekszik, keze aprókat ráng, miközben zihálva veszi a levegőt. Mellkasán kicsi, véres karimájú pontok. Alatta egyre nagyobbra hízik a vértócsa.

Érzem a forróságát, amikor mellé térdelek. Átitatja a nadrágom, selyemként simogatja a lábam, fémes szaga beköltözik az orromba. Megfogom a kezét, hagyom, hogy a mellkasához szorítsa összekulcsolt tenyerünket. Elfelejtem, hogy kell beszélni, hangokat alkotni, vagy sírni. A szemébe nézek, egyetlen pillanatra sem veszítem el a tekintetét. Egészen addig, míg már nem őt látom. Egy üres boríték, tartalom nélkül. Elment. Olyan egyszerűen, mintha sosem létezett volna Victor Wall.

Lassan építem le a fájdalmat. Először a gyászt fékezem meg, erős falak mögé zárom. Azután következik a kétségbeesés, a veszteség üressége, ezeket mind egy helyre száműzöm, hogy ne akadályozhassanak semmiben. Sötétbe borul körülöttem minden. Egyedül Sebastian alakja világít erős fáklyaként a szemem előtt.

Felállok, és odamegyek hozzá. A szám feszes mosolyra húzódik. Ugyanazzal a

mozdulattal térdelek le mellé, mint Victorhoz. A kezembe fogom a fejét, megsimogatom az arcát. A tenyerem alatt forró, nyirkos a bőre. Tudom, hogy hol fáj neki. Tudom, hogy mikor gyorsul fel a szívverése, mikor kezd reménykedni benne, hogy még ezek után is az övé lehetek.

Nem hagyom szóhoz jutni, átölelem, szorosan tapadok hozzá, miközben mélyeket lélegzem. Felkészültem. Minden korábban felépített hevenyészett védőfalat lerombolok. Egyetlen gondolattal porrá bomlanak. Már semmi sem választ el tőle, és őt sem tőlem. Ő belém, én belé kúszom. A gondolataim és emlékeim közé újak költöznek, lassanként azok is az enyémekké válnak. Mirandát kereste, amikor először New Yorkba érkezett. Mirandát, akinek lemészárolta a szüleit. Én tereltem el a figyelmét. Először furcsának, majd egyre természetesebbnek érzem a bennem lüktető késztetést. Vérre szomjazom, meleg, sötétvörös vérre. Az övére. Látni akarom, ahogy eltávozik a testéből.

A derekam köré fonja a kezét, belehúz egy szoros ölelésbe, amitől még erősebben kötődöm hozzá.

- *Mennyire szeretsz engem? - A hajánál fogva hátrébb húzom a fejét, hogy a fülébe suttoghassak.*
- *Mit csinálsz? - Remeg, erőtlen a hangja, ennek ellenére még szorosabban ölel. Azért, mert úgy akarom. A teljes összeolvadáshoz kell ez a közelség.*
- *Felszabadítalak.*

És elkezdődik. Ugyanoda, ahová korábban a fájdalmat zártam, elűzöm a józanságot. Elmém nagyobbik részét megnyitom előtte. Mindig ezt akarta, hát most önként megadom neki. Tágra nyílik a szeme, hátrahanyatlik a padlóra, de követem. Az első itteni emlékemmel kezdem. Akarom, hogy ő is lássa, teljen el az gondolataimmal, hálózza be az élmény, hogy egy teljesen más ember fejébe láthat, megismerheti az érzéseit, felfedezheti a legsebezhetőbb pontját.

- *A család? Végig ez volt?*
- *Már úgysem számít. Elvetted tőlem.*

Átfogom a fejét, addig nézek rá, amíg a szeme lesz a világom közepe. Rendezett káosz uralkodik a fejében. Mintha az agya szabályos rekeszekben különítené el az élete egyes területeit, de a rekeszeken belül teljes a káosz. Rátalálok a képessége forrására is. Egy lüktető, kékes érgócnak látom, behálózza az agya minden rekeszét. Újra és újra, egyre erősebb nyomást gyakorlok a közepére, míg a góc megnő, és erősebben lüktet.

Felordít, de elhallgattatom. Érzem, ahogy ficánkol, ahogy ki akar törni. Erőlködnöm kell, de sikerül fenntartanom a kapcsolatunkat egészen addig, amíg a góc felrobban. Nem jár semmilyen látványos következménnyel. Nem vérzik, nem hat más szerveire, mindössze visszahúzódnak, és elszürkülnek a kinövések.

A képessége végleg elhal.

- *Ez most, hogy tetszik?- nevetek fel. A hangomat idegennek érzem. - Felkészültél a halálra? Ugyanarra, amit te osztogattál az embereknek? Mert én már égek a vágytól, hogy kipróbáljam, milyen érzés ekkora hatalmat birtokolni.*

Kiveszem a kezéből a fegyvert és visszavonulok. Újra a saját testemben, a

saját agyamban vagyok, de valami mégis változott. A gondolatai, az emlékei, minden bűnös késztetése továbbra is ott zsong bennem. És azt akarja, öljek. Sebastian bénultan pislog fel rám. Már nem uralom a testét, ő mégsem mozdul. A zsebéből félig kilóg a szikéje. Éles, nagyon éles, hiszen minden nap gondosan ápolja a pengét. Imádja, amikor felnyílik alatta a hús. A hangot, a hatalom érzését. Tökéletes kontroll egy élet felett. Rá lehet szokni, akár a drogra.

A mutatóujjamat a penge külső, tompa felére szorítom, úgy próbálgatom a fogását. Valaki a hátam mögött megszólal, de túl sok minden kavarog a fejemben ahhoz, hogy meghalljam.

- *Tedd le. Te nem vagy gyilkos. - Sebastian hangja ugyanolyan lágy. Kérlelő. De csak hétköznapi hang. Semmi egyéb.*
- *Egyszer már megtettem. Leszúrtalak.*
- *Veszélyben érezted magad. De sosem ölnél meg egy védtelen embert. És nézz rám! Védtelen vagyok.*
- *Sosem voltál az. Ahogy ember sem. Már rég elvesztetted a jogot, hogy annak nevezd magad. Magadhoz hasonlóvá akartál formálni? Hát gratulálok, sikerült.*

A pengét ugyanoda, ahová korábban, a nyaka és a válla kereszteződésénél nyomom bele a húsba. Felnyitom az összeforrt bőrt, majd egyre mélyebbre döföm, míg a vér forrón beborítja az ujjamat. Jó érzés. Van benne valami kielégítő. A csuklómra fonódik a keze, de nincs erő a karjában. Vajon mennyi vért veszíthet, mielőtt elájul?

- *Ezúttal nem futok el. Át akarom élni minden percét.*
- *Léna, hagyd ezt abba! - Egy kéz hátulról hozzám ér, de dühösen lerázom magamról.*
- *Eressz! - Ha hátranéznék, újra látnom kellene a testét.*
- *Le is lőhetnélek - folytatom. A vállában hagyom a véres szikét, felveszem a fegyvert, majd a homlokához emelem. A csövet erősen nekinyomom a bőrének, az ujjam megfeszül a ravaszon. Elképzelem, ahogy meghúzom. Hallom a kattanást, érzem a felmelegedett fémet a tenyeremben, még a lőpor szagát is az orromban. - Beléd kellene eresztenem minden golyót ebből a fegyverből. Elpusztítani, hogy soha többé ne árthass senkinek. De vajon megérdemelsz egy ilyen gyors halált?*
- *Megváltoztál - krákogja. Alig hallani a szavakat, mert még mélyebbre nyomom a szikét. - Végül csak megtörtelek. Most már mindig az én Madárkám maradsz.*
- *Igen. Sikerült. Rohadj meg érte a pokolban!*

Felállók, a véres szikét elhajítom. Kezembe veszem a fegyvert, célzok, és kilövöm a fejére az egész tárat. Még akkor is a ravaszt nyomom, amikor már rég kifogyott a töltény.

Ahogy Alex hátulról átölelt, és kivette a kezemből a fegyvert, valami megszakadt bennem. A rám zuhant valóság egy orkán erejével pucolta ki az agyamból Sebastiant, akár egy betegséget. Újra önmagam voltam, az a Léna

Wall, aki hidegvérrel megölt egy embert, és aki a saját apja halálát okozta.

Az ő szobájába menekültem, és eltemetkeztem az ágyában. Addig bámultam a plafont, amíg sikerült álomba merülnöm. Róla álmodnom.

* * *

Az utazás alatt kétnaponta kaptam egy borítékot, amelyben egy kártya lapult. Mindig Ethel adta oda, és mindig reggeli után csúsztatta elém. A kártyán Victor kézírásával egy cím szerepelt, és mellette egy utasítás. Az első kártya a Las Vegas-i sivatagba vitt.

A szálloda előtt egy autó várt rám, amely egy sivatag melletti töltőállomásnál rakott ki. Öt dűnedúló parkolt a környékén, mellettük homokszínű ruhába öltözött férfiak és nők álltak. Egy alacsony, baseballsapkás, kezeslábasba öltözött ember sietett felém. Megtörölte a tenyerét egy olajos rongyban, mielőtt a kezemért nyúlt, hogy csókot nyomjon rá. Nevetés csiklandozta az orromat, miután elmondta, hogy mit kell tennem, de megtettem. Elvettem tőle a felszerelést, az autóban átöltöztem, aztán beültem az üvegszálas járgányba, elkormányoztam a rajtvonalig, majd amikor megszólalt a duda, gázt adtam. Hamarosan folyt rólam az izzadság, a szám és a szemem telement homokkal, de elkapott a versenyszellem. Többször a felborulás szélén egyensúlyoztam, és sereghajtóként fejeztem be a harminc kilométeres versenyt, de minden másodperc megérte. Ástam egy lyukat a közeli bucka tetején, és egy kis kupacnyi hamvat Victorból oda temettem.

A második állomás Nevada volt, egy kis motelben szálltunk meg. Rögtön a megérkezésünk napján megkaptam a kártyám. Elmentem a megadott címre, egy raftingfelszereléseket árusító boltba. Amikor megmondtam a nevem, vad tekintetű nők vettek körbe. Betereltek egy fülkébe, ahol ismét át kellett öltöznöm.

- Ne aggódj, csibe, vigyázni fogunk rád. Ha ki is esel a csónakból, sec perc alatt visszarántunk.

Vadvízi hajózásra vittek, amelynek a végén minden porcikám csurom víz lett, és alig tudtam megszólalni, mert rekedtre sikoltoztam a hangomat. A végén megveregették a vállam, és a túravezető, egy idősebb, tetovált indián, aki az út alatt egyetlen szót sem szólt, azt mondta nekem, hogy bátor lánya vagyok az apámnak. Ezután elsétált anélkül, hogy felelt volna a kérdéseimre. A folyó újabb részt nyelt el Victorból.

Ethelnél nagyon sokáig próbálkoztam minden ilyen kaland után. Azt akartam tudni, pontosan mi volt a célja ezzel az apámnak, de kitért előlem.

- Az út végén megtudod, kicsim - mondta mindig.

Elutaztunk Aspenbe, ahol egész napos bobozás volt műsoron, Ontarióban a Niagara-vízesésnél túráztam egy csapat cserkésszel és a vezetőjükkel. Megilletődve álltam a gyerekek között, akik először felnőttként kezeltek, és hozzám sem szóltak, de amikor meglátták, hogy mennyi mentolos csokit

pakoltam a hátizsákomba, rögtön felajánlották a segítségüket.

Minden nap fáradtan zuhantam ágyba, annyi erőm sem maradt, hogy megkeressem Ethelt, és megkérdezzem tőle, mi lesz a következő program. A fejem zsongott az élményektől, az új helyektől, a rengeteg benyomástól, így csak éjszaka, az álom és az ébrenlét határán rohant meg a valóság. Az urnában egyre kevesebb por maradt. Már Ethel nélkül is tudtam, hogy az út a végéhez közeledik.

Denverbe utaztunk. VIP-páholyból néztem végig a híres derbit. A páholy a pálya fölé hajolt, kikönyököltem a korlátra, úgy követtem a futamot. Az első szünetben egy magas, őszes férfi ült le mellém. Vasalt hófehér inget, elegáns mellényt és fehér nadrágot viselt, ahogy a körülöttünk nyüzsgő páholyban mindenki. A farmerommal és a pólómmal erősen kilógtam a tömegből. A férfi megköszörülte a torkát, mire meglepetten felpillantottam. Barnára sült bőre és barátságos szürke szeme volt.

- King Livingstone vagyok - biccentett, de utána ő is a futamot kezdte figyelni.
- King? - kérdeztem vissza.
- Hülye egy név, de mióta az apja így kezdett hívni, rám ragadt.
- Ismerte őt - sóhajtottam.
- Bizony. Már legalább húsz éve. Pár hónapja levelet írt nekem. Azt akarta, ha megadja a jelet, álljak készen. Az az őrült! Álmomban sem gondoltam volna, hogy a halála lesz a jel. Kaptam egy táviratot két napja, hogy legyek itt, és keressem meg.
- Miért?
- Hogy meséljek magának róla. A régi életéről. Amikor még nem volt az apja, csak egy fiú, aki vezekelni akart a bűneiért. Dühös volt, amikor először találkoztunk. Az ország egyik feléből a másikba ugrált, eszeveszett kalandokat hajszolt, sokszor életveszélybe is sodorta magát. Aztán elhatározta, hogy ő bizony indulni fog a nagy derbin. - A pálya felé bökött a fejével, és halványan elmosolyodott. - Felvetette a pénz. Egyszerűen bevásárolta magát az egyik olyan versenyistállóba, amelynek semmi esélyt sem jósoltak. A többi versenyző - köztük én is - úgy néztek rá, mintha istent káromolt volna. Mindegyikünk hosszú évekig hajtott keményen, hogy eljusson idáig, de ez az apuci pici fia pénzzel akart elintézni mindent. A kvalifikációs futamokat rendre megnyerte. Olyan sebességet hozott ki azokból a gebékből, hogy a versenybírók egy idő után kezdtek csodatévőként nézni rá. A többi versenyző is megenyhült, amikor látták, hogy mekkora lelkesedéssel csinálja. Viszont maradt egy kemény mag, akik gyűlölték. Irigykedve nézték a tehetségét, a pénzét, a lehetőségeket, amelyeket ezek révén szerzett meg.
- Maga is ilyen volt?
- A legkeményebb ellensége, ha szabad ezt mondanom, kisasszony. A verseny előtti napon történt, még edzeni akartam a bemelegítés előtt. Hajnali ötkor kimentem a pályára, de ő akkor már ott rótta a leggyorsabb köröket,

amelyeket valaha láttam. Tudtam, hogy esélyem sem lesz ellene másnap, és ettől bepöccentem. Felpattantam a lovam hátára, és üldözőbe vettem. Háromszor próbáltam leszorítani a pályáról. Amikor negyedszerre közeledtem hozzá, bevárt, és a könyökével orrba vágott. Eltörte. - Megint felnevetett, reszelősen, belerezgett az egész teste. - Leszállt ő is a lóról, nekem rohant, míg végül ott verekedtünk a porban, mint két taknyos. Addigra mindketten véreztünk itt-ott, de a lendületünk cseppet sem csökkent. Ő állított le. Felemelte mindkét kezét, köpött egy véreset, és azt mondta, döntetlen. Ha elfogadom, meghív egy sörre, ha nem, öt perc múlva folytathatjuk tovább. Elfogadtam a sört. Attól fogva barátok voltunk.

- Miért meséli ezt el nekem?

- Victor Wall sosem akarta volna, hogy sirassák. Szóval törölje le a könnyeit, kishölgy! - Megveregette a karfát szorító kezem. Észre sem vettem, hogy sírok. - Öt éve nem láttam őt. Sikerrel vezette a családi farmot, de néha, amikor beszélgettünk, megemlítette a bátyját. Hogy próbálja pótolni őt, de fél, hogy sosem sikerülhet. Nem beszéltem vele, mióta maga belépett az életébe, ezért nem tudom biztosan, hogy sikerült-e neki. De bízom benne, hogy megtanulta értékelni a szerencséjét.

Sötét volt már, mire a derbi és az azt követő parti hangjai teljesen elhaltak. King elintézte, hogy lejuthassak a pályára. Victor hamvai végül a rajtvonal porával keveredtek el.

Amikor visszaértem a szállodába, egy diktafont találtam a párnámra téve, rajta egy üzenet: „Játszd le!” Hozzá sem nyúltam. Addig álltam a zuhany alatt, amíg úgy éreztem, hogy teljesen felázott a bőröm. Törölközőbe csavartam magam, majd bebújtam a paplan alá. Reszkettem, amikor megnyomtam a gombot.

- *Szia, kölyök. Akkor készítettem ezt az útitervet, amikor újra visszatértél az életembe. Idővel rájöttem, hogy legyen bármilyen képességem, nem kerülhetek el minden rosszat. Viszont ezúttal felkészülhetek rá.*

Kikapcsoltam. Túl nagy erővel nyomtam le a gombot. Becsúsztattam a párna alá a diktafont, fejemre húztam a paplant, és igyekeztem nem gondolni semmire. Ha egyszerre meghallgatnám, tényleg vége lenne. És akkor mi értelme várni a következő napot?

Később újra felkeltem, járkáltam a szobában, felvettem egy pizsamát, ittam egy pohár vizet, és közben végig a párnán tartottam a szemem. Tudtam, hogy muszáj tovább hallgatnom. Visszafeküdtem, benyúltam a párna alá, és szorosan a fülemhez tartva bekapcsoltam a diktafont.

- *Csak másodsorban miattam került sor erre az útra. Szerettem volna, ha életem legizgalmasabb helyei valamennyit visszakapnak belőlem. Most a halál után is élhetek veszélyesen. - Fanyar volt a hangja. Mintha önmagán mulatna. - Szóval egy cseppet se bánkódj miattam. Nem tudom, hogyan halok majd meg, de már megtörtént, így nincs jelentősége. Visszatérve az útra, azért akartam, hogy végigcsináld, mert így megismerted egy olyan oldalamat is, amelyet mindig rejtegettem mindenki elől. A gyengébb, bizonytalanabb oldalamat. Azt akartam,*

hogy te legyél a kapocs a régi és az új között. A gyermekem. Valószínűleg akkor sikerült tényleg felnőnöm, amikor először fogtalak a karomba. Aznap érkeztél meg Coloradóba. Elaludtál a kocsiban, én vittelek fel a szobádba. Életem legbecsesebb perceivé váltak azok.

Szürke kép jelent meg csukott szemhéjam mögött. Feketének láttam a széleken, mintha égett lenne. Kettőnket ábrázolt. Összegubancolódott hajjal kuporogtam Victor karjában, miközben ő csodálkozó mosollyal nézett le rám. Egy apró rész a helyére kattant bennem.

- *Azután te lettél nekem a legfontosabb. Észre sem vettem, menynyire, csak amikor elvesztettelek. Régen, nélküled más volt az életem. Kevesebb. Hajszoltam magam, mindig többet és többet akartam. Több izgalmat, veszélyt, több felejtést. De valami mindig visszahúzott Enigmába. Azt hiszem, a vérünk hívogatását éreztem. A vér, amely a falakba épült, ez volt az egyetlen menedékem. Tele olyan emberekkel, akiket megbántottam. Meg kellett javítanom az életem, mielőtt teljesen összedőlne. Ezért ezt tettem. Felelősséget vállaltam. Bevallom, ez az elején nagyon nyomasztott. Mindig úgy terveztem, hogy Calebbel közösen vezetjük a farmot. Én inkább a lovak között éreztem jól magam. De apám megmutatta, hogyan legyek jó üzletember és ember anélkül, hogy változnom kellene. Caleb után is ugyanúgy kezelt, egy cseppet sem neheztelt rám, amiért elüldöztem tőle az elsőszülött fiát. Olyan apa szerettem volna lenni, mint ő. Mondd, Léna, sikerült?*

Meg akartam mondani neki, hogy sosem lehetett volna jobb apám. Hogy bármit megtennék, ha ismét élhetne.

Újabb megégett kép jelent meg lecsukott szemem mögött. Ezúttal olyan élesen, hogy tisztán kivehető volt rajta Ethel konyhája. Én az asztal mellett álltam, Victor az ajtóban. A képen lassan elevenedtek meg az alakok, mintha csak abban a pillanatban engedett volna fel dermedtségük. Egymás felé indultunk. Victor a vállamra tette kezét, hüvelykujja végigsimított az államon. A szemébe néztem, és kissé szétnyílt a szám, mintha csodálkoznék valamin. A képen kezdtek színessé válni a szereplők. Élettelivé. Victor zöld szeme szinte világított. Újabb kattanást éreztem, a mellkasom már szúrt.

- *Ezt az utat arra az esetre szerveztem, ha idő előtt halnék meg, és nem tudnánk befejezni a munkát. Sejtettem, hogy hamarosan megtörténik, de a pontos idejét sosem láttam. Tudnod kell, hogy hosszú és nagyon boldog közös életet terveztem. Szerettem volna jó apád lenni legalább addig, amíg egy olyan párt választasz magadnak, akit én is méltónak találok hozzád. Nem mintha ez valaha lehetséges lenne, de Alex eléggé megközelíti az elvárásaimat. De semmi nyomás, kölyök! Emlékszem még, mennyire kiakadtál, amikor leszerveztem nektek az első randit.*

A zöld ruhát viseltem. A selyem túlságosan szokatlan volt, a szabás túl merész. Mégis, gyönyörűnek éreztem magam. Azt akartam, hogy Victor büszke legyen rám. De Alex látott meg először. A tekintetétől, a mosolyától zavarba jöttem, elpirultam, és dühös lettem.

- *Pedig akkor is csak óvni akartalak. Alexben mindig megbízhattam, és te is bátran így tehetsz. Mindent megtenne azokért az emberekért, akiket szeret. Ahogy a testvére. Zoe már az első pillanattól a barátod akart lenni.*

Egy széles ülésbe süppedtem, a fülemben egyedül a saját szívdobogásomat hallottam. A karfát úgy szorongattam, mintha bármelyik pillanatban kirepülhetnék a székből. Zoe velem szemben ült, mosolygott, ahogy egy üveg vizet kínált felém.

„Szükséged van egy kis gondoskodásra."

- *Bárcsak több időnk lett volna, Léna! Annyi mindent meg akartam még mutatni. Már terveztem egy ideje, hogy megkérem Emma kezét. Szeretem őt. Nagyon régóta szeretem, csak túlságosan vak voltam. Annyi időt elpazaroltam, amit most már nem kaphatok vissza. Azt akartam, hogy egy család legyünk. Ki tudja, talán még egy kistestvért is összehoztunk volna neked. - felnevetett. A felvétel kissé torzított, de így is meghallottam, hogy a vidámsága ellenére nehezen mondja ki az utolsó szavakat. - De kár már ezen búslakodni. Ezt jól vésd az eszedbe! Ha fáj, hogy nem vagyok ott, gondolj rám, a közösen eltöltött időre. De sose merülj el a fájdalmadban, mert nem éri meg. Élj, kicsim! Élj, hogy majd a végén azt mondhasd, minden pillanat megérte. Jó kezekben hagylak. Ne felejtsd el, hogy többé már nem vagy egyedül. Nagyon sok ember szeret téged. Ők az életed részei, akár akarod, akár nem. Gondoskodj róluk úgy, ahogy ők gondoskodnak rólad. És végül, most szeretném, ha becsuknád a szemed.*

Azt mondta, végül. Mindjárt tényleg vége lesz. Az ujjam megmerevedett, amikor a kikapcsoló gomb felé nyúltam.

- *Kis csaló, még mindig nyitva van a szemed! Tedd meg a kedvemért, hogy becsukod.*

Becsuktam. A sötétség körülvett, mint egy nyomasztó takaró. Ki akartam nyitni újra, de akkor tovább beszélt.

- *Félbehagytuk a munkát, de ezt legalább képes vagyok orvosolni. Már tudod, hogy mit kell tenned. Képzeld magad elé Enigmát, édesem. Mindig a ház lesz a kiindulópontod, a hely, ahonnan igazán származol. Az örökséged.*

Magam előtt láttam az erős, fehérre festett köveket, a hatalmas üvegkupolát, a magas oszlopokat, a széles lépcsőt, és előtte a két alakot, akik egymás felé nyújtják a kezüket. Épp eleget gyakoroltam Victorral, hogy a kép álmomból felébresztve is egy tizedmásodperc alatt beugorjon. De ezúttal valami nem stimmelt. Ott volt a ház, és előtte a szakadék, amelyet továbbra is mélynek láttam. Ott volt a híd is. A mi *Ezüsthidunk*, amelyet sosem sikerült teljesen megépítenünk. A legutolsó alkalommal eljutottunk körülbelül a feléig, de most sokkal hosszabbnak látszott. A vége homályba borult, de egyértelműen hosszabb lett.

- *Nézz nagyon mélyen magadba, Léna! Mostanra már látnod kell az eredményt. Az út, amit bejártál, a kalandok, amiket átéltél, az ízek, az illatok, az érzések, mindeddig az enyémek voltak. De ha elértem a célom, ezek mostantól a*

tieid is. Már sokkal közelebb vagyok hozzád, mintáz elején. Nézz körül az elmédben, Léna! Lásd a köveket a hidadban! Gyönyörű, erős, ezüst kövek. Egyesül bennük Silver Smith és Léna Wall. Erősebbé tettek, mint valaha. Képes leszel egyedül befejezni ezt az utat. Látod már? A kövek ott vannak. Sorban, egymás után. Olyan szilárdan és biztonságosan, mint Enigma kövei. Tedd meg az utolsó lépéseket, kicsim! Menj haza!

Forróságot éreztem az arcomon. Úgy jelent meg előttem, mint a többi homályos, új emlék. Egy megégett képként, amelyen lassan mozgásba lendülnek a tárgyak. A lábam alatt erősek, biztosak voltak a kövek. Elértem a híd homállyal borított részét. Remegve vártam a következő lépést. A szemem előtt úgy tisztult ki a levegő, mintha egy függönyt húznának el. A ház, és vele együtt az emlékeim már csupán pár lépésre voltak tőlem.

Újabb hatalmas, ezüst kövek kezdtek körvonalazódni a lábam alatt. Egy újabb lépés után egy újabb kő, míg végül teljes lett a híd. Az életem legfontosabb eseményei ott zümmögtek a fejemben, mintha csak arra várnának, hogy megtegyem a következő lépést.

- Istenem, hát sikerült! - mondtam elbűvölve.

Visszanéztem. Az *Ezüsthíd* gyönyörűen ívelt át azon a szakadékon, amely eddig elválasztott a múltamtól. Erős maradt, megingathatatlan. Tudtam, hogy egész életemben kitart majd.

Leléptem a hídról. Közvetlenül előttem magasodott a fal, amelyről Victor korábban annyit mesélt, de én mindig csak elérhetetlen távolságból láttam. Az én falam, az otthonom, amely megvédett mindentől. Megérintettem az egyik masszív követ. Langyosnak éreztem. A tenyerem alól hirtelen bíborpiros rajzolat futott szét. Bonyolult folyótérképként felkúszott a falakra, majd teljes szélességében behálózta azokat. Bámulatosan szépnek láttam. Minél tovább néztem, annál elevenebbnek látszottak a színek. Megdöbbentem, amikor elkezdődött a finom lüktetés. Akár a szívdobbanás. A vér, amellyel átitatódtak a falak, újra áramlott. Mintha azzal, hogy rátaláltam, és elfogadtam otthonomként, a ház életre kelt volna. Elvettem a kezem, hátraléptem, és úgy csodáltam azt az élő, lélegző lényt, amelyhez a véremmel kötődtem.

Elindultam a bejárat felé, de az már nyílt, mire odaértem. Meleg fényt láttam, puhán ölelt körül, akár egy pehelypaplan. Lassan és nyugodtan lélegeztem. Az emlékek körbevettek, de nem követelőztek, inkább régi ismerősként üdvözöltek. Lassan haladtam, egyenként átéltem újra mindent, semmit sem hagyva ki. Tragédiák, tapogatózó boldogság, vad öröm, gyengédség, szerelem, fájdalom, ragaszkodás, szeretet és még sok száz, ezer megnevezhetetlen érzés és emlék, amelyek elöntöttek, belém szivárogtak, újra az enyémek lettek. Végre tényleg hazaértem.

Könnymaszatos arccal ébredtem, teljesen belegabalyodva az ágyneműbe. A veszteség ott lüktetett bennem, de az új fájdalom megpihent a többi között.

- Ó, édes csillagom, tudtam, hogy sikerülni fog! - Ethel másnap reggel felpattant a reggelizőasztal mellől, és a nyakamba borult, hogy alaposan

megcsókolgasson. Amikor elmondtam neki, hogy újra emlékszem, számítottam a kitörő örömre, de könnyekre nem. - Victor biztosan tudta, hogy megcsinálod. Akkor találta ki ezt az egészet, amikor visszatértél az életünkbe. „Nem hagyhatom annyiban, Ethel!”, mondta nekem. Végig akart vezetni a megoldáson, olyan lelkes volt, mert biztosan tudta, hogy újra emlékezni fogsz. De aztán egy nap valami történt. Behívott a könyvtárba. - Elővett egy hófehér, csipkeszélű zsebkendőt a táskájából, és letörölgette a könnyeit. - „Ethel, én nemsokára meghalok.” Ezt mondta nekem. Nem tudta pontosan, mikor vagy hol, de érezte, hogy hamarosan be fog következni. Túl hamar. - Óvatos mozdulatokkal simítgatta a térítőt a tányérja mellett. - Megfogadta, hogy ezúttal nem hagy magadra. Felkészül arra, amikor ő már nem lesz melletted. Keveset mondott erről. De azt hiszem, álmodott a haláláról. Megíratta a végrendeletét, és elkezdte szervezni az utadat. Mindig a te boldogságodat tartotta szem előtt.

Átnyúltam az asztalon, hogy megfogjam a kezét. Az elmémbe áramló kép úgy ért, mintha kitépték volna a szívemet. Ethel majdnem belehalt a bánatba, de igyekezett leplezni a fájdalmát.

- A fiadat vesztetted el.
- Úgy van - bólintott megtörtén. - De megígértette velem, hogy erős leszek neked, és nem gyászolom. Hogy jókedvre derítelek, és a kíséröd leszek ezen a kalandon.
- Nagyon jó kísérőm voltál.
- Tényleg így gondolod? - Bólintottam.
- Szeretlek, Ethel.
- Én is szeretlek, csillagom. Nagyon szeretlek. - Ezúttal csak a kezemet fogta meg, de így is tudtam, hogy mennyire igazak a szavai. Victort a fiaként, engem az unokájaként szeretett.

A búcsú Etheltől nehezen ment, de megértett. Meg kellett tennem valamit, mielőtt folytatom az életem. Miután a taxisofőr betette a bőröndjét a csomagtartóba, szorosan megölelt.

- Bárhogy lesz is, melletted állok, kicsikém.
- Tudom. - Köré fontam a karom, mélyen beszívtam fahéjillatát, miközben igyekeztem nem bőgni. Ideje a saját lábamra állnom.

32. *Amikor egy lovag búcsúzik*

NEW YORKBAN ELSŐKÉNT A TAXIS PRÓBÁLT MEG ÁTVERNI. A leghosszabb, turistaetetőnek nevezett úton akart vinni, mielőtt megkocogtattam a vállát. Döbbenten nézett rám, miközben elmondtam neki, pontosan melyik úton induljon el, és hol forduljon le, hogy elkerüljük a késő délutáni csúcsforgalmat. Amikor befejeztem, fintorgott egyet, káromkodott valami ismeretlen nyelven, de pontosan azt tette, amit kértem tőle.

A szállodában, miután lerúgtam a cipőm, hogy megmasszírozzam a lábam, tárcsáztam Theo számát. A negyedik csengés után bekapcsolt a hangposta.

- Theót hívtad. Épp próbálom jobbá tenni a világot, szóval ne zavarj. De ha nagyon fontos, hagyd meg a számod, később visszahívlak.

Felhívtam Gilit. Fél órán belül kopogott a szoba ajtaján. Amikor kinyitottam, szóhoz sem jutottam.

- Ha nevetni mersz, kitépem az összes hajad. Aztán az enyémet is. Azt hittem, már sosem jössz, te világutazó. De így legalább visszaadhatod a korábbi kölcsönt.
- Miféle kölcsönt? És mi ez a betépett menyasszony külső? - Jókora hajcsavarók álltak ki a hajából, gyönyörűen ki volt sminkelve, mindehhez melegítőalsót, szakadt pólót, bőrdzsekit és bakancsot viselt.
- Nem mondtam még? Nolan levadászott. Beköti a fejem. Tisztességes lányt csinál belőlem. És rohadtul be vagyok szarva, de nem izzadhatok, mert az esküvői sminket próbáljuk, és még le kell fényképeznem magam az anyámnak, mielőtt teljesen szétfolyik! Amikor hívtál, a fodrásznál ültem, mert az anyám szerint kontyot kell viselnem az esküvőn. Szükségem van rád a ruhavásárlásnál.
- Szóval bepánikoltál. - Erősen próbáltam nem nevetni.
- Igen. Légyszi, csatlakozz hozzám, ne kelljen egyedül halálra rémülnöm!

Megfogta a kezemet, és kirántott a szobából. Nemsokára egy pont ugyanolyan limuzinban ültünk, amilyennel engem kísért annak idején ruhapróbára.

- Egy szóval sem említetted, hogy menyasszony vagy! Pedig elég sokat beszéltünk telefonon.
- Mert két napja történt! Két francos napja, és már felfordult az életem. Az anyám üldözőbe vett, állandóan hívogat, hogy menjünk tortát kóstolni, helyszínt nézni, virágokat szagolgatni. Ő most épp a virágost kergeti az őrületbe. És ez részben miattad van, mert nem tudta kiélni magát rajtad. Kikapcsoltam a telefonomat, mire Nolant kezdte zaklatni. Szegény drágám, két hívás után javasolta, hogy szökjünk el Vegasba. Belementem.
- A legegyszerűbb megoldás. Biztos, hogy ezt akarod? - Megfogtam a kezét. A külseje ellenére, ami a teljes szétesettséget tükrözte, izgatottság és boldogság tombolt benne. Majd kiugrott a bőréből, mert tényleg szerelmes volt.
- Egyre biztosabb. De a helyszínt és a puccparádét leszámítva mindent

ugyanúgy akarok. Gyönyörű ruhát és romantikus nászutat. Ennyi jár nekem.

- Akkor menjünk, és szerezzünk neked egy olyan ruhát, amiben te leszel a legszebb királylány a vidéken!

- Köszönöm! - A nyakamba borult. Úgy éreztem, megkönnyebbült. - Utálni akartalak, amikor láttam, hogy Theo milyen állapotban tért vissza, de nem tudtalak. Főleg azok miatt, amik azóta történtek veled. Meg amúgy is sejtettem, hogy be fog ez következni. Én magam kívántam neked őrült szerelmet. Be kellett látnom, hogy egyszerűen bírom azt az emlékek nélküli fejedet!

- Igen, nos, ebben is változások álltak be - vallottam be. - Ezért kell beszélnem Theóval.

Elmeséltem neki mindent. A végén könnyes szemmel borult a nyakamba, és nem hagyta, hogy vele menjek.

- Már réges-rég kinéztem a ruhát, te csak lélekerősítőnek kellenél. De nem lehetek ennyire önző az öcsémmel. Beszélned kell vele. Ez most sokkal fontosabb.

Mindkét kezét a vállamra tette, miután megadta a sofőrnek Theo címét.

- Csak azt kérem, hogy légy vele kíméletes. Nagyon egyértelmű, de kíméletes. Olyan jó szíve van, szegényt egész életében szívattam ezért. Megérdemel tőled egy rendes lezárást. Mert az lesz, ugye? Nem mész vissza hozzá.

- Nem, Gili. Egész életemben mást szerettem. Az, hogy egy időre elfelejtettem, még nem teszi semmissé a múltat.

A kocsiban búcsúztunk el. Elfolyt a szemfestéke, de tovább bőgött, miközben magához szorított.

- Az esküvő után tartani akarunk egy bulit. Eljössz majd, ugye? Elhozhatod a herceged is. Már megöl a kíváncsiság, hogy lássam, milyen vagy hajtövig szerelmesen.

Megigazította a ruhámat, még a galléromat is lesimítgatta, mint gondos anyuka a gyerekének a nagy fellépés előtt. Kiszálltam, és körbenéztem. A kocsi hűvössége után mellbevágott a kinti meleg.

Sokáig toporogtam az ajtónál, mielőtt rászántam magam, hogy becsöngessek. Hangos káromkodást hallottam, majd Theo felrántotta az ajtót. Több napos borostával, véreres szemekkel, lyukas pólóban az önsajnálat mintapéldánya állt előttem. Gili elmondta, hogy felelősnek érezte magát, amiért nem tudta időben elkapni Sebastiant.

Félreállt az ajtóból, hogy bemehessek.

- Biztos engem akarsz most a legkevésbé látni, de... - Elhalt a hangom. A konyhapult mellett több pizzásdoboz és rengeteg üres üveg sorakozott. Theo masszívan ihatott már egy ideje.

- Ne aggódj, már józan vagyok - szólalt meg kásás hangon. - Nemrég ment el az apám. Többé semmi kedvem végighallgatni azt a monológot az alkoholizmus veszélyeiről és a kilátástalanná vált életemről. Szóval most első

lépésként takarítok.

- Jöjjek vissza később?

- Nem kell. Tengernyi időm van. Kérsz valamit inni? Bár ha jobban belegondolok, csak víz van itthon.

- Nem kérek, köszönöm. - Lesimítottam a ruhámat, babráltam a gombjaimat, nem tudtam, mit kezdjek a kezemmel. Rossz ötlet volt idejönni.

A legrosszabb.

Leült a konyhapulthoz, és töprengve nézett rám.

- Ott tartottunk, hogy mennyire nem akarlak látni. - És megjelent ismét. A régi Theo egy gyűröttebb változata, de mégis ugyanaz. - Bármennyire arra nevelt az anyám, hogy ne hazudtoljak meg egy hölgyet, most tiltakoznom kell. - Megdörzsölte az állát. - Rosszul viseltem ezt az egészet. Megszoktam, hogy én vagyok neked az egyetlen, és amikor kiderült, hogy van családod, emberek, akik szintén szeretnek és törődnek veled, figyelmen kívül hagytam. Elvártam, hogy ugyanolyan szükséged legyen rám, mint régen. És amikor kiderült, hogy nem így van, az rohadt egy érzés volt. Mindenkire megharagudtam, magamat pedig rettentően sajnáltam. Anyám szerint utoljára hatévesen viselkedtem így.

- Elmondtál nekik mindent? - Féltem volna szemtől szembe találkozni velük a történtek után. Még én is egy hálátlan ribancnak tartottam magam. De rengeteget gondolkoztam ezen, és Theónak igaza volt. Ezt a helyzetet sehogy sem oldhatom meg úgy, hogy mindenki elégedett legyen.

- El. Ismered őket, rosszabbak, mint egy csapat vallatótiszt. Kiszedték belőlem. Örültek neked. Hogy megtaláltad a családodat. És ha nem tévedek, már emlékszel is.

- Segítettek emlékezni. - Az ablakhoz mentem, és leültem a párkányra.

- Az apád? - kérdezte halkan. Bólintottam.

- Hallottam, mi történt. Ha alaposabbak vagyunk, időben elkapjuk azt a rohadékot. Most már tudom, hogy mit csináltam rosszul. Silver, én megértem, ha gyűlölsz. Részben az én hibám volt az apád halála. El sem tudom mondani, mennyire sajnálom.

- Hagyd abba, Theo!

- Nem, kérlek, ezt el szeretném mondani. Elszúrtam. Sosem szúrtam el még ennyire. És pont neked okoztam ezzel bánatot. Gyűlöltem magam, és téged is, amikor visszajöttem Coloradóból. Összeverekedtem egy kollégámmal, és felfüggesztettek. Jack túl sok ügyet vitt egyszerre, nem tudott rendesen odafigyelni. Annak a szemétnek sikerült lelépnie a városból, és nem jöttünk rá időben, hogy hová ment. Amikor hallottam, hogy mi történt, hogy megölte az apádat, és ő tartott fogva hónapokig, fel akartalak hívni. Legalább százszor felemeltem a kagylót, de sosem sikerült tárcsázni. Nem tudtam, hogy kérhetnék bocsánatot.

- Ez butaság, Theo. - Megdörzsöltem a szemem, mielőtt újra ránéztem. - Nem kell bocsánatot kérned. Én sosem hibáztattalak, eszembe sem jutott ilyesmi. Sebastian ölte meg az apámat, és ő már megkapta a büntetését. Kérlek,

ne rágódj többet ezen!

- Mit fogsz most tenni?
- Alex is ezt kérdezte tőlem a temetés után.
- Gazdag, független nő lettél. Emlékszel a régi életedre, vannak barátaid, és két férfi is, akik bármit megtennének érted. Már ha a lovászfiú képben van még.
- Ö mindig is képben lesz, Theo - néztem rá szomorkás mosollyal.
- Sejtettem. - A hangjába visszatért az ingerültség. - Nem hagyod, hogy dagonyázzak a bűntudatban. Akkor hát újra megkérdezem. Miért jöttél? Biztosan akartad tudni, hogy megleszek, mielőtt elkezded az életedet Alexszel? Mert ha ennyi, akkor pattanj fel egy gépre, és menj vissza hozzá! Rohadtul fog fájni, de túlélem. Sosem hittem abban a „nem tudok nélküled élni"- szarságban.
- Én sem. Az apám megtanított rá, hogy legyen bármekkora a veszteség, tovább kell élni. Úgy, hogy minden nap értékes legyen. Régen úgy éreztem, két különálló ember él bennem. Most, hogy elkezdtem emlékezni, sokkal nehezebb lett, mert ez a két ember összeolvadt, de nem feltétlenül ugyanazt akarja. - Lecsúsztam az ablakpárkányról, és felé indultam. - Az élet döntések sorozata. Jó vagy rossz döntések, ezeket lehetetlen előre megjósolni. Akkor sem, ha az embernek van egy aduász az ingujjában. De megtehetem, hogy a legjobbat hozom ki abból, ami megadatott. És szeretném, ha segítenél benne.

Az este éjszakába, az éjszaka hajnalba váltott, de mi még mindig beszélgettünk a kanapén. Elmeséltem neki, hogy az egyetem és a gyakorlati évek után gyerekorvosként szeretnék dolgozni, úgy felhasználni a képességemet, hogy azoknak segíthessek, akiknek a leginkább szükségük van rá. Próbált meggyőzni róla, hogy jelentkezzek inkább a rendőrakadémiára, mert szerinte én lennék a világtörténelem legnagyobb nyomozója, de már a gondolattól is kivert a veríték. Többé egyetlen gyilkost, erőszaktevőt vagy pszichopatát sem akartam a közelemben. Egy alapítványról meséltem neki, amely az árván maradt gyerekek életét kísérné végig.

- Nem érne véget ott, hogy nagykorúak lesznek. Képzeld el, hogy nem csak a gyászon segítjük át őket, hanem ott lennénk a visszailleszkedésnél is. Támogatnánk őket a tanulásban ösztöndíjakkal, a mindennapi gondokban tanácsadókkal. Később a munka- és a lakáskeresésben. Olyan lenne, mint egy hatalmas család, amely mindig melletted áll. Szakképzett tanárokat, ápolókat és szociális munkásokat szeretnék felvenni, akik elkötelezettek és tehetségesek. Akik ugyanannyira szeretnének segíteni, mint én.
- Hogy jövök én a képbe?
- Szeretném, ha te lennél az alapítvány társelnöke.
- Melletted?
- Mellettem. Az elején kevés időm lesz. A tanulás és egyebek mellett. Segítségre lesz szükségem. És erre te vagy a legjobb ember.

Közelebb húzódott, a lába az enyémhez ért. Hátrasimította a nyakamba lógó hajtincset, de nem vette el a kezét.

- Ismerlek, és tudom, mennyire jó szíved van. - Távolabb akartam húzódni, de a keze a tarkómra csúszott, úgy tartott egy helyben. Éreztem, hogy egyre vörösebb az arcom. - Azt hiszem, azért értettük meg egymást rögtön az első pillanattól fogva. Ugyanaz a segíteni akarás van benned is, mint bennem. Senki másra nem bíznám szívesebben ezt a feladatot.

Egy szót sem szólt, de most már húzott maga felé. A mellkasára tettem a kezem, hogy megállítsam, de előrehajolt és megcsókolt. Egy pillanatig sem gondoltam, hogy kényszerítene, épp ezért éreztem bűnnek, hogy engedtem neki. Amikor nem csókoltam vissza, az arcomra tette a kezét, és még szorosabban húzott magához.

- Ne!

Abban a pillanatban elengedett, ahogy kimondtam. Lecsúszott a keze rólam, és döbbenten nézett maga elé. Hátrébb csúsztam, hogy távolabb kerüljek tőle.

- Egy rohadék vagyok - mondta lehajtott fejjel.
- Semmi baj. Lehet, hogy félreérthetően viselkedtem.
- Szerinted ezért erőszakoskodtam? Semmire sem jogosít fel, hogy most itt vagy, én mégis úgy éreztem, hogy szabad a pálya. Hogy jogom van téged megérinteni. Megjelentél, áradt belőled a nyugalom, a magabiztosság, hogy megtaláltad a helyed. De nem mellettem döntöttél. Tőlem mást szeretnél - mondta keserűen. Hátradőlt, a fejét nekitámasztotta a kanapénak, és behunyta a szemét.
- Rossz ötlet volt. Épp eleget ártottam neked, sajnálom. - Fel akartam állni, hogy elmeneküljek, de megfogta a kezem. Megremegett a térdem attól az égő vágyakozástól, amely átcsapott rajtam. Ha békén hagyom, idővel talán túltette volna magát a történteken, de én visszajöttem feltépni a sebeit.
- Sajnálom. Az előbbit. Többé nem fordul elő, megígérem. Próbállak nem szeretni. Ezután még erősebben próbálkozom majd. Egyébként benne vagyok az alapítványban. Kevesebbet nem is vártam tőled. Szóval szeretnék segíteni.
- Tényleg? - Eddig reménykedni sem mertem, hogy beleegyezik. Bólintott, miközben fáradtan elmosolyodott.
- Vannak konkrétabb terveid is?
- Rengeteg. De most már nagyon késő van. Ideje mennem. - Felálltam, hogy belebújjak a cipőmbe, de újra megállított.
- Felejtsd el, hogy ilyen későn kimész az utcára. Ebben a negyedben és a te szerencséddel tíz percen belül eltűnnél. Megvan még a régi szobád. Ugyanúgy, ahogy itt hagytad. Ott aludhatsz. ígérem, jó leszek.

Belementem, mert tényleg nagyon elfáradtam. Pár órát akartam csak aludni, de amikor felkeltem, már magasan állt a nap. Odalent Theo fütyörészve reggelit készített. A vállára vetett törlőruha vége csupa tojás lett. Egy pillanatra mindent ugyanolyannak éreztem, mint régen. Amikor észrevett, megállt.

- Ahogy ott állsz, megesküdtem volna rá, hogy visszarepültem a múltba - mosolygott.
- Én is pont erre gondoltam.

- Látod? Eszményiek vagyunk együtt!

Együtt reggeliztünk, később pedig hosszan búcsúzkodtunk az ajtóban. Újra és újra megölelt, majd megígértette velem, hogy ő lesz az első, akit felhívok, ha Alex és köztem zűr támadna.

- Egyetlen telefon a nap bármelyik percében, és ott termek. A legnagyobb örömmel verem szét a fejét, de ha szépen kéred, ki is nyírom neked. Sőt, kinyírom magamtól is, ha nem tesz téged nagyon boldoggá.
- Tudod, hogy szeretlek, ugye? - Még utoljára megöleltem.
- Tudom. Én is szeretlek, Sherlock! - Adott egy puszit a homlokomra, majd búcsút intettünk egymásnak.

Még aznap délután repülőre szálltam, Ethel ragaszkodott hozzá, hogy Oscar jöjjön értem. Megkértem, hogy ne árulja el senkinek, mikor érkezem. Egyedül akartam lenni, amíg felkészülök a teljesen új kezdetre. És még azt is ki kell találnom, hogy jelentsem be Alexnek a jó hírt. Tárjam szét a karom, és kiáltsam azt, meglepetés, meggyógyultam? Mellékesen említsem meg egy beszélgetésünkben, hogy mennyire pánikba estem tőle, amikor először találkoztunk, és elszakította a láncomat? Vagy válasszam a klasszikus módszert, ugorjak a nyakába, és csókoljam meg?

Miért hittem azt, hogy a döntés meghozatala után majd könnyű dolgom lesz?

Ő Alex. Az én Alexem.

Mindig az volt. Ez a gondolat segített megnyugodni.

Hiába kértem, hogy ne várjanak, a leszállópálya szélén egy alakot vettem észre. Mélyeket lélegeztem, hogy kitisztítsam a fejem. Elindultam felé. Szívem egyre gyorsabban vert, ahogy felfedeztem az ismerős mozdulatokat. A kis terpeszt, az összefont karokat, a féloldalas fejtartást.

- Hát visszajöttél - mondta Alex keményen. Úgy beszélt, mintha haragudna rám.
- Nem számítottál rá?
- Már majdnem egy hónap telt el, a francba is! Ezalatt egyszer sem hívtál, Ethel beszámolóiból tudtam csak, hogy jobban vagy. Amikor két napja hazaért, de nélküled, és semmit sem volt hajlandó mondani, telefonáltam párat. Sikerült megszereznem Clark számát. Ma reggel felhívtam, és azt mondta, hogy alszol még. Úgy gondoltam, ezek után kár tovább reménykednem abban, hogy visszajössz. Nála töltötted az éjszakát.
- Későre járt, mire végeztünk. - Dühös voltam Theóra, amiért nem említette a hívást.
- Mire végeztetek? Mivel végeztetek?
- A beszélgetéssel. Rögtön a legrosszabbra gondolsz, Alex - bosszankodtam.
- Talán nincs okom rá? Újrakezdődött közöttünk valami. Valami nagyon jó. Itt lettem volna neked Victor halála után. Számíthattál volna rám. Ehelyett te elmenekülsz, egyenesen annak a karjába, akit igazán szeretsz. Lehet, hogy egyszerűen le kellene mondanom rólad.

- Lemondani? - Erősen meglöktem a mellkasát, hogy hátrálnia kelljen. - Mégis, mi a fenét képzelsz, mi vagyok én? Valami istenverte díj, amit előzékenységből átadhatsz a második helyezettnek? - dühöngtem. - Azért mentem el, mert szükségem volt némi időre. Egyedül. Ethel velem utazott, de a napok nagy részében Victor útját jártam végig. Hogy elbúcsúzhassak tőle. Azt akartam, hogy még egyszer, utoljára büszke lehessen rám. És igaza volt. Sikerült megcsinálnom.
- Mit?
- A hidat, Alex. Az *Ezüsthíd* kész van. Sebastian elérte nálam, hogy elszakadjak mindenkitől, de Victor rájött, hogy hozhatok helyre mindent. Segített megtalálni a visszautat.
- Azt akarod mondani, emlékszel? - Amikor megérintette az arcomat, a tenyerébe hajoltam. Remegett a gyomrom, miközben a hüvelykujjával az arcomat és a szám sarkában lévő anyajegyet simogatta.
- Úgy hívtad, Léna könnye. Szerettél engem. Éreztem minden csókodban, az összes érintésedben. De el kellett felejtenem. Kitéptelek titeket a szívemből és az agyamból, hogy sose tudjon rólatok. Hogy sose bánthasson. Sajnálom, annyira sajnálom, de meg kellett tennem. És tudnod kell, hogy bármikor megtenném újra.
- Hát tényleg ennyire elvakultan meg akarsz védeni mindenkit?
- Te talán nem ilyen vagy? - kérdeztem vissza. - Nem tennél meg mindent az anyádért és Zoéért? Értem? - Átöleltem a nyakát, és vártam, amíg a karját a derekam körül éreztem. - Nem erről szól a feltétlen szeretet?
- Azt mondod, szeretsz? Újra szeretsz? Engem? - A tenyerem a nyaka oldalán maradt, éreztem mennyire gyorsan ver a szíve. Félt hinni nekem.
- Azt hiszem, sosem szűntelek meg szeretni. Mielőtt visszajöttem, gyakran álmodtam. De sokáig nem akartam elfogadni, hogy rólad. Idővel a gondolataim nálad kezdődtek, és nálad is értek véget. De át kellett gondolnom az életem. Tervet készíteni, hogyan folytassam ezek után.
- Mindig is szeretted a terveket - jegyezte meg félmosollyal. A tenyere széles ívben simogatta a hátam, miközben szorosan magához húzott.
- Te meg inkább spontán vagy.
- Képzeld, milyen unalmas lenne az életünk, ha mindenben egyetértenénk! Márpedig ezek után többé nem engedlek el. Mellettem kell lenned, amíg csak élsz. Ahová te mész, oda megyek én is.
- Egész jó tervnek hangzik.

33. *Első és utolsó*

ANNAK A HAJÓNAK A FEDÉLZETÉN ÜLTÜNK, amely még a nagyapámé volt. Alex elmesélte, hogy az eltűnésem után Victor saját kezűleg hozta rendbe. Így foglalta el magát, hogy ne őrüljön bele a tehetetlenségbe. Alex kiengedte a horgonyt, és lefeküdtünk a hátsó fedélzetre napozni. Fölöttünk a leggyönyörűbb nyári nap sütött a világon. A levegő még sosem volt ilyen jó illatú, a víz ilyen tiszta, az élet ennyire jó. Hátrahajtottam a fejem a vállára, belélegeztem a bőréből áradó tiszta illatot, és az ölelésébe fészkeltem magam.

- Elveszel feleségül, Alex? - Megint önálló életre kelt a szám. Úgy viselkedett, mint egy, az akaratomtól független testrészem, szégyenkezés nélkül kimondta azt a három szót, amely már lassan egy hete mantrázott a fejemben.

Felnevetett, és az orrával végigsimított a nyakamon. Megborzongtam.

- Miféle legénykérés ez? Hol a gyűrű? Valami izgalmas helyre rejtetted? - Keze bekúszott laza felsőm alá.

- Alex, én komolyan beszélek. - Minden komolyságom ellenére elmosolyodtam, amikor végre sikerült elkapnom a tekintetét. Csodálat és vágy csillogott benne. Királynőnek éreztem magam attól a tekintettől.

- A születésnapodon akartalak megkérni. Amikor ott van a családunk. De előtte tudnom kell valamit. Valami nagyon fontosat.

- Mit? - Felsóhajtottam, a hangom remegett. A tenyerébe vette a bal kezemet, lassan simogatta az ujjamat. Elszorult a torkom. A korábbi ellazult állapotból pillanatok alatt feszültbe csúsztam át.

- Hogy ugyanúgy szeretsz engem - súgta a fülembe. A szívem egy pillanatra megállt, de aztán kétszeres tempóban dobogott tovább.

- Nem, Alex! - tiltakoztam.

- Szóval nem? - Erősebben szorította a derekamat.

- Engedj! - Megfordultam, hogy szembe kerülhessek vele. Az ölébe másztam, mindkét karommal átöleltem. - Szeretlek, Alex. Szerelmes vagyok beléd. Egy időre elfelejtettem, hogy milyen ez. Egészen addig, amíg újra felbukkantál. - Éreztem, hogy vörösbe borul az arcom. - Néha félelmetes számomra, hogy mennyire erősek az érzéseim. Mindezek ellenére, nem tudom lelkiismeret-furdalás nélkül azt mondani, hogy ugyanúgy érzek irántad, mint régen. Megváltoztam. Egy ideig Silver Smith voltam. Szerettem ő lenni, de most már tudom, hogy ez az igazi énem. Mindennek ellenére már másnak érzem magam. Máshogy élek, máshogy szeretek. Téged is. Azt mondod, tudnod kell, hogy ugyanannyira szeretlek-e, mint régen. Nekem viszont azt kell tudnom, hogy neked megfelel-e az, amit most, ebben az életben nyújtani tudok. Képtelenség összehasonlítani, de nem hiszem, hogy régen ennél jobban szerettelek volna.

- Egy ökör vagyok, igaz? - A homlokomhoz érintette az övét, és óvatos

mozdulattal végigsimított a hajamon.

- Tény, hogy nem mindig te vagy a legélesebb kés a konyhában. De nekem így is megfelelsz. - Szélesen elmosolyodtam. A hüvelykujjával lassan végigsimított az alsó ajkamon. Közelebb húzódtam hozzá. A csókja váratlanul ért. Gyengéden, lassan indult, majd egyre éhesebbé és követelőzőbbé vált. Még közelebb húzott magához, most már az egész testünk összesimult. Miközben csókolt, a keze nyughatatlanul simogatta végig a hátamat és a derekamat.

- Fantasztikus nő vagy. Egy csoda. Hatalmas jót tehettem előző életemben, amivel kétszer is kiérdemeltelek.

A zsebébe nyúlt, majd kettőnk közé emelte kinyújtott tenyerét.

- Legalább az egyikünk felkészülten jött - mondta rekedt hangon.

A gyűrű.

A gyűrűt egy darabka mennyországnak láttam. Alex szavait már nem csupán hallottam. Ismertem, éreztem őket. Az enyémek lettek.

- Léna, én... - Elakadt a hangja, de aztán folytatta. Ahogy beszélt, feljebb emeltem a tekintetem. A haját összeborzolta a szél, a homlokán gondterhelt ráncok futottak végig, az arcát komorrá tette a lassan kiütköző borosta. De a tekintete eltökéltnek látszott. - Amikor visszatértél az életembe, egy roncs voltam. Dühös, frusztrált seggfej. Szerettem volna jó alaposan behúzni magamnak az első néhány találkozásunk után. Elterveztem, hogy legközelebb kedves leszek, visszahódítalak, de aztán mindig közbejött valami, amiért visszacsúsztam a seggfej szerepébe. Ahelyett, hogy komolyan vettem volna a helyzetet, játszmáztam. És te eltűrtél. Nem küldtél el a fenébe, amikor rád törtem, sőt megpróbáltál úgy beszélni velem, mintha normális ember lennék. Ekkor kezdtem pánikba esni. Azt hittem, úgy tekintesz rám, mint mindenki másra. Egy homályos alakra a múltadból. Hogy sosem lehetünk többé ugyanolyanok együtt. Ettől még dühösebb lettem. Azt kívántam, bár sose tértél volna vissza. Ha nem vagy belém szerelmes, ne kelljen többé látnom téged. Még jobban gyűlöltem magam azoktól a kicsinyes gondolatoktól.

- Alex. - Az arcára tettem a kezem, mire ő folytatta.

- Túl sokáig tartott ez az állapot. Olyan sokáig, hogy sikerült elsiklanom az első jelek fölött. A pirulások minden véletlen és szándékos érintésemre. Beleharaptál az ajkadba, miután megcsókoltalak.

Ezeket észre sem vettem.

- Csak a düh és az ellenkezés jeleit láttam. A legrosszabbat feltételeztem szokás szerint. Magadtól sosem közeledtél hozzám, de amikor megérintettelek, engedtél nekem. Azt hittem, ez csak testiség. Jól kivitelezett csábítás, aminek semmi köze a szerelemhez. Túlságosan erőszakossá váltam, megrémítettelek, emiatt nem tudtál leállítani. Ettől még hitványabbnak éreztem magam, mégsem hagytam abba a próbálkozást. Aztán a húgom egyik nap megkért, hogy beszélgessünk, és ez megváltoztatott mindent. Azt mondta, a legjobb barátja vagy, én meg az egyetlen testvére, szeret minket, de amit művelek, az mindkettőnknek rosszat tesz. Elmondta, hogy bár igent mondtál Clarknak, látott

titeket együtt, és úgy érzi, sosem voltál belé szerelmes. Hogy abba kell hagynom, amit csinálok, mielőtt végleg elijesztelek. Zoe akkor sem érhetett volna el jobb eredményt, ha leönt egy vödör jeges vízzel. Elhatároztam, hogy megváltozom, és kiderítem, hogy így milyen hatással leszek rád.

- A szerenád estéje. - Elmosolyodtam. Az egyik legszebb új emlék volt. Legalábbis az első fele. - Ezután máshogy közelítettél hozzám. Bár a nyomulást nem hagytad abba. - A gyűrű még mindig ott feküdt a tenyerén. Akárhányszor rátévedt a tekintetem, nagyot dobbant a szívem.

- Mutass nekem egy olyan egészséges férfit, aki a közeledben ne próbálkozna!

- Túlzol, Alex. Te szeretsz engem, ezért elfogult vagy.

- Igen, szeretlek. De szeretnélek akkor is, ha nem lenne ilyen őrjítően gyönyörű szemed, vagy csókolnivaló szád. Téged csókolni a világon a második legjobb dolog számomra.

- Mi az első? - kérdeztem meglepődve. Még végig sem mondtam, az arcán megjelenő vigyor válaszolt a kérdésre. - Te disznó! - Felkacagtam, és hagytam, hogy a nyakamba dünnyögje a választ.

- De így is szeretsz.

- Igen. Bármit megtennék, hogy végre elhidd.

- Elhiszem, de cserébe bizonyítanod kell egy életen át. Viszont előtte még valamit mondani szeretnék. Léna, nekem te kellesz. Kellesz. Így, ahogy vagy. Gondoskodni szeretnék rólad, minden nap melletted ébredni és melletted elaludni. Együtt felfedezni a világot, közös barátokat szerezni, jókat enni és inni. Pezsdítő veszekedéseket akarok, és utána észveszejtő békülős szexet. Idővel felnevelni egy-két olyan kislányt, mint te. Lehet kisfiúnk is, de azért nem vállalok felelősséget, ha olyanra sikerülnek, mint én. Veled akarok közös életet, Léna. Házasodjunk össze már holnap! Ennyire nevetségesen hangzott?

Az ujjával körberajzolta széles mosolyomat, mire megráztam a fejem.

- Tökéletesen hangzott. Én is együtt akarok lenni veled, Alex. Valószínűleg rengeteg zűrös, idegesítő és fájdalmas pillanatunk lesz. De nem érdekel, mert már tudom, hogy tökéletesek vagyunk együtt, és milliószor több jó pillanat vár ránk. Most már végre az ujjamra húznád azt a gyűrűt?

- Igenis, asszonyom.

Megtette. Bár sosem láttam azelőtt, mégis tudtam, hogy mindig az enyém volt. Amikor már az ujjamon csillogott, akkor éreztem csak, mennyire megszokott érzéssé vált pár pillanat alatt. Nevetve csókolóztuk végig a naplementét. Életem végéig kincsként akartam őrizni ezeket a perceket. A haja puhaságát az ujjaim között. A borostája szúrását az arcomon. A lehelete melegségét a nyakam oldalán. A kezét magamon. Újra és újra az övé lettem. Vele lenni, mellette ébredni megnyugvás volt. Mintha megtaláltam volna egy végtelen út legvégét. Azt akartam, hogy soha többé ne kelljen elhagynunk azt a hajót.

34. Fehér ruhás cirkusz

ENIGMA AZZÁ VÁLT SZÁMUNKRA, ami mindig is volt. Menedék lett. Alex nemsokára beköltözött. Kiderült, hogy férfihoz képest meglepően sok holmija van, amit egy ideig sehol sem tudtunk elhelyezni. Mindketten helytelennek éreztük, hogy Victor dolgai közül akár egyet is elmozdítsunk. Sokáig úgy viselkedtünk, mint a gyerekek, akik felnőttesdit játszanak egy hatalmas házban.

Kellett pár hónap, de Ethel segítségével megszoktuk az új életünket. Minden nap bejártam Victor szobájába, gyakran csak az ágyán üldögéltem, vagy éjszakánként néztem ki a nyitott ablakon, és próbáltam elképzelni, mi történik velünk a halálunk után. Reméltem, hogy valami nagyon jó. Igyekeztem többé nem elsüllyedni a gyászban, és megtartani az ígéretem. Elkezdtem igazán élni.

Alexszel az én szobámban aludtunk. Minden alkalommal erősen megdobbant a szívem, amikor reggelenként mellette ébredtem fel. Néha úgy éreztem, nehezen szakadok ki abból a védett burokból, amelyet magunk köré vontunk.

De végül muszáj volt. Szeptemberben, kétéves késéssel elkezdtem az orvosi egyetemet. Rengeteg szervezésbe és fárasztó hétvégi utazásokba került, de Alex ragaszkodott hozzá, hogy a Columbiára járjak. Azt akarta, hogy soha, semmit se kelljen feladnom többé. Amíg tartott egy-egy szemeszter, abban a New York-i lakásban laktam, amit Victor hagyott rám. Ha lett egy pár nap szünetem, vagy én repültem haza, vagy Alex hozzám.

Alex sokáig lázadozott az ellen, hogy Theo és én együtt dolgozzunk az alapítványon, de az eredményeink láttán éreztem, hogy büszke rám. A Wall Alapítvány egy ódon udvarházban kapott helyet, New York külvárosában. A berendezés és az engedélyek beszerzése után folyamatosan érkeztek hozzánk a kisebb-nagyobb lakók. Dr. Eastman segített kiválasztani a megfelelő személyzetet, több óraadó tanárt, tanácsadót és szociális munkást alkalmaztunk, hogy minden gyerekre elegendő figyelmet tudjunk fordítani.

Sokkal kevesebb időm maradt az alapítványra, mint szerettem volna, de Theo jól megállta a helyét társelnökként. Gili, immár Nolan feleségeként és jövendő kismamaként párszor beugrott önkénteskedni, leginkább a tizennégy-tizenöt éves lányokkal találta meg a közös hangot. Zoét sokáig ugyanúgy lekötötte a munkája, mint engem az egyetem. Keveset tudtunk találkozni, mert Tom időközben New Yorkba költözött, és ha volt szabadideje, azt legtöbbször vele töltötte. Együtt éltek már, amikor egyik alkalommal Zoe beugrott, hogy elvigyen kávézni. Maradt még egy kis dolgom, így várnia kellett, de várakozás közben összebarátkozott az egyik lánnyal, aki akkoriban kezdett érdeklődni a divattervezés iránt, amikor meghaltak a szülei. Hamarosan Zoe előállt a tervvel, hogy heti pár órát szívesen foglalkozna vele és a hasonló érdeklődésű gyerekekkel. Így őt is a csapatba fogadhattuk.

Miranda először New Yorkban látogatott meg az első szemeszter tavaszi szünetében. Alexre kezdetben gyanakodással nézett, de egy fagyizással és állatkerttel eltöltött nap után, amelynek a végén részletes előadást tartott neki a pónija megfelelő gondozásáról, úgy nézett fel rá, akár egy istenségre. Búcsúzáskor megkérdezte, hogy ha nekem úgyis másik férjem lesz, Theo elveheti-e őt feleségül? Kértem, hogy ezt a leendő piruló vőlegénnyel beszélje meg, mire bölcsen bólintott.

Ethel hamarosan elköltözött Enigmából. Miután túlléptem a kezdeti ellenkezésemen, be kellett látnom, hogy nem várhatom el tőle az örök pótnagymama szerepet. Amikor ezt neki is elmondtam, olyan dühbe gurult, hogy majdnem lekevert egyet. Megígértette velem, hogy sosem gondolok többet hasonló hülyeségre, és olyan gyakran meglátogatom, amilyen gyakran csak tudom. Colorado Springs-ben vett magának egy házat hatalmas kerttel. A napjait vérre menő bridzs partik és jótékonysági vásárok szervezése, valamint izgalmas, új receptek kipróbálása tette ki. Kevéssel a költözése után elkezdett írni egy szakácskönyvet.

Emma belevetette magát a munkába, hogy felejtsen. Alex szerint jót tett neki, de továbbra is nagyon aggódtam érte. Amikor találkoztunk, szinte mindig búskomor volt. Tartottam tőle, hogy azért, mert túlságosan emlékeztetem arra, amit elveszített. Ennek ellenére mindig éreztette, hogy mennyire örül nekem, amikor hazautaztam.

A diplomaosztóm utáni hetet Alex és én kettesben töltöttük. Napokig ki sem dugtuk a fejünket a házból. Délig lustálkodtunk, egészségtelen ételeket ettünk, kifeküdtünk a kertbe és olvastunk, vagy napnyugtáig beszélgettünk. Esténként Alex bekapcsolta a régi lemezjátszót a konyhában, és órákon át táncoltunk. Úgy éltük meg, mint egy rögtönzött nászutat.

Talán ez adta az ötletet neki a hét utolsó napján. Amikor kinyitottam a szemem, ő már ébren volt.

- Össze kéne házasodnunk végre - mondta elgondolkozva.
- Azt hittem, már sosem hozod fel. Mégis meddig kell egy lánynak várnia? - Kinyújtóztam, és közelebb csúsztam hozzá. Meleg volt a bőre a tenyerem alatt, a szívverése felgyorsult.
- Miről beszélsz? - Kissé távolabb húzódott, hogy a szemembe nézhessen. - Azt hittem, te nem akarod elsietni. Az egyetem, meg az állandó utazgatás miatt. Ráadásul néha akkora baromként viseltem a hiányodat, hogy felmerült bennem, talán már nem is akarod annyira.
- Pedig akarom. Semmit sem akarok ennél jobban. - Magamhoz húztam, hogy megcsókolhassam. Kellett pár másodperc, mire viszonozta. Hátradöntött az ágyba, a tenyere már a pólóm alatt járt, úgy szorított magához. A fejünkre húzott vékony takarón átsütött a délelőtti nap.
- Tényleg mindketten a másikra vártunk? - Felkönyökölt, és vigyorogva nézett le rám. - Szép kis pár vagyunk.
- Kipróbáltuk, hogy milyen lesz együtt élni. Egész életünkben. Mert azt

akarom, hogy ez egy életen át tartson, Alex.

- Előbb nem is szabadulhatnál tőlem. Ezt megígérhetem.
- Akkor jó.

A következő hétvégén tartottuk meg az esküvőt. Emmára és Ethelre ráhoztuk a frászt a rövid határidővel, de így is pont úgy sikerült, amilyennek elképzeltem.

Április közepe volt, sütött a nap, a kertet elárasztották a szivárvány minden színében pompázó virágok. Csak a közeli ismerősöket hívtunk meg és dr. Eastmant a kórházból, aki vállalta, hogy elhozza Rinát, Bustert, Bobbyt, Katie-t, Karit és Murphyt. Aggódtunk a szűkös határidő miatt, de szerencsére mindenkinek sikerült időben megérkeznie. A ház megtelt. Most először, mióta ott éltem, az összes szobában lakott valaki.

Aznap reggel Gili és Zoe ébresztettek. Mindketten egyszerre ugrottak rá az ágyra, de legalább visszarántottak, amikor majdnem leestem. Alex még előző éjjel a ház másik végébe lett száműzve.

- Esküvőnap! - rikkantotta Gili. Lerántotta rólam a takarót. - Nagyon remélem, hogy a nászéjszakádra van valami szexisebb cuccod, kisanyám, mert a te Alexed olyan pasinak néz ki, akit nem igazán izgatnak fel a kinyúlt nyakú, elszürkült pólók.
- Meg lennél lepve - mosolyogtam magabiztosan.
- Fúj, ez undorító! Nem akarok arra gondolni, mi izgatja fel a bátyámat. - Zoe kinyitotta a gardrób ajtaját, és egy fehér selyem bevonatú vállfát akasztott fel, amelyen egy ruhazsák függött.
- Elkészültél vele? - mosolyogtam megkönnyebbülten.
- Tegnap éjjel nem aludtam, de el. Még szerencse, hogy nagyrészt csak igazítani kellett, mert ilyen szűk határidőm még sosem volt.
- Fantasztikus vagy, köszönöm.

Felkeltem, és a fürdőszobába mentem, hogy megmossam az arcom. Mindketten követtek.

Gilinek alig észrevehetően gömbölyödött a hasa, de szándékosan olyan pózba vágta magát, hogy még jobban látsszon. A második gyereküket várták Nolannel. Mindig azt mondta, hogy a kis Nova az anyja szépségét és az apja eszét fogja örökölni. És egy nap uralma alá hajtja a világot.

- Mielőtt felöltöznék, szeretnék lezuhanyozni.
- Jó, de mindenképp használj balzsamot és pakolást a hajadra!
- És utána kend be magad azzal a testápolóval, amit betettem a fürdőszobaszekrénybe. Ártatlan Gyöngyvirág a neve. - Egyszerre vihogtak fel.

Ezután valamit még nagyon mondani akartak, de könyörtelenül becsuktam előttük az ajtót. Beálltam a zuhany alá, megmostam, bebalzsamoztam a hajam, utána a pakolást is használtam, majd amíg az hatott, minden porcikámat bekentem a gyöngyvirág illatú testápolóval. Amikor kimentem, kétfős, tetőtől talpig selyembe öltözött harci osztag fogadott. A fegyvereik már készen álltak az öltözőasztalomra kipakolva.

- A könyveimet biztonságba helyezted? - kérdeztem rémülten Zoét.

- Nyugi, a szokásos helyen vannak az ágy alatt. Kellett a hely. Igazán szükséged lenne itt egy könyvespolcra.

Gili összecsapta a kezét, karon ragadott, és leültetett az asztal elé.

- Te csinálod a sminkjét, én a haját - vezényelt.

Akkor mertem tükörbe nézni, amikor körülbelül másfél óra múlva meghallottam, hogy elégedetten felsóhajtanak. Hittem, hogy a boldogságtól olyan élénk a tekintetem és piros az arcom, de a halvány smink is kiemelte mindezt. A ruhám fehér szaténból készült, a vállrésze ezüst csipke volt. Az alsószoknyára Zoe még egy áttetsző organza réteget varrt, amitől halványan fénylett az anyag. A derekamra egy széles, fekete selyemövet kötöttek.

- Victorért? - kérdeztem rekedten.

- Victorért - bólintott Zoe. Mindketten megöleltek, majd kitereltek a szobából.

A konyhaablakból leskelődve láttam, hogy a kertben, az út két oldalán hosszan elrendezett székeken ülnek a vendégek. Alex a pap mellett várakozott, és láthatóan kényelmetlenül érezte magát a figyelő tekintetek miatt. Oda szerettem volna menni hozzá, de Zoe és Gili megparancsolta, hogy maradjak.

- Olyan meglepetésünk van, amit látnod kell, kisanyám! - közölte Gili hatalmas vigyorral az arcán, majd mindketten sietve távoztak.

Amikor felharsant a zene, mindenki összerezzent a székében, és forgatta a fejét, hogy vajon honnan jöhet. Lady Gaga *Just Dance* száma dübörgött az odakint felállított hangszórókból. Alex felnevetett. Eszeveszetten rázva a hátsóját megjelent Tom, Alex tanúja, majd utána az összes többi fiú, akik a birtokon dolgoztak. Mind elegáns öltönyben ropták végig az oltárig vezető utat. A vendégek felálltak, úgy tapsoltak nekik.

Gili felbukkanásával a tapshoz éljenzés és huhogás csatlakozott, amiért nagyrészt Nolan volt a felelős. A pocakját továbbra is kidugva úgy táncolt végig az úton, mint egy vérbeli popdíva. Zoe pördült ki utána, megborzolta a haját, lerúgta a cipőjét, majd mezítláb ugrándozott és sasszézott a ritmusra. Legvégül Miranda következett: piros, fodros ruhájában és göndör hajával olyan volt, mint egy életre kelt, táncoló porcelánbalerina. Hihetetlenül sokat nőtt az évek alatt, már majdnem a vállamig ért. Egy fonott kosárból dobálta mindenfelé a rózsaszirmokat, csak az útra nem. Észre sem vettem, hogy kicsordult a könnyem a nevetéstől.

Amikor elhalt a zene, és elindult a következő, erősen megdobbant a szívem. Láttam, hogy Alex is megdörzsöli az arcát, majd a hátsó ajtóra függeszti a tekintetét. Engem várt.

- Mehetünk, kicsikém? - Emmába jobbról, Ethelbe balról karoltam bele. Kimentünk a konyhából a hátsó ajtóig, amely tárva-nyitva állt. Egyszeriben elém tárult mindaz, amire egész eddig vágytam. Fel sem fogtam, hogy mennyire.

Életem egyik legszebb napja.

Minnie Ripperton *Loving You* című számára vonultam végig a kerten.

Ugyanaz a dal, amelyre Alexszel első alkalommal táncoltunk. Már alig két lépésre voltam tőle, amikor a második sorban észrevettem Theót. Füttyentett egyet, amikor végignézett rajtam, majd szélesen elmosolyodott. Boldognak látszott. Már jó ideje túltette magát a csalódáson. Alex írta össze a vendéglistát, ezért tudtam, hogy ő hívta meg.

- Jó téged szeretni, tudod? - súgtam oda Alexnek, amikor mellé értem. Büszkén elmosolyodott. - Igazából a legjobb dolog az életemben.

Az oltárnál állni azzal a tudattal, hogy a melletted lévő ember hamarosan örökké hozzád lesz kötve, egyszerre volt borzongató, furcsa, izgató, feszült, ugyanakkor végtelenül felszabadító. Alex végig a szemembe nézett az eskü elmondása közben, még akkor is, amikor a pap azt mondta, hogy megcsókolhat.

Ahogy ott álltunk, az emberek előtt, akik a szerelmünket jöttek ünnepelni, valami megváltozott. Alex első érintése a bőrömön, a csókja, a lassan belém szivárgó érzelmei valamit hozzáadtak az erőmhöz. Mindketten megéreztük, amikor túláradt rajtam. Alex csókja mélyebbé vált, szorosabban ölelte a derekam, és addig tartott, amíg összeszedtem magam annyira, hogy felfogjam a következményeket.

Először néztünk szembe a barátainkkal és a családunkkal házasokként. Mélyen beszívtam a virágok bódító illatát, és próbaképpen az első sorban ülő Ethelre koncentráltam. A szemem előtt megjelenő képen egy hintaszékben ült, és halkan gügyögött egy pufók, zöld szemű kisbabának.

A kislányomnak. Victoriának.

Elengedtem a képet, és Alexhez bújtam. Végigvezetett ugyanazon az úton. Menet közben elbűvölten próbálkoztam újabb és újabb emberekkel. Szükségtelenné vált az érintés, csak akarnom kellett, és éreztem őket. Az érzelmeiket, a múltjukat és a jövőjüket a levegővel együtt szívtam magamba. Elképesztő sebességgel tárult ki előttem a világ. Az utam elkezdődött.

xxxxx